SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANO
MEGARO

2138

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΙΕΡΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ

ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ,

Περιέχουσα ἐν πρώτοις μὲν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας καὶ Ἐνδόξου Μεγάλης
ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΜΩΪΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΠΤΟΥ·

Δεύτερον δὲ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Χριστονύμφης,
ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ,

Ἑπομένως δὲ ἐξιστορῦσα συντόμως καὶ περιληπτικῶς τὰ τοῦ Θεοβαδίστου τούτου Ὄρους, τουτέστι τὴν Θέσιν καὶ Ἁγιότητα αὐτοῦ, τὰ τῆς Βασιλικῆς λαμπρᾶς Οἰκοδομῆς τοῦ ἐκεῖσε περικαλλεστάτου Μοναστηρίου, τὰ τῶν ἐρημητῶν Ἀράβων, τοὺς ἐπισυμβάντας κατὰ καιροὺς μεγάλους κινδύνους τῷ Ἁγίῳ τούτῳ Μοναστηρίῳ, τά τε σῴζον αὐτὸ καὶ ἔξω περιέχ Ἱερὰ Προσκυνήματα, μετά τινων θαυμάτων, τοὺς ἐν αὐτῷ μέχρι τοῦτε Ἀρχιεπισκοπήσαντας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς κατὰ διαφόρους χρόνους ἐπιδημήσαντας εἰς τοῦτο τὸ Ὄρος Ἁγίους, καὶ ἄλλους Ἄνδρας ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει διαλάμψαντας, καὶ τελευταῖον τῶν Ἀκολουθίαν τῆς ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊθῷ ἀναιρεθέντων Ὁσίων Ἀββάδων.

ΤΥΠΩΘΕΙΣΑ ΝΥΝ ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΙΑ' ΔΑΠΑΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΩ ΓΛΥΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.
1817.

SISMANOGLIO MEGARON

ΝΙΚΌΛΑΟΣ ΓΛΥΚῪΣ Ὁ ΤΥΠΟΓΡΆΦΟΣ

Πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις τὴν παροῦσαν Ἱερὰν Βίβλον
Ἀδελφοῖς ὁμογενέσι, τὴν προσήκουσαν πρόσρησιν,
καὶ τὸν ἐγκάρδιον ἀσπασμόν.

Ἐν ᾧ ὁ ζῆλος καὶ ἡ φιλοτιμία διεγείρει ἤδη ἀπὸ ὅλας τὰς πάξεις τὸ Ἑλληνικοῦ Γένους πολλοὺς, εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσουν μὲ γενναίας μελέτας καὶ τὰς ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν ἰδέας των, μανθάνοντες ἐξ αὐτῆς ὄχι μόνον τὰ ἀξιοπερίεργα ἑκάστης Χώρας καὶ Πόλεως, ἀλλὰ καὶ διδασκόμενοι τὰς τῶν διαφόρων Ἐθνῶν ἀρχὰς ἢ μεταβολὰς, τὰς νομοθεσίας καὶ ἔθιμα, τὴν πρόοδον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων,

μεων, τὴν δόξαν, ᾗ τὰς δυσχίας τέλος ἑκάστ Γέ-
νας, πρὸς διόρθωσιν τ̃ λοιπ̃ βίστων, ἀναμφιβόλως,
Ἀδελφοὶ ὁμογενεῖς μ, ᾗ ἡ Ἱερὰ αὕτη Περιγραφὴ
τ̃ Θεοβαδίστ Ὄρους Σιν̄ θέλει συντελέσει εἰς τοὺς
μετιόντας οὐ μικράν· φέρουσα εἰς τὴν μνήμην των,
πρῶτον μὲν θρησκάτικῶς, τὴν ὄσην δόξαν ὑπὲρ παν̃
ὕψωμα τῆς γῆς, ἔλαβε τὸ Σίναιον τοῦτο Ὄρος, ὅτε
ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς κλίνας τὸ ὕψος τ̃ Οὐραν̃, κα-
τέβη ἐπὶ τὴν κορυφὴν τούτ, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν Ἰσ-
ραὴλ μετὰ αἰθητῶν φοβερῶν σημείων τὴν παρουσίαν
αὐτοῦ καὶ ἐμφάνειαν, καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν αὐτοῦ
Νομοθεσίαν, τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ, τ̃
θείων προσταγμάτων του. Ἑπομένως δὲ πληροφορῦσα
τὰς ἐντευξομένας αὐτὰς γεωγραφικῶς τε ᾗ ἱστορικῶς,
περί τε τῆς Πετραίας Ἀραβίας, τῆς αἰνοικοδομῆς ἐ-
κεῖσε ὑπὸ τ̃ Ἰουστινιαν̃ εἰς τὰς πρόποδας τ̃ Ὄρους
Σιν̄, τ̃ περικαλλεστάτ Μοναστηίου, τοῦ ὡς ἐνδόξου
μνημείου τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, περὶ τὰς δεκατρεῖς
ἤδη αἰῶνας παραδόξως ἱσταμένου εἰς τὰ βάθη ἐκείνης
τῆς ἐρήμου, ἔτι περὶ ἀρχῆς, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τ̃
ἐρημητῶν Ἀράβων, καὶ ἄλλων καθιερώσεως καὶ πε-
ριεργίας ἀξίων.

Ἡ παρ̃σα Βίβλος ἐτυπώθη μέχρι τούτου τετρά-
χις, καὶ ἤδη ἠθέλησαν πάλιν οἱ Ὁσιώτατοι Ἅγιοι

πα-

Πατέρες Σιναΐται, ἵνα προσκύψῃ εἰς φῶς ᾗ πέμπτον,
χράψαντες τ̃ Παναγιωτάτῳ αὐτ̃ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἁ-
γίῳ Σιναΐου Κυρίῳ Κωνσταντίῳ, τ̃ ἐν Βασιλεύσῃ
τανῦν διατρίβοντι, διὰ νὰ φροντίσῃ ὡς οἶδε τὰ περὶ τ̃
Τύπου. Καὶ δὴ ἡ αὐτ̃ Θεοτίμητος Σεβασμιότης διώ-
εσεν εἰς τὴν ἐμὴν Τυπογραφίαν ᾗ αὖθις τὴν τῆς Ἱε-
ρᾶς Περιγραφῆς Ἔκδοσιν, ἀποστείλασα πρὸς ἐμὲ εἰς
τετράδια τὰ περὶ τῆς ὁλικῆς ταύτης Περιγραφῆς τ̃
ἐν Σιν̄, τεταγμένα καθ' εἱρμὸν πακτικώτερον ἅπαν-
τα, καὶ μὲ λόγου ὑφὴν καὶ ἔννοιαν διαφορετικωτέραν
ἐκ διαμέτρου, ᾗ ἀκριβεστέραν διά τινας προθήκας, τ̃
προεκδοθέντων Προσκυνηταρίων· ὅθεν ὡς ἔγραψε διο-
ρίζων ἡ αὐτ̃ Ἐλλόγιμος Σεβασμιότης, δὲν ὤκνησα
νὰ καταστρώσω πάς τε Ἀκολουθίας τοῦ Προφήτου
Μωϋσέως, τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, καὶ τ̃
Ὁσίων Ἀββάδων, ᾗ τὰ τῆς Περιγραφῆς ᾗ Πε-
ριηγήσεως τοῦ Θεοβαδίστ Ὄρους, κατὰ τὸ Σχέδιον
ἀρύθμως, καὶ νὰ ἐκδόσω τὴν Βίβλον μὲ πᾶσαν ἐ-
πιμέλειαν, ἀκρίβειαν διορθώσεως, καὶ κολισμὸν τὸν
πρέποντα.

Δέξασθε οὖν, Φιλαναγνῶσται τίμιοι, τὴν Ἱερὰν ταύ-
την Βίβλον εὐμενῶς, καὶ ἀναγινώσκετε αὐτὴν ἐπι-
σταμένως καὶ εὐλαβῶς, ἵνα πρὸς ταῖς ἰδέαις τῶν ἀ-
ξιοπερίεργων, ἀρύτητε καὶ τὰς ἀφορμὰς τῆς πνευμα-

τι-

τικῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, δι' ὅσας ποτὲ ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τερατουργίας εἰς τὴν ἔρημον Σινᾶ ἐποίησε, προτρεπόμενοι ἐξ εὐλαβείας εἰς ἔλεος ἑαυτοὺς καὶ εὐποιΐαν τῶν Ἁγίων ἐκείνων Τόπων, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Πρόνοια τόσους αἰῶνας ἤδη διεφύλαξε καὶ φυλάττει ἐν μέσῳ τῶν ἀσεβῶν, ὡς ἄλλον ῥόδον ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, εἰς δόξαν τοῦ δοξάσαντος καὶ ἁγιάσαντος τὸ Ὄρος τοῦτο Ἁγίῳ Θεῷ, καὶ πρὸς σεμνολόγημα τῆς ἡμετέρας Γένους. Ἔρρωσθε Ἀδελφοὶ τιμιώτατοι.

SISMANOGLIO
ARO

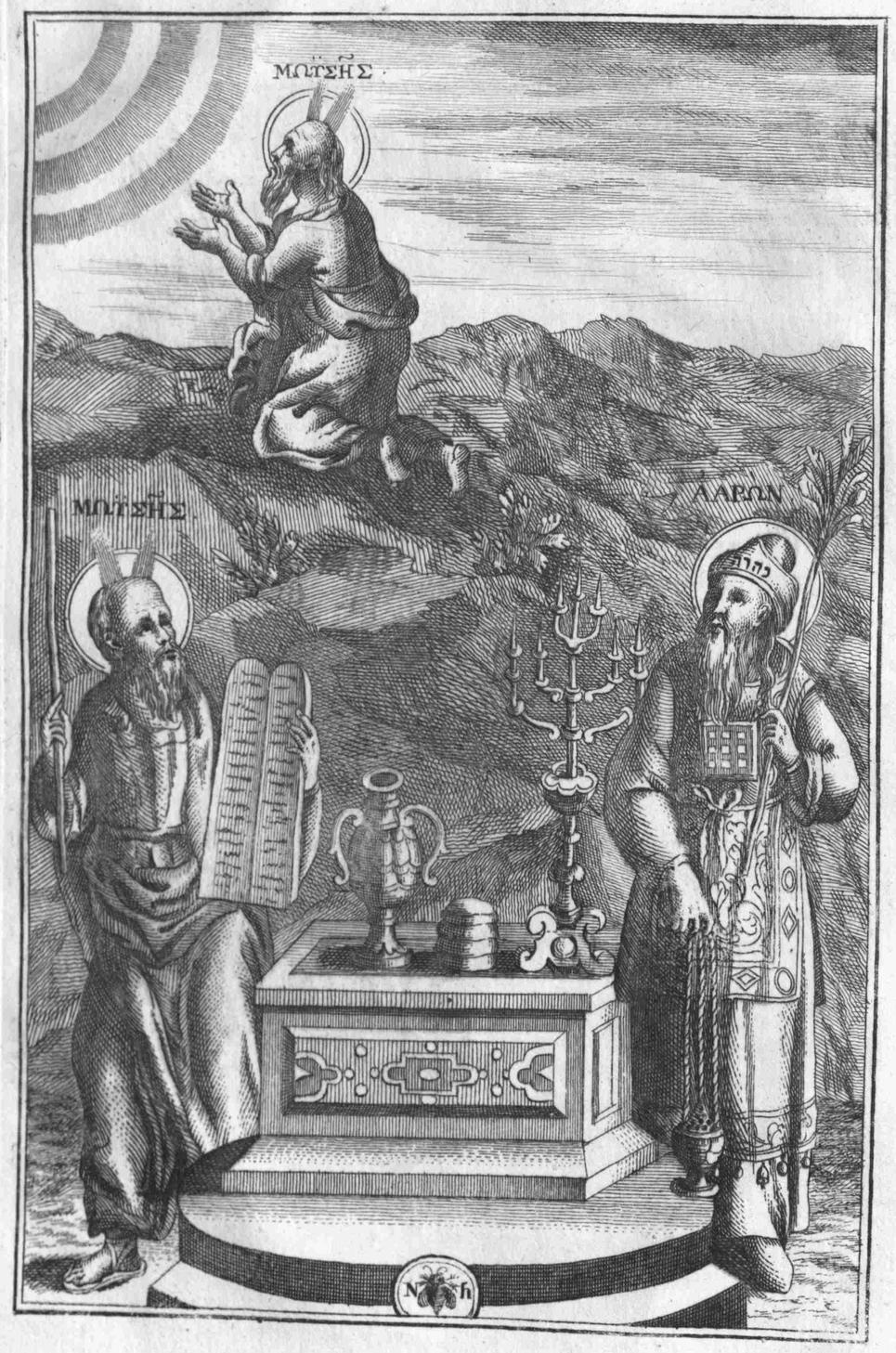

ΜΗΝΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ, Δ΄.

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

ΜΩΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΘΕΟΠΤΟΥ.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμόν, τὸ, Μακάριος Ἀνὴρ, τὸ ά. Ἀντίφωνον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος ά.

Ὦ τῆς παραδόξου θαύματος.

Ὦ Τῆς παραδόξου θαύματος, ὁ Θεῦ λειτουργὸς, Μωσῆς ὁ θεσπέσιος, λογίζεται ἐν νεκροῖς, νεκρὸς γενόμενος. ἀλλὰ θανάτου πικροῦ, διασαλεύει φειδῶς τὸ βασίλειον, τὴν θείαν τοῦ Ποιητοῦ, καταμηνύσας ἐκεῖθεν φανέρωσιν. ὅθεν καὶ ἡμῖν τοῖς πόθῳ, τὴν αὐτοῦ μετάσασιν, εὐφημοῦσιν αἰτεῖται, ἱλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Ὦ Τῆς παραδόξου θαύματος, ὁ Θεῦ τῇ αὐγῇ, λαμπρυνθεὶς τὸ πρόσωπον, Μωσῆς ὁ περικαλλὴς, πρὸς τάφον σήμερον, ἐχώρησε τὸ πικρὸν, ἀλλ' ὁ τῆς λήθης τῷ λίθῳ καλύπτεται· ὡς ἥλιος γὰρ φαιδρὸς, φαίνει αὐτοῦ τῇ δυνάμει καὶ χάριτι. ὅθεν καὶ ἡμῖν τοῖς πόθῳ, τὴν αὐτοῦ μετάσασιν, ἀνυμνοῦσιν αἰτεῖται, ἱλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Ὦ Τῆς παραδόξου θαύματος, ὁ πιστὸς ἐν ὅλῳ, τῷ οἴκῳ τῆς χάριτος, θεράπων καὶ ὑπουργὸς, τῶν μυστηρίων Θεοῦ, ὁ πᾶσαν κτίσιν λαβὼν, κατὰ Αἰγύπτου σαφῶς ὑποχείριον, καὶ συγκινήσας αὐτὴν, εἰς ἐτασμὸν Φαραὼ τοῦ ἀλάστορος, σήμερον νεκρὸς ὁρᾶται, ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος, ἐξαιτεῖται δὲ πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Παύ-

ΠΑ'ντες συμφώνως τιμήσωμεν, οἱ πιστοὶ ἐν ὕμνοις, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, τὸν μύστην τῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἐλλάμψεων, τὸν παντων τῶν Προφητῶν, ὑπερβαλλόντως τοῖς πᾶσιν ἀςράψαντα, καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ γῆς, ἀφανεῖ δαδουχία λαμπρύναντα, τὸν καὶ φωτὸ τοῦ νόμου πάλαι, καὶ ἐν νόμῳ λάμψαντα, καὶ τῆς χάριτος δῆλα, τὰ μυστήρια ποιήσαντα.

ΜΕ'σα τῶν θείων Θεόπτα Μωσῆ, ὡς ποτὲ τῇ ῥάβδῳ, ἐρυθρὰν διέπεμες, λαόν τε τὸ Ἰσραὴλ, πεζῇ διήγαγες, καὶ Φαραὼ τὸν δεινὸν, καὶ τὴν αὐτοῦ στρατιὰν κατεπόντισας· καὶ νῦν ἡμῶν τοὺς ἐχθροὺς, σὺν ὁρατοῖς ἀοράτους κατάβαλλε, καὶ δίδου εὐθυπορεῖν, ἀνεμποδίςως φωτὸς τρίβον ὑραῖον· ὅπως τοῦ Θεοῦ τῆς δόξης, σαῖς φρεσβείαις τύχωμεν, ἀνυμνοῦντες ἀπαύςως, τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα.

ΤΗ'ν σὴν σεπτὴν καὶ πανέορτον, ὦ Θεόπτα μνήμην, ἐτησίως σήμερον, τελοῦμεν οἱ σοὶ πιστοὶ, δοῦλοι ἀχρεῖοί τε, δεόμενοί σου θερμῶς, τοῦ διασώζειν ἡμᾶς ἐκ παντοίων κακῶν, καὶ βλάβης τῶν ἀσεβῶν, τῶν περικύκλω ἡμῶν ὑλακτόντων ἀεὶ, ὅπως εἰς αἰῶνας μένῃ, ἣ παρῆσα ποίμνησις, ἀπερίκλυστος πάσης, διαβόλου ἐπιθέσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Η' Παύσεπτος Ἑορτὴ νῦν ἐπεδήμησε τῷ Προφήτῃ καὶ Θεόπτου Μωσῆ, προξενοῦσα πᾶσι σωτηρίαν ἡμῖν. μυστικῶς ὃν κροτήσαντες τόπω προσείπωμεν. χαῖρε φωστὴρ τῶν ἐν τῷ σκότει τοῦ νοητοῦ Ἡλίου ὑπάρχων θεσπέσιε. χαῖρε μύστα τῶν θείων τερατουργέ, τοῦ τοῦ Ποιητοῦ θεῖον πεφηνὸς καταγώγιον, πάρεσο μέσον ἡμῶν ἀοράτως, πᾶσι παρέχων δωρεὰς χαρίτων, τοῖς τὴν πανέορτον νῦν, εὐφημοῦσι μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΚΑτέβη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λύσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ αἱ ἄβραι παρεπορεύοντο ἐπὶ τὸν ποταμόν· καὶ ἰδοῦσα θήβην ἐν τῷ ἕλει, ἀποςείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. ἀνοίξασα δὲ, ὁρᾷ παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θήβῃ, καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ εἶπεν· ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο· καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραώ· θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοι τὸ παιδίον; καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ Φαραώ, πορεύου· ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεανὶς, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὴν ἡ θυγάτηρ Φαραώ· διατήρησόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θήλασόν μοι αὐτὸ, ἐγὼ δὲ δώσω σοι τὸν μισθόν. ἔλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν αὐτό. ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσή-

γαγεν αὐτὸ πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραὼ, καὶ ἐγεννήθη αὐτῇ εἰς υἱόν. ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μωσῆν, λέγουσα· ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνειλόμην.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ε'Ν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἰσῆλθε Μωσῆς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χωρήβ. ὤφθη δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου, καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρὶ, ἡ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο. Εἶπε δὲ Μωσῆς· παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὅραμα τὸ μέγα τοῦτο, τί ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος; Ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς βάτου λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ. Ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστι Κύριε; καὶ εἶπε· μὴ ἐγγίσῃς ὧδε· λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου, ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί. καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ Πατρός σου, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. ἀπέστρεψε δὲ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. ηὐλαβεῖτο γὰρ καταβλέψαι εὐώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν. Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν· οἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης, καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ καλὴν, εἰς γῆν ῥέουσαν μέλι καὶ γάλα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ε'Λάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἴτις λαλήσει πρὸς ἑαυτοῦ φίλον. καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς· καὶ εἶπε Μωσῆς πρὸς Κύριον. Ἰδοὺ σύ μοι λέγεις, ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον. σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ. Σὺ δέ μοι εἶπας, οἶδά σε παρὰ πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί· εἰ οὖν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, ἵνα γνωσῶ ἴδω σε ὅπως ἂν ὦ εὑρηκὼς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τοῦτο. καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος· Ἐγὼ αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε. καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύῃ μεθ' ἡμῶν, μή με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν· καὶ πῶς γνωσθὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὕρηκα χάριν παρά σοι ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθησόμεθα ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστίν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν· καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον ὃν εἴρηκας, ποιήσω· εὕρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. καὶ λέγει Μωσῆς· δεῖξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν· καὶ εἶπεν. Ἐγὼ παρελεύσομαι πρόπρός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσεις τῷ ὀνόματί μου Κύριον ἐναντίον σου. καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ· καὶ οἰκτιρήσω,

ρήσω, οὐ αὖ οἰκτείρω· καὶ εἶπεν. Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου. ἐὰν μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται· καὶ εἶπε Κύριος. Ἰδοὺ τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στῆθι ἐπὶ τῆς πέτρας. ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου· καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθῃ· καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρά μου, καὶ τότε ὄψῃ τὰ ὀπίσωμου· τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, Μωσῆ καὶ Ἀαρών, οἱ τὸν νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες ἀπόρθητοι σύλοι ἀκλινεῖς. ὑμεῖς γὰρ καὶ μεσίται ὤφθητε, τῆς νέας διαθήκης Χριστοῦ, καὶ μεταναίτες πρὸς οὐρανόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὑπὲρ τὴν τῶν Αἰγυπτίων παιδείαν, τὴν θείαν καὶ οὐράνιον προείλω φιλοσοφίαν. τὴν μὲν γὰρ ἀπωσάμενος ὡς ματαίαν καὶ βέβηλον, καὶ δεισιδαίμονος πλάνης παιδαγωγόν· τὴν δὲ ἐνσερνισάμενος μυσαγωγὸν πεφυκυῖαν μυστικῶν θεαμάτων· ὧν ἄρτι Προφήτα φιλοθεάμων γεγονώς, πᾶσιν ἐρητόρευσας, τὴν δημιουργικὴν τοῦ Δεσπότου δύναμιν. Ἦχος δ'.

Ἐκαθάρασε τὸν νοῦν τῆς ὑλικῆς ἀχλύος, Μωσῆ Θεόπτα παμμακάριστε, πρὸς ὕψος θεωρίας ὠπτερώθης· ὅθεν προτεθέασαι Θεοῦ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιδημίαν, ὀπῇ τῆς πέτρας ἐντεθείς, χειρὶ Κυρίου σκεπασθείς. ταῦτα γὰρ τὰ ὀπίσθια, ἅ σοι Θεὸς ζητοῦντι παραδείξειν ὑπέσχετο· ᾧ καὶ νῦν παρεισάμενος, καὶ πρὸς πρόσωπον τοῦτον τρανώτερον ὁρῶν, πρέσβευε ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης προσβολῆς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν παντεύφημε. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ νομοθέτου αὐγάζεται ἀκτῖσι, καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄθεσιν ὡραϊζομένη, εὐφροσύνως κραυγάζει· Μωσῆ θεράπων τοῦ μόνου Θεοῦ, μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου. Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς ἐκλεκτῆς χορείας τῶν θεοπνεύστων Προφητῶν, παντευκλεὴς ἀπαρχὴ χρηματίσασα, ἡ αὐτάδελφος ξυνωρὶς καὶ ὁμότροπος, Ἀαρὼν ὁ περίβλεπτος, καὶ Μωσῆς ὁ θεοπτικώτατος· οἱ παμφαεῖς Θεοῦ Προφῆται, καὶ ἱερεῖς φανέντες ὑπέρτατοι. ὃς ἐν εὐφήμοις ᾠδαῖς, ὁ τῶν πιστῶν σύλλογος κατασέψωμεν. χαίρετε βοῶντες αὐτοῖς, οἱ τῶν ὑπερφυῶν, καὶ φρικτῶν Θεοῦ μυστηρίων ἐπόπται καὶ αὐτουργοί, καὶ τῆς ἀπορρήτου σαρκώσεως προσημαντορες διαπρύσιοι. χαίροις πανσέβαστε Ἀαρών, ὁ τῷ ὄντι πρόκριτος ἐν ἱερεῦσιν ἀναδειχθείς. τῷ γὰρ βλασφήμῳ τῆς ἀνίκμου σοι ῥάβδου, σαφῶς προετιμήθης. διὸ ἧς ὁ τὰ πάντα ὑπὲρ λόγον ποιῶν καὶ μεταστρεφάζων, τὴν ἑαυτοῦ ἐπ' ἐχάτων συμβολικῶς ἐπεκμήρατο, ἄσπορον ἐκ

ἐκ Κόρης κυοφορίαν. χαίροις Μωσῆ πολυθαύμαστε, ὁ πάσης ὑλώδους χέσεως τὸν νοῦν καθηράμενος, καὶ τὸν ἄφθορον τοκετὸν τῆς ἀλοχεύτου Παναγίας, μυηθεὶς ἐν Σινᾳ τῷ ὄρει, διὰ τῆς ἐκφανθείσης σοι φλογοφόρου, καὶ ἀειθαλοῦς ἀκαταφλέκτου Βάτου. Διὸ ἱκετεύσατε, ὡς παῤῥησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένοι, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναι προσβολῆς ἐναντίας, τὴν ἐκ πόθου τιμῶσαν ὑμᾶς, ποίμνην Θεοσύλλεκτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος ά.

Παντείφημοι Μάρτυρες.

Θεόπτα μακάριε Μωσῆ, Βάτου πρὶν τεθέασαι, ἐνθάδε Κόρην τὴν ἄχραντον, ἀπαργανωμένην μὲν, τῷ πυρὶ τῷ Θείῳ, τὸ καθόλου δ' ἄφλεκτον, ὑπάρχουσαν δυνάμει τοῦ κτίσαντος· ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μὴ ἅπτεσθε τῶν χειρῶν μου, καὶ ἐν τοῖς.

Ἐμάσιξας Αἴγυπτον σοφὲ, καὶ τὸν ταύτης ἔξαρχον, πολλοῖς κατέπληξας τέρασι, καὶ τότε γέγονας, ὡς Θεὸς Θεόπτα, μεταλλάττων ἅπασαν, τὴν φύσιν τῶν στοιχείων ὡς ἔφησοι, ὁ παντῶν Πρύτανις, καὶ τοῦ γένους προμηθούμενος, τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Στίχ. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγμασιν ὁρᾷς, οὐδ' ἐσόπτροις παισφε, οὐδὲ σκιαῖς ὡς τὸ πρότερον, τὸν σοὶ ποθούμενον, Μωσῆ νομοθέτα· ἀλλὰ μᾶλλον πρόσωπον, πρὸς πρόσωπον λυθέντων Θεόπνευστε, τῶν πρὶν ἐμφάσεων. οὗ ἱκέτευε δωρήσασθαι, τῇ σῇ ποίμνῃ, ἔλεος καὶ λύσιν δεινῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Δεῦτε τῶν Ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, τῶν Προφητῶν τὸ ἀκροθήνιον πρεπῶς εὐφημήσωμεν, Μωσῆν τὸν ὄντως πολυθρήλλυτον, τὸν γνήσιον τοῦ Δεσπότου φίλον, καὶ ὑπέργονον τῶν αὐτοῦ ἐνταλμάτων, τὸν ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις τερασίοις δυνάμεσι μαστίξαντα Αἴγυπτον, καὶ ταύταις τὸν ὁλέθριον ἐκδεματώσαντα Φαραὼ, τὸν ποδηγέτην τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ, τὸν διατεμόντα τὸ ἐρυθραῖον μέγα πέλαγος, τῇ Θεόθεν αὐτῷ δοθείσῃ σταυροτύπῳ βακτηρίᾳ, καὶ τὸν μὲν πεπεισμένον λαὸν Θεοῦ διεβίβασεν, ἐν αὐτῷ δὲ τὸν αὐτίπαλον κατεβύθισε τύραννον, σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ ἅρμασί τε, καὶ ἀναβάταις. Ὅθεν ὑπέρτερος χρηματίσας τῶν χαμαιζήλων παθῶν, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον τοῦ παναγίου γέγονε Πνεύματος, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὑφέσιος διαπρύσιος. ἐν τῷ ὄρει δὲ προβὰς, καὶ τὸν ἄδυτον ὑπεισελθὼν γνόφον, τὸν ἀπρόσιτον ὡς οἷόν τε κατοπτεύσατο, καὶ ὡς φίλος γνήσιος, ἐνώπιος ἐνωπίῳ αὐτῷ προσεφθέγξατο· παῤ οὗ τὴν καρδίαν σὺν τῷ προσώπῳ δοξασθείς, καὶ θέσει Θεὸς ὀνομασθείς, πνευματέμφορος ὤφθη, τὰ Θεότευκτα πυ-

ξία

ξία τῶν ἐντολῶν, ἀξίως χειρισάμενος, καὶ ὡς εὔθεος μύστης, τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτραύωσεν. Ὅθεν καὶ τῷ σαρκωθέντι Θεῷ δι' εὐπλαγχνίαν, ἐν Θαβὼρ μεταμορφωμένῳ θεοπρεπῶς συμπαρέστηκεν· ὃν καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως τυχεῖν καὶ ἡμᾶς τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τὸν δούλους σου φύλαττε.

Τὸ Τερσάγιον. Καὶ τὰ παρόντα Ἀπολυτίκια. Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου Μωϋσέως τὴν μνήμην Κύριε ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωπῶμεν σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἕτερον. Ἦχος δ'.

Καὶ ἐν πυρὶ παραδειχθείς, καὶ ἐν σαρκὶ φανερωθείς, τὸ Μωσέως ἐδόξασας πρόσωπον· τῆς ἐν νόμῳ ἱερατείας τὸν Ἀαρὼν, τύπον τῆς καινῆς ἀνέδειξας Χριστέ. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν Α'. στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἦχος ά.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν παῶν Προφητῶν, ὑπερέχοντα παῶτες, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, εὐφημήσωμεν πόθῳ, Μωσέα τὸν Θεόληπτον, τὸν καὶ νόμου ἐκφαντορα, τὸν ἐκλάμψαντα, ὥσπερ ἀστέρα ἐν Κόσμῳ, καὶ φωδρύνοντα, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, δυνάμει τῷ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Θεὸν ἑώρακας, μακαριώτατε, τὸν ἀθεώρητον, ὡς ἐφικτὸν ἐστι, σὺ ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, καὶ φίλος καθὰ πρὸς φίλον, τότω διαλέγεσθαι, ἠξιώθης τρανώτατα, τρόσωπον τρὸς τρόσωπον. ὦ φελκτῆς ὄντως χάριτος· ἧς ἔτυχες Κυρίε Προφῆτα, Μωσῆ Θεόπτα Προφητῶν ὁ τρώτιστος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωσῆς Θεόνυμφε, τὸν τῆς λοχείας σου, τόκον ἑώρακεν ὁ ἀξιόθεος, Προφήτης μέγας ἐν Σινᾷ, τῷ ὄρει τρατυπωθέντα, Βάτον ἀκατάφλεκτον διεσκόπει γὰρ φέρουσαν, αἴγλη τῆς Θεότητος, θεῖα σύμβολα ἄχραντε. σὺ γὰρ τρὸ τόκου Παρθένος ὤφθης, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος ἔμεινας.

Μετὰ τὴν Β'. στιχολογίαν Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ τροκατάλαβε.

Τὸν θεῖον ἐν σώματι, γνόφον εἰσδὺς ἀληθῶς, τὸν νόμον ἐν γράμμασι, τῆς θείας χάριτος, ἐδέξω μακάριε, ἤκουσας ἐν Σιναίῳ, τοῦ Θεοῦ σοὶ λαλοῦντος, εἶδες ἐν Θαβωείῳ, καὶ τὴν ἄρρητον δόξαν. διὸ ταῖς τρὸς Θεόν σου λιταῖς, σῶζε τὴν τοίμνην σου.

Δό-

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβὰς θεοπρεπῶς, ἐν τῷ Σινᾷ θείε Μωσῆ, καὶ τὸν γνόφον εἰσελθών, εἶδες τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπεδέξω τὸν νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος. ὅθεν τοῦ Χριστοῦ βλέπεις τὴν Σάρκωσιν, Βάτῳ καὶ πυρὶ προγραφεῖσαν σοι, καὶ ἐν Θαβὼρ προέσης, καὶ τὴν ἄρρητον κατεῖδες δόξαν τοῦ Κτίστου σου· αὐτὸν δυσώπει, παντὸς κινδύνου, σώζεσθαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσὴφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκου ὑετὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, Βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, Ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήσωρός σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον.

Τὸν Μωσέα τὸν παῶν τῶν Προφητῶν, ὑπερέχοντα παῶτες ἀσματικῶς, ἐνθέως ὑμνήσωμεν, καὶ τὸν τότον δοξάσαντα, ἐν σημείοις πᾶσι, καὶ τέρασι σήμερον, τὴν αὐτοῦ τελοῦντες ὑπέρτιμον κοίμησιν. ᾧ καὶ ἐκβοῶμεν, εὐελπίστως καρδίᾳ. Θεόπτα μακάριε, ποδηγὲ καὶ τροστάτα ἡμῶν, νομοθέτα παγκόσμιε, τρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Δόξα. Ὅμοιον.

Σὺ ἀσεῖος ἐκ βρέφους ἀναδειχθείς, τῆς ψυχῆς ἐκαθάρων τὸ ὀπτικὸν, γέγονας μετάρσιος τῶν γηΐνων μακάριε· ὡς γὰρ εἶδες τῆς Βάτου τὴν φλόγα τὴν ἄσεκτον, μὴ πῦρ φλέγουσαν ὅλως, ἢ μᾶλλον δροσίζουσαν, ἔφης ὦ Προφῆτα, ἐκπληττόμενος σφόδρα. τί τοῦτο τὸ ὅραμα πορευθεὶς διαγνώσομαι; ὡς δὲ ἔγγισα γέγονας, ἤκουσας ἐκεῖθεν φωνῆς, τροσαττούσης λῦσαι τὸ ὑπόδημα· ὁ γὰρ τόπος ᾧ ἔστης, ἁγία γῆ πέφυκε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ. χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλικὴ, κλίνη πορφυρόστρωτε. χρυσοπόρφυρε θάλαμε. χλαμὶς ἀλαργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος· ἀστραπηφόρον ἅρμα, λυχνία πολύφωτε. χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ πασὰς ἀγλαόμορφε· ἀγλαόχρυσε τράπεζα, Θεοκόσμητον σκήνωμα. χαῖρε εὔδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε. χαῖρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ, ά. Ἀντίφωνον τοῦ, δ. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ. Στίχος. Διέρρηξε πέτραν, καὶ ἐρρύησαν ὕδατα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγ-

Εὐαγγέλιον, ἐκ τῦ κατὰ Μάρκον.

ΤΩ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς τὸν Ἰησῦν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι, καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθανῇ, καὶ καταλείπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ τὴν γυναῖκα αὐτῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτῦ. Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν, καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα. καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἀφῆκε σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως. Καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἑπτὰ, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα. Ἐσχάτη πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή. Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσαι γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς. Οὐ διὰ τῦτο πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τῦ Θεοῦ; ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε γαμίσκονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς Ἄγγελοι, οἱ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ Βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τῆς βάτυ ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακὼβ, οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων. Ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.

Ο' Ν'. Δόξα. Ταῖς τῦ σῦ Προφήτυ πρεσβείαις ἐλεήμων.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκυ πρεσβείαις ἐλεήμων.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

ΠΡοτέθεικας τὴν ψυχήν συ χειρομιμήτως Θεόπτα, τῦ λαῦ προκινδυνεύων, καὶ Θεὸν μὲν προέτρεπες ἐάσαι αὐτὸν, παμμάκαρ εἰς ἐξάλειψιν αὐτῶν, πάσης κατακείσεως ὄντων ἐπαξίων, ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, τὸς εἰς ἔθνος μέγασε, ἀναδεῖξαι Μωσῆ θεαπέσιε. αὐτὸς δὲ προέκεινας συναπολέσθαι Θεοφόρε αὐτοῖς, πρᾶγμα δεικνύων ποιμένος ἀείσυ, σώζεσθαι μάνυ καλῶς ὑ φιλόνικος. ὡς αὐτὸς ἔν τε ἡμᾶς σῶζε προσασίαις συ.

Πληρυμένυ δὲ τότυ, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεύς,

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν συ.

Εἶτα. Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκυ, μετὰ τῦ Εἱρμῦ, εἰς, ς'. καὶ τῦ Ἁγίυ, εἰς, ἡ. Ὁ Κανὼν τῦ Ἁγίυ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

ΤΗς φύσεως ὁδηγὸς, προβληθεὶς Θεόθεν, Μωσῆ Θεομακάρισε, πατάξεις τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τῦτον ἐν τῷ βαθεῖ, κατακρύπτεις λάκκῳ, τὸν Κύριον μιμύμενος, τὸν κτείναντα τὸν ὄφιν, ἐν χειρὶ τῇ χρυφαίᾳ. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Ὁ

Ὁ Λόγος ὁ τῦ Θεῦ, ὁ τὴν κτίσιν πᾶσαν, καλλύνας ὡραιότητι, ἐν σοὶ ἐπαυεπαύσατο, καὶ ὄργανον τὸ σεπτὸ, καὶ Ἅγιόν συ Πνεύματος, εἰργάσατο Μακάριε, τὴν γνῶσιν ἐντιθεὶς σοι, φανεραν τῶν κτισμάτων. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

ΝΕκρᾶς θρησκείας σοφὲ, τῶν προσοχθισμάτων, καταχρατὴς πάσης γῆς, ἐν σοὶ ὁ θησαυρὸς τῆς ζωῆς, ἐγκείμενος δαψιλῶς, ἐξεχύθη πᾶσι, τοῖς πέρασιν ἐν χάριτι, πολὺ καθάπερ ὕδωρ, πλημμυρὸν ἐν θαλάσσαις. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

ΤΗν ἔμψυχον Κιβωτὸν, τὴν ἁγίαν Κόρην, προέβλεψας ἀοίδιμε, ἐξ ἧς ὁ τῦ παντὸς Ποιητὴς, τὴν σάρκον προσειληφὼς, τῆς Σαρκὸς προῆλθε, λιμώττοντα τὸν ἄνθρωπον, ζωῆς ἄρτον ἐμπλῆσαι, διὰ σπλάγχνα ἐλέυς. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, ἀνεκραύγαζες ὅτι δεδόξασται.

Ἕτερος Κανὼν τῦ Ἁγίυ. Οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μωσῆν γεραίρω τὸν Προφήτην θεοφρόνως.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μυ, καὶ πληρωθήσεται.

ΜΕθέξει θεύμενος, τῆς θεὸς Θεόν σε ἐγγύτητος, φωτὸς ὅλως ἔμπλεως, Θεόπτα πέφυκας· ἀλλὰ δέομαι, καταύγασον τὸν νῶν μυ, τὴν σὴν μνήμην σήμερον πανηγυρίζοντος.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον εὑράμεναι, τῇ θήβῃ τὸ Πνεύματος, αἱ γενικαὶ ἀρεταὶ, τῇ φρονοίᾳ σε, καθάπερ Βασιλίσσῃ, ἐν γάλακτι πίσεως ἐτιθηνήσαντο.

ΣΥνέσει κοσμύμενος, καὶ τῇ τῦ Πνεύματος χάριτι, ἐνθεῳ λαμπόμενος, τὸ συγγενὲς Ἰσραὴλ, ἐχρημάτισας, δημαγωγὸς καὶ ῥύσης, ἐκ παύτων λυτρύμενος αὐτὸν κακώσεων.

Θεοτοκίον.

Η Βάτος ἣν ἔβλεψεν, ὁ Μωϋσῆς ἀκατάφλεκτον, κατάφλεξον Πάναγνε, τὰς ἁμαρτίας μυ, καὶ τὸ μέλλοντος, πυρὸς ἐξάρπασόν με, λαβὶς ἡ τὸν ἄνθρακα τὸν Θεῖον φέρυσα.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

Ὠδὴ γ'. Ῥάβδος εἰς τύπον.

ΩΣ ἐθεάσω, τὴν τῦ Κυρίυ ἡμέραν παύσοφε, ἐν χαρᾷ ἀνελάλητω ἐχάρης, καὶ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, καταγγέλλων ἀνεκραύγαζες· σὺ εἶ Χριστὲ τὸ κράτος καὶ σερέωμα.

ΝΟήσας πάλαι, τῷ Θεῷ Λόγῳ τὴν ἐναυθρώπησιν, τὴν σὴν χάριν ἠλλοιώθης Θεόφρων, καὶ δι' αὐτῆς ἐθεάσω, τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάκλησιν, εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος καὶ ἀξίωμα.

ΠΡὸς τῷ Θεῷ, πλησθεὶς Θεόπτα κατεδαπάνησας, σῦ τῇ ῥάβδῳ τὰς ὄφεις τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ἐν θαλάσσῃ μηνύων σωτηρίαν, ἣν πεποίηκας τῷ σῷ λαῷ, βυθίσας τὰς ἁλάσορας.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Ῥόμφαίαν πάλαι, τὴν σρεφομένην σὺ ἐθεώρησας, Θεοφόρε τὴν φυλάττεσαν πύλην, τὴν τῆς Ἐδὲμ, ἣν ὁ τόκος τῆς Παρθένου διεκώλυσε, λόγχῃ πλευρᾶς, πλευρᾷ ἐπανορθόμενον.

Ἄλλος. Τὰς σὰς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Νοός σε προσχὼν ὁ Παντεπόπτης, τῇ θείᾳ λαμπρότητι σοφὲ, συλλαλητήν σε δείκνυσιν, ἐπόπτην τε τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ ἀκοὴν φωνῶν αὐτοῦ, καὶ θείας χάριτος μέτοχον.

Γνησίως κολλώμενος τῷ Κτίσῃ, καὶ τότω ἀμέσως ὁμιλῶν, ὡς ὄντως καθαρώτατος, Θεὸς ἐδόκεις Φαραὼ, τερατουργῶν ἐξαίσια, καὶ τοῖς σημείοις κοσμούμενος.

Ἐκόλασας Αἴγυπτον τῇ ῥάβδῳ, τὴν χάριν προφαίνων τοῦ Σταυροῦ· τὰς Αἰγυπτίους ῥάβδους γὰρ, ὡς ὄφεις φαντασμάτων ἡ σὴ, ῥάβδος σοφὲ κατέπιε, Θεοῦ δοξάζειν σε θέλοντος.

Θεοτοκίον.

Ῥᾳθεὶς τὴν καρδίαν καὶ τῆς ὕλης, Μωσῆς γυμνωθεὶς τὸς ἀληθεῖς, τύπους ὁρᾷ ἐν Πνεύματι, καὶ βλέπειν τὴν ἀπόῤῥητον, τοῦ Λόγου συγκατάβασιν, καὶ τῆς Παρθένου τὴν γέννησιν.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον.

Ἀπὸ βρέφους ἁγνὸς ἀναφανεὶς, καὶ ψυχῆς προσδεικνύων τὸ εὐγενὲς, γέγονας μαχαίρᾳ τοῦ Κυρίου ἐπάξιος. διὰ τοῦτο ποιμένα ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὡς ἐκλεκτόν σε πίστει σαφῶς ἐδικαίωσεν. ὅθεν τῆς δουλείας, λυτρωσάμενος τοῦτον, Αἰγύπτου διέσωσας, ἐν σημείοις καὶ τέρασιν, ἀπασράπτων Θεόπνευστε. πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι.

Δόξα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νοῦν καθάρας σε τῆς ἀχλυώδους, ἐπιθέσεως Μωσῆ Θεόπτα, τὸν ἀόρατον ἐν γνόφῳ τεθέασαι, καὶ τὰς γραφείσας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἱερῶν Νόμων πλάκας εἰσδέδεξαι. Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρήσασθαι τῷ νέῳ Ἰσραὴλ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πανάγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα. τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ ἓν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβεύουσα ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁ Βυθὸς ἐχερσεύετο μὲν, πέτρα δὲ εἰς ὕδωρ μετεσκευάζετο, τοῦ Σταυροῦ γὰρ διεγράφετο, ἰσχὺς Θεοφόρε ἐν τῇ ῥάβδῳ σου.

Φῶς

Φῶς τὸ ἄϋλον ἔγνωκας, σώματι ἐνύλῳ ἐνωθησόμενον. διὰ τοῦτο καὶ φωτὸς αἰσθητοῦ, τὴν δημιουργίαν ἀϋσόρησας.

Ἡ Κακῶς ἀγνοήσασα, καὶ τῷ γογγυσμῷ τὴν λέπραν αὐθήσασα, τὸν λαόν σου προεμήνυσε, τὸν ἀποκτενόντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑραίον κλίμακα, ἐν τῷ Ἰακὼβ παντόφως ἐτραύωσας, ὦ Θεόπτα τὴν ἀπόῤῥητον, τοῦ Θεοῦ καταβασιν αἰνιττόμενος.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἀμφθείσης τῆς σῆς γλώττης, τῆς ἰσχνότητος εὔδοξε, τοῦ Θεοῦ προνοίᾳ, ῥήτωρ μυσηείων γεγένησαι, καὶ τοῖς σοῖς ῥήμασι πᾶσαν σὺ τὴν Αἴγυπτον, ἐν πληγαῖς παραδόξως ἐμάσιζας.

Ἰσραὴλ Σωτὴρ ἐδείχθης, καὶ ἐπάταξας ἔνδοξε, Θείᾳ δυνασείᾳ, τῆς Αἰγύπτου ἅπαν πρωτότοκον· ὡς ὁ Χριστὸς τῶν δαιμόνων κράτος ἔθραυσε· καὶ γὰρ τύπος μελλόντων τὰ σοὶ ἐνεργούμενα.

Ῥάβδῳ θάλασσαν μασίζεις, καὶ ξηραίνεις τὴν ἄβυσσον, καὶ διαβιβάζεις, ὅλον Ἰσραὴλ ἀκατάκλυσον· τοὺς δ' Αἰγυπτίους βυθίζεις σὺν τοῖς ἅρμασι, καὶ τοῖς ἵπποις, καὶ πᾶσιν αὐτῶν τοῖς σρατεύμασιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς παράδοξον τὸ θαῦμα, ὁ Μωσῆς προεώρακε· τὴν γὰρ Βάτον βλέπων, ὅλην ἀκατάφλεκτον Δέσποινα, σὲ τηλαυγῶς ἐμυεῖτο τὴν βασάσασαν, τῆς Θεότητος Κόρη τὸ πῦρ τὸ ἀκήρατον.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Ὦ τεισμακάειτον Ξύλον.

Ὡς ἐν κοινῇ πολιτείᾳ, τῷ κοσμικῶν πλατυσμῶν, τοῖς πᾶσι διεσάφησας, τὰ σρακτέα τῷ ζωῶν ἑκατέρῳ, ἀσεβῶν καταφρονῆν, ἐνδίκως ἐκτιθέμενος, καὶ πρὸς εὔθεον βίον, μάκαρ προηγούμενος.

Γιγαντομαχούντων ἀνθρώπων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, σοφὲ τῆς ἀθεότητος, σὺ ὡς Ἥλιος λάμψας πρὸς τὸς λιμένας, ἀπευθύνεις ἀσφαλῶς, τῆς Θείας ἐπιγνώσεως. Διὰ τοῦτό σε, καταχρέως μακαρίζομεν.

Προφήτην προδιαβλέπεις, καὶ προαγγέλλεις Χριστὸν, ἐν σώματι φανήσεσθαι, ὡς Θεὸν δὲ τοῦτον διετράνωσας πάλιν, παύτα φέροντα σαφῶς, τῷ λόγῳ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτό σε, καταχρέως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄγραφος Λόγος ὑπάρχων, δακτύλῳ τῷ τοῦ Πατρὸς, λιθίναις ἐτυπώθης πλαξὶ, Μωϋσῆ ἐπιδιδόμενος Σῶτερ, ἐν ἐσχάτῳ δὲ καιρῷ, σεσάρκωσαι δι' ἔλεον, καὶ ἐπήγασας, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄλλος.

Ἄλλος. Ἐξέση τὰ σύμπαντα.

ΤΟ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τῆς ἀῤῥήτε γνώσεως, ὅλως πεπλησμένος ὦ Θεόπτα, ἔχες μυθν σε ϗ ἐκκαλύπτον σοι, πᾶσαν τὴν ἀρχαίων ἐμφανῶς, γνῶσίν τε ϗ μύησιν, διαγγέλλων σαφέσατα.

Οὐκ εἶδες σκεπόμενος, τῇ πέτρᾳ Θεῦ πρόσωπον, κρύφιον καθάπερ ὦ Θεόπτα, ϗ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῖς ἀθέατον, Σάρκωσιν τὸ Λόγε δὲ τρανῶς, ἔγνως ὡς ὀπίσθια, ϗ φεικτὴν συγκατάβασιν.

Νοὸς καθαρότητι, ἐν ὄρει ἀναβέβηκας, μάκαρ τῷ Σιναίῳ, ϗ τὸν νόμον, ἐγγεγραμμένον χειρὶ τὸ Κτίσε σε, πίσει ὑπεδέξω ἐν πλαξί, πᾶσί τε κατήγγειλας, τὸ αὐτὸ θεῖον βέλημα.

Θεοτοκίον.

ΠΟικίλοις αἰνίγμασιν, ὁ Μωϋσῆς τὸν Τόκον σε, πᾶσι διετράνωσε Παρθενε, Βάτον πυρφόρον σὲ θεασάμενος, σάμνον τε χρυσῆν, ϗ κιβωτὸν, τράπεζάν τε Παύαγνε, ϗ λυχνίαν πολύφωτον.

Καταβασία. Ὦ τεισμακάεισον Ξύλον.

Ὠδὴ ς'. Νοτίε Θηρὸς ἐν απλάγχνοις.

ΜΟρφώσας ἐν τῇ ψυχῇ σε τὸ κάλλος, ἐναρέτως Θεοφόρε τῆς Τελάδος, ἐπεσκέψω τὰ ὄντα μετὰ συνέσεως, ϗ συνορᾷς τὸν κοσμικὸν οἶκον, ϗ τὸ πολυφορώτατον ἑσιατόριον· ἐν ᾧ ὁ Βασιλεὺς ϖροητοίμασε, τῆς ὑψηλῆς εὐωχίας, τὴν θείαν ἀπόλαυσιν.

ΜΕγάλην τὴν σωτηρίαν Θεόπτα, προδεικνύων τὸ Δεσπότε τῶν ἁπάντων, ἐν τῇ θήβῃ εὑρέθης, τῇ θυγατρὶ Φαραὼ, τῇ ἐξ ἐθνῶν συναγωγῇ· τὸ τὸ Θεῦ γὰρ παράδοξος ἐπισώθη μαρτύριον, ἐργασμένον δὲ οἴκτον ἀμέτρητον· δι' ὃ εἰς χάος ἐῤῥίφη, ὁ Δράκων ὁ δόλιος.

ΕΚτείνας ἐπὶ τὸ ὄρες τὰς χεῖρας, Θεοφόρε τὸν λαόν σε διεσώσω, Ἀμαλὴκ τὸν πανώλην κατατροπόμενος· ἀλλὰ ϗ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μεμνημένων ἐν τῇ ποίμνῃ σε τὰς χεῖρας ἔπαρον, ἱκετεύων τὸν Πλάσην ϗ Κύριον, ϗ πειρασμῶν πολυτρόπων ἡμᾶς ἐκλυτρόμενος.

Θεοτοκίον.

ΓΟνίμως τὰς διανοίας ἐργάσω, τῶν ἀνθρώπων ἐναρέτοις εὐκαρπίαις, τῷ τῶν λόγων σε πόρῳ Θεομακάεισε· τὸν γὰρ Υἱὸν τὸν Θεῦ, λαβὼν ἐγγάεσον Πνεῦμα διεζωγράφησας, ἐπὶ τῆς σωτηρίας ϗ γνώσεως· ὅθεν ἡμῶν τὰς καρδίας, πλῆσον τῆς σῆς χάριτος.

Ἄλλος. Ἐβόησε, ϖροτυπῶν τὴν ταφήν.

ΡΑδίως σοι, ἐξιῶνται ϗ οἱ ὀφιόδηκτοι, ἐγκαρσίως, ἐπὶ ξύλε χαλκῆν ὄφιν βλέποντες, ἀπηωρημένον, τὸν Σταυρὸν προτυπῶντα τὸν τίμιον.

ΟΚτίσης σε, τῶν εὐχῶν ἐπακύσας Θεόπνευσε, Οὐρανόθεν, καταπέμπει ϗ μάνα σοι ἔδοξε, ϗ ὀρτυγομήτραν, ϖρὸς τροφὴν Ἰσραὴλ τῷ γογγύζοντι.

Φυ-

ΦΛάσοντος, τὸ Θεῦ σοφὲ τὸ αἰδέσιμον, κατηνέχθη, ἕως Ἅδε Κορὲ ζῶν ὁ δείλαιος, ὡς ἱερατεύειν, κατὰ σε θρασυνθείς, ϗ ἀπώλετο.

Θεοτοκίον.

ΗΒάτος σε, ἡ πυράφλεκτος Κόρη διέγραψε, συλλαμβάνειν, τῆς Θεότητος πῦρ Παναμώμητε· ἡ δὲ θεία σάμνος, τὸν τροφέα τὸ Κόσμε Πανύμνητε.

Καταβασία. Νοτίε Θηρὸς ἐν απλάγχνοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

ΩΣ θεωρὸν τῆς τὸ Θεῦ ἐνανθρωπήσεως, ϗ μυσογράφον τῆς αὐτὸ συγκαταβάσεως, ἐκθειάζει σε ἡ ποίμνη σε Θεορρήμων. ἀλλ' ὡς πέφυκας μεσίτης ἀξιόθεος, ἐκ παντοίων ἡμᾶς κινδύνων ἐλεύθερωσον, ἵνα κράζωμέν σοι· χαίροις Μωϋσῆ θεσπέσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνωθεν παραδόξως, ὁ Θεῦ Θεὸς Λόγος, κατέπτη ἐπὶ σὲ Θεοφόρε, ϗ τὴν ἠλογημένην μορφὴν, ἐπεσκέψατό τε ϗ ἐμνησεύσατο. Διό σοι καταρτίζοντες τὸν ἔπαινον, βοῶμεν ὅτως· Χαῖρε δι' ὃ ὁ Θεὸς ἐγνώσθη. Χαῖρε δι' ὃ ὁ ἐχθρὸς ἐπτώθη. Χαῖρε ἐναρέτε ζωῆς ἐργασήριον. Χαῖρε ὐρανίε τροφῆς καταγώγιον. Χαῖρε ξενήν εἰσηγέμενος τοῖς ἐν γῇ καταλλαγήν. Χαῖρε μόνης ἐφιέμενος τῆς ἀῤῥήτου καλλονῆς. Χαῖρε τῆς εὐσεβείας μεγαλόφωνος κήρυξ. Χαῖρε τῆς ἀληθείας ἡ Θεόφθογγος σάλπιγξ. Χαῖρε κρατὴρ εὐφραίνων συνείδησιν. Χαῖρε νιπτὴρ καθαίρων ἐνθύμησιν. Χαῖρε δι' ὃ ἡ Ἐδὲμ ἠνεώχθη. Χαῖρε δι' ὃ ὁ Ἀδὰμ ἀνεκλήθη. Χαίροις Μωϋσῆ θεσπέσιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ, Δ'. Τῇ Ἁγίε, ϗ ἐνδόξε μεγάλε Προφήτε Μωϋσέως τῷ Θεόπτε.

Στίχ. Οὐκ ἐκ πέτρας νῦν, ἐδ' ὀπιθίων μέρη.
Μωσῆ θεωρεῖς, ἀλλ' ὅλον Θεὸν βλέπεις.

ΒΙΟΣ

ΒΙΌΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΆ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

ΜΩΥΣΕΌΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΠΤΟΥ.

ΠΑΤΕΡ ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ.

Ὗτος ὁ ἔνδοξος Προφήτης Μωϋσῆς ἐγεννήθηκεν ἔτος ἀπὸ Κτίσεως Κόσμε, ,ψλζ'. Ὁ πατήρ τε ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τῦ Λευΐ, ϗ ὠνομάζετο Ἀβράμ, ὅς τις ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰοχαβὲδ, τὴ ἀδελφὴ τῦ Πατρὸς αὐτῦ τὴν θυγατέρα, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρῶτον γὸν τὸν Ἀαρὼν, ἔπειτα τὸν Μωϋσῆν, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῦ Μαελάμ. Ἦτον λοιπὸν ὁ Πατήρ τε ἄνθρωπος θεοφιλὴς, ϗ ἔλαβε προφητείαν, ποταπὸς θέλει γένῃ ὕστερον ὁ Μωϋσῆς. διὰ τὸ ὁποῖον λέγυσι πῶς τὸν ὠνόμασε Μελχίαν, ὁπῦ θέλει νὰ εἰπῇ εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν Βασιλεὺς, ὠνομάθη δὲ ὕστερον Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ νερὸν, ὅπε τὸν ἔρριψαν; καὶ ἡ θυγάτηρ τῦ βασιλέως Φαραὼ τὸν ἠλευθέρωσε, ϗ τὸν ὑοθέτησε, καθὼς θέλομεν εἰπῇ παρακάτω. Δύο αἰτίας προβάλλουσιν οἱ Ἰσραηλοὶ, πῶς ἐπαρακίνησαν τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτε νὰ προσάξῃ, ὅτι νὰ θανατώνωνται ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδία τῶν Ἑβραίων. μία, ὁπὲ ἔβλεπε ϗ ἐπληθύνοντο οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐφοβῆτο πολλὰ ἀπὸ αὐτὸς νὰ μὴ κάμυν κάμμίαν ἐπανάστασιν κατ' αὐτῦ, ϗ ὅλε τὸ γένος τῶν Αἰγυπτίων. ἄλλη, ὁπὲ ὡς λέγυσιν, εἷας μαίτις τῦ ἐπροφήτευσε, πῶς εἷα ἀρσενικὸν παιδὶ τῶν Ἑβραίων θέλει χαλάσει τὴν βασιλείαν τῶν Αἰγυπτίων, διὰ τῦτο ὁ βασιλεὺς ἐπρόσαξεν, ὅτι ἐξαποφάσεως ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδία τῶν Ἑβραίων νὰ τὰ ῥίπτσιν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον. Ἀφ' οὗ γὰν ἐγεννήθηκεν ὁ Μωϋσῆς, τὸν ἔκρυβεν ἡ μήτηρ τε μῆνας τρεῖς, ἔπειτα μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ τὸν κρύπτσιν, ἔβαλον αὐτὸν εἰς μίαν πυρείδα, καὶ τὴν ἐπίσωσαν ἔξωθεν καλὰ, καὶ τὸν ἔφερον κλαίοντες, καὶ τὸν ἔθηκαν εἰς τὴν ἄκρην τῦ ποταμῦ. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτῦ ὑπέστρεψαν μετὰ δακρύων· ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτῶν Μαελὰμ νέα κορασίδα ὄσα ἐλυπεῖτο περισσότερον τὸ βρέφος, καὶ δὲν τὴν ἄφηνεν ἡ καρδία της νὰ σραφῇ νὰ τὸ ἀφήσῃ, μόνον ἐκάθητο μακρόθεν, ϗ τὸ ἐφύλαττεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Φαραὼ εἶχε θυγατέρα

ρα μονογενῆ ὑπανδρεμένην ὀνόματι Μέθιδης, ϗ παιδίον δὲν ἔκαμε, καθὼς λέγει Φίλων ὁ Ἰουδαῖος. ἐλυπεῖτο δὲ πολλὰ πῶς δὲν εἶχε παιδίον νὰ κληρονομήσῃ τὴν βασιλείαν τῦ πατρός της· αὐτὴ Θεοῦ προνοίᾳ εὐγῆκε τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ ταῖς σκλάβαις της, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ χαρῇ, ϗ νὰ λουθῇ· καὶ ἐκεῖ βλέπει τὴν πυρείδα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ βρέφος, ϗ προσάζει ταῖς σκλάβαις της νὰ πιάσυν νὰ τὴν ἀνοίξυν νὰ ἰδῦν τί πρᾶγμα ἔχει μέσα· τὴν ὁποίαν ἀνοίγοντες, εἶδον τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον πέρνοντας εἰς τὰς χεῖρας, ϗ βλέποντάς το εὔμορφον ϗ ἐπιτήδειον, τόσον τὸ ἠγάπησεν ἡ Μέθιδης, ὁπῦ ἠθέλησε νὰ τὸ κάμῃ παιδίτης. πλὴν γνωρίζυσα πῶς εἶναι παιδὶ τῶν Ἑβραίων, ἐφοβήθη νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὰ βασίλεια, νὰ μὴ τὸ φονεύσῃ ὁ πατήρ της. Λοιπὸν ἐσυμβυλεύθη νὰ τὸ κρύψῃ μερικαῖς ἡμέραις, βάλλοντας γυναῖκα νὰ τὸ βυζαίνῃ. Ταῦτα βλέπυσα καὶ ἀκύσα ἡ κορασίδα ἡ ἀδελφὴ τῦ βρέφυς, ἦλθε καὶ ἐπαρρησιάθη εἰς τὴν βασιλοπύλαν. Θελίζεις, λέγει, νὰ σῦ εὕρω γυναῖκα νὰ τὸ βυζάσῃ; καὶ εὐθὺς ἔδραμε καὶ ἔφερε τὴν μητέρα της, ϗ μητέρα τῦ βρέφυς. Ἔλαβε λοιπὸν πάλιν ἡ μήτηρ τὸ βρέφος της μὲ μεγάλην χαρὰν, μὴ γινώσκυσα ἡ βασιλοπύλα πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ τε. ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα τῦ βρέφυς ἡ βασιλοπύλα Μωσῆν, λέγυσα· „ἐκ τῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνε-„λόμην.“ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἰς τὴν γλῶσσαν τῶς τὸ νερὸν τὸ λέγυσι, μῶϋ. Γυρίζει ἡ βασιλοπύλα εἰς τὸ παλάτιόν της, ϗ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἄρχησε νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι ἐγκασρωμένη, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔδειχνε μὲ τέχναις πῶς ἡ κοιλίατης ἔκανεν ὄγκον, ϗ ὅλα ἐκεῖνα τὰ τῶν ἐγκασρωμένων γυναικῶν ἔκανε, διὰ νὰ γελάσῃ τὸν πατέρα της. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν κλείεται μέσα εἰς τὴν κάμεραύτης, καὶ προσάσει ταῖς σκλάβαις της νὰ εἰπῦσιν ὅτι ἐγεύνησε, ϗ ἔκαμε παιδίον ἀρσενικόν. Καὶ δὴ ἀκύσας ὁ πατήρ της, ἐχάρη πολλά. Ἦτον δὲ τότε ὁ Μωϋσῆς ενὸς χρόνυ, ϗ ἡ βασίλισσα τὸ ἔκρυπτε, ϗ τὸ ἐφύλαττε νὰ μὴ τὸ ἰδῇ ὁ πατήρ της, καὶ γνωείσῃ τὸ πρᾶγμα πῶς ἦτον δόλος ϗ ἀπάτη· διὰ τῦτο ϗ πάλιν τὸ εἶχεν εἰς τὴν καθολικήν τε μητέρα, ϗ τὸ ἐβύζανεν. Ἀφ' ὗ δὲ τὸ παιδίον ἔγινε τελῶν χρόνων, τὸ ἔφερεν ἡ Μέθιδης πρὸς τὸν πατέρα της, ϗ αὐτὸς παίζωντας μὲ αὐτὸ, εὔγαλε τὴν κορώναν ὁπῦ ἐφορῦσε, ϗ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι τῦ Μωϋσέως, ϗ αὐτὸς τὴν ἔπιασε, ϗ τὴν ἔρριψε κάτω, ϗ τὴν ἐκαταπάτησε· τὸ ὁποῖον ἦτον σημεῖον φανερώτατον, πῶς αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς ἔμελλεν ὕστερον νὰ διαφθείρῃ τὴν βασιλείαν τῦ Φαραώ. Ἀνεθρέφετο λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς βασιλικῶς ϗ μεγαλοπρεπῶς, ϗ ἐπαιδεύθη πᾶσαν σοφίαν τῶν Αἰγυ-

πτι-

γυπτίων, ϗ Χαλδαίων εἰς ἄκρον, διότι εἶχε μεγάλην ἀγχίνοιαν εἰς τὰ μαθήματα. Ἦτον ἄνθρωπος μισοπόνηρος, ϗ καταπολλὰ ἠγάπα τὸ δίκαιον, ϗ εἰς τὸ γένος τε, ἦγον εἰς τὸς Ἑβραίους ἦτον μάλιστα εὐσπλαγχνικός, διότι εἰς τὸ φανερὸν ἐλογίζετο ὡς τῆς θυγατρὸς τῦ Φαραὼ, ἀλλὰ κρυφίως ἦτον διδαγμένος ἀπὸ τὴν καθολικήν τε μητέρα πῶς εἶναι Ἑβραῖος. Καὶ δὴ λοιπὸν μίαν ἡμέραν περιπατῶντας εἶδεν ἕνα Αἰγύπτιον, ϗ ἔδερνεν ἕνα Ἑβραῖον, ϗ λυπηθεὶς πῶς ἀδικεῖτο ὁ ὁμογενής τε, ἐκτύπησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Αἰγύπτιον, ϗ τὸν ἔκρυψεν εἰς τὴν ἄμμον, ἐπειδὴ δεν τὸν εἶδεν ἄλλος τινάς, παρὰ ὁ ἀδικημένος ἐκεῖνος Ἑβραῖος. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ηὗρεν αὐτὸν τὸν Ἑβραῖον, ὁπῦ μὲ ἄλλον ὁμόφυλόν τε Ἑβραῖον ἔδέρνοντο, ϗ ὡς δίκαιος ὁπῦ ἦτον, ἐγνώρισε πῶς ἐκεῖνος ὁ φρῶτος εἶχε τὸ ἄδικον, ϗ τὸν ὠνείδισε πολλά. ϗ αὐτὸς ὡς κακὸς ἄνθρωπος ἐφώναξε δυνατὰ λέγωντας· ἄνθρωπε, τί θέλεις ἀπὸ λόγυμα; θέλεις νὰ μὲ φονεύσῃς ϗ ἐμένα, καθὼς ϗ χθὲς τὸν Αἰγύπτιον; ϗ εἰς ὅλυς παῤῥησίᾳ ὡς φονέα τὸν ἐμαρτύρησεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκύσας ταῦτα ὠργίσθητον. Ὅθεν φοβηθεὶς ὁ Μωϋσῆς, ἔφυγεν εὐθὺς, ϗ ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον τῷ Ἁγίῳ Ὄρυς Σινᾶ, ἡ ὁποία λέγεται εἰς τὴν θείαν Γραφὴν, ἔρημος Μαδιάμ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅτως ἡ θεία Γραφὴ διηγεῖται τὰ κατὰ τὸν Μωϋσέα. Οἱ δὲ Ἰσοριγεώρ. Κεδρ. κοὶ, ϗ μάλιστα Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς ἑτέρως διηγεῖται τὰ κατ' αὐτόν. Λέγει γάρ, ὅτι ἀνδρωθέντος τῦ Μωϋσέως, οἱ Αἰθίοπες, ἦγον οἱ μαῦροι Ἀράπιδες, ἐπέρασαν τὸν λεγόμενον Ἰνδὸν ποταμὸν, ϗ ἦλθον ϗ ἐκύρτευαν δυνατὰ τὴν Αἴγυπτον, ὥστε ὁπῦ χεδὸν ἐχάλασαν ὅλας ταῖς χώραις τῆς Αἰγύπτυ, ϗ πολλὺς στρατιώτας, ϗ στρατηγὺς ἐφόνευσαν, πέντε χρόνυς πολεμῦντες τὴν Αἴγυπτον. Ὅθεν οἱ Αἰγύπτιοι ἦλθον εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Καὶ δὴ λοιπὸν μαντεύονται, ϗ λέγει τες ἡ μαντεία, ὅτι νὰ σείλωσι τὸν Μωϋσῆ μὲ τὸ φθσάτον νὰ ὑπάγῃ, νὰ πολεμήσῃ τὸς Αἰθίοπας. Παρακαλῦσι λοιπὸν τὴν Μέθιδην τὴν θετήντε μητέρα, καὶ θυγατέρα Φαραὼ, νὰ τὸν σείλῃ νὰ ὑπάγῃ. ϗ αὐτὴ πρῶτον μεν τὸς ὠνείδισε πολλὰ καὶ αὐτὸς, ϗ τὸς μαΐτες, πῶς θέλυσι νὰ σείλυσι τὸν ἰδύ τες εἰς τὸν πόλεμον διὰ νὰ φονευθῇ. ὅμως ὕστερον διὰ τὸ καλὸν τῆς πατείδος τὸν ἔστειλε, σέργωντάς το τῦτο μετὰ χαρᾶς ϗ ὁ Μωϋσῆς, διότι ἦτον σολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν σοφίας, φρονήσεως, ϗ ἀνδρείας, ϗ εἰς τὸς πολέμυς ἐπιτηδειότατος. Ἦτον δὲ τότε τριαῦτα χρόνων, ϗ ἐπολέμησε μὲ τὸς Αἰθίοπας χρόνυς δέκα, ἕως ὅτε τελείως ἠφάνισε τὸς Αἰθίοπας, ϗ ἐπῆρέτος τὴν χώραν ὁπῦ λέγεται Σαβὰ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο παντοτε ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων· ϗ ὅπω παντελῶς

λῶς ἠλευθέρωσε τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὸς Αἰθίοπας. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, πολεμῶντας ὁ Μωϋσῆς, ἀπέθανεν ἡ Μέθιδης, ϗ ὁ Παλμανώθης, ὁπῦ ἐλογίζοντο γονεῖς τε, ϗ ὁ πάππος τε ὁ Φαραὼ, ϗ ἐβασίλευσεν ἄλλος βασιλεὺς, τὸ ὄνομά τε Χενεφρὴς, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ δὴ ἄρχησαν νὰ φθονῦσι τὸν Μωϋσῆν οἱ Αἰγύπτιοι, ϗ μάλισα ὁ βασιλεὺς ὁ Χενεφρὴς, διὰ τὸς μεγάλυς πολέμυς, ὁπῦ ἔκαμε, ϗ διὰ τὰ λαμπρὰ τρόπαια, ὁπῦ ἔστησε πολεμῶν, καὶ νικῶν τὸς Αἰθίοπας. ϗ ὅπω βυλεύονται νὰ τὸν φονεύσωσι. Προσάγει δὲ ὁ Χενεφρὴς ἕνα κάποιον σκληρὸν ἄνθρωπον, Χαναθώθην τὸ ὄνομά τε, νὰ φονεύσῃ τὸν Μωϋσῆν μετὰ δόλυ. Γνωρίζει ὁ Μωϋσῆς τὸν δόλον ϗ τὴν ἐπιβυλὴν, ϗ φθλαβὼν αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς, ἐσκότωσε τὸν Χαναθώθην τὸν ἐπίβυλον τῆς ζωῆς τε. εἶτα φεύγει ϗ ἔρχεται εἰς τὴν ἔρημον Μαδιάμ, ὑπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ Σινᾶ, τῷ Θεῷ φρὸς τῦτο καλῦντος αὐτὸν, διὰ τὸ νὰ εἶναι τόπος καλὸς ϗ ἁρμόδιος ἐξ ἀρχῆς φρὸς κατοικίαν ἡσυχασῶν ἀνθρώπων, ϗ ὁπῦ ἀγαπῦσι νὰ χολάζυσιν ἀπὸ κοσμικὺς θορύβυς, ϗ νὰ συνομιλῦσι μὲ τὸν Θεὸν, νὰ δέωνται ἐν ἡσυχίᾳ, ϗ νὰ φροσεύχωνται. Τοιῦτον λοιπὸν τόπον ζητῶντας ὁ Μωϋσῆς, ἡσυχασικὸν δηλονότι, ὁδηγεῖται ὑπὸ τῷ Θεῷ εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, ἵνα ἡσυχάζῃ ἐκεῖ, ϗ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ γένος τε ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων, ϗ νὰ αὐταποδώσῃ τῶν ἐχθρῶν τε τὴν ἀξίαν, ϗ φρέψωσιν τιμωρίαν εἰς τὰ κακὰ, ὁπῦ τὸς ἔκαναν. Δύο φράγματα τῦτα, δυνάμενα νὰ διαπλασιάσυσι τὴν χαρὰν εἰς τὸν Μωϋσῆν· διότι, τί ἄλλην χαρὰν μεγαλήτερην ἤθελε λάβῃ, ὡσὰν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ γένος τε, ϗ νὰ ἀφανίσῃ τὸς ἐχθρύς τε; ὃ ϗ ἐγένετο ὕστερον. Τὸν μὲν γὰρ λαὸν αὐτῦ μετὰ πλήτε πολλῦ ἠλευθέρωσε, καθὼς θέλομεν εἰπῇ, τὸν δὲ Φαραὼ μὲ ὅλον τε τὸ στράτευμα, ὡς ἐχθρὺς παρέδωκε τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ, ὅσον νὰ γενῦσι τῦτα, ὁ Μωϋσῆς εὐεισκόμενος εἰς τὴν ἔρημον τῦ Ὄρυς Σινᾶ, ἠγωνίζετο τὸς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας, μὴ σμικρύνωντας ποσῶς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς τε, ϗ τὸ ἀνδρεῖον ϗ εὐγενικόν τε ἦθος, μήτε ζητῶντας ὡς ξένος πῶς νὰ ἀρέσῃ τῷ ἑνὸς ϗ τῷ ἄλλυ διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσιν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γεννᾶται ἡ κολακεία· ἀλλὰ ϗ εἰς ζεύην γῆν ὤντας, ἐφανέρωνε τὴν ἀρετήν τε, ἡ ὁποία παύτοτε τὸν ἔσυρνεν εἰς τὸ νὰ βοηθῇ τῶν ἀδικυμένων, ϗ νὰ ὑπερμαχῇ διὰ τὸ δίκαιον· ϗ ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ παύτοτε ὑψώνει τὸν ἐνάρετον ἄνθρωπον, διὰ τῦτο ϗ τὸν Μωϋσῆν αὐτὸν ἡ ἀρετὴ τῆς δικαιοσύνης τε τὸν ἐμεγάλυνε ϗ εἰς τὴν ξένην ϗ ἔρημον γῆν, ϗ μεγάλως τὸν ἀνέπαυσε, τῷ Θεῷ τὰ παύτα κανευθύνοντος. Ἦλθε λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον Μαδιάμ, πλη-

πλησίον τῦ Ὄρους Σινᾶ, κ᾽ ἐκάθισε σιμᾶ εἰς τὸ πηγάδι. Εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἦτον εἰδωλολατρεία, κ᾽ ἦτον εὖας ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, τὸ ὄνομά τε Ῥαγουήλ, καὶ Ἰοθὼρ (δύο ὀνόματα εἶχεν) ἢ ὡς τινες λέγουσιν ἦτον υἱὸς τῦ Ῥαγουήλ· αὐτὸς εἶχεν ἑπτὰ θυγατέρας παρθένους, κ᾽ ἀπὸ τὸ ταχὺ τὰς ἔσελνε, κ᾽ ἔβοσκαν τὰ ῥοβάτά τε, κ᾽ ῥὸς τὸ βράδυ τὰ ἔφερναν εἰς τὸ πηγάδι κ᾽ τὰ ἐπότιζαν. ὅτι τοιαύτην συνήθειαν εἶχασιν οἱ ἄνθρωποι τῦ τόπε ἐκείνε, τὰ κορίτζια νὰ φυλάττωσι τὰ ῥοβάτά τες τόσον πλεστίων, ὡσὰν κ᾽ πτωχῶν. καὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια εἶναι κ᾽ ἕως τῆς σήμερον εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν ἔρημον. Ἀλλ᾽ ὅμως εἶχαν ἐκεῖνα τὰ κορίτζια τῦ Ἰοθὼρ ἕνα ἄδικον κανόνα. Ἐκεῖ ἦσαν κ᾽ ἄλλοι πολλοὶ βοσκοὶ, ὁπῦ ἐφύλατον πρόβατα, κ᾽ καμήλες, κ᾽ ἄλλο νερὸν δὲν ἦτον ἐκεῖ συμά· κ᾽ αὐτὰ τὰ κορίτζια εἶχαν χρέος νὰ ἔρχωνται νὰ γεμίζωσι τὰς δεξαμενὰς, τὰς γύρνας ὅλας, κ᾽ νὰ ἔρχωνται οἱ βοσκοὶ νὰ ποτίζωσι τὰ ῥόβατά τες, κ᾽ ὕστερον νὰ ποτίζωσι κ᾽ τὰ κορίτζια τὰ ἐδικά τες, ἀλλέως δὲν τὰς ἄφηναν, κ᾽ διὰ τῦτο ἤρχοντο ῥοτητέρα δύο ὥρας, κ᾽ ἔκαναν αὐτὸν τὸν κανόνα τῆς ἀδικίας, κ᾽ μόλις ἐγλύτωναν τὸ βράδυ. Τῦτον τὸν κανόνα τὸν ἐδέχοντο καθημέραν, διὰ νὰ ἔχεν φυλαγμένην τὴν τιμὴν τες ἀπὸ τὰς βοσκὰς, διότι ἐφοβῦντο ἀπὸ αὐτὰς, κ᾽ μηδὲ κὰν τῦ πατρός των δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ εἰπῦν τίποτες. Ἐκάθητο λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς σιμὰ εἰς τὸ πηγάδι· βλέπει κ᾽ ἔρχονται αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τῦ Ἰοθὼρ, κ᾽ ἔσυρναν νερὸν κ᾽ ἐγέμισαν ταῖς γύρναις, ἔπειτα ἦλθον κ᾽ οἱ βοσκοὶ κ᾽ ταῖς εὔγαλαν, νὰ ποτίσυν τὰ ἐδικά τες ῥόβατα. ὅμως δὲν ἠμπόρεσε μήτε ἐκεῖ εἰς τὸν ξένον τόπον νὰ βλέπῃ τὰ ἄδικα, καὶ νὰ ὑπομένῃ, μόνον ἐσηκώθη, καὶ ἐδιαφεύτευσε τὰ κορίτζια, καὶ τὰ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰς βοσκὰς, μάλισα αὐτὸς εὔγαλε καὶ ἄλλο νερὸν, ἕως ὅ ἐπότισαν, κ᾽ ὑπῆγαν μὲ τὴν ὥραν εἰς τὸν πατέρα των. Τῦτος ἦτον ὁ ῥωῦτος ἄθλος ἐν ἐρήμῳ τοῦ Μωϋσέως, ὁ ὁποῖος ἦτον αἰτία νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν Ἰοθὼρ, κ᾽ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον. Βλέπωντας λοιπὸν ὁ Ἰοθὼρ νὰ ἔλθυσιν ἡ θυγατέρες τε ῥοτητέρα ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ὥραν, λέγει· διατί ἤλθετε σήμερον ὀγληγορώτερα ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις; ἀπεκρίθησαν· εὖας ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἔλαχε, κ᾽ μᾶς ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰς ποιμενὰς, κ᾽ εὔγαλε νερὸν κ᾽ ἐπότισε τὰ ῥοβάτά μας, διὰ τῦτο ἤλθομεν ὀγλήγορα σήμερον. Λέγει ταις ὁ πατήρ τες· κ᾽ πῦ εἶναι; κ᾽ διατί τὸν ἀφήσετε; κράξετέ τον ὀγλήγορα νὰ τὸν φιλοξενήσετε· διότι κατὰ ἀλήθειαν κ᾽ ἕως τῆς σήμερον εἶναι φιλόξενοι ἄνθρωποι εἰς τὸν ξένον οἱ οἰκήτορες τῦ τόπε ἐκείνε, ἀγκαλὰ κ᾽ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον τες νὰ εἶναι

ναι ἄγγελοι κ᾽ σκληροί. Τρέχει γῦν μία κόρη ἀπὸ τὰς ἑπτὰ, κ᾽ καλεῖ τὸν Μωϋσῆν. Βλέπων δὲ ὁ Ἰοθὼρ ἄνθρωπον εὐγενικὸν εἰς τὸ κορμὶ, σοβὸν κ᾽ φρόνιμον εἰς τὸ ἦθος, ῥακτικὸν εἰς τὰ λόγια, κ᾽ ἐπάνω εἰς ὅλα φευγάτον διὰ φθόνον, τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ συμὰ εἰς αὐτὸν, κ᾽ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἔκαμε κ᾽ γαμβρὸν εἰς τὴν πρώτην τε θυγατέρα τὴν Σεπφόραν, κ᾽ ἀπὸ τότε ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς τὰ πρόβατα τῦ πενθερῦτε, κ᾽ τὰ ἔβοσκεν αὐτός· κ᾽ ἀπὸ βασιλόπυλον ὁπῦ ἦτον, ὡσὰν ὁπῦ ἐνομίθη υἱὸς τῆς θυγατρὸς τῦ βασιλέως, κ᾽ ἔμελλε νὰ γενῇ διάδοχος τῦ βασιλέως Φαραώ, ἔγινε ποιμὴν ῥοβάτων. Στοχαθῆτε ταπείνωσιν κ᾽ ἁγιότητα· ἀλλὰ τῦτο ἦτον κατ᾽ εὐδοκίαν Θεῦ, καθὼς ὁ Ἱερὸς Βασίλειος Σελευκείας λέγει εἰς Λόγον, Ζ᾽. Μωϋσέως ἐγκωμιαστικόν. „ Συγχωρεῖ γὰρ αὐτῷ Βασ. Σελ. Λόγ. ζ.
„ κ᾽ ποιμαίνειν Θεὸς, ἵνα ἐκ ποιμένος ῥοβάτων, ποιμένα τῦ Ἰσραὴλ
„ ἀναδείξῃ, κ᾽ ποιμαντικὴν ἐν μικροῖς μελετήσαντι, τὴν τῶν ὁμοφύ-
„ λων ἡγεμονείαν πιστεύσειεν.“ Ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς, λέγει, νὰ γένῃ ὁ Μωϋσῆς ποιμὴν ῥοβάτων, διὰ νὰ μάθῃ ῥῶτον τὴν ποιμαντικὴν προσασίαν, κ᾽ τότε νὰ τὸν κάμῃ ποιμένα τῦ Ἰσραὴλ, κ᾽ ἡγεμόνα τῶν ὁμοφύλων τε. Τέχνη τότη ἡ ποιμαντικὴ πολλὰ καθαρωτάτη εἰς ἀνθρώπες εὐγνώμονας, διατὶ εἶναι ζωὴ ἐρημικὴ, κ᾽ ἠμπορεῖ νὰ χολάζῃ τινὰς μὲ τὸν νῦν τε εἰς τὸν Θεὸν, κ᾽ νὰ τὲ ἀποκαλύπτωνται μυσήρια ἐκ Θεῦ, καθὼς εἰς τὴν Γεύνησιν τῦ Χεσῦ, εἰς ἄλλον τινὰ δὲν ἀπεκαλύφθη τὸ μυσήριον τῆς Σαρκώσεως τῦ Γιῦ τῦ Θεῦ ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, παρὰ εἰς τὲς ποιμένας. Ἔχει δὲ κ᾽ κάποιαν ὁμοιότητα ἡ ποιμαντικὴ τέχνη τῶν ῥοβάτων μὲ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα. διὰ τῦτο κ᾽ οἱ παλαιοὶ Βασιλεῖς, ποιμένες λαῶν ἐλέγοντο· κ᾽ οἱ καθ᾽ ἡμᾶς τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱερεῖς ῥοσάται, ποιμένες τῶν λογικῶν ῥοβάτων ὀνομάζονται, κατὰ τὴν εἰρημένην ὑπὸ τῦ Κυρίε φωνὴν τῷ μακαρίῳ Πέτρῳ. „ Ποίμαινε τὰ ῥόβατά με.“ κ᾽ Γ ω. κά. αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἑαυτὸν Ποιμένα καλὸν ἐκάλεσε, διὰ τὴν ὁμοιότητα, λέγω, ὁπῦ ἔχει ἡ ποιμαντικὴ τέχνη τῶν ἀλόγων ῥοβάτων μὲ τὴν βασιλικὴν καὶ ἡγεμονικὴν κυβέρνησιν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων. Διὰ τῦτο κ᾽ ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ, ῥὸ τῦ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ῥόβατα ἐφύλατε· κ᾽ τῦτο κατὰ Θείαν Πρόνοιαν. Διότι καθὼς ὅσοι μέλλυσι νὰ γενῦσι δόκιμοι, κ᾽ ἀνδρεῖοι ςρατιῶται, κ᾽ ςρατηγοὶ εἰς τὲς πολέμυς, ῥῶτον συνηθίζυσι τῦ λόγυ τες εἰς τὰ κυνήγια, πολεμῦντες μὲ ἄγρια θηρία, τοιυτοτρόπως κ᾽ ἡ ῥόνοια τῦ Θεῦ, ὅσυς ἤθελε νὰ καθαρίσῃ ὁδηγὺς κ᾽ κυβερνήτας τῦ λαοῦ τὸν παλαιὸν καιρὸν, ῥῶτον τὺς ἔδιδεν οἰκονομικῶς νὰ κυβερνῶσιν ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ ἥμερα, ῥόβατα δηλαδή. Ὅθεν κ᾽ ὁ Μωϋσῆς,

ἐπειδὴ ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τοῦτο τὸν ἐφύλαττε, διὰ νὰ τὸν κάμῃ ὁδηγὸν, κυβερνήτην, καὶ κεφαλὴν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, διὰ τοῦτο πρῶτον τὸν ἔκαμε ποιμένα προβάτων ἀλόγων, ὡς καθὼς πρότερον τὸν
Γεώρ. Κεδρ. Βασιλέα Δαβίδ. Λέγουσί τινες Ἰσραηλικοὶ, καὶ μᾶλλον Γεωργιος ὁ Κεδρηνὸς, πῶς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἦτον τεσσαράκοντα χρόνους, νὰ ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ τὴν Κοσμογενεσίαν, καὶ τὰ περὶ τῆς πρώτης πλάσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ Ἀδὰμ, καὶ τὰ περὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων, ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Νῶε, καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ μέχρι τοῦ Ἀβραάμ· τὰ ὁποῖα τοῦτα ὅλα ὄντα προτήτερα ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, αὐτὸν τοῦτα ἤθελε διδάξῃ ὁ Ἄγγελος, δὲν τὰ ἤθελεν ἠξεύρῃ νὰ τὰ γράψῃ· ἀκόμη τὸν ἐδίδαξε καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα. Σὺ δὲ αὐθέλῃς, εἰπὲ, ὅτι ἡ Προφητεία διαιρεῖται εἰς τρία εἴδη, κατὰ τὰ τρία μέρη τοῦ χρόνου, εἰς τὰ περασμένα, εἰς τὰ παρόντα, καὶ εἰς τὰ μέλλοντα· καὶ τὸ Ἐμπνευσὸν λεγόμενον εἶδος τῆς προφητείας, ὁποιον θέλει νὰ κάμῃ Προφήτην τέλειον, τοῦτα τὰ τρία μέρη τῆς προφητείας τοῦ ἀποκαλύπτει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς Ὅμηρος, τοὺς Ἕλληνας ὅταν ἐγύρευαν τὸν Μαύτιν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν ὀργὴν, ὅπου μὲ τὸ θανατικὸν ἔπεσεν εἰς τὸν λαὸν, λέγει πῶς ἐγύρευαν Μαύτιν, ὅπου νὰ ἠξεύρῃ τοῦτα τὰ τρία μέρη τῆς
Ἰλιάδ. α. προφητείας, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ Κάλχας. „ὃς ἤδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσ-
Ἀριθ. ιγ. 70. „σόμενα, πρό τ' ἐόντα". Ὁ Μωϋσῆς λοιπὸν, ἦτον Προφήτης τελειότατος, καθὼς αὐτὸς ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ. „Ἐὰν γένηται, λέγων, ἐν ὑμῖν „Προφήτης, ἐν εἴδει καὶ ἐν ὁράματι λαλήσω αὐτῷ, οὐχ ὅτω δὲ ὡς ὁ θε„ράπων μου Μωσῆς, πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ μου, στόμα κατὰ στόμα λαλή„σω αὐτῷ". Ἔπρεπε λοιπὸν, ὡς τελειότατος ἀπὸ ὅλους τοὺς Προφήτας, νὰ ἠξεύρῃ καὶ τὰ περασμένα, καὶ τὰ παρόντα, καὶ τὰ μέλλοντα· πλὴν τὸ ἐμπνευσὸν ἐκεῖνο εἶδος ὁποῦ τοῦ ἀποκάλυπτε τὰς προφητείας, ἂς εἶναι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, διὰ νὰ συμφωνήσωμεν μὲ τὴν Ἰσο-
Ἔξοδ. γ. εἶαν τοῦ Κεδρηνοῦ. Μιᾷ γὰρ τῶν ἡμερῶν, φυλάττωντας ὁ Μωϋσῆς τὰ πρόβατα ἐπαίω εἰς τὸ βουνὸν, βλέπει κάτω σιμὰ εἰς τὸ νερὸν, ὁποῦ ἦτον μία βάτος καὶ ἐκαίετο, πλὴν δὲν τὴν ἐχώνευεν ἡ φωτία. ἀλλ' ὡς ἂν νὰ ἦτον ἡ φωτία βρύσις νεροῦ, ἔτζη τὴν ἐφύλαττε χλωρὴν μὲ φύλλα καὶ μὲ βλαστάρια. Λέγει ὁ Μωϋσῆς· ἂς κατέβω νὰ ἰδῶ τοῦτο τὸ μέγα ὅραμα, πῶς καίεται ἡ βάτος, καὶ δὲν κατακαίεται; Καὶ ἐρχόμενος νὰ ἰδῇ, βλέπει εἰς τὸ μέσον τῆς βάτου καὶ τῆς φλογὸς, καὶ φαίνεταί του ὁ Θεὸς ὡσὰν ἕνας Ἄγγελος, καὶ μὲ μίαν φωνὴν λέγουσαν· μὴ ἔλθῃς παρεμπρὸς νὰ ἐγγίσῃς ὧδε, μάλιστα λῦσαι τὰ ὑποδήματά σου, καὶ εὔγαλέτα, ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος, ὁποῦ πατεῖς, εἶναι ἅγιος. Βλέπωντας δὲ ὁ Μωϋσῆς τὴν φλόγα νὰ μὴ καίῃ τὴν

τὴν βάτον, καὶ τὸν Ἄγγελον μέσον τῆς φλογὸς, καὶ ἀκούωντας τοιαῦτα λόγια, ἐγύρισεν εὐθὺς τὸ πρόσωπόν του, μὴν ἠμπορῶντας νὰ βλέπῃ τὴν τόσην λάμψιν, τὸ μὲν φοβούμενος, τὸ δὲ καὶ εὐλαβούμενος. Ἐκεῖ λοιπὸν διαλέγεται καὶ συνομιλεῖ ὁ Θεὸς μετ' αὐτὸν τὴν πρώτην φοραὰ, λέγωντάς του· ἤκουσα τῆς φωνῆς σου καὶ τῆς δεήσεώς σου, ὁποῦ πεσαράκοντα χρόνους προσεύχεσαι εἰς τούτην τὴν ἔρημον, δεόμενος διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συγγενῶν σου τῶν Ἑβραίων. Εἶδα καὶ αὐτῶν τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὰ πολλὰ κακὰ, ὁποῦ πάχουσιν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους· ἀλλὰ αὐάμενα τὰ πρόσωπα νὰ ἀλλάξουσι, νὰ ἀπεθαύῃ ὁ βασιλεὺς Χενεφρὴς, ὁποῦ σὲ ἐμνησικάκει μὲ πολὺν φθόνον· ἀλλὰ τώρα ὁποῦ ἔγινεν ἄλλος βασιλεὺς ὁ Πετισώνιος, θέλω ἐλευθερώσει τὸν λαόν μου. διότι „ἰδὼν εἶδον τὴν κά„κωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς". καὶ δὴ λοιπὸν νὰ σὲ στείλω πρὸς τὸν βασιλέα Αἰγύπτου τὸν Φαραώ. (διότι ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τότε τῆς Αἰγύπτου, Φαραὼ κατὰ διαδοχὴν ὠνομάζοντο.) Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἤκουσε μὲν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπεθύμει, πλὴν δὲν ἠγάπα νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς, ἀλλὰ νὰ στείλῃ ὁ Θεὸς ἄλλον, ἢ μὲ ἄλλον τρόπον νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ· διὰ τοῦτο ἄρχησε νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Θεόν· τί ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, νὰ ἔλθω πρὸς τοιοῦτον βασιλέα νὰ τοῦ πάρω τόσον λαόν, ὁποῦ ἔχει σκλάβους καὶ τοῦ δουλεύουσιν; Ὁ δὲ Θεὸς διδάσκωντάς τον, πῶς τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ λέγει· σύρε, καὶ ἐγὼ εἶμαι μετ' ἐσεύα. σύρε, λέγει, λοιπὸν, καὶ τίποτες μὴ φοβηθῇς· διότι ὁ βασιλεὺς, ὁποῦ τώρα κάθηται εἰς τὸν θρόνον, δὲν σὲ ἐχθρεύεται ὡς τὸν ἄλλον· καὶ πρῶτον κράξε τοὺς γέροντας τῶν Ἑβραίων κατὰ μόνας νὰ τοὺς εἰπῇς μυστικῶς, ὅτι ἡ βουλή μου εἶναι νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τοῦ Φαραὼ, καὶ θέλω νὰ εὐγοῦσιν ἐκεῖθεν μὲ πλῆτον περισσὸν διὰ τὸν πολὺν κόπον τους, ὁποῦ ἐδούλευσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον· εἰς δὲ τὸν βασιλέα Φαραὼ νὰ εἰπῇς· ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων ὀρίζει νὰ τοὺς ἀφήσῃς νὰ εὔγουσιν ἔξω εἰς τὴν ἔρημον τελῶν ἡμερῶν τρόπον, νὰ μὲ κάμουσι τὰς θυσίας τους. „Ἄπελθε λοι„πόν, τοῦ λέγει ὁ Θεὸς, ἰδοὺ δέδωκά σε Θεὸν Φαραώ". Ἄλλα εἶναι τοῦτα, παρὰ πρόβατα, καὶ αὐλὸς, καὶ ῥαβδὶ, καὶ θηλκὰ, καὶ ξυλοκαύκια ποιμενικὰ ὄργανα· δεύτερον Θεὸν τὸν ἀποφασίζει ἐπαίω εἰς τὸν Φαραὼ, νὰ παῤῥησιάσῃ μὲ ταῖς πληγαῖς, μὲ τὰ θαύματα τὴν παντοδυναμίαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ ὁδηγὸν, καὶ προεσῶτα, καὶ ἐλευθερωτὴν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ τὸν χειροτονεῖ, νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς σκλαβωμένους Ἑβραίους „ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ". καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ τὸν κατασήσῃ διδάσκαλον, καὶ νομοθέτην, καὶ κε-

κειτήν, ϗ ἡγέμενον ἐπαίω εἰς ὅλης τὸς Ἑβραίης, ἦτον αὐάγκη νὰ τὸν χαειτώσῃ μὲ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα ἤθελεν εἶθαι πισὸς φρὸς τὸς Ἑβραίης, εἰς τὰ ὅσα ἔμελλε νὰ τὸς εἰπῇ, ϗ μάλισα εἰς τὴν διήγησιν τῆς Κοσμοποιΐας, ὁπῦ δείχνει ϗ παρρησιάζει τὸν Θεὸν ποιητὴν ὅλε τῦ κόσμε, λέγωντας· „Ἐν ἀρχῇ ἐ„ποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν, ϗ τὴν Γῆν. Μωϋσῆς δὲ (λέγει ὁ
Βασιλ. Σελ. „Ἱερὸς Βασίλειος Σελευκείας) Μωϋσῆς δὲ παιδευτὴς τῦ λαῦ κατα„σὰς, τὸ τῆς Θεογνωσίας παραδίδωσι μάθημα. ἕτος γίνεται τῶν „τῆς κτίσεως ἀπορρήτων συγγραφεύς· ὁ φῶτος ἐμβοήσας τοῖς αὖ„θρώποις, Θεὸν εἶναι τῦ παντὸς Ποιητὴν, ϗ κηρύξας, Κύριος ὁ
Σημ. α. „Θεός σε, Κύριος εἷς ἐσί.“ Ὁ δὲ Μωϋσῆς γνωρίζωντας τὸ σκληρὸν τῦ Φαραὼ, ϗ τὴν ἀπιςίαν τῶν Ἑβραίων, λέγει φρὸς τὸν Θεόν· ἐὰν μὲ ἐρωτήσωσι τὸ ὄνομα τῦ πέμψαντός με, μὴν ἠξεύρωντας νὰ τὸ εἰπῶ, δεν θέλω φανῇ εἰς αὐτὰς ψεύτης; Καὶ ὁ Θεὸς, εἰπέτως, λέγει, πῶς „Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ὤν“ τετέσιν ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁπῦ παύτοτε εἶμαι. δηλοῖ τὸ ὄνομα τῦτο, νὰ γνωρίσῃ ὁ Φαραὼ, ϗ οἱ Αἰγύπτιοι, πῶς ἐκεῖνα ὁπῦ φροσκυνῦσι διὰ Θεὰς, ὄχι μόνον δεν εἶναι Θεοὶ, ἀλλὰ μήτε παντελῶς εἶναι, ἐπειδὴ ζῶα ἄλογα διὰ Θεὰς ἐφροσκύνυν, ϗ ἀφ᾽ ἧς ἤθελε ψοφήσῃ ἐῦα, ἔσηναν ἄλλο, ϗ τὸ ἐπροσκυνῦσαν. Λοιπὸν οἱ Θεοί τες ζῶα ὄντα ἄλογα, ψοφῦσι, καὶ δεν εἶναι πλέον εἰς τὰ ὄντα, ἀλλὰ ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὢν Θεός. Διὰ ἂς γνωρίσετι πῶς εἶναι ἄλλος Θεὸς ζῶν ϗ ἀθανατος, ὁ ὁποῖος ἦτον παύτοτε, ϗ εἶναι, ϗ θέλει εἶθαι· ϗ τῦτος ὁ Θεὸς σὲ ςέλλει, ὁ ὤν. Καὶ φρὸς μεν τὸν Φαραὼ, λέγω, τοιῦτον σημεῖον ἔδωσεν ὁ Θεὸς,
Σημ. β. πῶς ὁ ὢν ϗ ἀληθὴς Θεὸς τὸν ἔςειλε. Πρὸς δὲ τὸς Ἑβραίης, ὁπῦ κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ ἦσαν διδαγμένοι τὴν εὐσέβειαν, λέγει τῦ Μωϋσῇ νὰ τὸς εἰπῇ· πῶς τὸν ἔςειλεν ὁ Θεὸς τῦ Ἀβραὰμ, ϗ Ἰσαὰκ, ϗ Ἰακώβ· ϗ λέγωντας τὰ ὀνόματα τέτων, νὰ τὸς κίμῃ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν ἀρετὴν ἑνὸς ἑκάςε τῶν τελῶν. Ὅτι ὁ μεν Ἀβραὰμ ἦτον καινὸν ϗ τύπος τῆς διδακτῆς σοφίας, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν σοφίαν τῦ κτισμάτων ἐδιδάχθη τὴν Θεοσέβειαν. Ὁ δὲ Ἰσαὰκ τῆς φυσικῆς σοφίας, ἐπειδὴ μὲ φυσικὸν νόμον μόνον ἔφραττε τὰ φροσάγματα τῦ Θεῦ, ϗ τὰς ἐντολάς τε. Ὁ δὲ Ἰακὼβ τῆς φρακτικῆς ϗ ἀσκητικῆς σοφίας ἦτον διδάσκαλος, ἐπειδὴ ἔδωσε τῦ λόγε τε εἰς κόπες ϗ ἱδρῶτας ἡμέρας ϗ νυκτός. Διὰ τῦτο τέτες τὸς τρεῖς μόνον φροπάτορας φροσάπτεται ὁ Μωϋσῆς νὰ ἐνθυμίσῃ τῶν Ἑβραίων. Ἀλλ᾽ αἴσως μὲ τῦτα δεν σῦ θέλεσι πισεύσῃ, θέλεσι καταπειθῇ κἂν μὲ τῦτα τὰ τρία σημάδια, ὁπῦ ακόμη σῦ θέλω δείξει νὰ τὸς κάμῃς. Ῥῆξε, λέγει, τὴν ῥάβδον σε εἰς τὴν γῆν.

Καὶ

Καὶ ὁ Μωϋσῆς ῥίχνωντάς την, εὐθὺς τὸ ἄψυχον ξύλον ἐμψυχώθη μὲ πνοὴν, ϗ ἔγινεν ὄφις, ϗ δράκων μέγας. Καὶ διατί ὄφις; ἐπειδὴ ὁ ὄφις εἶναι βασιλεὺς εἰς ὅλα τὰ ἄποδα καὶ ἑρπετὰ, καθὼς ὁ λέων εἰς τὰ τετράποδα, ϗ ὁ ἀετὸς εἰς τὰ πετεινὰ καὶ πτερωτά. Βλέπωντας δὲ ὁ Μωϋσῆς τοιῦτο φοβερὸν φᾶγμα, ἄρχησε νὰ φεύγῃ, φοβέμενος τὸν δράκοντα. Ὁ δὲ Θεὸς τὸν κράζει νὰ ςραφῇ. γύεισε λέγει, ϗ πίασε τὸν ὄφιν ἐκ τῆς ὐρᾶς. Στραφεὶς δὲ ὁ Μωϋσῆς, Θεῦ φροσάξαντος, ἔῤῥιξε τὸν φόβον, ϗ ἔλαβε τόλμαν, καὶ λαβὼν τὸν δράκοντα ἐκ τῆς ὐρᾶς, εὐθὺς ὁ δράκων μηδεν βλάψας τὸν Μωϋσῆν, ἀλλὰ ἐκτανύσας ἑαυτὸν, ἀπέψυξε, ϗ ἀπέβαλε τὸ εἶδος τῦ ὄφεως, γενόμενος πάλιν ξύλον, ὡς ϗ φρότερον, κατὰ ἀθρόαν μεταβολὴν, παρὰ τὰς καινόνας τῆς φύσεως.

Πάλιν τῦ λέγει ὁ Θεός· βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὸν κόλπον σε, Σημ. δ.
ϗ πάλιν εὔγαλέ το. καὶ ἔγινε μὲ τῦτο τὸ χέρι τῦ Μωϋσέως ὅλον λεφρὸν, ὁπῦ ἀτός τε ὁ Μωϋσῆς τὸ ἐσυγχάθη. Ὁ δὲ Θεὸς τῦ λέγει· βάλε πάλιν τὸ χέρι σε εἰς τὸν κόλπον σε, ϗ πάλιν εὔγαλέ το. ϗ μὲ τῦτο πάλιν τὸ χέρι τε ἐκαθαρίθη, ϗ ἔγινεν ὡς φρότερον. Ἀλλὰ τῦτο τὸ σημάδι φαίνεται νὰ ἦτον φρὸς μόνον τὸν Μωϋσῆν δι᾽ αἰτίαν τοιαύτην. Ἀμφίβαλλεν ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν νοῦν του, πῶς, καὶ μὲ τί τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσωσιν οἱ Ἑβραῖοι τὰ ἀκάθαρτα ἤθη, ὁπῦ ἔμαθον εἰς τὴν Αἴγυπτον τόσες χρόνες. Διὰ τῦτο θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ τῦ δείξῃ, πῶς ἀφ᾽ οὗ εὔγεσιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἤγεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, δύναται εὐθὺς ὁ Θεὸς νὰ τὸν καθαείσῃ, διὰ τῦτο τῦ δείχνει τῦτο τὸ σημεῖον τῆς λεφρωθείσης χειρὸς, ὁπῦ πάλιν εὐθὺς, εὐγαίωντάς την ἀπὸ τὸν κόλπον τε, ἐκαθαείθη. Καὶ ὁ μεν κόλπος τῦ Μωϋσέως ἐδήλε τὴν Αἴγυπτον, ἢ τὴν ἁμαρτίαν, ἐκεῖ μέσα ὁπῦ τὸ χέρι τῦ Μωϋσέως ἐλεφρώθη· τὸ δὲ χέρι τε δηλοῖ τὸς Ἑβραίης, ἢ ἁπλῶς κάθε ἁμαρτωλὸν, ὁπῦ εὐθὺς νὰ ἀφήσῃ τὴν ἁμαρτίαν, ὁ Θεὸς τὸν καθαείζει.

Ἀλλὰ τὰ μεν δύο τῦτα σημεῖα ἔδειξεν ὁ Θεὸς τῦ Μωϋσῇ νὰ ἰδῇ γενόμενα, τῦτο δὲ τὸ ὕςερον τῦ παρήγειλε νὰ τὸ κάμῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, φρὸς μόνην πίσωσιν τῶν Ἑβραίων. εἶναι δὲ τῦτο. Σύρε, λέγει, εἰς τὴν Αἴγυπτον, ϗ ἐὰν οἱ Ἑβραῖοι δεν σὲ πισεύσωσιν, ἔπαρε τὰς εἰς τὸ ποτάμι, ϗ ἔπαρε ἀπὸ τὸ ποτάμι νερὸν, καὶ χύσε το ἔξω εἰς τὴν γῆν, ϗ νὰ γενῇ αἷμα ὅσον πέσῃ εἰς τὴν γῆν. Καὶ πῶς ὁ Θεὸς δεν τὸ ἔδειξε ϗ τῦτο τὸ σημεῖον γινόμενον εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ; Διότι ἦτον βεβαιωμένος ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο σημεῖα, τῦ ὄφεως ἀπὸ τὸ ῥαβδὶ, ϗ τῆς εὐθὺς λέφρας, ϗ τῆς εὐθὺς καθάρσεως τῆς χειρὸς αὐτῦ, ϗ ἐπίσευεν ἀπὸ τὰ δύο τῦτα πῶς

Σημ. ε.

αὐαμ-

ἀναμφιβόλως θέλει γεύη καὶ τὸ ἄλλο, ἤγουν τὸ ἐκχυνόμενον ὕδωρ νὰ μεταστραφῇ εἰς αἷμα. Μὲ τοῦτα ὅλα πάλιν φοβεῖται ὁ Μωϋσῆς νὰ ἐπιχειρισθῇ τὴν προσασίαν, καὶ κυβέρνησιν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἀντιλέγῃ μὲ τοιοῦτον ἰσχυρὸν βασιλέα, τὸν Φαραώ, διὰ τοῦτο παραιτεῖ αὐτὸς τὸ ἐπιχείρημα· πλὴν ἠγάπα νὰ γεύῃ τὸ τοιοῦτον ἔργον, ἤγουν ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑβραίων. Διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ ἄλλον νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ, προφασιζόμενος τοῦ λόγου τοῦτο πῶς
Ἐξοδ. κδ'. εἶναι βραδύγλωσσος. ὅθεν ἔλεγε· „Δέομαι Κύριε, προχείρισαι ἄλ„λον δυνάμενον, ὃν ἀποστελεῖς“. Ὁ δὲ Θεὸς αὖ καὶ νὰ ἀποδέχεται τὴν εὐλάβειαν τοῦ Προφήτου, ἀλλ' ὅμως ἐλέγχει τον θυμωθείς. Ἰδού, λέγει, ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀαρών, ὅπου εἶναι εἰς τὴν Αἴγυπτον. σύρε λοιπόν, καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς περὶ τούτου, διότι ἐγὼ σοῦ θέλω δώσει φωνὴν, καὶ λόγον· ἢ δὲν ἠξεύρεις, πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁπού δίδω φωνὴν, καὶ γλῶσσαν τοῦ ἀνθρώπου; ὅμως αὖ καὶ καινὴ χρεία εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, θέλει σὲ ὑπηρετήσει ἡ γλῶσσα Ἀαρὼν τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ σαφηνίζῃ εἰς τὸν λαὸν τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα· καὶ ἐσὺ μὲν νὰ γίνεσαι ἐδικός μου δραγομανος εἰς τὸν Ἀαρών, ὁ δὲ Ἀαρὼν ἐδικός σου δραγομανος πρὸς τὸν λαόν. Ταῦτα ἐκ Θεοῦ ἀκούσας, καὶ διδαχθεὶς ὁ Μωϋσῆς, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐναντιῆται, Θεοῦ προστάττοντος, εὐθὺς ἐσηκώθη μετὰ γυναικὸς, καὶ τέκνων, καὶ ἤρχετο τὴν στράταν τὴν πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ Θεὸς ἐν ὁράματι λέγει τοῦ Ἀαρὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, νὰ εὐγῇ ἔξω εἰς τὴν ἔρημον νὰ συναπαντήσῃ Μωϋσῆν τὸν ἀδελφόν του. καὶ ὁ Μωϋσῆς τοῦ εἶπεν ὅσα ὁ Θεὸς τοῦ εἶπεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Σινᾶ. Εἰσελθόντες δὲ ὁμοῦ εἰς τὴν χώραν, ἐσύναξαν τοὺς πρώτους τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐδιηγήθησαν τοὺς, ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλεν αὐτὸν τὸν Μωϋσῆν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ μὲ ὅλον του τὸ γένος ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· καὶ διὰ σημάδι, καθὼς ὁ Θεὸς τὸν ἐπρόσταξεν, ἔρριψεν ἔμπροσθεν του τὸ ῥαβδί του, καὶ ἔγινεν ὄφις, καὶ πάλιν τὸν ἐπίασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ ἔγινε ῥαβδὶ ὡς καὶ πρότερον. ἔπειτα τοὺς ἤφερεν εἰς τὸ ποτάμι, καὶ πέρνοντας νερὸν, τὸ ἔχυσεν ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ εὐθὺς ἔγινεν αἷμα, λέγοντάς τους, ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, μὲ ἔστειλε νὰ σᾶς εἰπῶ, πῶς θέλει νὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν πικρὰν τυραννίδα τοῦ Φαραώ· καὶ διὰ σημάδια νὰ πιστεύσητε, μοῦ εἶπε νὰ κάμω ταῦτα ὁπού εἴδατε. Ὁ δὲ λαὸς ἐπίστευσε, καὶ ἐπροσκύνησε λέγοντες· ἀληθῶς ὁ Θεὸς ὤϊσε νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐσυνάθροισεν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν τοὺς πρώτους τῶν Ἑβραίων πάλιν, καὶ ἦλθον πρὸς Φαραὼ λέγοντες· ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τότε τῶν Ἑβραίων, ὦ βασιλεῦ, προστάττει νὰ τοὺς ἀφήσῃς νὰ εὐγοῦσιν ἔξω εἰς τὴν ἔρημον μακρὰν τριῶν ἡμερῶν δρόμον

μον νὰ τοῦ κάμουσι θυσίαις, ὅτι ἀφ' οὗ ἐσκλαβώθησαν ἐδῶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, δὲν τοῦ ἔκαμαν παυτελῶς θυσίαν. Ὁ Φαραὼ, διδαγμένος ἀῶθεν ἐκ προγόνων τὴν ἀσέβειαν, καὶ νὰ μὴ προσκυνῇ Θεὸν ἀόρατον, παρὰ τὰ βλεπόμενα κτίσματα, λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆ· καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς, ὁπού σὲ ἔστειλε, νὰ τοῦ ἀκούσω, καὶ νὰ κάμω τὸ θέλημά του; καὶ τί σημεῖον μοῦ δείχνεις νὰ σοῦ πιστεύσω, πῶς αὐτὸς εἶναι Θεός; Λέγει ὁ Μωϋσῆς· τοῦτο τὸ ῥαβδὶ μοῦ ἔδωσε διὰ σημάδι, ὅτι μὲ τοῦτο τὸ ῥαβδὶ θέλεις γνωρίσει τὴν δύναμιν ἐκείνου τοῦ Θεοῦ. καὶ εὐθὺς ἔρριψε τὸ ῥαβδὶ ἔμπροσθεν τοῦ Φαραὼ, καὶ ἔγινε δράκων μέγας. Ἐκραξεν ὁ Φαραὼ τοὺς μάγους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν δύο οἱ πλέον ἐξάκουστοι εἰς τὰς μαγείας, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς. Ἔρριψαν ἕν καὶ αὐτοὶ τὰ ῥαβδία τους, καὶ ἔγιναν καὶ αὐτὰ ὀφίδια, καὶ ἦλθον τειγύρω εἰς τὸ ὀφίδιον, ὁπού ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ τοῦ Μωϋσέως ὄφις ἐσάφη, καὶ ἔφαγε τὰ ῥαβδία τῶν μάγων, ὁπού ἦτον ὀφίδια, δείχνωντας μὲ τοῦτο, πῶς ἡ ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως ἐνεργεῖ ἀπὸ δύναμιν τοῦ ενὸς καὶ μόνου Θεοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποίου τὴν δύναμιν καταργεῖται πᾶσα ἐνέργεια σατανικὴ τῶν μάγων. Ὅμως ὁ Θεὸς βλέπωντας τὴν ἀμετανόητον γνώμην τοῦ Φαραὼ, ἐσκλήρυνε μᾶλλον τὴν καρδίαν του, νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν λαὸν νὰ εὔγῃ ἔξω, διὰ νὰ πάθῃ πολλὰ κακὰ ὑπὸ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶπε τοῦ Μωϋσέως, ὅτι θέλω σκληρύνει τὴν καρδίαν τοῦ Φαραὼ, νὰ κρατῇ τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ τοῦ δώσω μεγάλας καὶ φοβερὰς τιμωρίας, ὅσον νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἀφήσῃ, πάλιν νὰ τοῦ δώσω σκληρὰν καρδίαν νὰ τὸν καταδράμῃ, καὶ τότε νὰ τὸν ἀφανίσω τελείως. Καὶ ταῦτα μὲν ἡ Θεία Γραφή. Ὁ δὲ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς εἰς τὸν πρῶτον λόγον τῶν Στρωματέων λέγει, πῶς ὁ Ἀρταπανος ὁ ἐθνικὸς, εἰς τὸ βιβλίον του ὁπού γράφει περὶ Ἰουδαίων, ἰσορεῖ τὸν Μωϋσέα νὰ τὸν ἔβαλεν ὁ Φαραὼ εἰς τὴν φυλακὴν, διότι τοῦ ἐζήτει νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους, καὶ τὴν νύκτα ἀνοίξεν ἡ φυλακὴ ὑπὸ Θείας δυνάμεως, καὶ εὐγῆκεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ ἦυρε τὸν βασιλέα Φαραὼ ὁπού ἐκοιμᾶτο, καὶ τὸν ἐξύπνισε. Καὶ ὁ Φαραὼ γενόμενος εὔτρομος ἐθαύμαζε, καὶ τότε νὰ εἶπε τοῦ Μωϋσῆ, νὰ τοῦ εἰπῇ τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὁπού τὸν ἔστειλε. καὶ ὁ Μωϋσῆς, κύπτωντας τὸ κεφάλι του εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ βασιλέως, τοῦ εἶπε τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ κρυφίως. καὶ εὐθὺς ὁ Φαραὼ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἄφωνος, καὶ χεδὸν ὡς νεκρός. καὶ ὁ Μωϋσῆς λαμβάνωντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσήκωσε, καὶ αὐέζησεν. Ἀλλὰ ὡς φαίνεται, καὶ ταῦτα παθὼν ὁ βασιλεὺς, μᾶλλον ἐσκληρύνετο. διὸ καὶ πάλιν ὁ Μωϋσῆς προσάττεται ὑπὸ Θεοῦ νὰ ἐλθῇ εἰς τὸν Φαραὼ μετὰ Ἀαρών.

Κλήμης Ἀλεξ.

Ἔρχε-

Ἀρχὴ τῆς δε-κα πλη-γῶν. Ἔρχεται λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς μετὰ Ἀαρὼν τοῦ ἀδελφοῦ τε εἰς τὸν Φαραώ, πρὸς τὸν ὁποῖον διαλέγονται παῤῥησιαστικώτερον. Ἄφες, λέγωσι, τὸν λαόν νὰ εὔγωσι νὰ θυσιάσωσιν, εἰ δὲ μή, θέλει σοῦ ἔλθῃ μεγάλη πληγή. Ὁ δὲ Φαραὼ, τὸν μὲν Μωϋσῆ δὲν ἐκακοποίησε, τάχα διὰ τὸ ὅραμα τῆς νυκτὸς, ὁποῦ ἔπαθεν ἀπ' αὐτὸν, τὸν δὲ λαὸν νὰ ἀφήσῃ δὲν ἤθελε. Λέγει λοιπὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσέως. εἰπὲ Ἀαρὼν τῷ ἀδελφῷ σε νὰ πάρῃ τὸ ῥαβδὶ ὁποῦ σὲ ἔδειξα, καὶ ἔγινεν ὄφις, καὶ ἂς βαρέσῃ μετ' αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ εἰς ὅλα τὰ νερὰ τῆς Αἰγύπτε. Καὶ εὐθὺς τὸ ποτάμι, καὶ ὅλα τὰ νερὰ ἔγιναν αἷμα, ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ ἐψόφησαν τὰ ψάρια, καὶ τὰ νερὰ ἐβρώμησαν, καὶ μήτε ἄνθρωπος μήτε ζῶον ἐδύνετο νὰ πίῃ νερόν. οἱ δὲ Ἑβραῖοι, καὶ τὰ ζῶα αὐτῶν ἔπινον ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ δὲν τὸς ἐφαίνετο αἷμα, ἀλλὰ νερὸν ὡς καὶ πρότερον. Διότι καθὼς τὸ πρῶτον ὁ Μωϋσῆς, ὅσον νερὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἐγίνετο αἷμα, τὸ δὲ λοιπὸν ἔμενε πάλιν νερόν· ὅπως ἔκαμε καὶ τὸ δεύτερον ὅλον τὸ ἐναντίον. ὅσον νερὸν ἔπερναν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ ἔγινεν αἷμα, ἐγίνετο νερὸν, καὶ ἔπινον, τὸ δὲ λοιπὸν ἔμενε πάλιν αἷμα. καὶ ἦτον τὸ πρῶτον σημεῖον τῷ δευτέρῳ. Δέεται δὲ ὁ Φαραὼ τῷ Μωϋσέως νὰ ἀποκατασήσῃ πάλιν τὰ νερὰ εἰς τὴν προτέραν φύσιν. καὶ ὅπως ἔγινε. καὶ ἔπιον πάλιν καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ μὲ τοῦτο πάλιν ὁ Φαραὼ ἐσκληρύνετο, καὶ δὲν ἄφησε τὸς Ἑβραίους, καθὼς ἔταξε τῷ Μωϋσέως.

Πλη. β. Ἐξοδ. ζ. Διὰ τοῦτο πάλιν λέγει ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσέως· εἰπὲ Ἀαρὼν τῷ ἀδελφῷ σε νὰ πάρῃ τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην ῥάβδον νὰ βαρέσῃ τὸ ποτάμι, καὶ τὰ νερὰ, νὰ ἀνεβάσῃ ἐκεῖθεν ὅλες τὸς βατράχους, νὰ εὔγουν εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὅπως εὐγῆκαν ὅλοι οἱ βάτραχοι ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ ἀπὸ τὰς λίμνας, καὶ ἀπὸ τὰ πηγάδια, καὶ ἐσκέπασαν ὅλον τὸν τόπον, καὶ ἔδιδαν πολλὴν πεῖραξιν τοῖς Αἰγυπτίοις ὅλων. εἰς δὲ τὴν κατοικίαν τῶν Ἑβραίων ὅπου ἐκατοίκουν, ὁποῦ ἐλέγετο Γεσὲμ, ὥσπερ διωκόμενοι οἱ βάτραχοι δὲν ἤρχοντο. Πάλιν δέεται ὁ Φαραὼ, καὶ πάλιν ὁ Μωϋσῆς θεραπεύει καὶ τὴν δευτέραν ταύτην πληγήν. Καὶ δὴ ἐψόφησαν ὅλοι οἱ βάτραχοι εἰς τὰ ὁπωσήτια, καὶ εἰς ταῖς ῥόγαις καὶ εἰς τὰ παζάρια, ὥστε ὁποῦ ἐβρώμησεν ὅλος ὁ τόπος, καὶ τὸς εὔγαναν ἔξω σωρὸς σωρὸς, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἐβρώμησεν ἔξω. Καὶ πάλιν ὁ Φαραὼ σκληρυνόμενος, δὲν ἄφησε τὸν λαόν. Ἔδωσε δὲ ὁ Θεὸς τὰς δύο πρώτας πληγὰς ταύτας τοῖς Αἰγυπτίων ἀπὸ τὰ νερὰ, διότι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τὰ νερὰ ἐσέβοντο χεδὸν ὡς Θεὸν, ἐπειδὴ αὐτὰ ἔλεγον νὰ εἶναι ἀρχὴν τοῖς ἄλλων πραγμάτων. Ταύτας δὲ τὰς δύο πληγὰς ἔδωσε διὰ μέσου τοῦ Ἀαρὼν, λέγοντος τῷ Μωϋσέως.

Τὴν

Τὴν δὲ τείτην πληγὴν ἔδωσεν ὁ Θεὸς τῷ Φαραὼ, ὄχι ἀπὸ τὰ νερὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν γῆν, μήτε διὰ μέσου τοῦ Ἀαρὼν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Μωϋσέως. διότι, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Θεὸς, ἐκτύπησε μὲ τὴν ῥάβδον τὴν γῆν, καὶ ἐγεννήθησαν πλῆθος κωνώπων, ὥσε ὁποῦ μήτε ἄνθρωποι, μήτε ζῶα εἶχον ἀνάπαυσιν ὔτε ἡμέραν ὔτε νύκτα. Τότε οἱ μάντεις τῶν Αἰγυπτίων, καίπερ ἀσεβεῖς ὄντες, ἀλλ' ὅμως ἄκουτες, καὶ μὴ βελόμενοι ὡμολόγησαν λέγοντες· „Δάκτυλος Θεοῦ ἐστὶ τοῦτο". ἤγουν τοῦτο εἶναι μία μικρὰ καὶ ὀλίγη δύναμις τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑβραίων· καὶ ἐὰν τὴν μικρὰν δύναμιν τοῦ Θεοῦ δὲν ἠμπορῦμεν νὰ ὑποφέρωμεν, τί θέλομεν πάθῃ ὑπὸ τῆς μεγάλης αὐτοῦ δυνάμεως; Διότι ὁ Θεὸς ἐδύνετο νὰ ἀποσείλῃ λέοντας καὶ παρδάλεις, ἢ καὶ ἄλλα θηεία βλαπτικὰ, νὰ βλάψωσι τὸς Αἰγυπτίους. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ καίωσιν οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ στρατηγοὶ πρὸς τὸς ἐχθρόστες, ἄνθρωποι ὄντες, ἤγουν βάλλωσι δυνατὸς πολεμισὰς νὰ νικήσωσι τὸς ἐχθρόστες· ὁ δὲ Θεὸς καίει ὅλον τὸ ἐναντίον, μὲ μικρὰ καὶ ἀδύνατα πράγματα βλάπτει τὸς ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλός. Τί γὰρ ἄλλο ἀδύνατον εἶναι ἀπὸ τὸς βατράχους, καὶ τί ἄλλο μικρότερον εἶναι ἀπὸ τὰ κωνώπια; ἀλλ' ὅμως μὲ ταῦτα ἐπολέμει τὸν σκληροκάρδιον Φαραὼ, διὰ νὰ γνωρίσῃ πῶς ὅλη ἡ δύναμις τῆς βασιλείας τε μήτε μὲ βαθρακὸς καὶ κωνώπια δὲν δύνεται νὰ παλεύῃ, ὅταν ὁ Θεὸς δὲν θέλῃ. Ὅθεν τρέχει δεόμενος πάλιν πρὸς τὸν Μωϋσῆ, καὶ δι' εὐχῆς ὁ Μωϋσῆς ἀφανίζει τὰ κωνώπια. καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν σκληρότητα μένει ὁ Φαραὼ κρατῶντας τὸς Ἑβραίους. Πλη. γ. Ἐξοδ. ζ.

Καὶ πάλιν ὁ Θεὸς πέμπει τετάρτην πληγὴν καὶ τιμωρίαν, μυῖας μεγάλας, ὁποῦ κεντρώνοντας ζῶα καὶ ἀνθρώπους, ἀπέθνησκαν, καὶ εἰς ὀλίγον ἤλθεν ἡ Αἴγυπτος ἀπὸ τὸ κακὸν ἐτοῦτο νὰ ἐξολοθρευθῇ. Εἰς δὲ τὸν τόπον, εὗθα ἐκατοικοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι, δὲν ἦτον καθόλε τοιαύτη μυῖα, διὰ νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς πῶς τὸς Φαραωνίτας μόνον ὀργίζεται, τὸς δὲ Ἑβραίους ἀγαπᾷ, καὶ πῶς εἰς τὸς μεγάλους κινδύνους δύναται νὰ φυλάξῃ τὸν δίκαιον, τὸν δὲ ἀσεβῆ νὰ ἀπολέσῃ. Τοῦτο τὸ φοβερὸν πολὺν φόβον ἔδωσε τῷ Φαραώ· καὶ δὴ ἐγύρεισεν ἡ γνώμη τε ὀλίγον τίποτες, καὶ ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆ, καὶ τοῦ εἶπεν· ἂς κάμωσιν οἱ Ἑβραῖοι θυσίας τῷ Θεῷ τες, πλὴν ἐδὼ εἰς τὴν χώραν, διότι ἔξω δὲν τὸς ἀφίνω νὰ εὔγωσιν. Ὁ δὲ Μωϋσῆς τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἠμποροῦσι νὰ κάμωσι θυσίαν μέσα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅτι εἶναι τόπος, ὁποῦ θυσιάζονται θυσίαι ἄλλων Θεῶν. διὰ τοῦτο ζητοῦσι νὰ εὔγωσιν ἔξω, μακρὰν εἰς τὴν ἔρημον, νὰ κάμωσι θυσίαν κατὰ μόνας τος. Καὶ ὁ Φαραὼ, παρακάλεσε, λέγει, τὸν Θεόν σε νὰ χαθῇ ἡ μυῖα, καὶ εὐγᾶπε ἔξω νὰ κάμετε τὰς θυσίας σας· ἀλλ' ὅμως Πλη. δ. Ἐξοδ. η.

ὅμως νὰ μὴν ὑπάγετε πολλὰ μακρὰν. Ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει πρὸς Φαραώ· ἐγὼ μὲν ὑπάγω νὰ παρακαλέσω νὰ χαθῇ ἡ μύγα, σὺ δὲ ὦ Φαραώ, μὴ θελήσῃς πάλιν νὰ μᾶς γελάσῃς, νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸν λαόν. καὶ ὁ μὲν Μωϋσῆς ἦλθε καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Θεὸν, καὶ ὁ Θεὸς ἠφάνισε τὰς μύγας. ὁ δὲ Φαραὼ ἔγινε καὶ λίθι σκληρότερος

Πληγ. ε'. Ἐξοδ. ς'. ὑπὸ τῆς ἀπιστίας τε, καὶ δὲν ἄφησε τὸν λαόν. Τότε ὁ Θεὸς λέγει τῷ Μωϋσέως· σύρε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ τε νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν, εἰ δὲ μὴ, χεὶρ Κυρίε θέλει ἔλθῃ εἰς ὅλα τὰ ζῶα τῆς Αἰγύπτε νὰ ψοφήσωσιν, ἤγεν, ὄχι πλέον θέλει τὸν παιδεύσει ὁ Θεὸς μὲ κωνώπια καὶ κυνόμυαν, ἀλλὰ θέλει βάλει τὸ χέρι τε ὅλον, καὶ ὄχι τὸν δάκτυλόντε, καθὼς εἰς τὴν τείτην πληγὴν τῶν κωνώπων ἔλεγον οἱ Μαῶτες, τότες βαρυτέραν πληγήν. Καὶ ὕτως ἔγινεν. ἐψόφησαν ὅλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων, τὰ δὲ τῶν Ἑβραίων ἔπαθον ὐδεὺ κακόν. Ὁ δὲ Φαραὼ βλέπωντας ὅτι ἐψόφησαν ὅλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων, τὰ δὲ τῶν Ἑβραίων δεὺ ἐψόφησαν, ὄχι μόνον δεὺ ἐμετανόησεν, ἀλλὰ μᾶλλον ὠργίζετο εἰς τὸς Ἑβραίυς, καὶ δεὺ τὸς ἄφηνε.

Πληγ. ς'. Ἐξοδ. ζ'. Διὰ πάλιν λέγει ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών· ἐπάρετε καὶ οἱ δύο σας σάκτην ἀπὸ καμίνι, καὶ ἂς τὴν σκορπίζῃ ὁ Μωϋσῆς μόνος ἔμπροσθεν τῷ Φαραὼ, καὶ τῶν Ἀρχόντων αὐτῦ, καὶ παντὸς τῦ λαῦ. Καὶ ὅπυ ἔπιπτεν ἡ σάκτη εἰς τὰς σάρκας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἔκανε φύσκαις ὡσαὶ καψίματα κόκκινα ἀπὸ φωτίαν· ἀλλὰ καὶ μὲ τῦτο δεὺ ἄφησε πάλιν τὸς Ἑβραίυς ὁ Φαραώ. Πρέπει δὲ νὰ ἠξεύρωμεν, ὅτι παύτοτε ἡ ὕστερη πληγὴ ἦτον βαρυτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην, καὶ τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ τῦτο. Ὅτι τὰς μὲν δύο πρώτας πληγὰς, τὸ νὰ γεύῃ τὸ νερὸν αἷμα, καὶ τὸ νὰ εὔγυσιν ἀπὸ τὰ νερὰ ὅλοι οἱ βαθρακοὶ, τὰς ἔκαναν ὁμοίως μὲ ταῖς μαγείαις τυς καὶ οἱ Μάγοι τῦ Φαραὼ, ὡς ἐλαφροτέρας πληγάς. τὰς δὲ δύο ἑτέρας, τὰς κώνωπας καὶ τὴν κυνόμυαν, δεὺ ἐδυνήθησαν νὰ κάμυσι, διὰ τῦτο ἔλεγον· δάκτυλος Θεῦ ἐστὶ τῦτο. πλὴν τόσον μόνον ἴσχυσαν αἱ μαγεῖαί τυς, ὅσον ἐφυλάχθησαν αὐτοὶ ἀπὸ αὐτάς. Ἀπὸ δὲ τὴν πέμπτην, ὅπυ ἦτον χεὶρ Κυρίε, καὶ θανάτος εἰς τὰ ζῶα, αὐτοὶ μὲν ἐφυλάχθησαν, τὰ δὲ ζῶατυς καὶ αὐτῶν, ὁμῦ μετὰ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων ἐψόφησαν. τὴν δὲ ἕκτην πληγὴν τῆς καυτερῆς αἰθάλης δεὺ ἐδυνήθησαν νὰ φύγυσιν, ἀλλὰ ἔπαθον καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς σάρκας τυς τὰ ὅμοια μὲ τὸς ἄλλυς. Διὰ τῦτο λέγει ἡ Θεία Γραφὴ, πῶς οἱ Μάγοι τῦ Φαραὼ δεὺ ἐδυνηθήκασι πλέον νὰ σταθῦσιν εἰς τὸ πρόσωπον τῦ Μωϋσέως, διὰ τὰ καψίματα ὅπυ καὶ αὐτοὶ εἴχασιν εἰς τὰς σάρκας. Καὶ τῦτο εἶναι ἴδιον τῆς μακροθυμίας τῦ Θεῦ, πρῶτον μὲ ἐλαφ-

ἐλαφρὰς τιμωρίας νὰ φοβερίζῃ τὸν ἁμαρτωλόν, ἔπειτα μὲ βαρυτέρας, καὶ πάλιν μὲ σκληροτέρας. ὕστερον δὲ μὲ παντελῆ ἀφανισμόν, καθὼς εἰς τὸ ὕστερον ἔκαμεν εἰς τῦτον τὸν Φαραὼ, βυθίσας αὐτὸν ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

Μετὰ γῦν τὰς προλαβύσας ἓξ πληγὰς, καὶ τὴν σκληρογνωμοσύνην τῦ Φαραὼ, λέγει πάλιν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσῆν· εὔγα τὸ ταχὺ νὰ συναπαντήσῃς τὸν Φαραὼ, νὰ τῦ εἰπῇς νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν, εἰ δὲ μὴ, θέλω τῦ δώσει πολλὰ καὶ μεγάλα κακά. διότι ἀπὸ τὸ πρῶτον δεὺ τὸν ἀφάνισα, διὰ νὰ δείξω εἰς αὐτὸν τὴν μεγάλην μυ δύναμιν, νὰ εἶναι μνημόσυνον εἰς τὰς μετέπειτα γενεὰς, καὶ νὰ γνωρίσῃ πῶς ἄλλος Θεὸς ἀπότ' ἐμένα δεὺ εἶναι. Θέλω βρέξει λοιπὸν χάλαζαν, νὰ φθείρῃ καὶ νὰ σκοτώνῃ ὅποιον εὕρῃ ἔξω, ἀνθρώπυς καὶ ζῶα. λοιπὸν πρόσταξαι, ὅποιος θέλει νὰ γλυτώσῃ τὰ ζῶα τε, ἂς τὰ φυλάξῃ εἰς τὸ σπῖτι. Καὶ δὴ κατέβη τέτοια χάλαζα, ὁπῦ ὄχι μόνον ὅσα ζῶα καὶ ἀνθρώπυς εὗρεν ἔξω, ὅλα τὰ ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ καὶ γενήματα καὶ δενδρα ὅλα τὰ ἐκατάφθειρεν. ἔπιπτε δὲ αὐτὴ ἡ χάλαζα μὲ βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς καὶ φωναῖς ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ μὲ φωτίαν, ὥστε ὁπῦ ἔδιδε μεγάλον φόβον καὶ τρόμον εἰς ὅλυς· τοσον ὁπῦ ἔκραξεν ὁ Φαραὼ πάλιν τὸν Μωϋσῆ, λέγωντας· ἥμαρτον. Δίκαιος ὁ Θεὸς, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ λαός μυ ἀσεβεῖς. παρακάλεσε λοιπὸν τὸν Θεὸν, νὰ παύσῃ ἡ τοιαύτη φοβερὰ καταδίκη. Καὶ ὁ μὲν Μωϋσῆς δεηθεὶς τῷ Θεῷ, ἔπαυσε τὸ κακὸν τῆς χαλάζης, ὁ δὲ Φαραὼ ἔμεινε σιδήρυ ψυχρῦ σκληρότερος.

Πληγ. ζ'.

Διὸ καὶ πάλιν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσῆ λέγει· ἐγὼ σκληρύνω τὴν ἀσεβῆ καὶ ἀμετανόητον καρδίαν τῷ Φαραὼ νὰ μὴν ἀφίνῃ τὸν λαόν, διὰ νὰ δείξω εἰς αὐτὸν μεγάλα καὶ φοβερὰ σημεῖα, νὰ τὰ διηγῦνται ὕστερα τὰ παιδία σας τῶν παιδίων τυς. διὰ τῦτο σύρε πάλιν εἰς αὐτὸν, καὶ εἰπέ τον· ἕως πότε δεὺ μὲ ἐντρέπεται νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν μυ νὰ εὔγῃ νὰ μῦ κάμῃ θυσίαν; αἴσως λοιπὸν καὶ τώρα δεὺ τὸν ἀφήσῃ, θέλω σείλῃ αὔριον τόσην ἀκρίδα, ὅσον νὰ σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν νὰ μὴ φαίνεται, φαγμα ὁπῦ δεὺ εἴδασι μήτε οἱ πάπποι τυς, ὐδὲ οἱ προπάπποι τυς, ὐδὲ ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ θέλει καταφάγῃ ὅσα ἄφησεν ἡ χάλαζα. Ἐλθὼν δὲ ὁ Μωϋσῆς μετὰ Ἀαρὼν τῷ ἀδελφῷ αὐτῦ, καὶ εἰπὼν ταῦτα τῷ Φαραὼ, εὐγῆκεν εὐθὺς ἔξω. οἱ δὲ ἄρχοντες τῦ παλατίυ τῦ Φαραὼ εἶπον πρὸς αὐτόν· ἕως πότε κρατεῖς τὸ γένος τῦτο, καὶ δεὺ τὸς ἀφίνεις νὰ εὔγυσι νὰ θυσιάσυσι τῷ Θεῷ αὐτῶν; ἢ θέλεις παντελῶς νὰ ἐξολοθρευθῇ ἡ βασιλεία σε, καὶ ἡμεῖς; καὶ δὴ μὲ τὰ λόγια ταῦτα ἔσειλαν καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρών, καὶ

Πληγ. η'.

λέγει

λέγει τες· ποῖοι εἶναι ὁπῶ θέλυσι νὰ εὔγυσι νὰ θυσιάσωσιν; Ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει· ὅλος ὁ λαός, γέροντες ϗ νέοι, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ϗ μὲ ζῶα, ϗ μὲ πᾶσαν ἄλλην ἀποσκευήν. Ὁ δὲ Φαραὼ λέγει· κακὸν λογισμὸν ἔχετε. οἱ ἄνδρες μόνον νὰ εὐγοῦσι, καὶ αἱ γυναῖκες ϗ τὰ παιδία καὶ ἡ ἄλλη ἀποσκευὴ ἂς σέκωνται ἐδῶ. Ὁ δὲ Μωϋσῆς εὐγῆκεν ἔξω σκανδαλισμένος, ἢ διώχνοντές τον οἱ Ἄρχοντες, ἐπειδὴ δὲν ἔσεργε καθὼς ἔλεγεν ὁ βασιλεύς. Λέγει δὲ ὁ Θεὸς τῶ Μωϋσέως· ἄπλωσαι τὸ χέρι σε εἰς τὴν γῆν ὅλην τῆς Αἰγύπτε νὰ εὔγῃ ἀκρίδα. ϗ ἀπλώνοντας ὁ Μωϋσῆς τὸ χέρι τε, ἐφύσησεν ὁ Θεὸς ἄνεμον δυνατόν, ϗ ἔπεσε τόση ἀκρίδα, ὁπῶ δὲν ἄφησε μήτε ξύλον χλωρὸν ὁπῶ δὲν τὸ ἔφαγε. Τότε ὁ Φαραὼ ἔδραμε, ϗ ἔκραξε τὸν Μωϋσῆ λέγωντάς τε· ἥμαρτον ἔμπροσθεν τῶ Θεῶ σας, ϗ εἰς ἐσᾶς, παρακαλέσατε νὰ φύγῃ ἡ ἀκρίδα. Καὶ παρακαλῶντας ὁ Μωϋσῆς, ἐσυκώθη δυνατὸς ἄνεμος, ϗ ἐπῆρε τὴν ἀκρίδα, καὶ φέρωντας τὴν ἔπνιξεν εἰς τὴν ἐρυθραὼ θάλασσαν. Ὁ δὲ Φαραὼ πάλιν δὲν ἐμεταμελήθη νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν, καθὼς ἔταξε τῶ Μωϋσέως.

Πληγ. ϛ'. Ἐξοδ. ι'. Ἔρχεταί τε λοιπὸν ἐννάτη πληγὴ ὑπὸ Μωϋσέως, διὰ προσάγματος Θεῦ, εὖα σκότος βαθύτατον, ψηλαφητὸν, ἦγον ἐπιασέτο ἐκεῖνο τὸ σκότος μὲ τὸ χέρι, ϗ ἐκράτησεν ἡμέρας τρεῖς, ϗ τινὰς ἀπὸ τὸ ππῆτι τε δὲν εὐγῆκεν· ὅπε δὲ ἐκατοικῦσαν οἱ Ἑβραῖοι ἦτον φῶς, ϗ ἔβλεπον. Τότε ὁ Φαραὼ λέγει τῶ Μωϋσέως· σύρετε νὰ λατρεύσετε τῷ Θεῶσας ὅλοισας, πλὴν τὰ ζῶασας νὰ μείνυσιν ἐδῶ. Λέγει ὁ Μωϋσῆς· ἐσὺ νὰ μᾶς δώσῃς ἀπὸ λόγυσε νὰ κάμωμεν θυσίας, ϗ ὅλα τὰ εἰδικά μας νὰ πάρωμεν, διότι ἀπὸ ταῦτα θέλομεν νὰ κάμωμεν τὰς θυσίας μας. Τότε ὁ Φαραὼ ὠργίσθη μᾶλλον, ϗ δὲν τὸς ἄφινεν, ἀλλὰ ϗ τὸν Μωϋσῆ μετὰ θυμῦ ἀπεδίωξε. σύρε, λέγει, ϗ πλέον νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ ἰδῇς τὸ πρόσωπόν με, ϗ αὖ ἔλθῃς ἄλλην μίαν φορὰν, θέλω σὲ θανατώσει. Ὁ δὲ Μωϋσῆς εἶπεν· ἔτζη νὰ γένῃ. τὸ πρόσωπόν σε πλέον νὰ μὴ τὸ ἰδῶ. Τότε λέγει ὁ Θεὸς τῶ Μωϋσέως· ἀκόμη μίαν πληγὴν μεγάλην θέλω νὰ δώσω εἰς τὸν Φαραὼ, ϗ τότε νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν. ἀλλὰ ἐσὺ παράγγειλε τῷ Ἑβραίων, ϗ τῷ γυναικῶν τες νὰ δανεισθῶσιν ἀπὸ τὸς γειτόνυς ϗ φίλυς τες τὰ σολίδιά τες τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ὅσα δύνονται νὰ πάρυσι. Καὶ ὁ Θεὸς εὔευσεν εἰς τὴν καρδίαν τῷ Φαραωνιτῶν, ϗ τὸς ἔδωσαν ὅσα τὸς ἐζήτησαν. Διατὶ ἦτον δίκαιον νὰ γεμίσσι δύο φράγματα· οἱ μὲν Ἑβραῖοι νὰ πληρωθῶσι τὸν κόπον τες, ὁπῶ τόσους χρόνυς τὸς ἐδούλευαν, αἱ δὲ Αἰγύπτιοι νὰ λυπηθῶσι, χαόντες τὰ ἀστημικά ϗ μαλαγματικά τες, ἐπειδὴ ἐλύπησαν ϗ ἔθλιψαν ἐκεί-

νυς,

νυς, ὁπῶ κακὸν δὲν τὸς ἔκαμαν. Καὶ τῦτο εἶναι νόμος βασιλικὸς καὶ πολεμικὸς, νὰ ζημιώνεται ὁ ἀδικήσας τὸν μηδὲν ἀδικήσαντα. Διὰ τῦτο ὁ δίκαιος Βασιλεὺς ϗ Θεὸς, θέλωντας νὰ ἐξισάσῃ τὰ πράγματα, τὸς μὲν Ἑβραίυς, λέγω, πληρώνει τὸν κόπον τες μὲ τοιῦτον τρόπον, τὸς δὲ Αἰγυπτίυς ἐλύπησε, διατὶ ἐλύπησαν τὸς Ἑβραίυς, ὁπῶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸς Αἰγυπτίυς ποτὲ δὲν ἐλύπησαν. Ὅσοι λοιπὸν ἀδικοῦνται ἀπὸ τὸς μεγαλητέρυς τες μὲ βίαν καὶ δυνασείαν, ἂς ἔχυσιν ὑπομονὴν, διότι, ἀγκαλὰ ϗ νὰ μακροθυμῇ ὁ Θεὸς, ἀλλ' ὅμως μὲ καιρὸν ἐξισάζει τὰ πράγματα, καθὼς ϗ εἰς τὸς Ἑβραίυς, ϗ εἰς τὸν Φαραὼ ἔκαμεν. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Πληγ. ι'. Ἐξοδ. ιά. Εἶπε λοιπὸν ὁ Θεὸς πάλιν τῶ Μωϋσῇ· τῦτος ὁ μῆνας εἶναι πρῶτος μῆνας τῶ χρόνυ εἰς τὸ λόγυσας (ἦτον δὲ ὁ Μάρτιος) ϗ εἰς τὰς δέκα τότε τῦ μηνὸς ἂς πάρῃ κάθε ππῆτι εὖα φρόβατον, νὰ τὸ φυλάξυσιν ἕως εἰς τὰς δεκατέσαρας τῦ μηνὸς, ϗ νὰ τὸ σφάξυσιν ἀφ' ἑσπέρας νὰ τὸ φάγυσιν ὀπτὸν ὅλον, ϗ ἀπὸ τὸ αἷμά τε νὰ ἀλείψυσι ταῖς πόρταις τες ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ἄνω ϗ κάτω ϗ εἰς τὰ πλάγια. διότι τὴν νύκτα ἐκείνην θέλω νὰ δώσω θανάτου εἰς ὅλα τὰ πρωτογεύνητα τῷ Αἰγυπτίων, τόσον εἰς τὸς ἀνθρώπους, ὡσὰν ϗ εἰς τὰ ζῶα. ϗ περνῶντας ἐκείνη ἡ θανατηφόρος δύναμις, ὁπῶ φονεύει τὰ παιδία τῷ Αἰγυπτίων, βλέπωντας τὸ αἷμα τῶ πρόβατε εἰς τὰς πόρτας τῷ Ἑβραίων, δὲν θέλει σέβῃ μέσα νὰ τὸς κάμῃ κακὸν εἰς τὰ παιδία τες. καὶ ἀπὸ τὴν βραδιὰν ἐκείνην ὁπῦ θέλυσι σφάξει τὸ πρόβατον, πλέον ψωμὶ ἀβάτον νὰ μὴ φάγυσιν, ἀλλὰ μόνον ἄζυμα. Καὶ οἱ μὲν Ἑβραῖοι ἔκαμαν ἔτω, καθὼς τὸς εἶπεν ὁ Μωϋσῆς. Εἰς δὲ τὰ ππήτια τῷ Αἰγυπτίων εὑρέθησαν τὴν νύκτα ἐκείνην ὅλα τὰ πρωτογεύνητα παιδία τῷ Αἰγυπτίων ἀοράτως ἀποθαμμένα, ϗ τὰ πρωτογεύνητά τες ζῶα ὅλα. εἰς δὲ τὰ ππήτια τῷ Ἑβραίων δὲν ἔγινε μηδὲν τοιῦτο, διὰ τὸ αἷμα τῶ προβάτε ὁπῶ ἦτον εἰς τὰς πόρτας τες διὰ σημάδι, καθὼς ὁ Θεὸς εἶπεν. Ἐξύπνησε δὲ ὁ Φαραὼ τὴν νύκτα, ϗ οἱ ἄρχοντες, ϗ ὁ λαὸς ὅλος, ϗ ἔγινε μεγάλος θρῆνος ϗ κλαυθμὸς εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, διότι δὲν ἦτον ππῆτι ὁπῶ νὰ μὴν ἦτον νεκρὸς νὰ τὸν κλαύσι. Τότε ὁ Φαραὼ ἔκραξε τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν Μωϋσῆν, ἔπαρε, λέγει, τὸν λαόν σε μὲ τὰς γυναῖκας ϗ τὰ παιδία τες, ϗ ὅλα σας τὰ ζῶα, ϗ εὐγᾶτε ἔξω νὰ ἑορτάσετε, ϗ νὰ κάμετε θυσίαν ὡς βέλεσθε, ϗ εὐλογήσατε ϗ ἐμένα. Καὶ εὐθὺς μὲ πρόσαγμα βασιλικὸν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι ἐβίαζαν ϗ ἀνάγκαζαν τὸς Ἑβραίυς νὰ εὔγυσιν ἔξω τὸ συντομώτερον, ϗ δὲν τὸς ἄφησαν νὰ ἐψήσυσι κἂν τὴν ζύμην ὁπῶ

ἐζύ-

ἐζύμωσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπῆραν ἄψητον εἰς τὰ μανδήλιά τους, ϗ ἔφευ-
Ἐξοδ. ιγ. γαν. Εὐγήκασι λοιπὸν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μὲ ὅλα
τους τὰ ὑπάρχοντα, ϗ μὲ πολὺν πλοῦτον, ὁποῦ ἐπήρασιν ἀπὸ τοὺς
Αἰγυπτίους. ϗ θέλωντας νὰ τοὺς φέρῃ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ Ὄρος τοῦ
Σινᾶ, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἐκεῖ τὸν Θεόγραφον Νόμον, λέγει ἡ Θεία
Γραφὴ, πῶς δὲν τοὺς ἔφερεν ἀπὸ τὸν καθολικὸν δρόμον, ὁποῦ ἐλέ-
γετο τότε Φιλισιείμ, ϗ τώρα λέγεται Φιλμπεΐζι, ἀλλὰ τοὺς ἔφερεν
ἀπὸ ἄλλον δρόμον δυσκολώτερον, ϗ ἀνυδρότερον τῆς ἐρήμου. ϗ τοῦτο
διὰ δύο αἰτίας. τὸ μὲν, διὰ νὰ νομίσῃ ὁ Φαραὼ πῶς ἔχασαν τὸν
δρόμον, καὶ μὲ τοῦτο νὰ πλανηθῇ νὰ τοὺς καταδράμῃ, τὸ δὲ, διὰ
νὰ μὴν ἰδοῦσιν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Φαραὼ, ϗ τὸ στράτευμάτο πῶς τοὺς
κατατρέχουσι νὰ τοὺς φονεύσουν, ϗ φοβηθοῦν ϗ στραφοῦσιν ὀπίσω εἰς
τὴν Αἴγυπτον. διὰ τοῦτο λέγω δὲν τοὺς ἔφερεν ἀπὸ τὸν καθολικὸν
δρόμον, ἀλλὰ ἀπὸ ἔρημον ϗ χαϊμένον. Ὁ δὲ Θεὸς, τὴν μὲν νύκτα
τοὺς ἐφώτιζε μὲ εὖα σύλον πύρινον, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινεν ἐμπρὸς, ϗ
τοὺς ἔδειχνε τὸν δρόμον νὰ περιπατοῦσι. τὴν δὲ ἡμέραν τοὺς ἐσκε-
Καταπον- τισμὸς τῶν Φαρ. παζε μὲ εὖα σύνεφον νὰ μὴ τοὺς καίῃ ὁ Ἥλιος. Ἀφόντης γὰν ἔ-
φυγον οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ϗ ἦλθον σιμὰ εἰς τὴν ἐρυ-
θρὰν θάλασσαν, ὁ Θεὸς ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν Φαραὼ, ϗ ὅλων
τῶν Αἰγυπτίων, ϗ αὐτοὶ μὲν ἔλεγον φοβοῦ τὸν Φαραὼ· ἔφυγον οἱ
Ἑβραῖοι, ϗ ὅλους μᾶς ἐκόρσευσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἐδώκαμεν ὅλα τὰ
σολίδιά μας χρυσᾶ ϗ ἀργυρᾶ. ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία σου, αὖ τοὺς
ἀφήσῃς νὰ φύγωσι, θέλεις χάσει τὴν πολλὴν δούλευσιν ὁποῦ σοῦ ἔ-
καμαν. Ὁ δὲ, ταῦτα ἀκούσας, ὠργίσθη πολλὰ, ϗ μετενόησε πῶς
τοὺς ἄφησε ϗ ἔφυγον. ὅθεν συνάζει ὅλους τὸ στράτευμα ἱππικὸν,
ϗ πεζικὸν μὲ ἑξακόσια ἁμάξια, ϗ ἔτρεχε κατόπιτους νὰ τοὺς φθά-
σῃ. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε τῷ Μωϋσέως, νὰ φέρῃ τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων
πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Καὶ καθὼς ἔφθασεν ὁ Φαραὼ ϗ
οἱ Αἰγύπτιοι, ϗ τοὺς ἴδασιν οἱ Ἑβραῖοι ἔξαφνα, ἐφοβήθησαν φό-
βον μέγαν, ϗ ἄρχησαν νὰ γογγύζωσι τοὺς τὸν Μωϋσῆ λέγοντες·
διὰ νὰ μὴν εἶναι τάχα μνήματα εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ταφῶμεν,
μᾶς ἔφερες ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον νὰ θανατωθῶμεν μὲ πικρότατον θά-
νατον; ἢ δὲν ἦτον καλλίτερα νὰ ἤμεθεν σκλάβοι, ϗ νὰ ἔχωμεν
τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἤμεθεν ἐλεύθεροι, καὶ ἀποθαμμένοι; Ὁ δὲ
Μωϋσῆς τοὺς ἐπαρηγορᾶσε, ϗ τοὺς ἔλεγε· μὴ φοβεῖσθε· διότι τώρα
εἶναι καιρὸς νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς τὰ μεγαλήτερα θαύματα, ἀπ' ἐκεῖνα
ὁποῦ εἴδετε εἰς τὴν Αἴγυπτον. ϗ τὸ μέγα τοῦτο ϗ φοβερὸν στράτευ-
μα ὁποῦ βλέπετε, αὔριον δὲν θέλετε τὸ ἰδῇ πλέον. ϗ εὐθὺς γί-
νεται εὖα παράδοξον θαῦμα. Ὁ Ἄγγελος (λέγει ἡ Θεία Γραφὴ)

ὁποῦ ὑπήγαινεν ἔμπρὸς, ϗ ἐφαίνετο ὡσὰν σύλος πυρὸς, εὐγῆκεν ἀπὸ
τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων, ϗ ἦλθε ϗ ἐστάθη ὄπι-
σθεν. καὶ εἰς μὲν τοὺς Ἑβραίους ἦτον φῶς, εἰς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
σκότος, ϗ δὲν ἔβλεπον ἕνας τὸν ἄλλον ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Ὁ
δὲ Μωϋσῆς ἔσεκε σιωπῶν, μόνον μὲ τὸν νοῦν ϗ τὴν καρδίαν ἐφώ-
ναζε προσευχόμενος εἰς τὸν Θεόν. Ὅθεν τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Θεὸς,
λέγων· τί βοᾷς πρός με; εἰπὲ τῶν Ἑβραίων νὰ συκωθοῦσι νὰ φορ-
τώσουσι τὰ ζῶά τους, ϗ ἂς ἔλθουν εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. ϗ
σὺ ἔπαρε τὴν ἱεράν ἐκείνην ϗ θαυματοργὸν ῥάβδον, μὲ τὴν ὁποίαν
ἕως τώρα ἔκανες τὰ μεγάλα ϗ φοβερὰ θαύματα, μὲ τὴν ὁποίαν
ἔπληξες τὸν Φαραὼ, ϗ τὴν Αἴγυπτον, ϗ μὲ ταύτην κτύπησε καὶ
τὴν θάλασσαν, ϗ θέλει φοβηθῇ νὰ χωθῇ εἰς τὸ μέσον, νὰ κάμῃ δρόμον, νὰ περάσουσιν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὸ ἀντίπεραν τῆς θαλάσσης. εἰς δὲ τὸν Φαραὼ νὰ δείξω τὴν μεγάλην δόξαν καὶ δύναμίν μου, ἵνα πιστεύσωσιν ὁ λαὸς ἔτος. Καὶ ὕτω κτυπῶντας ὁ Μωϋσῆς, εὐθὺς τὸ ἄψυχον στοιχεῖον ἐγνώρισε τὸ πρόσαγμα τοῦ Ποιητοῦτης Θεοῦ, ϗ ἐχώθη εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔκαμε δρόμον διὰ ξηρᾶς, τὸ δὲ νερὸν ἐστάθη ἀπὸ τὸ εὖα μέρος, ϗ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὡσὰν τεῖχος. ἐφύσησε ϗ αὔεμος Νότος δυνατὸς, ϗ ἐκράτει τὰ νερὰ νὰ μὴ σμίξουσιν. ὥστε ὁποῦ ὅλος ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων ἐπέρασεν, ὅσον νὰ ξημερώσῃ, τὸ ἀντίπερα τῆς θαλάσσης. Τὸ δὲ ταχὺ ἀφ' οὗ ἐξημέρωσεν, ἁρμα-τώθησαν οἱ Φαραωνῖται μὲ προθυμίαν μεγάλην, θαρροῦντες νὰ ἔ-χωσι τοὺς Ἑβραίους ἀποκλεισμένους μὲ τὴν θάλασσαν, ϗ νὰ μὴν ἔ-χωσι τὸ ποῦ νὰ φύγωσιν. ὅμως τοὺς μὲν Ἑβραίους ἔβλεπον ἀπὸ μα-κρὰ καὶ ἔτρεχαν εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, τὴν δὲ θάλασσαν σχισμένην μὲ δρόμον πολύν. ὅθεν σκληρύνει πάλιν ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν Φαραὼ, νὰ τοὺς διώξουσιν εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον τῆς θα-λάσσης. Ἀλλ' ὅταν οἱ Φαραωνῖται εὑρέθησαν ὅλοι μέσα εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον τοῦ νεροῦ, οἱ Ἑβραῖοι ὅλοι ἦσαν περασμένοι εἰς τὸ ἀντίπερα. Καὶ δὴ λοιπὸν στρέφεται ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ, ϗ κτυπᾷ δεύτερον τὴν θάλασσαν, ϗ σμίγουσι τὰ νερὰ, ϗ ἐκάλυ-ψαν ὅλον τὸ στράτευμα τοῦ Φαραώ. ϗ ὕτω καταποντισθέντες, ἀπε-πνίγησαν ἅπαντες. Καὶ τοῦτο ἦτον μία ἐκδίκησις δικαία τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ παιδία τῶν Ἑβραίων, ὁποῦ οἱ Αἰγύπτιοι ἔπνιγον εἰς τὸν πο-ταμόν. Τοιαύτην λαμπροτάτην νίκην τῶν ἐχθρῶν βλέπων ὁ Μωϋ-σῆς (ἦτον γὰ ἀληθῶς μεγάλη ϗ λαμπρὰ νίκη) χωρὶς πόλεμον ϗ αἱματοχυσίαν, ἀλλ' ἐν μιᾷ καιρῷ ῥοπῇ νὰ ἰδοῦσι τοὺς ἐχθρούς τους ὑ-πὸ Θείας δυνάμεως τεθανατωμένους, ἄρχησε νὰ χαίρεται πνευματι-κῶς, ϗ ὅλος ὁ λαὸς φοβηθεὶς τὸ παράδοξον, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν.

ὁ δὲ Μωϋσῆς, σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος ὁμῦ μετὰ τῆς λοιπῆς γερουσίας τῦ ὑῶν Ἰσραὴλ, ἔψαλλε τὴν νικητήριον ἐκείνην ᾠδήν. „Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν". Ἡ δὲ Μαριὰμ ἡ Μωϋσέως ἀδελφὴ, πέρνοσα τὸ τύμπανον εἰς τὰ χέριά της, καὶ αἱ λοιπαὶ γυναῖκες τῦ Ἑβραίων μαζήτης ἐχόρευον. καὶ ἡ Μαριὰμ φρώτη εἰς ὅλας, κρόσσα καὶ παίζοσα τὸ τύμπανον, ἔψαλλον ὁμοῦ ὅλαι τὸ „Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, „ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται". Ἀφ' ὅ δὲ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπνίγησαν, τὸς ἔρριξεν ὕστερον τὸ κῦμα ἔξω, καὶ τὸς ἔκδυναν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ τὰ φορέματα καὶ ἅρματά τος ἔπερναν, τὸς δὲ νεκρὸς γυμνὸς ἐμάζωναν σωρὸς σωρὸς, καὶ ὕστερον ἐχίοθη ἡ γῆ καὶ τὸς κατέπιε, κατὰ τὸ εἰρημένον. „Ἐξέτεινας τὴν δεξιάσου, καὶ κατέφαγεν αὐτὸς γῆ". Ἀφ' ὅ λοιπὸν ἐπορεύθησαν οἱ Ἑβραῖοι διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἐπερπατῶσαν τὴν ἔρημον τρεῖς ἡμέρας, καθὼς λέγει ἡ Γραφὴ, καὶ νερὸν δὲν εὕρισκον νὰ πίωσιν. ὅθεν ἐγόγγυζον πάλιν κατὰ τῦ Μωϋσέως, λέγοντές τον πλανον καὶ ἀπατεῶνα, πῶς τὸς ἔφερεν εἰς τοιαύτην ἔρημον ἄνυδρον καὶ κατάξηρον, νὰ ἀποθάνωσι καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ παιδία τος ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἔρχονται γὰν εἰς ἕνα τόπον, ὁπῦ ὀνομάζεται Μερρᾶ, καὶ εὑρίσκουσι νερὸν, ἀλλὰ πικρόν. τρέχουσιν ὅλοι μὲ χαρὰ μεγάλην, καὶ γευσάμενοι, μᾶλλον ἢ φρότερον ἐλυπήθησαν, καὶ γογγυσμὸς πολὺς ἔγινε κατὰ τῦ Μωϋσέως, τῦ φροτέρα βαρύτερος. Τί πιώμεθα; λέγοντες, τετέσιν, ἐαὶ τότη ὅλη ἡ ἔρημος γῆ ὅπα μᾶς ἤφερες, ὡς βλέπομεν, ἔχει ὀλίγα νερὰ, καὶ νὰ εἶναι καὶ ἔτζη πικρὰ, εἰπέμας ἐσὺ ὦ Μωϋσῆ, τί πιώμεθα; τί νὰ πίνωμεν ἐδὼ ὁπῦ μᾶς ἔφερες; Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἐβόησε φρὸς τὸν Θεόν. καὶ ὁ Θεὸς τῦ ἔδειξε ξύλον τί, καὶ βάλλωντάστο εἰς τὰ νερὰ, εὐθὺς τὰ νερὰ ἐγλυκαίθησαν. Τῦτο τὸ ξύλον λέγει ὁ Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, πῶς ἦ νὰ εἶχεν ἐκ φύσεως τοιαύτην δύναμιν, νὰ γλυκαίνῃ τὰ πικρὰ, ἦ τότε μόνον ὁ Θεὸς θαυματεργῶν, τῦ ἔδωσε τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, ὅσον νὰ θεραπεύσῃ μόνον τὴν χρείαν τῦ λαῦ, ὁ καὶ ἀληθέστερον. Ἔπιε λοιπὸν ὁ ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος ἐκεῖνος λαὸς, καὶ ἐπῆραν καὶ εἰς τὰ ἀγγεῖάτς, καὶ πάλιν τὸ νερὸν μετεσράφη εἰς τὴν φροτέραν ποιότητα τῆς πικρότητος, εἰς ἣν καὶ νῦν ὁράται, νομίζω διὰ πίστωσιν τοῦ θαύματος εἰς τὸς μεταγενεστέρους. διότι αὖ ἤθελε μείνῃ καὶ ἕως τῆς σήμερον γλυκὺ, τινὰς δὲν ἐπίστευε πῶς φρότερον ἦτον πικρόν. Ἐκεῖθεν δὲ ἔρχονται εἰς τόπον λεγόμενον Ἐλὶμ, τὸν ὁποῖον τόπον οἱ μὲν Ἄραβες τὸν λέγουσι Τὺρ, καὶ ἡμεῖς Ραϊθώ. ἐκεῖ εὑρήκασι τὰς δώδεκα πηγὰς τῦ ὑδάτων, ὁπῦ καὶ ἕως τῆς σήμερον εὑρίσκονται, καὶ τὰς ἑβδομήκοντα φοινί-

Περὶ τῆς Μερρᾶς, καὶ τῦ πικρῶν νερῶν.

Φίλ. Ἰουδ.

Ἔξοδ. ιε.

Περὶ τῦ ιβ. πηγῶν.

νίκων, ἦγον ἑβδομῆντα φυλαδέλαις τῦ κυρμᾶ. σημεῖον, αἱ δώδεκα πηγαὶ, ὡς λέγει Φίλων ὁ Ἰουδαῖος, τῦ δώδεκα φυλῶν τῦ Ἰσραὴλ, οἱ δὲ ἑβδομῆντα κυρμάδες, τῦ ἑβδομήκοντα ψυχῶν, ὁπῦ ἐκατέβησαν μετὰ Ἰακὼβ εἰς τὴν Αἴγυπτον. ὡς δὲ οἱ ἡμέτεροι Πατέρες ἐξηγήσαντο, αἱ δώδεκα πηγαὶ ἐφροσήμαινον τὸς δώδεκα Μαθητὰς τῦ Σωτῆρος, τὰ δὲ ἑβδομήκοντα φυτὰ, σημεῖον τῦ ἑβδομήκοντα Ἀποσόλων. Πλὴν καὶ αἱ δύο ἐξήγησες καλαὶ εἶναι, καὶ ἀποδεκτέαι. ἡ μὲν γὰρ φρώτη ἐσήμαινε φρᾶγμα περασμένον. ἡ δὲ ὑσέρα ἐξήγησις λέγει, πῶς ἐσήμαινε φρᾶγμα, ὁπῦ ἔμελλε νὰ γενῇ, ἦγον τὸς Ἀποσόλως τῦ Χριςῦ, τὸς δώδεκα, καὶ τὸς ἑβδομήκοντα. Ἀπὸ δὲ τῆς Ραϊθῦ ἔρχονται εἰς τόπον λεγόμενον Σὶν, ὃ ἐσὶν ἀνὰ μέσον Ἐλὶμ, καὶ ἀνὰ μέσον Σινᾶ. τῦτος ὁ τόπος, τὸ Σὶν, λέγεται τὴν σήμερον ὑπὸ τῦ Ἀράβων Σαλὲ, ἔχει δὲ ὀλίγον νερὸν τρεχάμενον· ἀλλὰ ἐδὼ εἴχασι μεὺ τὸ νερὸν εἰς ἀρκετὴν θεραπείαν τῆς χρείας, τὰ δὲ ἄλλα τροφήματα ὠλιγόσευσαν ὅσα εἶχαν μαζίτς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, διότι εἶχον ἕνα μῆνα ὁπῦ εὐγήκασιν ἐκεῖθεν. Ἄρχησε νὰ τὸς σενοχωρεῖ ἡ κακὴ δέσποινα, καὶ τυραννῦσα κοιλία, ἡ ὁποία βιάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ πολλάκις καὶ ἐκεῖνο ὁπῦ δὲν θέλει. Καὶ δὴ πάλιν γογγυσμὸς κατὰ Μωϋσέως, καὶ ὀνειδισμοὶ, διότι δεὺ τὸς ἐτάραττε τὸ παρὸν κακὸν τῆς πείνας, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον, ἐπειδὴ ἔβλεπον τόπον ἔρημον, καὶ γῆν ἀγεώργητον καὶ ἄπορον. διὸ καὶ ἔλεγον φρὸς τὸν Μωϋσῆ· τί καλοσύνη εἶναι τότη, ὁπῦ ἔλεγες νὰ μᾶς κάμῃς; δὲν ἦτον καλλίτερα τὰ παζάρια τῆς Αἰγύπτυ, τὰ παχέα κρέατα, καὶ τὰ ἄλλα φαγητά; καλλίτερα τὸ εἴχαμεν νὰ ἐμεθέν σκλάβοι εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ νὰ ἔχωμεν τὰ φρὸς τροφὴν πάντα, παρὰ νὰ ἐλευθερωθῦμεν, καὶ νὰ ἔλθωμεν εἰς τοιῦτον τόπον, νὰ χαθῦμεν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ὁ δὲ Μωϋσῆς μακροθύμως πάντα ὑπέφερε, μηδεὺ ὀργιζόμενος, μόνον διὰ τὴν ἀπιςίαν τος ἐλυπεῖτο, πῶς εὐθὺς ἀλησμονῦσι τὰς εὐεργεσίας, καὶ τὴν φρόνοιαν τῦ Θεῦ, ὁπῦ ἔχει εἰς αὐτός. Καὶ δὴ λοιπὸν ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ ταχὺ βλέπυσι, καὶ ἦτον τειγύρα εἰς ὅλαις ταῖς τεύταις σιβασμένου κάποιου εἴδος ὡσαὺ κεχεὶ, καὶ ἄπορον ὡσαὺ χιόνι, καὶ μὴν ἠξεύροντες οἱ Ἑβραῖοι τί φρᾶγμα εἶναι, τὸ ἔπερναν εἰς τὰς χεῖράς τος, καὶ τὸ ἔδειχναν εὖας τὸν ἄλλον, καὶ ἔλεγον, μαύ; ὁπῦ θέλει νὰ εἰπῇ, τί εἶναι τῦτο; καὶ ἀπὸ τῦτο τὸ ὠνόμασαν Μαύνα. Τῦτο τὸ Μαύνα τὸς ἐφρόσαξεν ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἔχυσιν εἰς τροφὴν, ὄχι τρόπω πλεονεξίας, ἄλλα τόσον μόνον νὰ πέρνυσι κάθε ταχὺ, ὅσον νὰ φάγωσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. καὶ αὖ τινὰς ὑπὸ πλεονεξίας κινύμενος ἔπερνε πεσσότερον, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκανε σκώληκας καὶ ἐβρώμιζε. Καὶ τῦτο

Ἔξοδ. ιε.

Περὶ τῦ Μαύνα, καὶ τῆς ὁρτυγομήτρας.

τοῦτο τὸ ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ δύο αἰτίας. τὸ μεν, νὰ μὴ τὸ μαζώνωσιν οἱ δυνατοὶ, καὶ οἱ ἀδύνατοι νὰ ὑστερῶνται. (διότι μὲ τοῦτο ἠκολάθα νὰ τὸ πωλῶσιν ἐκεῖνοι ὁπῶ ἐδύνοντο, καὶ τὸ ἐμάζωναν ἐκεῖνοι ὁπῶ δεν ἐδύνοντο.) τὸ δὲ, διὰ νὰ μὴ μελιμνῶσι περὶ τὴν αὔριον. διὰ τοῦτο, τόσον ὅσον ἐμάζωνεν ὁ δυνατὸς, τόσον καὶ ὁ ἀδύνατος, ἤγεν, γομὸρ, μέτρον, ὁπῶ εἶναι τελειαδύο ἥμισυ ὀγγίαι. πάρεξ μόνου τὴν Παρασκευὴν ἐμάζωναν τὸ διπλοῦν, διὰ νὰ ἔχωσι καὶ τὸ Σάββατον, ἐπειδὴ ἦτον τότε ἀργία. Τοῦτο τὸ Μαῦνα τὸ ἔτειβαν ὡς ἀλεῦει, καὶ τὸ ἔψηναν, καὶ τὸ ἔτρωγαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐτύχαινε νὰ ἔχωσι καὶ ἄρτυμα τῆς τροφῆς ταύτης, ἐφορόσαξεν αὐτὸς ὁ Θεὸς τὴν ὀρτυγομήτραν, ἦγεν ὀρτύκια πλῆθος πολὺ, καὶ ἐξαπετῶσαν κάθε βράδυ εἰς ταῖς τεύταις τας, ὥσπερ νὰ τὰ εἶχαν ἡμερωμένα, καὶ ἀπὸ ταῦτα ἐλάμβανε καθ' εἷας, ὅσον τῶ ἐχρειάζετο. καὶ αὕτη ἡ τροφὴ ἐκράτησεν εἰς αὐτὸς χρόνους τεσσαράκοντα, ὥσε ὁποῦ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν ἔρημον, καὶ ἦλθον εἰς τὰ μέρη τῆς Φοινίκης διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εὗρον καρπὸν τῆς γῆς καὶ ἔφαγον. Τότε λέγει ἡ Θεία Γραφὴ, ὅτι ἐξέλιπε τὸ Μαῦνα, ἦγεν ἐχάθη τὸ Μαῦνα, καὶ πλέον δεν ἔπιπτεν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. Ὅμως ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ Θεῦ προσαχθεὶς εἶπε τῶ Ἑβραίων, νὰ πάρωσιν εἷα μέτρον Μαῦνα, νὰ τὸ βάλλωσιν εἰς μίαν σάμνον χρυσῆν, νὰ τὸ φυλάττωσιν εἰς τὰς μετέπειτα γενεὰς διὰ σημεῖον, πῶς μὲ τοῦτο τὸς ἔθρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἔρημον χρόνως τεσσαράκοντα. Σηκώνονται δὲ ἐκεῖθεν ἀπὸ τὸ Σὶν, καὶ τὸ λεγόμενον Σαλὲ, καὶ ἄφησαν τὰ νερὰ ἐκεῖνα, καὶ ἦλθον πλησίον τῦ Ὄρως Σινᾶ ὡς μισὸν κουάκι, εἰς τὸν τόπον, ὁπῶ ἡ Θεία Γραφὴ λέγει Ῥαφιείμ. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι πάλιν μὲ ὕβεις μεγάλας ὠνείδιζαν καὶ ἐβίαζαν τὸν Μωϋσῆ λέγοντες· δόσε μας νερὸν νὰ πίωμεν. καὶ ὄχι μόνον τὸν Μωϋσῆν ὠνείδιζαν, ἀλλὰ καὶ τῶ Θεοῦ βλασφήμως φωνὰς ἔπεμπον, λέγοντες· εἶναι Θεὸς εἰς ἡμᾶς, ἢ ὄχι; Ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει τῶ Θεόν· δεν ἠξεύρω πλέον τί νὰ κάμω εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, μέλλει νὰ μὲ λιθοβολήσωσιν. Ὁ δὲ Θεὸς τῦ λέγει· ὕπαγε ἐσὺ ἐμπρὸς μὲ τὸς γέροντας, καὶ ὁ λαὸς ἂς ἀκολουθῆ. ἔλα εἰς τὸ ὄρος τὸ Χωρὴβ, καὶ ἔπαρε καὶ τὴν ῥάβδον τὴν θαυματουργόν, καὶ ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ εἰς τὴν πέτραν προτήτερα ἀπὸ λόγου σε, καὶ βάρεσε τὴν πέτραν μὲ τὴν ῥάβδον, καὶ θέλει τρέξει νερὸν πολὺ νὰ πίῃ ὁ λαός. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔκαμεν ὅτω. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Χωρὴβ, καὶ κτυπῶντας τὴν πέτραν ὁπῶ ὁ Θεὸς τῦ εἶπεν, ἔτρεξαν ἐξ αὐτῆς βρύσες καὶ ποτάμια. καὶ ὁ Μωϋσῆς ὠνόμασε τὸν τόπον ἐκεῖνον πειρασμὸν καὶ λοιδορίαν, διότι ἐκεῖ ἐπείραξαν, καὶ ἐλοιδόρησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Θεόν.

Ἐπει-

Ἐξοδ. ιζ'. Περὶ τῶ πετρας τῆς διὰ τῆς ῥάβδου.

Ἐπειδὴ δὲ παραδόξως ἐκ Θεῦ ἔλαβον οἱ Ἑβραῖοι παύτα τὰ ἐπιτήδεια τροὸς διατροφὴν, τὸ Μαῦνα, τὴν ὀρτυγομήτραν, τὸ ἐκ πέτρας ὕδωρ, καὶ ἔμελλον νὰ κατοικήσωσιν ἐκεῖ τειγύρω εἰς τὸ ἁγιώτατον Ὄρος τῦ Θεῦ τὸ Σινᾶ, κάποιος Αὐθεύτης, ὁπῶ ἐκατατυραύνει τὸς τότε ἐκείνως, λεγόμενος Ἀμαλὴκ, ἐσυκώθη ἐναντιόμενος αὐτοῖς μὲ πόλεμον. Ὁ δὲ Μωϋσῆς ψηφίζει στρατηγὸν τῶ πολέμου, τῶ πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀμαλὴκ, τὸν Ἰησοῦ τὸν υἱὸν τῦ Ναυῆ, λέγωντάς τω· διάλεξε ὅσως ἄνδρας δυνατὸς θέλεις, νὰ εὔγῃς αὔριον νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸν Ἀμαλήκ. Καὶ ἀφ' ὧ ἐξημέρωσεν, εὐγῆκεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ βουνὸν μὲ τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν Ὦρ. ὁ δὲ Ἰησοῦς τῦ Ναυῆ εὐγῆκεν εἰς ἀπάντησιν τῶ Ἀμαλήκ. Καὶ γενομένω πολέμω δυνατῶ, ὁ Μωϋσῆς ἔσεκεν εἰς τὴν κορυφὴν τῦ βουνῦ τροσευχόμενος, ἔχων τὰς χεῖρας ἁπλωμένας εἰς τὸν Οὐρανόν· καὶ ὅσην ὥραν εἶχε τὰ χέρια τω ὁ Μωϋσῆς ἁπλωμένα ὑψηλὰ, ἐνικῶσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀμαλήκ. ὅταν δὲ ἐκατέβαζε κάτω τὰ χέρια τω, ἐνίκα ὁ Ἀμαλὴκ τὸς Ἑβραίως. Βλέποντες δὲ τοῦτο τὸ τρᾶγμα ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Ὦρ, βάλλωσι μίαν πέτραν, καὶ ἐκάθισεν ὁ Μωϋσῆς· ὁ δὲ Ἀαρὼν ἐσάθη ἀπὸ τὸ εἷα μέρος, καὶ ὁ Ὦρ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐβάσαζαν τὰ χέρια τω ὑψηλὰ. καὶ ὅτω τὰ ἐκράτησαν ὑψηλὰ, βασάζοντές τα ἕως τὸ βράδυ, ὅσον ὁποῦ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐνίκησε, καὶ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς Ἀμαληκίτας, καὶ τοὺς ἐξωλόθρευσε παντελῶς. Ἀφ' οὗ γοῦν ἐλευθερώθηκαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν πειρασμὸν τοῦ Ἀμαλήκ, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνας ἀφ' ὧ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, θέλωντας νὰ τὸς δώσῃ ὁ Θεὸς τὸν Νόμον καὶ τὰς Ἐντολάς τω, προστάζει τὸν Μωϋσῆ νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ἁγιώτατον Ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ νὰ τὸ ἁγιάσῃ· καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Βίβλον τῆς Ἐξόδω, ὅπου τῦ λέγει. „Ἀφόεισαι τὸ ὄρος, καὶ ἁγίασαι αὐτό.“ διότι εἰς αὐτὸ ἔμελλε νὰ κατέβῃ αὐτὸς ὁ Ἅγιος Θεὸς, νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίω, καθὼς συνομιλεῖ φίλος μὲ φίλον, καὶ νὰ τοῦ παραδώσῃ παύτα τὰ προσάγματά τω καὶ τὰ θελήματά τω, ὅσα ἤθελε νὰ φυλάξωσιν οἱ Ἑβραῖοι. Καὶ ἀνέβη Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐσκέπασεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος· καὶ ἐκατέβη ἡ Δόξα τῦ Θεῦ ἐπὶ τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ. „τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίω ὡσεὶ πῦρ φλέγον“ ἦγεν ἡ θεωρία ὁπῶ ἦτον εἰς τὴν κορυφὴν τῦ βουνῦ, ἦτον καθὼς φωτία ὁπῶ καίει. καὶ ὡς εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι ἔλαβον φόβον μέγαν. Καὶ ὑπῆγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ σαράντα ἡμέραις καὶ σαράντα νύκτες· καὶ ἐλάλησε μετὰ τῦ Θεῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς δέκα ἐντολὰς γεγραμμένας τῷ δακτύλω αὐτῦ εἰς δύο πλάκας. Ὡς δὲ

Ἐξοδ. ιθ'.

Ἐξοδ. κ'.

δὲ εἶδεν ὁ λαὸς, ὅτι ἄργησεν ὁ Μωϋσῆς νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ Ὄρος, ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἀαρὼν, καὶ τὸ εἶπαν· κάμε μας Θεὸν νὰ εἶναι μετ' ἐμᾶς, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἐκεῖνος δὲν ἠξεύρομεν τί ἔγινεν. Ὁ δὲ Ἀαρὼν ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐβαρέθη πολλὰ εἰς τὸν λόγον τοῦτον, καὶ θέλωντας οἰκονομικῶς νὰ ἀναπαύσῃ τὸς διαλογισμὸς αὐτῶν νὰ σιωπήσουν, εἶπεν, ὅτι νὰ φέρουν ὅλα τὰ σολίδια τῶν γυναικῶν τους, νὰ τὰ βάλλουν εἰς τὸ χωνευτήριον, νὰ τὸς κάμῃ Θεούς. καὶ τοῦτο τὸ εἶπε, θαρρῶντας, ὅτι ὅτε αἱ γυναῖκες θέλουν τὰ δώσει, ὅτε αὐτοὶ θέλουν τὰ φέρει, καὶ ὕστω νὰ παύσουν, καὶ νὰ ἡσυχάσουν. Ἀλλ' αὐτοὶ ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀαρὼν, ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγαν καὶ ἐπῆραν ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ σολίδια τῶν γυναικῶν τους, καὶ τὰ ἔφεραν καὶ τὰ ἔδωκαν τοῦ Ἀαρὼν, καὶ καθὼς τὰ εἶδεν, ἦλθεν εἰς μεγάλην ἀδημονίαν· καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἔβαλεν αὐτὰ εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ ἔγιναν εἰς τύπωμα μοχαείσ. Ὡς δὲ εἶδον αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι, εἶπον· ὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἔτρεζεν ὁ λαὸς ὅλος καὶ τὸ ἔβλεπαν, καὶ ἐπίστευσαν, καὶ ἄρχησαν ὅλοι νὰ τρώγουν, καὶ νὰ πίνουν, καὶ νὰ χορεύουν, καὶ νὰ παίζουν ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ἐκείνου. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἥμαρτεν ὁ λαὸς, διότι ἠθέτησαν καὶ ἐμὲ καὶ σὲ, καὶ ἐποίησαν ἄλλον Θεὸν καὶ προσκυνοῦσι· διὰ τοῦτο ἄφες με, καὶ ἐξαλείψω αὐτοὺς, ἄφησέ με νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσω ὅλους, καὶ ποιήσωσε εἰς ἔθνος μέγα. Ὁ δὲ Μωϋσῆς παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ, λέγωντας· „ Εἰ μὲν ἀφεὶς αὐτοῖς ἄφες Κύριε, εἰδὲ ἐ-„ ξάλειψόν με ἐκ τῆς βίβλου ἧς ἔγραψας “. Λοιπὸν τοῦ λέγει ὁ Θεὸς, κατέβα ὀγλήγορα νὰ τοὺς ἰδῇς, καὶ νὰ τοὺς διορθώσῃς. Καὶ ὕτως ἐκατέβη ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ὡς ἐσίμωσεν ἐκεῖ ὁποῦ ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι, ἤκουσε τὰς φωνὰς αὐτῶν, καὶ τοὺς χορεὺς ὁποῦ ἔκαμναν, καὶ ταῖς χαραῖς ὁποῦ εἶχον, δοξάζοντες καὶ προσκυνοῦντες τὸ μοχαέι ἐκεῖνο διὰ Θεόν· καὶ βλέπωντας ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὠργίσθη κατὰ τῶν ἀχαείσων Ἑβραίων, καὶ ἔῤῥιψε κάτω ταῖς πλάκες ὁποῦ ἐβασταῦσε, καὶ ταῖς ἐσύντειψε, καὶ ἐπῆρε τὸ μοχαέι ἐκεῖνο καὶ τὸ κατέκοψε, καὶ τὸ ἔκαμε σκόνην, καὶ τὴν ἔῤῥιψεν εἰς τὸ νερόν· καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς τοῦ Ἀαρών· τί σὲ ἔκαμεν ὁ λαὸς ὗτος, καὶ ἔβαλές τους εἰς τοιαύτην μεγάλην ἁμαρτίαν; Καὶ ἀπεκρίθηκεν ὁ Ἀαρὼν πρὸς τὸν Μωϋσῆν, λέγωντας· μὴ μὲ ὀργισθῇς Κύριέ μου, ὅτι καλὰ ἠξεύρεις τότε τοῦ λαοῦ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐγὼ ἐπάχτσα νὰ τοὺς ἐμποδίσω, καὶ δὲν ἐδυνήθηκα, καὶ θέλωντας νὰ κόψω τὴν βολήν τους, τοὺς εἶπα νὰ φέρουν ὅλα τὰ χρυσᾶ σολίδια τῶν γυναικῶν τους, νὰ τὰ χύσωμεν εἰς τὸ χωνευτήριον, θαρρῶντας ὅτι ποτὲ δὲν θέλουν τὰ φέρῃ, καὶ αὐτοὶ τὴν

τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκείνην τὰ ἔφερον, καὶ τὰ ἐχύσαμεν, καὶ ἔγινεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινε. Τότε λέγει ὁ Μωϋσῆς· ὅποιος εἶναι μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν, ἂς ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευΐ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· λάβετε ὅλοι τὰ σπαθία σας, καὶ ζωσθῆτε, νὰ σπατώσετε ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἔκαμαν αὐτὴν τὴν παρανομίαν τὴν μεγάλην. Καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μωϋσέως, ἁρματώθηκαν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευΐ, καὶ ἔκοψαν τρεῖς χιλιάδες ἄνδρας τὴν ἡμέραν ἐκείνην. καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ταύτην τὴν ἐκδίκησιν οἱ υἱοὶ τοῦ Λευΐ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μωϋσῆς· ἐσεῖς ὁποῦ ἐκάμετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει λάβετε εὐλογίαν παρ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον λέγει ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· ἐσεῖς ἐκάμετε ἁμαρτίαν μεγάλην, καὶ ἀθετήσετε τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἐποιήσετε τὸν Θεὸν ἐκεῖνον τὸν χωνευτὸν, καὶ τὸν ἐπροσκυνήσετε, λοιπὸν ἡσυχάσετε τώρα, καὶ ἐγὼ νὰ ἀνέβω εἰς τὸ ὄρος, νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, καὶ νὰ λάβω πάλιν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς τὸν φέρω. Καὶ ὕτως ἀνέβη ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγνώμονος λαοῦ. καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέγει· ἔπαρε δύο πλάκας, καθὼς καὶ τὰς πρώτας ὁποῦ ἐσύντειψες, καὶ θέλω γράψει εἰς αὐτὰς τὰ λόγια ἐκεῖνα, ὁποῦ ἔγραψα καὶ εἰς ταῖς πρώταις. Καὶ ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς τὰς δύο πλάκας, καὶ ἔγραψεν εἰς αὐτὰς ὁ Θεὸς τὰ λόγια τῆς διαθήκης, ἤγουν τὰς δέκα ἐντολὰς, καὶ τὰς ἐπῆρε καὶ ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ εἶδον αὐτὸν ὁ Ἀαρὼν, καὶ ὁ λαὸς, καὶ ἐθαύμασαν πολλὰ, ὅτι ἦτον τὸ πρόσωπόν του τόσον λαμπρὸν, ὁποῦ δὲν ἠμπορῦσαν νὰ τὸν βλέπουν, μηδὲ νὰ σέκωνται κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, ἀπὸ τὴν πολλὴν χάειν ὁποῦ εἶχε, καὶ τὴν λάμψιν τοῦ προσώπου του· καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέπασεν ὁ Μωϋσῆς τὸ πρόσωπόν του μὲ κάλυμμα, καὶ ἐδιαλέγετο μετὰ τοῦ λαοῦ. Τὸ ὁποῖον παρέλαβον καὶ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ τὸ κατέχουσιν ἕως τῆς σήμερον, καὶ κάθε φορὰν ὁποῦ θέλουν νὰ ἀναγνώσουν τὸν Νόμον, βάζουν σκέπασμα εἰς τὴν κεφαλήν τους. Ἀφ' ὅ δὲ ἀνέγνωσεν ὁ Μωϋσῆς τὰς δέκα ἐντολὰς, ὁποῦ ἦσαν γεγραμμέναι εἰς τὰς δύο πλάκας, καὶ τοὺς εἶπε καὶ ἐκ στόματος τὰ ὅσα ἤκουσε καὶ εἶδεν, ὅλος ὁ λαὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· πάντας τοὺς λόγους, ὅς ἐλάλησε Κύριος ποιήσομεν καὶ κουσόμεθα. Μετὰ δὲ ταῦτα λέγει πάλιν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος, νὰ τὸν διδάξῃ τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀνέβη, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέγει· „ὅρα, ποιή- Ἐξοδ. κέ.
„σεις μοι κατὰ πάντα, ὅσα σοὶ δεικνύω ἐν τῷ ὄρει, τὸ παράδειγμα „τῆς Σκηνῆς, καὶ τὸ παράδειγμα πάντων τῶν σκευῶν αὐτῆς “. Ἔκαμε λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς ὅλα ὅσα τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς, καὶ ἔγινεν ἡ

Σκη-

Σκηνὴ, καὶ τὰ σκεύη ὅλα ἕτοιμα. Ὅθεν λέγει ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσέως, ὅτι νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἔλαιον ἁπὸ ἄνθη διάφορα ὁπῶ τῷ εἶπε, νὰ
Ἐξοδ. κδ'. χείσῃ τὴν Σκηνὴν, καὶ τὴν Κιβωτὸν τῆς σκηνῆς τῷ μαρτυρίῳ. Καὶ „ἁγιάσεις λέγει αὐτὰ, καὶ ἔσαι ἅγια ἁγίων· πᾶς ὁ ἁψάμενος αὐ„τῶν ἁγιασθήσεται· καὶ Ἀαρὼν, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῷ χείσεις, καὶ ἁγιά„σεις αὐτοὺς ἱερατεύειν μοι. καὶ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λαλήσεις, λέγων· „ἔλαιον ἀλειμμαχείσεως ἅγιον ἔσαι τοῦτο ἐν τοῖς γενεαῖς ὑμῶν.“ Ὡς ὃν ἐποίησεν ὁ Μωϋσῆς ὅλα ταῦτα τὰ προσάγματα τῷ Θεῷ, ἔθυσαν τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἔδωκεν ὅλος ὁ λαὸς δόξαν καὶ εὐχαεισίαν Κυείῳ τῷ Θεῷ, ὁπῶ τοὺς ἐλευθέρωσε, καὶ τοὺς ἐνομοδότησε, καὶ τοὺς ἠγίασε, καὶ τοὺς ἐχαείπωσε μὲ τόσα καὶ τόσα χαείσματα. μόνον διὰ τὴν ἐρημίαν τῷ τόπῳ, ὁπῶ τοὺς ἔφερε, παύτοτε ἐγόγγυζον κατὰ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ Μωϋσέως, διατὶ ἐνθυμοῦντο τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὅλα τὰ καλὰ ὁπῶ εἶχασιν ἐκεῖ, καὶ δὲν εὐχαεισοῦντο νὰ εὐείσκωνται εἰς τοιαύτην ἔρημον βαθυτάτην καὶ καταξηρον. Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ὠργίσθη τόσον, ὁπῶ δὲν τοὺς ἠξίωσεν ὅλους ἐκείνους ὁπῶ εὐγήκασιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, νὰ ἰδοῦν τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ἀλλ' ἐφορόσαξε τὸν Μωϋσῆ, καὶ τοὺς ἐτειγύειζεν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην σαράντα χρόνους σωσοὺς, ἕως ὁπῶ ἀπόθαναν ὅλοι, καὶ τὰ παιδία τους ὕστερα ὑπῆγαν, καὶ ἀπήλαυσαν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. καὶ ὄχιμόνον ἐκείνους τοὺς γογγυσὰς καὶ ἀχαείστους Ἑβραίους δεὺ ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἀπολαύσῃν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ μήτε
Ἐξοδ. λδ'. καὶ αὐτὸν τὸν Μωϋσῆν, τὸν θεράποντα αὐτῷ, καὶ φίλον, ὁπῶ τὸν ἔβλεπε πεειστότερον ἀπὸ ὅλους, καθὼς τῷ ἔλεγεν ὁ ἴδιος Θεός. „οἶ„δά σε παρὰ πάντας, καὶ χάειν ἔχεις παρ' ἐμοί μήτε.“ καὶ αὐτὸς, λέγω, ὁ Μωϋσῆς ἠξιώθη, ὁ ἐκλεκτὸς τῷ Θεῷ, ὁ φίλος, ὁ ἠγαπημένος τόσον, ὁπῶ σόμα μὲ σόμα ὡμιλῶσε μὲ τὸν Θεὸν, καὶ δεύτερος Θεὸς ἔγινεν ἐπάνω εἰς τὸν Φαραὼ, αὐτὸς ὁπῶ ἠξιώθη νὰ ἰδῇ τὴν δόξαν τῷ Θεῷ, ὡς ἦν δυνατὸν ἀνθρώπῳ ἰδεῖν· καὶ μαρτυρεῖ τὸ τύπωμα τῷ σώματος αὐτῷ, ὁπῶ σώζεται μέχει τῆς σήμερον, εἰς ἐκείνην τὴν τρύπαν τῆς πέτρας, ὅπου τὸν ἔβαλεν ὁ Θεός· καθὼς φαίνεται εἰς τὸ ἴδιον Κεφάλαιον τῆς Ἐξόδου, ὅπου τῷ λέγει ὁ Θεός· „Καὶ „θήσωσε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρό„σωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι· ὃ γὰ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν „μου, καὶ ζήσεται.“ Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν καὶ τηλικοῦτος ἅγιος Προφήτης, ὁπῶ δὲν ἐσάθηκεν ἄλλος ὅμοιος αὐτῷ, καθὼς τὸν μαρτυρεῖ ἡ Βίβλος
Δευτ. λδ'. τῷ Δευτερονομίου. „Καὶ οὐκ ἀνέστη (λέγει) ἔτι Προφήτης ἐν Ἰσραὴλ „ὡς Μωϋσῆς, ὃν ἔγνω Κύειος αὐτὸν πρόσωπον κατὰ πρόσωπον.“ δὲν ἠξιώθηκε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας· διατί; διὰ τὸ ὕδωρ

ὕδωρ τῆς ἀντιλογίας. Ὅτι καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Βίβλον τῶν Ἀριθ- Ἀριθ. κ.
μῶν, πεειτειγυείζοντας τοὺς Ἑβραίους ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον διὰ προσάγματος Θεῦ, ὡς εἴπομεν ἄνωθεν, ἔφθασαν εἰς ἕνα τόπον λεγόμενον Κάδης, καὶ μὴν εὐείσκοντες νερὸν νὰ πίωσιν, ἄρχησε πάλιν ὁ ἀχάειστος καὶ ἀγνώμων λαὸς τῶν Ἑβραίων νὰ γογγύζῃ καὶ νὰ ἀδημονῇ μεγάλως κατὰ τῷ Θεῦ, καὶ τοῦ Μωϋσέως· διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Μωϋσῆς, ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς, ἐβαρέθη πολλὰ κατὰ τῷ λαῷ τότε, βλέπωντας τὴν τόσην ἀχαεισίαν, τόσον ὁπῶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς τρόπον τινὰ εἰς ἀπισίαν· καὶ φέρωντας τὸν λαὸν εἰς μίαν πέτραν, ἐκτύπησεν αὐτὴν μετὰ θυμοῦ, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἀαρὼν, λέγοντες· μὴ νὰ δυνώμεθεν ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτραν νὰ σᾶς δώσωμεν νερόν; καὶ φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγια τῦτα πῶς δὲν ἐπίσευσαν εἰς τὰ λόγια τῷ Θεῷ ὁπῶ τοὺς εἶπεν, ὅτι νὰ βαρέσῃν τὴν πέτραν, καὶ νὰ εὐγάλῃ νερόν. Διὰ τῦτο τοὺς εἶπεν ὁ Θεός· ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐπιστεύσετε πῶς ἡ πέτρα θέλει εὐγάλει νερὸν, διὰ τῦτο δὲν θέλετε ἐλθῇ μήτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ὠνόμασε δὲ ὁ Θεὸς τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ὕδωρ τῆς Ἀντιλογίας· ὅθεν φθαίνοντες εἰς ἕνα ὄρος λεγόμενον Ὦρ, λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσῆ, ἔπαρε τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἀαρὼν, καὶ Ἐλεάζαρ τὸν υἱόν του, καὶ ἀνεβῆτε εἰς τὸ ὄρος, καὶ εὔγαλε τὴν Ἱερατικὴν στολὴν, ὁπῶ φορεῖ ὁ Ἀαρὼν, καὶ ἔνδυσον αὐτὴν Ἐλεάζαρ τὸν υἱόν του, νὰ ἱερατεύῃ αὐτὸς αὐτὶ τῷ πατρός αὐτῷ, καὶ ὁ Ἀαρὼν ἂς ἀποθαίνῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος Ὦρ. Καὶ ἔτω κατὰ τὴν προσαγὴν τῷ Θεῷ ἐποίησεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἀπόθανεν ὁ Ἀαρὼν ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνους, ἀφ' ὅ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, χρόνων ὑπάρχων, ρκγ'. καὶ ἔκλαυσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀαρὼν τελαύτα ἡμέρας. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Μωϋσῆς παρεμπορὸς μὲ τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων, ἔφθασαν ἀντικρυ τῆς Ἰεειχώ· καὶ ἐκεῖ τῷ λέγει ὁ Θεός· ἀνέβα εἰς τὴν κορυφὴν τῷ ὄρους Ναβαὼ, καὶ ἴδε τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ὁποίαν ὤμοσα τῷ Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, λέγων· τῷ σπέρματι ὑμῶν δώσω αὐτήν· καὶ εἰς αὐτὴν νὰ μὴν εἰσέλθῃς διὰ τὴν ἀντιλογίαν σου, καθὼς καὶ Ἀαρὼν ὁ ἀδελφός σου, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος νὰ ἀποθαίνῃς καὶ σύ. Λέγει ὄν ὁ Μωϋσῆς· καὶ ποῖος νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῷ λαῷ σου; καὶ ποῖον διοείζεις ἡγούμενον καὶ ὁδηγὸν τῷ λαῷ σου Κύειε; Λέγει τῷ ὁ Θεός· ἔπαρε Ἰησοῦν τὸν τῷ Ναυῆ, καὶ κατάσησον αὐτὸν ἔμπροσθεν παντὸς τῷ λαῷ ἡγούμενον καὶ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀντὶ σοῦ, καὶ ἔσομαι μετ' αὐτῷ, καθὼς ἤμην καὶ μετὰ σοῦ. Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς τὸν Ἰησοῦν υἱὸν τῷ Ναυῆ, καὶ τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τῷ Ἱερέως Ἐλεάζαρ, καὶ ὅλου τῷ λαῷ τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐπέθηκεν ἐπάνω αὐτῷ τὰς χεῖρας αὐτῷ, καθὼς τῷ εἶπεν

ὁ

ὁ Θεὸς, ϗ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἡγούμενον ϗ Ἄρχοντα, ϗ στρατηγὸν παντὸς τοῦ λαοῦ, ϗ ἐσάθη ϗ ἐδίδαξε, ϗ ἐνυθέτησε τὸν λαὸν, ϗ ἔκαμε τὴν δευτέραν ᾠδὴν, τὸ, Πρόσεχε Οὐρανὲ, ϗ λαλήσω· ἔπειτα αὐέβηκεν εἰς τὸ ὄρος Ναβαὺ, ὁποῦ εἶναι ἀπεύαντι τῆς Ἱεριχὼ, ϗ ἐκεῖ ἐτελεύτησε, χρόνων ὑπάρχων, ρκ΄. Καὶ καθὼς λέγει ἡ Γραφὴ, ϗδεὶς οἶδε τὸν τόπον, ὅπου ἐτάφη ὁ Μωϋσῆς. Λέγει δὲ ϗ ὁ Ἰώσηπος, ὅτι ἔγινε σύνεφον καὶ σκότος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἵνα μὴ ἴδῃ τινὰς τὸ σῶμα τοῦ Μωϋσέως ποῦ τέθαπται. Ἔκρυψέ το δὲ ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ μὴ τὸ θεοποιήσουν· ἐπειδὴ ἦσαν εὔκολοι εἰς τὸ νὰ κάνουσι Θεοὺς νὰ προσκυνοῦσιν. Ἔκλαυσαν ἓν οἱ Ἑβραῖοι τὸν θάνατον ϗ τὴν στέρησιν τοῦ Μωϋσέως σαράντα ἡμέρας· ϗ μετὰ τὸ πένθος, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὸν λαὸν ὅλον τῶν Ἑβραίων, ϗ ἀπέρασαν τὸν Ἰορδάνην, ϗ ὑπῆγαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, μὲ νίκαις ϗ θριάμβους πολλούς.

Γώσηπ.

Τοῦτος εἶναι ὁ βίος ϗ ἡ πολιτεία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγάλου Προφήτου Μωϋσέως τοῦ Θεόπτου, Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ ποθεινότατοι. αὐτὰ εἶναι τὰ εὔδοξα αὐτοῦ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα συνελέξαμεν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα, ὁποῦ φαίνονται γεγραμμένα εἰς τὴν παλαιὰν Γραφὴν, ϗ ἐγράψαμεν αὐτὰ συντόμως, ϗ εἰς πεζὴν φρᾶσιν, εἰς πληροφορίαν ϗ ὠφέλειαν τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος. Δέξασθε ἓν ταῦτα εὐμενῶς Ἀδελφοὶ, ϗ δοξάσατε τὸν Θεὸν, τὸν ποιοῦντα μεγάλα ϗ θαυμαστὰ, εὐδοξάτε ϗ ἐξαίσια, τιμῶντες ϗ τὸν αὐτοῦ θεράποντα Προφήτην Μωϋσῆν. Καὶ ἐπαύω εἰς ὅλα, ἰδέπε καλὰ, ὅτι τοιοῦτος Ἅγιος, ϗ μέγας Προφήτης, διὰ μικρὰν πλημμέλειαν, ὁποῦ ἐπλημμέλησε ϗ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος, διὰ τὴν ἀντιλογίαν, λέγω, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν Θεὸν, ϗ δὲν ἐπίστευσε τὰ λόγια ὁποῦ τοῦ εἶπε, πῶς θέλει εὐγάλῃ ἡ πέτρα νερὸν, ἀλλ' ἐκτύπησεν αὐτὴν μὲ θυμὸν μεγάλον, διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. ϗ μὲ ὅλον ὁποῦ ἔπεσε καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ συγχωρήσῃ, δὲν τὸν ἐσυγχώρησε. Καὶ τοῦτο εἶναι, ὁποῦ καίει ϗ τὸν μέγαν Βασίλειον νὰ θαυμάζῃ πολλὰ, λέγωντας· „Ὅταν ἴδω Μωσέα τὸν „ τοῦ Θεοῦ θεράποντα, τὸν μέγαν ἐκεῖνον, τὸν τοσαύτης μὲν καὶ τη„ λικαύτης ἀξιωθέντα παρὰ Θεοῦ τιμῆς, ὕστω δὲ παρ' αὐτοῦ πολλάκις „ μαρτυρηθέντα, ὡς ἀκοῦσαι· Εὕρηκάσε παρὰ πάντας, καὶ εὕρηκας „ χάριν ἐνώπιόν μου, τοῦτον ὅταν ἴδω ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς ἀντιλογίας, „ ἴσωσαν δὴ πάντες, ὅτι δι' ἄδενός ἑτέρου, ἢ ἵνα μόνον εἴπῃ τῷ λαῷ „ γογγύζοντι δι' ἀπορίαν ὕδατος· Μὴ ἐκ ταύτης τῆς πέτρας ἐξάξω „ ὑμῖν ὕδωρ; τότε μόνον εὐθὺς ἀπελπὶν δεχόμενον, εἰς τὴν γῆν „ τῆς ἐπαγγελίας οὐκ εἰσελεύσῃ, ἥτις ἦν τότε τῶν προὸς Ἰουδαίους ἐ-

Βασίλειος ἐν τῇ Ἀσκητικ.

„ παγ-

„ παγγελιῶν τὸ κεφάλαιον. Ὅταν ἓν ἴδω τοῦτον παρακαλοῦντα καὶ „ μὴ συγχωρούμενον, ὅταν ἴδω μηδεμιᾶς συγγνώμης, διὰ τοσαῦτα „ κατορθώματα, ἐπὶ τῷ βραχεῖ ἐκείνῳ ῥήματι καταξιούμενον, ὄντως „ μὲν ὁρῶ Θεοῦ ἀποτομίαν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. ὄντως δὲ ἐκεῖνο ἀ„ ληθὲς εἶναι πείθομαι, τὸ, εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἁμαρ„ τωλὸς ϗ ἀσεβὴς ποῦ φανεῖται"; Βλέπετε Ἀδελφοὶ τί λέγει ὁ Ἅγιος; Τώρα λέγει βέβαια καταπείθομαι ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶναι γεγραμμένον. εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἁμαρτωλὸς ϗ ἀσεβὴς ποῦ φανεῖται; Ὁπόταν βλέπω, πῶς αὐτὸς ὁ μέγας ϗ θαυμαστὸς Προφήτης Μωϋσῆς, ἐπὶ βραχεῖ ῥήματι, διὰ ἕνα λόγον, διὰ ἕνα μικρὸν σφάλμα, ὁποῦ ἔσφαλε ϗ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος, ϗ ἀντιλόγησε τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον παρακαλοῦντα δὲν τὸν ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς, ἀλλὰ μήτε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας δὲν τὸν ἠξίωσε νὰ ὑπάγῃ· ἂς λάβωμεν λοιπὸν ϗ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦτο παράδειγμα· ἂς φοβηθῶμεν τὸ βάρος τῆς ἀντιλογίας, ϗ ἂς μὴν ἀντιλέγωμεν εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς παραγγελίας. ϗ μάλισα ὅσοι ἐλάβομεν ϗ ἔχομεν ἀπὸ τὸν Θεὸν κανεὰ χάρισμα, κἀμμίαν ἐξουσίαν ϗ προσασίαν λαοῦ· ὅτι βέβαια διὰ τοῦτο καὶ μόνον δὲν ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς τοῦ Μωϋσέως τὸ ἔγκλημα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο, διατὶ αὐτὸς μόνος ἔλαβε τὴν τόσην χάριν, ϗ τιμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὁποῦ ἄλλος κανεὶς δὲν τὴν ἔλαβε, νὰ ἀξιωθῇ νὰ ὁμιλῇ στόμα μὲ στόμα μὲ τὸν Θεὸν, καθὼς ὁμιλεῖ φίλος μὲ φίλον. ἔπειτα αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ὁ ἐκλεκτὸς ϗ ξεχωρισὸς ἀπὸ ὅλους, νὰ φανῇ τρόπον τινὰ ἄπιστος ϗ ἀχάριστος, ἐκακοφάνη τοῦ Θεοῦ τόσον, ὁποῦ τοῦ ἐφάνη μεγαλήτερον τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ, παρὰ τὰ πολλὰ ἐγκλήματα τῶν Ἰουδαίων. Ὥστε Ἀδελφοὶ τὸ ἔγκλημα ἑνὸς ἐξουσιαστοῦ, ἑνὸς αὐθέντου, ἑνὸς προστάτου ϗ ποιμένος, εἶναι μεγαλήτερον ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεὸν, παρὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν ἄλλων· τὸ ἁμάρτημα τῶν ἀρχόντων εἶναι βέβαια μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀρχομένων. Ὅθεν ἂς λάβωμεν ὅλοι ϗ ἄρχοντες ϗ ἀρχόμενοι, ϗ ἐξουσιασαὶ ϗ ἐξουσιαζόμενοι παράδειγμα, ἂς λάβωμεν φόβον, ἂς φοβηθῶμεν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ϗ ἂς φυλάττωμεν καλὰ τὰς ἁγίας αὐτοῦ Ἐντολὰς, καὶ ἂς μὴν ἀντιλέγωμεν εἰς ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὰς ἁγίας Γραφάς· ἂς μὴ λέγωμεν διατί τοῦτο; καὶ διατί ἐκεῖνο; ἀλλ' ἐν ἁπλότητι καρδίας ἂς πιστεύωμεν, καὶ ἂς καιώμεν τοῦ Θεοῦ τὰ θεῖα θελήματα, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τῆς οὐρανίου Βασιλείας. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα, ϗ τὸ κράτος, ϗ ἡ τιμὴ ϗ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, ϗ

καὶ τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν ἀπελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ἔκνοον φρόσαγμα τυραννε.

Σὲ τὸν ἐγκάρσιον, θεασάμενος Μωσῆ, ὄφιν ἐσήλωσας, ἄψυχον ποτὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ θεραπευτήν, τὸν σὸν λαὸν τὸν ἀγνώμονα, γυμνάζων ἐντεῦθεν, εἰς φροσκύνησιν τῶ Σταυρωθέντος, καὶ τὸν ὄφιν κτείναντος, καὶ σώσαντος τοὺς ψάλλοντας, ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ταύτην τὴν ποίμνην σε, σκηνῆς τῆς παλαιᾶς ὄσαν ἀντίτυπον, σῶζε πειρασμῶν, καὶ πολυτρόπων ἐξ ἀνάγκων, τειχίζων ταύτην τῇ μεσιτείᾳ σε, καὶ τῇ ἐποπτείᾳ Μωσῆ πάνσοφε. καὶ γὰρ ἐνταῦθα τῷ Θεῷ ὁμίλησας, καὶ ψάλλων διετέλεσας, ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴλεων ἔργασαι, εὐχαῖς σε τὸν Χειρὸν Θεομακάριστε· ὃν ἐν τῷ Θαβὼρ Θεὸν ἀπήγγειλας ἀληθῆ, καὶ τὴν λαχοῦσάν σοι ποίμνην φύλαξον, ὡς πάλαι λαόν σε ἐν μέσῳ ἔστησας, κεῖμα θανάτου παραπικραίνοντος, καὶ ψάλλειν μὴ συνήσαντος, ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ὅτε ἑώρακας, τὴν πάλαι Ἰακὼβ μακαριώτατε, ἔγνωκας Θεὸν μετὰ ἀνθρώπων εἰλικρινῶς, καὶ τὸ λαῶ σε τὴν ἔννοιαν χωλάναντα εἶδες· διὸ εὔθυνον ἡμῶν τείβους, πρὸς ζωὴν εὐάρεστον, καὶ σῶσον ἀναμέλποντας, ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τῇ ἁπλότητι παμμάκαρ τῆς καρδίας σε, καὶ καθαρότητι, τῆς ἱερᾶς σε ψυχῆς, ἐμφόβως πρὸς Κύριον, ἔφης εἰ ἔγνως με, νῦν παράπαντας, Λόγε γνωστός μοι φαίνηθι, ὅπως ἴδω σε τὴν δόξαν.

Ἠδυνθείς σε τῆς ψυχῆς τῇ καθαρότητι, σὲ κατενώπιον, μάκαρ παντὸς τοῦ λαοῦ, Θεὸς τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ἀκούειν ἴσησιν, ὡς αἰδέσιμον, πᾶσιν ὁρῶσι δείξησε, καὶ φεικτὸν τὸν αὐτοῦ μύσην.

Νομοθέτης παραδόξων δυσεφίκτων τε, Θεομακάριστε, διαταγμάτων αὐτοῦ, Θεός σε ἀνέδειξε, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν, θείας χάριτος, καθηγησάμενον εὔδοξε, τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐμφρόνως. Θεοτοκίον.

Πικρογόνους ἁμαρτίας σὺ μετέβαλες, μόνη κυήσασα, τὸν γλυκασμὸν τοῦ παντός· σὲ γὰρ προετύπωσεν, ἡ ῥάβδος Παώαγνε, ἡ γλυκάνασα, πάλαι Μερρᾶς τὰ νάματα, ἐν χειρὶ τῇ τοῦ Μωσέως. Κατάβασία. Ἔκνοον φρόσαγμα τυραννε.

Ὠδὴ ἡ. Εὐλογεῖτε παῖδες.

Νεύματι ὁ πάντων θείκως φέρων Ἅγιε, σὲ προενδοὺς ἐκ μήτρας, ἡγίασέ σε, θέμενος ἀρχετυπίαν, ἐναρέτου βίου, ἐν μετεώρῳ τῆς

τῆς γῆς. ὅθεν ἁρμονίαν πλουτοῦντες ἀναβοῶμεν, ὕμνον τερπάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἵματος ἀθῴως χεομένου μακάριε, καὶ τῶν βρεφῶν ἀδίκως ἀναιρεμένων, ἐκ τυραννικῆς αὐοίας, τῆς μητρὸς ὠδῖνας, λύεις τικτόμενος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ βάπτισμα διαγράφεις, ἐν τῷ ἐκτίθεσθαι παρὰ τὸ ὕδωρ.

Ὀβόλον ὄφιν τὸν τὴν Εὔαν πτερνίσαντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ πάνσοφε θεαμβεύεις, χάλκεον αὐτὸν συλώσας· τὰς γὰρ χαμαιζήλους ὁρμὰς τοῦ σώματος, διὰ ὑπερβαλλούσης ἀσκήσεως ἀποκτείνας, ζωὴν διήνυσας ἀραιόδρομον. Θεοτοκίον.

Νέμοις σαῖς φρεσβείαις τῆς εἰρήνης τὸν Ἄγγελον, ὡς τὸν λαόν σε πάλαι πειφρυάττοντα, ταύτην τὴν σεπτήν σε ποίμνην, τὴν ἐγκαυχωμένην τῷ σῷ ὀνόματι, καὶ καθιδρυμένην ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ φροεῖδες τῆς Θεομήτορος τὸ μέγα θαῦμα.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ῥάβδω σε καὶ πέτρα ῥαπισθεῖσα, Θεόπτα ἐκ παραδόξου φρὶν ἐξέβλυσε, ῥεύματα ποτάμια, καὶ λαὸν ἐκόρεσε, καὶ αὐχμηείαν ἔλυσε, Μωσῆ ψυχόλεθρον· τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ γὰρ ἐδήλου, δι' οὗ κατηρδεύθη πᾶσα πιστῶν καρδία.

Ὅπλον τοῦ Σταυροῦ φρὸς αὐτιπάλους, τῷ θείῳ σε φροχαράξας μάκαρ σώματι, χεῖρας διεπέτασας, σαυειχῶς πανόλβιε, καὶ Ἀμαλὴκ τὸν ὑπερήφανον, καὶ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ δυνασείαν, ἔθραυσας δυνάμει τοῦ Σταυρωθέντος Λόγε.

Ῥάγμα δεινὸν τοῦ ἀρχεκάκου, θρασέως αὐτιλογοῦντος πρὶν κατήχυνε, Μιχαὴλ ὁ μέγιστος, ἄρχων ἱερώτατε, τῶν ἐρανίων τάξεων συστρατηγῶν σοι ποτὲ, ὡς ὤφθη καὶ φρεροὺς τοῦ σοῦ σκήνους, τὴν ὑφρύνε τότε κατέβαλεν ἐνδίκως. Θεοτοκίον.

Ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ πρὶν αὐίκμως, βλαστήσασα φροεδήλε σὲ Πανάμωμε, τὴν ἀσπόρως τέξασαν, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, τὸ ταῖς σκιαῖς τῆς χάειτος τὴν κτίσιν ἅπασαν, καλύψαν καὶ τὸν καύσωνα παύτα, τῆς πολυθείας ἐξάραν θείῳ θεύει.

Κατάβασία. Εὐλογεῖτε παῖδες.

Ὠδὴ θ'. Μυσικὸς εἶ Θεοτόκε.

Ὃν Μωϋσῆ Θεοῦ θεράπων ἱέμενος, τῆς ζωηφόρε καὶ θείας ἀστραπῆς, τὸν γνόφον διελθών, τῶν ἁγίων ἰχνῶν ἐπορεύθης ὀπίσω· διὸ τοὺς ὑμνοῦντάς σε, μιμητάς σε φρεσβείαις ἀνάδειξον.

Σήμερον χαίρει σε ἡ ποίμνη τῇ μνήμῃ σε, πανηγυείζουσα πάνσοφε φαιδρῶς· ἐν ᾗ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπορεύθης, λιπὼν τὸ γεῶδες σαρκίον. ἀλλὰ μὴ διαλίπῃς πειλέπων αὐτὴν τῇ μεσιτείᾳ σε.

Η'

Ἡ Τεισυπόστατος Θεότης ἐμπλήσασα, τῆς σῆς ἀυγῆς τὸν Προφήτην σε Μωσῆν, ἐξῆρας δι' αὐτῦ τὴν βαθεῖαν ἐκ γῆς, ᾗ πολύθεον νύκτα. αὐτῦ ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὴν ζωὴν γαλήνης πλήρωσον.

Θεοτοκίον.

Νικητικὰ βραβεῖα δίδε τοῖς δήλοις σε, Θεοκυήτωρ Παρθένε Μαριάμ, κατὰ τῦ πονηρῦ· ὅτι σὺ τῶν πιστῶν τῆς καυχήσεως σέφος, ἵνα σε κατὰ χρέος, εὐφημῦμεν ἀεὶ ᾗ μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Ἅπας γηγενὴς, σκιρτάτω.

Ὄρη ἐπιβὰς, Θεόπτα τῷ πνεύματι, εἶδες φραέων τὴν γῆν, τῦ Θεῦ φροσάξαντος, ἐπαγγελίας δὲ κατενόησας, πανευσεβῶς πανόλβιε, πᾶσαν τὴν γῆν αἰθητῶς, μετασὰς δὲ, νῦν φρὸς τὰ ὑράνια, σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζῃ μακάριε.

Νεύματι σοφὲ, τῦ φέροντος ἅπαντα, ᾗ μετὰ θαύματος, ἤχθης ᾗ παρέσηκας, σὺν τῷ Θεσβίτῃ ᾗ κατενόησας, οὐχ ὡς τῇ πέτρα φρότερον κρυβεὶς Θεόσοφε, ᾗ αὐτόπτης, γέγονας Θεόπνευστε, τῆς Θεῦ φρὸς ἀνθρώπυς ἐλεύσεως.

Ὤφθης θεατὴς, Θεῦ φρὸ σαρκώσεως, ᾗ μετὰ σάρκωσιν, εἶδες ἅπερ ἔβλεψεν, ὐδεὶς τῶν πάλαι ὐδὲ ἀκήκοεν· ἀλλ' εὐμενῶς φροβλέψας μοι, νῦν δεομένῳ σε, τῆς φωνῆς μυ, ἄκυστον Θεόπνευστε, ᾗ πταισμάτων μοι δίδε τὴν ἄφεσιν.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε χρυσῆν, ᾗ πλάκα ᾗ τράπεζαν, προδιεγράψατο, Μωϋσῆς Πανάμωμε, ᾗ βάτον Κόρη ὅλην πυράφλεκτον· ὧν νῦν ἡμεῖς τὴν ἔκβασιν πιστῶς θεώμενοι, Θεοτόκον εὐσεβῶς δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τὴν ἁπάντων γεννήσασα.

Καταβασία. Μυσικὸς ἐξ Θεοτόκε.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀπρόσιτον Λόγε.

Σὺ τὸν Οὐράνιον ἄρτον, ἐπόμβρησας ἐν ἐρήμῳ, τροφῆς ἁγίας Θεόπτα, διάκονος χρηματίσας· ᾗ νῦν ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σε, δεῖξον μετόχυς, τῆς ὐρανῶν Βασιλείας.

Ἕτερον.

Διὰ ζωῆς ἀνημένης, ᾗ μεταρσίυ πορείας, εἰς τὴν Οὐράνιον λῆξιν, κατέπαυσας Θεοφόρε· ὅθεν ἡμᾶς ἀπευθύνεις, εἰς τὰς λιμένας, τῆς ἀληθῦς κληρυχίας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡ Βάτος ἐν τῷ Σιναίῳ, σὲ φροετύπυ Παρθένε, τὸ πῦρ τῆς Θείας Οὐσίας, ἀφλέκτως ἐγγυμονῦσα. διὰ ἡμᾶς τὸν σὸν δῦλυς, ποίησον οἴκυς, τῦ Πνεύματος τῦ Ἁγίυ.

Εἰς τὰς Αἴνυς, Πᾶσα πνοή. ἰσῶμεν στίχ. δ'. Καὶ ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν θυέλλῃ τὸν ἄσαρκον, ᾗ ἐν γνόφῳ τὸν ἄϋλον, Μωϋσῆ τεθέασαι ὡς χωρεῖν ἰδεῖν, θεοειδὴς δὲ γενόμενος, τῇ δόξῃ τῷ κρείττονι, τῷ σαρκίνῳ Ἰσραὴλ, νομοθέτης κεχείρισται, ἀλλ' ὃ πέφυκε, νῦς γεώδης τοῖς Θείοις ἐμβατεύειν· ἡ γὰ χάρις τοῖς ὁρῶσι, τὰ λίαν κρείττονα δίδοται.

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, στρατηγὸς γενναιότατος, τῷ παραπικραίνοντι αὐαδέδεικται, Μωσῆ μασίζων τὴν Αἴγυπτον, τῇ ῥάβδῳ δὲ θάλασσαν, διαιρῶν τὴν ἐρυθρὰν, ᾗ βυθίζων ἁλάσορα, ᾗ ὑψαύχενα, Φαραὼ σὺν τελεσάταις, ᾗ διάγων, ἐν ἐρήμῳ ᾗ ἐκτρέφων, τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἀγνώμονα.

Μωϋσῆ τὸ ὑπόδημα, τῶν ποδῶν λῦσον τάχισα, ὁ γὰρ τόπος ἅγιος, ὃν πεπάτηκας, μήτι νεκρώσεως σύμβολον, ἐν σοὶ περιφέροιτο· ἐν γὰρ βάτῳ ᾗ πυρὶ, μυσικῶς σοι ὀπτάνεται, τὰ παράδοξα, τῆς Θεόπαιδος Κόρης ἐν τῷ ὄρει, τῷ Χωρὴβ ὁ χρηματίζων, τῷ νομοθέτῃ ἐφθέγγετο.

Μωϋσῆς ὁ θαυμάσιος, ἐλλαμφθεὶς θείῳ πνεύματι, καθαρῶς τῷ κτίσαντι φροσωμίλησε, ᾗ βάτον εἶδε πυράφλεκτον, τῦ Λόγυ τὴν ἄῤῥητον, συγκατάβασιν ἡμῖν, φροδηλῦσαν σαφέστατα· ᾗ ἐκόλασε, πᾶσαν Αἴγυπτον ῥάβδῳ, φροτυπώσας, τῦ Σταυρῦ τὴν δυναστείαν, ᾗ Ἀμαλὴκ ἐτροπώσατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Προφητῶν τὸν ἀκρέμονα, ᾗ παμφαῆ ἀστέρα τῆς οἰκυμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοὶ, Μωσέα τὸν νομοθέτην, ᾗ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν μελωδικῶς· εὔσπλαγχνε Κύριε, παράσχυ τῷ λαῷ σε, ἱκεσίαις τῦ σῦ Προφήτυ, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ᾗ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέησιν φρόσδεξαι, τὰς δεήσεις.

Δοξολογία μεγάλη, ᾗ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῦ Κανόνος τοῦ Προφήτου, Ὠδὴ, γ'. ᾗ ε'.

Προκείμενον τῦ Ἀποστόλυ. Ἦχος δ'.

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μυ κάθυ ἐκ δεξιῶν μυ.

Πρὸς Ἑβραίυς Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοὶ, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος, ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραὼ, μᾶλλον ἑλόμενος συγκακυχεῖσθαι τῷ λαῷ τῦ Θεῦ, ἢ φρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν, μείζονα πλῦτον ἡγησάμενος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν, τὸν ὀνειδισμὸν τῦ Χριστῦ. ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γάρ με διηγύμενον ὁ χρόνος, περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε, ᾗ Σαμψὼν, ᾗ Ἰεφθάε, Δαβίδ τε, ᾗ Σαμυὴλ, ᾗ τῆς Προφητῶν· οἳ διὰ

διὰ πίστεως, κατηγωνίσαντο Βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτείων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν. ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ Κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς. καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς· καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι. εἰ θέλεις ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. Καὶ ἀκούσαντες οἱ Μαθηταὶ, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐγέρθητε, καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον, εἰμὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον. Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, ἕως οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον. Τοῦ Προφήτου Μωϋσέως.

Τὸν θεοπτικώτατον οἱ πιστοὶ, Προφητῶν τὸ κλέος, τὸν ἐν ὄρει πάλαι Σινᾷ, Θεῷ συλλαλοῦντα, ἐν γνόφῳ καὶ ἐν βάτῳ, καὶ Νόμον δεδεγμένον, Μωσῆν τιμήσωμεν.

Δεήσις τῆς ἁγίας τῆς θυ νεοφύτου ἱερομονάχου τῆ σιναίτου. 1752.

SISMANOGLIO MEGARO

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΚΕ.

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμὸν, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ, ά. Ἀντίφωνον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχ. ή. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, δ'. καὶ τῆς Ἁγίας, δ'. τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ά.

Ὦ τὸ παραδόξου θαύματος.

Ἡμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ᾄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνὴν, τὴν ἔμψυχον Κιβωτὸν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασαν. προσφέρεται τῷ Θεῷ, ὑπερφυῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα, καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραινόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον. Δίς.

Σήμερον Ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς Ἁγίας Δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξὶν, Εὐλογημένη Ἁγνὴ, προσφέρεται τῷ Ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια, καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ Πνεύματι, καὶ Παρθενικαὶ χορεῖαι, τῷ Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελῳδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σὺν τῇ Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων Δόξα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαίνισις, Παρθενε Μῆτερ Θεοῦ, διὰ σοῦ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν. διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν, καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς τὸ χαῖρε σοι, τῇ Πανσέμνῳ βοῶμεν, τῇ προσβεία σου σωζόμενοι.

Ἕτερα Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Σήμερον τέρπεται Πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια, τὰ σπάργανά σου Μάρτυς, ἐν τῷ Θείῳ Ναῷ σου, κατέχουσα προφρόνως. διὸ καὶ

ἡμεῖς,

ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἑορτάζομεν, Αἰκατερίνα τὴν μνήμην σε τὴν σεπτήν, ὑπερεύχε τῷ τιμώντων σε.

Αἰκατερίνης τὴν μνήμην, νῦν ἑορτάσωμεν. αὐτὴ γὰρ ὄντως πάσας, τῷ ἐχθρῷ τὰς δυνάμεις, καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καθεῖλε σερρῶς, καὶ Ῥητόρων τὴν εὔσασιν. ἀλλὰ δεήσεσι ταύτης, ῥῦσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἱρέσεων.

Χαίροις πανείδοξε Μάρτυς, Αἰκατερίνα σεμνή. τὸ γὰρ Σίναιον Ὄρος, ἐν ᾧ εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγομένην, ἐν τύτῳ Χριστὸς, τὸ θεάρεσον σκῆνός σε, νῦν μεταθεὶς σε φυλάττει ἕως καιρῦ, τῆς δευτέρας παρεσίας αὐτῦ.

Δόξα. τῆς Ἁγίας. Ἦχος β΄.

Χαρμονικῶς τῇ πανηγύρει, τῆς Θεοσόφε Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ὦ φιλομάρτυρες, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις ὡς αὖθεσι κατασέψωμεν, χαίροις βοῶντες αὐτῇ, ἡ τῶν φληναφων Ῥητόρων, τὴν θρασυσομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας αὐάπλεων, καὶ τότε πρὸς Πίσιν θείαν χειραγωγήσασα. χαίροις, ἡ τὸ σῶμα πολυπλόκοις βασαίοις ἐκδῦσα, δι' ἀγάπην τῦ Ποιητῦ σε, καὶ μὴ καταβληθεῖσα ὡς ἄκμων αὐάλωτος. χαίροις, ἡ ταῖς αὖ μοναῖς, αὐτάξια τῶν πόνων εἰσοικισθεῖσα, καὶ Δόξης αἰωνίε καταπρυφήσασα, ἧς ἐφιέμενοι οἱ ὑμνῳδοί σε, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσωμεν.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον τὰ σίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα Πνευματικῶς πανηγυείσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν Ναῷ Κυρίε προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν, τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τῦ Παντοκράτορος Χριστῦ, καὶ Θεῦ τῶν ὅλων, Παρθένοι λαμπαδηφορῦσαι προπορεύεσθε, τῆς Ἀειπαρθένε τιμῶσαι τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολυθήσατε τὴν Μητέρα τῦ Θεῦ γεγομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τῷ Κόσμῳ τὴν πρόξενον. ἅπαντες ὧν χαρμονικῶς τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ προσβευύσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐε τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκρσὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τὸς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς με, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ

ἐγώ εἰμι. ἔμπροσθέν με ὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς, καὶ μετ' ἐμὲ ὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς, καὶ ὐκ ἔστι πάρεξ ἐμῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ ὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ ὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν με ἐξαιρόμενος. ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ λυτρόμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεῦ, καὶ ὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτὸς, καὶ εὗρεν αὐτὸς ἀξίους ἑαυτῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτὸς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι Λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὸς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τῦτο λήψονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίε. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτῦ σκεπάσει αὐτὸς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπεραπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν Κτίσιν, εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν, εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τὸς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλε τόξε τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλῆνται, καὶ ἐκ πετροβόλε θυμῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ Θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτός. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκύσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασαὶ περάτων Γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν.

νῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτήν. Ἦχος β'.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα Ἀθληφόρε ἀήττητε, αὐτάμερψιν δὲ εἴληφας στέφος ἄφθαρτον, παρ' αὐτοῦ Ἀξιάγαστε. ὅθεν καὶ τῶν Ῥητόρων, τὴν θρασυσοφίαν ἀπήμβλυνας, καὶ τότε πρὸς Θεογνωσίαν ἐπανήγαγες, καὶ τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον ἐκομίσαντο, σὺν Βασιλίσῃ τῇ σοφῇ. διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Πνευματικὴν χορείαν συγκροτήσωμεν τὰ πλήθη τῶν Ὀρθοδόξων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος Αἰκατερίνης. αὕτη γὰρ τὴν τοῦ θήλεως φύσιν εἰς ἀρρενότητα μεταβαλοῦσα, ὡς Ἰουδὶθ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ Ὀλοφέρνου. διὸ καὶ ἐν τῷ σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγε· σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ τὸ σῶμά μου διὰ σὲ τοῖς αὐόμοις παρέδωκα. ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν, καὶ θεάσομαι τὴν δόξαν σου φιλάνθρωπε. Ἦχος α'.

Τὰ λαμπρὰ καὶ θεῖά σου ἄθλα, πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς αἴνεσιν ἤγειρεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. οἱ γὰρ Ἄγγελοι ὁρῶντες ἐν Οὐρανῷ τὸν Νυμφίον σου Χριστὸν, τὴν καθαρωτάτην σου ψυχὴν ταῖς χορείαις αὐτῶν συναριθμοῦντα, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ πολύαθλον καὶ καρτερικόν σου σῶμα κοινὸν ἰατρεῖον ἔχοντες, κοινὴν χορείαν συστησάμενοι ἀγάλλονται, καὶ πανηγυρίζουσίν σε, ὡς τὴν πλάνην πᾶσαν τῷ ἐχθρῷ ἐνικήσασαν, καὶ πρεσβεύουσαν ἐν Οὐρανοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Τῷ θείῳ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ πυρπολουμένη Μάρτυς πολύαθλε, τὰς τῶν ἀνόμων βασάνους εἰς ὑδὲν ἐλογίσω, ἀλλὰ τὸν λογισμόν σου τοῖς Οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσασα, ἔπτευδες φθάσαι πρὸς τὰ ποθούμενα. διὸ καὶ ὁ στεφοδότης Χριστὸς δεξάμενος τὸ Παρθενικόν σου καὶ καθαρώτατον Πνεῦμα, ἐν σκηναῖς Οὐρανίοις εἰσωκίσατο, ἔνθα νῦν παρεσταμένη τῷ Παμβασιλεῖ καὶ Θεῷ, πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ Νυμφίος σου Χριστὸς, Οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας εἰς παράδα ἀκήρατον δέχεταί σε καλλιπάρθενε, καὶ Βασιλείας συμμέτοχον δείκνυσιν, ὡς συγκοινωνὸν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ᾧ νῦν παρεσταμένη, μὴ ἐπιλάθου ἡμῶν, τῇ πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν ἁγιοπάθειαν μνήμην σου. Ὁ αὐτός.

Τῇ ἐλπίδι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, νευρωμένη Αἰκατερίνα μακαρίσε, καὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ πίστει τελειωθεῖσα, καὶ τῇ δυ-

νάμει τοῦ Χριστοῦ ῥωννυμένη ἀήττητε, εἰδώλων τὴν πλάνην ἐμείωσας, καὶ Βασιλίσῃ πρόξενος τῶν Οὐρανίων Θαλάμων γεγένησαι, μεθ' ἧς τῷ Χριστῷ παρεσταμένη, πρέσβευε δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. ά.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἡ παύσεπτος πανήγυρις τῆς Ἀθληφόρου, λαμπρύνουσα τῶν Εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ τοῖς θαύμασιν ὡς ἄνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. δεῦτε οὖν ἅπαντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμίῳ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος, καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων ταύτην κατασέψωμεν, ὕμνοις βοῶντες· χαίροις Αἰκατερίνα καλλιπάρθενε Κόρη. χαῖρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ. χαίροις ἡ τῶν Ῥητόρων τὰ ἀπύλωτα στόματα ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἄνοιαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον βασιλέως δυσσεβοῦς ἐλέγξασα, καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. ὁ αὐτός.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ Ἑορτὴ πανσεβάσμιος. σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα, ἐν Ναῷ Ἁγίῳ προσάγεται, καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ Πρέσβυς, ὁ γεννήτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως. ἤγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν Ναῷ Ἁγίῳ ὡς Ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. εὐφραινέσθω Ἰωακεὶμ ὁ Πρόπατωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιάσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τελετίσασαν δάμαλιν, τὴν Ἀμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, Παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ σεῖραι συγχορεύσατε, ὅτι ἠνέῳξεν ἡμῖν τὴν Οὐρανῶν Βασιλείαν, ἡ προοιμιθεῖσα Παντάνασσα. χαίρετε Λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαὶ παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ'.

Ἔδωκας σημείωσιν.

Μνήμην τὴν πανίερον, Αἰκατερίνα Πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, τελοῦντες δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δεδωρημένον, ὑπομονήν σοι καρτεράν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοῦντα τοὺς Ῥήτορας, Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Μάρτυς ἐθελούσιος, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, καθωράθης τὸν Τύραννον, εὐτόνως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μανίαν, τῆς πολυ-

λυθείας, Θεογνωσίας φωτισμῷ, καταβαλοῦσα, καὶ θείᾳ Χάριτι. ἐνπεῦθεν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ ὡς Παρθένον παναμωμον, ὁ Χριστὸς ἐσεφάνωσεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔσησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Χαίρειν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας, καὶ λογισμῷ καρτερικῷ, τὴν τῶν Τυράννων ὀργὴν κατέπαυσας, ἐν κάλλει τῷ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ὡραιότητα, Θεοφρόνως ἀπέθεικας, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, τῆς Ἁγίας. Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ τοῦ Νυμφίου σου ἔρωτι, τετρωμένη Αἰκατερίνα Σεμνή, Παρθενομάρτυς καὶ Παῖσοφε, πᾶσαν κοσμικὴν προσπάθειαν, προθύμως κατέλιπες, καὶ τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, σφραγισαμένη ἑαυτὴν, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην παντόφως διήλεγξας, καὶ Ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς ληρώδεις ἐνστάσεις, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶς πᾶσι κηρύξασα. ὅθεν καὶ στέφει Οὐρανίῳ ἀναδησαμένη τὴν κεφαλὴν, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὡς ἀχνὴ Πεισερά, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ πεχθῆναί σε Θεάνυμφε Δέσποινα, παρεχένα ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀπαρθῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὡς Ἡγιασμένη, τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεσάλη πρὸς σὲ τὴν Παναμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. τὰ Οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. διὸ ἄπαυστε ἀμόλυντε, ἡ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Τροπάριον τῆς Ἁγίας. Ἦχος πλ. ά. τὸν συναναρχον Λόγον.

Τὴν πανεύφημον Νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θείαν καὶ πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν, ὅτι ἐφίμωσε λαμπρῶς τοὺς κομψοὺς τῶν ἀσεβῶν τοῦ πνεύματος τῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὡς Μάρτυς Κυρίου σεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σήμερον τῆς εὐδοκίας.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων.

Ἐν δὲ τῷ Ὄρθρῳ μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας. Ἦχος ά. Χορὸς Ἀγγελικός.

Μολοῦσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας Τεισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστὸν, ὡμολόγησας Μάρτυς, καὶ τύραννον ἤλεγξας, δυσ-

σεβῆ

σεβῆ καὶ παράφρονα, καὶ κατήχυνας, Ῥητορευόντων τὰ σίφη, καὶ ἀνέδραμες, εἰς Οὐρανίους σκηνώσεις, διό σε δοξάζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Δικαίων ὁ καρπὸς, Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἱερῷ ἐν Ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν εὐλόγησεν, ὁ Ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὴν, β'. Στιχολογίαν Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ Παρθένος καὶ σεμνὴ, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἐπιῤῥωθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σαδίῳ, καὶ Τύραννον ὠμὸν καταβαλοῦσα σεῤῥῶς, καὶ πᾶσαν τὴν πληθὺν τῶν δυσσεβούντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἔψαλλεν, ἀκαταπαύστως μεγάλῃ φωνῇ, Χριστὲ βοῶσα, Σωτὴρ καὶ Ῥῦσα, σὺ ἓν δέξαι τὸ Πνεῦμά μου.

Δοξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Ἀμίαντος Ἀμνὰς, καὶ ἀκηλίδωτος Πασὰς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριὰμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως, ἣν Ἄγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι πιστῶς, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ, μακαρίζουσιν ἀεὶ, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι, ταύτη ἀκαταπαύστως μεγάλῃ φωνῇ, ἡμῶν ἡ Δόξα, καὶ Σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Παναμωμε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσαχθέν.

Ἀλεξανδρέων ἡ λαμπρὰ καὶ Θεία Πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Σεμνὴ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, ὃς ἔτλης γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ μέγα βρενθυομένη σοὶ ἐκβοᾷ, ὦ Παρθενίας πολύαθλε, εἰς Οὐρανίους νῦν σκηνὰς, ἀγάλλου τε καὶ χόρευε, χαῖρε Μάρτυς παυθαύμαστε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαβὶδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακεὶμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι Γόνος Ἅγιος ἐξ αὐτῶν προῆλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος Θεία λαμπὰς, καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ, ἣν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βαραχίου υἱὸς, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε, χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ, ά. Ἀντίφωνον τοῦ πεμπτου Ἤχου. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὡμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέκα Παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπά-

δας

δας αὐτῷ, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τῶ Νυμφίω. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραί· αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον. αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ Νυμφίου, ἐνύσαξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ Παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ Νυμφίος, καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ Παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· ἀμὴν λέγω ἡμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Καὶ ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείαις Ἐλεήμων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεήμων.

Ἦχος β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Ἁγίας.

Βίον ἄϋλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔσης τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνθηφορῆσα τῷ Θεῷ τὴν λαμπρότητα, καὶ τὸ θεῖον θεόος ἐνδεδυμένη, δόγμα Τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ Ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς φληναφους ῥήσεις Πολύαθλε. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς'.

Ὠδὴ ά. Ἦχος ά.

Ὠδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται.

Συνδράμωμεν σήμερον, τῇ Θεοτόκῳ, τιμῶντες ἐν ἄσμασι, καὶ πανηγυρίσωμεν, πνευματικὴν ἑορτὴν, ἐν τῷ Ναῷ καὶ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ὡδῆς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν εὔδοξον Πρόοδον, τῷ Ναῷ καὶ σήμερον, ὡς καὶ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Ἡ Ἄννα ἡ ἄμεμπτος, ἠγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ Ναῷ μητρικῶς, Ἰωακεὶμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει φαιδρῶς.

Παρ-

Παρθένοι χορεύσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρξατε σήμερον, καὶ Μητέρες ᾄσατε, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, προσερχομένῃ τῷ Ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Καὶ τῆς Ἁγίας. Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Τῷ τὴν ἄβατον.

Τῷ Νυμφίῳ σου, παρισταμένη παῦσεμνε, Λόγῳ τῷ ἀπατείλαντι, ἐκ προαιωνίου Πατρὸς, πρὸ αἰώνων ὡς αὐτὸς, θείῳ ἀπαυγάσματι, λόγον μοι αἴτησαι, τὴν ἀξιέπαινον, ὑμνῆσαι μαρτυρίαν σου.

Ἡ Σοφία σε, Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, Λόγος ὁ συναΐδιος, Πατρὶ καὶ Πνεύματι, οἵα σκεῦος ἐκλογῆς, πλῆρες θείας χάριτος καὶ καθαρότητος, εὑρὼν ἐνέπνευσε, σοφίαν τὴν Οὐράνιον.

Πλάτῳ ῥέοντι, καρδίαν μὴ συνδήσασα, ταύτην τῷ Παντοκράτορι Θεῷ συνέδησας, καὶ τῷ πόθῳ τοῦ αὐτοῦ, Μάρτυς τετρωμένη ἦλθες αὐτόκλητος, ἐπὶ τὸ στάδιον, Θεὸν εὖα κηρύττουσα.

Θεοτοκίον.

Ἁγιάσματος, εὑρών σε καθαρώτατον, τόπον ὁ Ὑπεράγιος, ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, Παναμώμητε Σεμνὴ, οὗ τῶν ἡδυπνόων μύρων αἰθόμεναι, κόραι νεαΐδες, αὐτῷ κατηκολούθησαν.

Ἕτερος Κανὼν τῆς Ἁγίας, ᾧ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλπω.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Ἁγκατερίνης τῆς Παμσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ, τὸ ζοφερὸν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἴγλην διδούς μοι Δέσποτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πᾶσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσαν.

Ἰθυνομένη τοῦ Δεσπότου Παύσοφε, θείοις προσάγμασι, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγομένη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐδοῦσα, καὶ Τυράννων τὰς φρενάς, Αἰκατερίνα κατέπτηξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Ἁγαλλομένη Παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατερίνα Σοφὴ, καὶ Θεϊκὴν γνῶσιν, ὑπερόπτα ἔσχες, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προεσῶτας κατήχυνας, τότε κατὰ κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεοτόκον σε κηρύττειν Ἄχραντε, πάσης αἱρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει, σάρκα καὶ γενόμενον, ἀναλλοιώτως ἔτεκες, τὸν ἐπέκεινα πάσης, Θεοκυήτωρ τῆς Κτίσεως, Λόγον τὸν Θεὸν τὸν ἀΐδιον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ ἐφ' ὑδάτων Οὐρανὸν, στερεώσας τὸ δεύτερον, καὶ ἑδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Παν-

ΠΑνηγυείσωμεν οἱ φιλέορτοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἑορτῇ, εὐωχούμενοι σήμερον, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἰωακεὶμ εὐφραίνε σήμερον, καὶ ἀγάλλε Ἄννα τῷ Πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ὑμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τελετίζεσαν ὡς δάμαλιν, Σεμνὴν τὴν Παναμώμον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν Ναῷ Ἁγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριὰμ, τῇ σαρκὶ τελετίζουσα, καὶ αὐτῇ λαμπαδοχοῦσιν, αἱ Παρθένοι προτρέχουσαι.

Οἱ Ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν δικαιοσύνην ἐν χάριτι, καὶ ὑπαντήσατε φαιδρῶς, τὰς εἰσόδους παρέχοντας, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ εἰς τὰ Ἅγια.

Ἄλλος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς Πίστεως.

Νεᾶις σοφωτάτη καὶ λαμπροτάτη, ὡραία καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς μέσον παρασᾶσα γενναιοφρόνως, τοῦ βασιλεύοντος, τοῦτον διήλεγχεν, ἀθέοις δαίμοσι θυσιάζοντα.

Ἔξεσι τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ συνέσει, καὶ ὅλος ἀπεπάγη μέσον τοῦ δήμου, ὁ ἄναξ μὴ ἰσχύων ἀποκρυβῆναι, προς τὴν Θεόσοφον, σὲ καὶ Θεύληπτον, Μάρτυς ἀξιάγασε καὶ Πανεύφημε.

Ὑπάρχουσα σοφίας τῆς Θείας πλήρης, καὶ πᾶσαν ἐκμαθοῦσα τὴν ἔξω γνῶσιν, ὑπέφαινες τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας, ἐκμυκτηρίζουσα, Μάρτυς πανένδοξε, τὴν εἰδώλων θέωσιν, τὴν ψευδώνυμον. Θεοτοκίον.

Φῶτί με σωτηρίας περιβαλοῦσα, ἐξάγαγε τοῦ σκότους τῆς ἀπωλείας, πανύμνητε Παρθένε Θεοκυῆτορ, ἡ τὸν φιλάνθρωπον, Χριστὸν κυήσασα, ὅπως προσλαβόμενος μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐθελουσίοις σου ῥοπαῖς, ἐχώρησας προς τὸ πάθος, τὸ ἑκούσιον Χριστὸν μιμουμένη, καὶ νικήσασα λαμπρῶς, τὸν σκότους κοσμοκράτορα, στεφανηφόρος ὤφθης, Αἰκατερίνα Θεόληπτε.

Ῥωμαλαιότητι φρενῶν, διήλεγξας τὸν Τυράννους, ἀθεΐας ἐν βυθῷ κυλιομένους, ῥητορεύσασα σαφῶς, Θεογνωσίας δόγματα, Θεία Σοφία Μάρτυς, λαμπρυνομένη πανεύφημε.

Σοφείαν τοῖς ὠσὶ, τῆς Εὔας ὁ ψιθυρίσας, ὑπὸ Κόρης ἀπαλῆς νῦν πατεῖται, τῷ ξύλῳ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιφραχθεῖσα ἤχυνεν, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἄμετρα τὸν καυχώμενον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ Κόσμῳ, διανάστησον ἐλάς, καὶ τύπους ἐξαλείφουσα, τῆς ἁμαρτίας μόνη, Θεογεννήτορ Παναμώμε.

Καταβασία. Τῷ προ τῶν αἰώνων.

Κον-

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ Καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος Παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ Ἱερὸν Θησαύρισμα τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν Χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι Θείῳ, ἣν ὑμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ, αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀπορρήτων τοῦ Θεοῦ, καὶ Θείων Μυστηρίων, ὁρῶν ἐν τῇ Παρθένῳ τὴν Χάριν δηλουμένην, καὶ πληρουμένην ἐμφανῶς, χαίρω, καὶ τὸν τρόπον ἐννοεῖν ἀμηχανῶ τὸν ξένον καὶ ἀπόῤῥητον, πῶς ἐκλελεγμένη ἡ Ἄχραντος, μόνη ἀϊδέχθη ὑπὲρ ἅπασαν τὴν Κτίσιν τὴν ὁρατὴν καὶ νοουμένην. διὸ ἀϊσυφημεῖν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρῶς νοῦν τε καὶ λόγον, ὅμως δὲ τολμῶν, κηρύττω καὶ μεγαλύνω, αὕτη ὑπάρχει Σκηνὴ ἐπουράνιος.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἱμά σου σεμνὴ, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ, τῷ Νυμφίῳ σου Μάρτυς, ἀϊτιμίαψιν δὲ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ Ἀξιάγασε, σέφος ἄφθαρτον, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν, παῦσαι τοῖς ἡμῶν, ἀλλεπαλλήλους κακώσεις, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Δικαίων ὁ καρπὸς, Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἱερῷ ἐν Ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν εὐλόγησεν, ὁ Ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἐν πνεύματι προβλέπων Προφήτα Ἀββακοὺμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν, ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐξάρξατε Παρθένοι, καὶ ἅψασθε ᾠδῆς, ταῖς χερσὶ κατέχουσαι, λαμπάδας τῆς ἁγνῆς, καὶ Θεοτόκου τὴν Πρόοδον, νῦν ἀπίστης, ἐν Ναῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἅμα σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσαι.

Ἁγία τῶν Ἁγίων ὑπάρχουσα Σεμνὴ, ἐν Ναῷ ἠγάπησας Ἁγίῳ κατοικεῖν, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις Παρθένε προσομιλοῦσα, προσεκαρτέρεις παραδόξως ὁρωμένη, ἄρτον δεχομένη τροφὴ τῆς ζωῆς.

Ἔβλάστησεν ἡ ῥάβδος ποτὲ τοῦ Ἀαρὼν, προτυπώσασα Ἄχραντε τὸν Θεῖον Τοκετὸν, ὅτι ἀσπόρως συλλήψῃ, καὶ ἀφθαρήσῃ, καὶ μετὰ Τόκον Παρθενεύουσα ὀφθήσῃ, βρέφος γαλουχοῦσα τὸν πάντων Θεόν.

Παρθένοι τῇ Παρθένῳ Μητέρες τῇ Μητρὶ, εὐσεβῶς προσδράμετε, τιμῶσαι σὺν ἡμῖν, τὴν γεννηθεῖσαν ὡς ἄμωμον

Γερεῖον, ϗ τὴν τεκοῦσαν, τῷ Θεῷ καρποφορίαν, πάντες ἐν φαιδρῷς ἑορτάσωμεν.

Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένυ.

Η Θροίζετο, ἀπὸ πάσης γῆς σῖφος τὸ ἔγκειτον, τῷ Ῥητόρων Παῦσοφε, τῶ βασιλέως τροσάγμασι, ὅπως αὐτισῄσωνται, τοῖς τῆς σοφίας σε, ῥήμασι σεπτοῖς Παναοίδιμε.

Μ Εμύησαι, δι' Ἀγγέλυ Ἁγίυ πανεύφημε, τὸ ἰσχὺν ἐνθέντος σοι, ὡς ἡττηθέντες οἱ Ῥήτορες, διὰ σὸ πιστεύσυσιν, εἰς τὸν Δεσπότην σε, δόξαν ἀθλητῶν ἀμπεχόμενοι.

Ο Γ'κ ἴσχυσεν, αὐτεκπεῖν τῇ σοφίᾳ ϗ χάριτι, τῷ λόγων σου Παῦσεμνε, ἡ εὐγλωττία τῆς ἔξωθεν, γνώσεως ψευδήμονος, διὸ ὡς ὕφασμα, Μάρτυς τὸ ἀράχνυ ἠφάνισαι.

Θεοτοκίον.

Α Γίασον, τὴν ψυχήν μυ Παρθένε Θεόνυμφε, ϗ τὸν νοῦν μου φώτισον, τὸ ἀπροσκόπτως πορεύεσθαι, τρος τὸ θεῖον θέλημα, τὸ ἐκ νηδύος σε, ἄνευ τσορᾶς αὐατείλαντος.

Ἄλλος. Σύ μυ Χριστὲ Κύριος.

Α Θλητικὴν, Αἰκατερίνα τὴν ἔνσασιν, ἐπεδείξω, Μάρτυς παναοίδιμε, τῷ δυσμενεῖ λίαν καρτερῶς, αὐτικατάσᾶσα, ϗ τὸτον καταπατήσασα, ποτὶν ὡραϊσμένοις, τὸ Σταυρῷ τῇ δυνάμει, ἀθλοφόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Ν Υμφη Χριστῦ, Αἰκατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείαις ὡραιότησι, φωτοειδέσι μαρμαρυγαῖς, ἀγλαϊζομένη, ϗ κάλλει περιαστράπτουσα, διὸ ϗ γηθομένη, μελῳδεῖς τῷ Δεσπότῃ, τῇ δυνάμει σε δόξα Φιλανθρωπε.

Τ Υραννικὴν, ἀλαζονείαν ἐφαύλισας, ϗ τῷ Θείῳ, λόγῳ τῆς Σοφίας σε, ὡς ἐκ βυθῦ τῆς ἀπατηλῆς, δεισιδαιμονίας, τὺς πλανωμένυς ἐξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τῷ Χριστῷ μελῳδοῦντας, τῇ δυνάμει σε δόξα Φιλανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ν Ὸν τὴν ἰσχύν, τῶν ἀθετούντων κατάβαλε, τῆς Εἰκόνος, Κόρη τὴν τροσκύνησιν, σὸ τῆς σεπτῆς, ϗ τὸ ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ Σαρκωθέντος, ϗ Κόσμον ὅλον φωτίσαντος, ϗ πάντων τῶν Ἁγίων, τὺς δὲ πίστει τιμῶντας, καταφαίδρυνον μόνη Πανύμνητε.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

Τ Ὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τὸ ἀΐδιον, τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ κείματα τῶν ἐντολῶν σε, Δέσποτα φιλανθρωπε, Χριστὲ ὁ Θεὺς ἡμῶν.

Λαμ-

Λ Αμπροφορήτωμεν οἱ Ὀρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, ϗ δοξάζοντες τὴν Θεομήτορα, ὅτι Κυρίῳ, σήμερον τροσφέρεται, ὡς θῦμα εὐτρόσδεκτον.

Α Γαλλιάσωσαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, ϗ εὐφρανέσθω ἡ Τεκοῦσά σε, σὺν τῷ Πατρί σε, ὅτι ὁ Καρπὸς αὐτῶν, Κυρίῳ τροσάγεται.

Τ Ὴν πολυώνυμον ϗ περίδοξον, ἄμωμον Δάμαλιν, ὡς ἐν σαρκὶ κυοφορήσασαν, τὸν Θεῖον Μόχον, πάντες ἀυμνήσωμεν, πιστῶς ἑορτάζοντες.

Τ Α' τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, θεῖα συμβόλαια, τῆς ὑπὲρ νοῦν κυοφορίας σε, Ἁγνὴ Παρθένε, σήμερον ἐν Πνεύματι, Ἁγίῳ ἐν οἴκῳ Θεῦ.

Ἄλλος. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.

Ι Ταμῶς ὁ δικάζων, ἐν θυμῶτε τὴν ψῆφον, κατὰ τῶν Ῥητόρων ἐξήνεγκεν, ὡς σαφῶς ἡττηθέντας, ἐν πυρὶ κελεύσας τότες τὴν τελείωσιν δέξασθαι.

Κ Ατηπάζοντο Μάρτυς, σῶν τὸς θείυς πόδας, τὸ Χριστῦ τῇ πίστει οἱ Ῥήτορες, τροστελθόντες, ϗ αὐτῶν τὰς ψυχὰς Κυρίῳ, μέσον τὸ πυρὸς παρεδίδοσαν.

Α Ἰσθέον τέλος, εὕραντο οἱ γενναῖοι, ϗ διὰ τὸ πυρὸς βαπτισθέντες, τὴν ἀάγκην ποιῦντες, ὡς τερ φιλοτιμίαν, τὺς στεφάνους δόξης ἐδέξαντο.

Θεοτοκίον.

Τ Ω͂ν ἄὐλων αἱ Τάξεις, σὲ δοξολογοῦσιν, Ἄχραντε Παρθένε Θεόνυμφε, διὰ σὸ γὰρ τροῆλθε, βροτοῖς Σωτηρία, λύσιν τῶν πταισμάτων πηγάζουσα.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Π Ο'θω πυρπολυμένη, Μάρτυς τανσοίδιμε τῶν τὸ Δεσπότε σε, ϗ ζητοῦσα τότε, τὸ ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτῳ γνώμῃ, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν τορέχες, Παρθενίας ἐκλάμπουσα Χάρισι.

Α Ἄθλοις Ἱερωτάτοις, Κόρη Καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν τροφρόνως, ἀνελήλυθας τρὸς τὴν Οὐράνιον, τοῦ Χριστῦ τασάδα, ϗ νῦν φαιδρῶς τῷ σῷ Νυμφίῳ, γηθομένη συνήφθης Τανόλβιε.

Ν Εᾶις φαιδροτάτη, ὤφθης ἀγαπήσασα μόνον ἐράσμιον, καὶ ὀπίσω τούτου, συντονώτατον δράμον διήνυσας, εἰς ὅσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς τοῦ κενωθέντος, ἀνεβόας δραμοῦμαι Νυμφίε μου.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε, Παῤαγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελητικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωριζόμενον Κόρη Θεόνυμφε.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωήν μου ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με Σωτὴρ τῷ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Ἑορτάσωμεν πιστοὶ, Ἑορτὴν πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς. ὑπάρχει γὰρ Ἁγιωτέρα, τῶν Οὐρανίων Νοῶν.

Ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοὶ, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτὸς, ὅτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προερχομένη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν Ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εἰσόδους ἐκπλεῖ, ὁ Ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ Οὐράνιος σκηνὴ, ἐξ ἧς ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς ἐξέλαμψεν.

Ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ψυχικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοὺς προσρέχοντας εἰς σὲ, Παναμνητε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἁμαρτημάτων.

Ἐφανας ἐκ τῆς Παρθένου, ὡς Ἥλιος ἐν τῷ Κόσμῳ, τῆς ἐπιγνώσεως τῆς σῆς, πληρώσας τὰ σύμπαντα, ὡς Θεὸς Θεὸς Λόγος.

Ἡμᾶς ἀπεπειράτο, ἀπάτης καὶ κολακείας, ὁ δυσσεβέστατος βασιλεὺς, συλῆσαι Παναφθεμε, τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς σου τὴν πίστιν.

Ἀνθίσασο ἀνδρεοφρόνως, ταῖς τοῦ κρατοῦντος θωπείαις, μὴ προσκαμπτομένη ἀπειλαῖς, Μάρτυς ἀήττητε, ἀλλ' ὅπλῳ τῷ Σταυρῷ ἐνδυναμουμένη.

Θεοτοκίον.

Νέμοις μοι ἁμαρτημάτων, τὴν λύσιν Θεοκυήτωρ, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν, Ἄχραντε Δέσποινα, προσβείας σου σῷ ἀχρείῳ οἰκέτῃ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Ὅλην σε περικαλλῆ, παρθενίας ἀπαράπτωσαν αἴγλη, μαρτυρικοῖς τε Κόρη, φοινιχθεῖσαν ἐν αἵμασι, καθορῶν ὁ Ἀγαθὸς, Λόγος καὶ Ἄχραντος, ἐν Θαλάμοις, ἐπουρανίοις κατεσκήνωσε.

Ἰσχυσας διὰ Σταυροῦ, τῶν Τυράννων καταλύσαι τὸ κράτος, καὶ κοσμικῆς σοφίας, διελέγξαι τὸ μάταιον, Θεοπνεύστου διδαχῆς, βρύσασα δογματα, μεγαλόφρον, Αἰκατερίνα παναοίδιμε.

Δό-

Δόλῳ φρονήσαν τὸν Ἀδὰμ, Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐκβαλόντα, τῶν αἰκισμῶν τοὺς πόνους, καρτερῶς ὑπομείνασα, καταβέβληκας εἰς γῆν, Μάρτυς πανεύδοξε, καὶ στεφανοις, τῆς Βασιλείας ἐστεφανῶσαι.

Θεοτοκίον.

Ἰλεών μοι τὸν Κριτὴν, καὶ Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν Μῆτερ ἀπέργασαι. σοὶ γὰρ μόνῃ τὰ τῆς ἐλπίδος μου ἀνέθηκα.

Καταβασία. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χορείαν σεπτὴν, ἐνθέως φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν Παύσοφον, Αἰκατερίναν. αὕτη γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, Ῥητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ Σοφίαν λαβοῦσα παιδόθεν ἡ Μάρτυς, καὶ τὴν ἔξω καλῶς σοφίαν πᾶσαν μεμάθηκε, γνοῦσα ἐκ ταύτης τὴν τῶν στοιχείων κίνησίν τε καὶ ποίησιν κατὰ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου Ποιήσαντα, αὐτῷ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε, τὰ εἴδωλα καθελοῦσα, καὶ τοὺς τότοις ἀφρόνως λατρεύοντας, Ῥητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ, εἰκοστῇ πέμπτῃ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

Στίχ. Αἰκατερίνα καὶ Σοφὴ καὶ Παρθένος.
Ἐκ δὲ ξίφους καὶ Μάρτυς, ὦ καλὰ τρία.
Πέμπτῃ κατέπεφνεν ἄορ εἰκάδι Ῥήτορα Κόρην.

ΒΙΌΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ

ΑΓΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ.

ΠΑΤΕΡ ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐαειινῆς εἰσοδίας, ὁ πτωχὸς γεωργὸς δεν συλλογίζεται κόπον ποσῶς ὅτε ἱδρῶτα, ϗ πᾶσαν ἄλλην χειμέρειον κακοπάθειαν, ἀλλὰ ὑπομένει καρτερικῶς τὰς θλίψεις τῳ̃ ἀέρος τε ϗ ὑδάτων, καὶ χιόνος αὐτῆς τὴν δειμύτητα, ἐκδεχόμενος μετὰ πόθε πολλῦ τὸ θέρος, νὰ εἰσοδιάσῃ τὸν καρπὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῦ. Μὲ τὴν ἐλπίδα τῦ ϖροσκαίρε κέρδες οἱ ἔμποροι, διὰ νὰ πολυπλασιάσεν χρήματα, δεν συλλογίζονται τινὰ κακοπάθειαν, ὐδὲ βάσανον, ἀλλὰ εἰσεβαίνεν εἰς διαφόρες κινδύνες θαλάσσης ϗ σρεᾶς, ϗ χαίρσι πολλοὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἄκαιρα παῶτως ϗ ἀνωφέλευτα. Ὁμοίως ϗ ὁ ἰσχυρὸς σρατιώτης μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ματαίας δόξης τε ϗ τιμῆς, ὁπῦ ϖροσδοκᾷ νὰ ἀπολαύσῃ, δεν βάλλει ποσῶς εἰς τὸν νῦν αὐτῦ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς, ὅτε τινὰ ἄλλην βάσανον, ἔχοντας θάρρος νὰ νικήσῃ τὸς ἐχθρὸς ϗ αὐτιδίκες τῦ Βασιλέως αὐτῦ, διὰ νὰ τιμήσῃ ϗ νὰ δοξάσῃ αὐτὸν ὕσερον κατὰ τὰ ἔπαθλα καὶ ἀνδραγαθίας αὐτῦ· ϗ ἐαὐ ἔτοι ὑπομένσι τόσας θλίψεις ϗ κόπες ϗ λυπηρὰ, διὰ νὰ ἀποκτήσεν φθαρτὰ ϗ ῥέοντα ϖράγματα, ὁπῦ σήμερον εἶναι ϗ ἄυριον ἀφανίζονται, ϗ μάλισα ὁπῦ πολλάκις λανθάνονται οἱ ταλαίπωροι, ϗ δεν ἀπολαμβάνσι τὸ ποθέμενον, καθὼς εἴδαμεν εἰς διαφόρες καιρὸς καὶ τόπες· διότι ὁ μεν γεωργὸς πέρνει τὸν κόπον μόνον, ϗ σκορπίζει τὸ γεύνημα εἰς τὴν γῆν, θαῤῥῶντας νὰ δεκαπλασιάσῃ αὐτό, ϗ αὐτὸς ὁ πτωχὸς δεν ἀπολαμβάνει ὐδὲ τὸν ϖόρον αὐτῦ, ϗ πάλιν ὁ ἔμπορος ἐξοδιάζει τὰ ἄϖρα αὐτῦ, καὶ εἰσεβαίνει εἰς τὸ καράβι νὰ ταξιδεύσῃ, διὰ νὰ ϖραγματεύσῃ, ϗ νὰ διπλασιάσῃ τὰ χρήματα, ϗ αὐτὸς ὁ κακότυχος πίπτει εἰς τὲς λῃσὰς ϗ τὸν ἐκδύνσιν, ἢ κάμνει χύσιν, ϗ ῥίπτει τὸ ϖρᾶγμα αὐτῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ϗ πολλάκις χαίνει ϗ τὴν ζωὴν αὐτῦ τελείως. Ὁ δὲ Στρατιώτης ὑπάγει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὲς ἐχθρὲς, ϗ αὐτὸς ὁ ἄθλιος θανατώνεται. Ἐαὐ ἔν αὐτοὶ ϖροδίδσι τὰ σώματα αὐτῶν καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τοσέτες κινδύνες διὰ ῥέοντα καὶ ϖρόσκαιρα ϖράγματα, πόσον ϖρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς

μεῖς οἱ Χεισιανοὶ, ὁπῦ ἠξεύρομεν ἀναμφιβόλως ϗ ἔμεθεν βέβαιοι, ϖῶς ἔχομεν νὰ κληρονομήσωμεν τόσα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βασιλείαν τῳ̃ Οὐρανῶν ϖανευφρόσυνα ϗ αἰώνια; Ταῦτα γινώσκοντες τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ ἄνθρωποι ὡς καλοϖροαίρετοι καὶ εὐγνώμονες, ἐβιάζοντο καϖὰ τὸ δυνατὸν, νὰ ἀξιωθῶσι τοιαύτης μακαειότητος· ϗ ἄλλοι μεν ἐδίδοντο εἰς ἄκραν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν σώματος, φεύγοντες τὲς ἀνθρώπες, ϗ κατοικῦντες εἰς ὄρη καὶ σπήλαια, μόνοι μόνῳ Θεῷ ϖροσευχόμενοι· ἕτεροι δὲ πάλιν θερμότεροι εἰς τὴν εὐσέβειαν, ϗ ζηλωταὶ τῆς ἀληθῦς ἡμῶν Πίσεως, ϖροέδιδον ὐ μόνον τὸν πλῦτον αὐτῶν ϗ τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ ϗ αὐτὴν τὴν σάρκα δὲν εὐσπλαγχνίζοντο, ὅτε ἐλυπῦντο ποσῶς, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην ϗ ἄμετρον ἔρωτα, ὁπῦ εἶχον ϖρὸς τὸν ποθέμενον Χεισόν· καὶ ὅσον ἔβλεπον τὲς αἱμοβόρες Τυράννες θυμωμένες ϗ ἐρευνῶντας κατ' αὐτῶν διάφορα κολασήρια, τόσον αὐτοὶ ἐπαῤῥησιάζοντο ἐθελεσίως ϖρὸς θανατον· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὐ μόνον ἄνδρες, ὁπῦ βοηθεῖ ἡ φύσις ϗ ἐνδυναμοῖ αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ κοράσια τρυφερὰ δεκαπεύτε χρόνων ϗ δώδεκα, ἀϖὸ τὸν ἄϖειρον πόθον ὁπῦ εἶχαν, ϗ φίλτρον ἐγκάρδιον ϖρὸς τὸν Νυμφίον τὸν Ἐπουράνιον, ἐϖελαθάνοντο τῦ θήλεος τὴν χαυνότητα, ϗ εἰς ὐδεν ἐλογίαζον Βασιλέων ϗ Τυράννων θρασύτητα. Δὲν ἐσυλλογίζοντο κολασηρίων δειμύτητα, ὅτε ἐλυπῦντο σωματικὴν ὠμότητα, ἀλλ' ἀϖηρνῦντο ϖαντοίαν ἀϖόλαυσιν ϖρόσκαιρον ϗ σαρκικὴν ἡδυπάθειαν, ϗ ἔτρεχον ἑκασίως εἰς θανατον, ἡξεύροντας, ὅτι διὰ μέσε τότε τῦ θανάτε ἠξιῦντο τῆς αἰωνίε ζωῆς ϗ Μακαειότητος· ϗ μάλισα ἡ σήμερον ϖαρ' ἡμῶν χαρμοσυνῶς ἑορταζομένη ϗ ϖροκειμένη εἰς ἔπαινον, ἡ ὄντως ὡραία ϗ ϖάγκαλλος Νυμφη τῦ Ἐπουρανίε Βασιλέως Χεισῦ, ἡ ϖάσας τὰς λοιϖὰς ὑπερβαίνσα εἰς τὴν σοφίαν ϗ ὡραιότητα, ϗ εἰς ἄλλα ϖολλὰ ἀξιώματα, ἡ Βασιλὶς Αἰκαθείνα λέγω, ἡ ϖεείφημος ὄντως ϗ ϖαίσοφος. Ταύτης τὲς ἀγῶνας ϗ τὰ ἡρωϊκὰ ἔϖαθλα βάλομαι νὰ διηγηθῶ ὁ ἀνάξιος, ϗ ϖαρακαλῶ ὑμᾶς ἐν Χεισῷ Ἀδελφοί με ϖροσέχετε ἀκλινῶς νὰ ἀκροαθῆτε τὴν ϖανευφρόσυνον ταύτην ϗ γλυκυτάτην διήγησιν.

Ἀτ' τη ἡ ἀοίδιμος ἦτον ἀϖὸ τὴν ϖεείφημον μεγαλόϖολιν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβῦς βασιλέως Μαξεντίε, θυγάτηρ Κώνσαντος τῦ ϖρώην Βασιλέως, ϖολλὰ ὡραία ϗ εἰς τὸ κάλλος ἀμίμητος, μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν τῦ σώματος, ἤτις ἐϖαιδεύθη ϖᾶσαν Ἑλληνικὴν γραφὴν, ἔμαθεν ὅλας τὲς Ποιητὰς, Ὅμηρον, Βιργίλλιον, Ἀεισοτέλην, καὶ Πλάτωνα· ὐ μόνον δὲ τὲς Φιλόσοφς, ἀλλὰ ϗ τὰς βίβλες τῳ̃ ἰατρῶν, Ἀσκληϖιῦ, Ἱϖοκράτες, ϗ

καὶ Γαληνὲ, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν εἰπεῖν ὅλην τὴν Ῥητορικὴν καὶ Λογικὴν, καὶ πᾶσαν λέξιν καὶ γλῶσσαν ἔμαθεν, ὁπὲ ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν σοφίαν αὐτῆς· καὶ ὲ μόνον οἱ ὁρῶντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκόοντες ἐξεπλήττοντο. καὶ πολλοὶ πλουσιώτατοι ἄρχοντες τῆς Συγκλήτε ἐζήτησαν νὰ συμπεθερεύσουν μὲ τὴν Μητέρα αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτον Χριστιανὴ κρυπτῶς διὰ τὸν μέγαν διωγμὸν, ὁποῦ ἐκίνησε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κατὰ τῶν πιστῶν ὁ Μαξεύτιος. Οἱ γὲν συγγενεῖς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς συνεβάλλευον αὐτὴν νὰ ὑπανδρευθῇ, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ ἡ βασιλεία τὲ πατρὸς αὐτῆς εἰς ἀλλότριον ἄνθρωπον, καὶ ἀποξενωθῶσι ταύτης τελείως. Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἠγάπα τὴν παρθενίαν κατὰ πολλὰ ὡς φιλόσοφος, καὶ προφασιζομένη διαφόρους αἰτίας, ἔλεγεν, ὅτι δεὺ ἔσεργε ποσῶς νὰ ὑπανδρευθῇ. Ὅταν ἔν εἶδε πῶς ἠνώχλεν αὐτὴν πολλὰ, εἶπεν αὐτοῖς, ἵνα μὴ πειράζωσιν αὐτὴν· εὑρῆτε ἕνα νέον, νὰ εἶναι ὅμοιός μου εἰς τὰ τέσσαρα χαρίσματα, ὁπὲ ὁμολογεῖτε πῶς ὑπερβαίνω τὰς λοιπὰς νεανίδας, καὶ τότε νὰ λάβω αὐτὸν ὁμόζυγον, ὅτι δεὺ καταδέχομαι νὰ λάβω ἀναξιώτερόν με καὶ εὐτελέστερον. Ἐρευνήσατε λοιπὸν παντοχοῦ· ἐὰν εἶναι τινὰς ὅμοιός μου εἰς τὴν εὐγένειαν, εἰς τὸν πλῆτον, εἰς τὴν σοφίαν, καὶ ὡραιότητα· καὶ ἐὲ καὶ λείπει αὐτὸν ἀπὸ ταῦτα κανένα χάρισμα, δεὺ εἶναι ἄξιος διὰ λόγε. Καὶ αὐτοὶ γινώσκοντες, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ τοιῆτος ἄνθρωπος, ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὁ υἱὸς τῆ βασιλέως τῆς Ῥώμης, καὶ ἄλλοι τινὲς ἦτον εὐγενεῖς καὶ πλουσιώτεροι ἀπὸ ταύτην, μόνον εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὡραιότητα δεὺ ὡμοίαζον. Ἡ δὲ ἔλεγεν, ὅτι δεὺ καταδέχετο νὰ λάβῃ κανένα ἀγράμματον. Ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἕνα Πνευματικὸν ἁγιώτατον ἄνθρωπον, ὅς τις ἦτον κεκρυμμένος ἔξω τῆς πόλεως. Ἐπῆρεν ἔν τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς αὐτὸν νὰ συμβουλευθῶσιν. Ὁ δὲ Ἀσκητὴς βλέπων τῆς Κόρης τὴν εὐταξίαν, καὶ ἀκόων αὐτῆς τὰ γνωσικὰ καὶ μέτεια λόγια, ἔβαλεν εἰς τὸν νῆν αὐτὲ νὰ ψαρεύσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τὲ Οὐρανίε Βασιλέως Χριστὲ, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· ἠξεύρω ἕνα θαυμάτιον Ἄνθρωπον, ὅς τις σε ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως εἰς ὅλα τὰ χαρίσματα ὁπὲ εἶπες, καὶ εἰς ἕτερα ἀναρίθμητα· ἡ ὡραιότης αὐτὲ ὑπερνικᾷ εἰς τὴν λάμψιν τὲν Ἡλιον, ἡ Σοφία αὐτὲ κυβερνᾷ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ νοήμενα κτίσματα, ὁ πλῆτος τῆ θησαυρῶν αὐτὲ διαμερίζεται εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ποτὲ δεὺ ὀλιγοστεύει, ἀλλὰ μᾶλλον αὐξαίνει διαδιδόμενος· ἡ εὐγένειά αὐτὲ εἶναι ἄῤῥητος καὶ ἀνεκλάλητος. Ταῦτα καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ Ἀσκητὴς, ἐνόμισεν ἡ Κόρη, ὅτι διά τινα ἐπίγειον ἄρχοντα ἔλεγεν, ὅθεν ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἠρώτα καταλεπτῶς, ἐὰν ἦτον ἀληθινὰ ὅλα

τὰ

τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ τοσαῦτα ἐπαινέματα, ὁπὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε διὰ τὸν ῥηθέντα ἄνθρωπον· ὁ δὲ ἐβεβαίε τὰ λαληθέντα, διηγέμενος καὶ τὰς λοιπὰς αὐτὲ χάριτας. Λέγει δὲ αὐτῷ ἡ Κόρη· τίνος εἶναι Υἱὸς ὁ τοσῆτον παρὰ σᾶ εὐφημέμενος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἔτος δὲν ἔχει πατέρα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἐγεννήθη ἀφράστως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἀπὸ μίαν εὐγενεστάτην Ὑπεραγίαν καὶ Χαριτωμένην Παρθένον, ἥτις ἠξιώθη διὰ τὴν ὑπερβάλλεσαν αὐτῆς ἁγιότητα, καὶ ἔμεινεν ἀθάνατος ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἁναληφθεῖσα ὑπεράνω τῆ Οὐρανῶν, καὶ προσκυνεῖται ὑπὸ παύτων τῆ Ἁγίων Ἀγγέλων ὡς Βασίλισσα πάσης τῆς κτίσεως. Λέγει δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ Αἰκατερίνα· εἶναι δυνατὸν νὰ ἴδω τὸν νέον αὐτὸν, περὶ τὲ ὁποίε διηγεῖσαι τοιαῦτα θαυμάσια; Καὶ ὁ Γέρων· ἐὰν κάμῃς καθὼς σε εἰπῶ, θέλεις ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃς τὸ ὑπέρλαμπρον αὐτὲ καὶ πάμφωτον πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· βλέπω σε ἄνθρωπον γνωσικὸν καὶ σεβάσμιον γέροντα, καὶ πιστεύω, ὅτι δεὺ ψεύδεσαι εἰς ὅσα εἶπες· λοιπὸν ἕτοιμός εἰμι νὰ πέσω παύτα τὰ παρὰ σᾶ προσαττόμενα. Τότε ὁ Ἀσκητὴς ἔδωκεν αὐτῇ μίαν Εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἱσορημένη ἡ Παναγία Θεοτόκος, ἔχουσα τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀειπάρθενος Μήτηρ ἐκείνε, περὶ τὲ ὁποίου εἶπόν σοι τοιαῦτα θαυμάσια. Λάβε ἔν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν σε, καὶ κλείσασα τὴν θύραν τὲ κοιτῶνός σε, κάμε προσευχὴν ὁλονύκτιον μὲ εὐλάβειαν πρὸς αὐτὴν, ἥτις ὀνομάζεται Μαρία, καὶ παρακάλεσον αὐτὴν, νὰ καταδεχθῇ νὰ δείξῃ εἰς σὲ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐὰν δειθῇς μετὰ πίστεως, ὑπακόει σε, νὰ ἴδῃς ἐκεῖνον, ὁπὲ ποθεῖ ἡ ψυχή σε. Τότε ἡ Κόρη λαβῦσα τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα, ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ τὴν νύκτα ἐκλείσθη μόνη εἰς τὴν κάμεραν, καὶ προσηύχετο καθὼς ὁ Γέρων τὴν ἡρμήνευσεν. Οὕτως οὖν δεομένη, ἀπὸ τὸν κόπον ἀφύπνωσε, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὅραμα αὐτῆς τὴν τῆ Ἀγγέλων Βασίλισσαν, καθὼς ἦτον ἱσορημένη μὲ τὸ Ἅγιον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἀκτινοβόλει ὑπὲρ τὸν Ἥλιον, ὅμως ἔστρεφε πρὸς τὴν Μητέρα τὸ πρόσωπον· ὅθεν ἡ Κόρη ἔβλεπε μόνον τὰ τότου ὀπίσθια, καὶ ποθῦσα νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἀπ' ἔμπροσθεν, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος· ὁ δὲ Χριστὸς ἔστρεφε πάλιν ἐκεῖθεν τὸ πρόσωπον. Τέλος γενομένε τελεστῶς, ἀκόει τὴν Παναγίαν καὶ ἔλεγε ταῦτα· ἰδὲ Τέκνον τὴν θέλησέ σε Αἰκατερίναν πόσον εἶναι ὡραία καὶ πάγκαλλος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· μάλιστα τόσον εἶναι ζοφώδης καὶ ἄχημος, ὁπὲ δεὺ δύναμαι νὰ βλέπω αὐτήν. Λέγει αὐτῷ ἡ Θεοτόκος· δεὺ εἶναι Παῦσοφος ὑπὲρ παύτας τὰς Ῥήτορας, πλουσία καὶ εὐγενὴς ὑπὲρ τὰς νεανίδας πασῶν τῆ πόλεων; Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· μάλιστα λέ-

λέγωσοι Μῆτερμε, ὅτι εἶναι ἄγνωστος, πένης, καὶ τοσοῦτον εὐκαταφρόνητος, ἕως ὅ εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην διάθεσιν, ὅπου δεν καταδέχομαι νὰ μὲ ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· δέομαί σε γλυκύτατον Τέκνον μου, μὴ καταφρονήσῃς τὸ πλάσμα σου, ἀλλὰ νυθέτησον αὐτὴν, καὶ ἑρμήνευσον αὐτὴν τί νὰ πράξῃ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν δόξαν σου, καὶ νὰ ἰδῇ τὸ ὑπέρλαμπρόν σου καὶ παμπόθητον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσι νὰ βλέπουν οἱ Ἄγγελοι. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸν Γέροντα, παρ' ὅ ἔλαβε τὴν Εἰκόνα, καὶ καθὼς τὴν συμβουλεύσει, ἂς κάμῃ, καὶ τότε ἀφ' οὗ βαπτισθῇ, θέλει μὲ ἰδεῖ, νὰ λάβῃ πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ ὠφέλειαν. Ταῦτα ἰδοῦσα ἡ Κόρη, ἐξύπνησε, καὶ θαυμάζουσα τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν, ἀπῆλθε τὸ πρωϊ μὲ ὀλίγας γυναῖκας εἰς τὸ κελλίον τοῦ Γέροντος, καὶ πεσοῦσα μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐδιηγήθη τὰ ὁραθέντα, καὶ παρεκάλει μετὰ δεήσεως, νὰ νυθετήσῃ αὐτὴν, πῶς νὰ πράξῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ποθούμενον. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐδιηγήθη αὐτῇ καταλεπτῶς πάντα τὰ Μυστήρια τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν Πίστεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τὴν Κοσμοποιΐαν, καὶ πλατύργησιν τοῦ προπάτορος, ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ἔλευσιν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς ἀνεκλαλήτου δόξης τοῦ Παραδείσου, καὶ τῆς παντοδύνου καὶ ἀτελευτήτου κολάσεως εἶπεν αὐτῇ· καὶ τόσον κατήχησεν αὐτὴν ἱκανῶς, ὅπου ἐγνώρισεν εἰς ὀλίγον διάστημα πάσαν ἀκρίβειαν τῆς Πίστεως, ὡς ἔμπειρος γραμμάτων καὶ παύσοφος· ὅθεν πιστεύσασα ἐξ ὅλης καρδίας, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἔπειτα παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ δεηθῇ πάλιν μετὰ πόθου πολλοῦ τῆς Ὑπεραγίας διὰ νὰ ἐμφανισθῇ αὐτῇ ὡς τὸ πρότερον. Ἐνδυθεῖσα γὰρ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐνδυθεῖσα στολὴν ἀδιάφθορον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐδέετο νῆσις, καὶ μετὰ δακρύων προσήυχετο, ἕως ὅ πάλιν ἀφύπνωσε· καὶ τότε βλέπει τὴν Οὐράνιον Ἀνασσαν μὲ τὸ Θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τὴν Αἰκατερίναν μὲ πολὺ ἀπλάγχνος καὶ ἱλαρότητα. Καὶ ἡ μὲν Θεομήτωρ ἠρώτησε τὸν Δεσπότην ἐὰν ἤρεσεν αὐτῷ ἡ Παρθένος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τώρα ἐγένετο λελαμπρυσμένη καὶ ἔνδοξος ἡ πρώην ζοφώδης καὶ ἄτιμος, ἡ πένης καὶ ἄγνωστος ἐγένετο πλουσία καὶ παύσοφος, ἡ καταφρονεμένη καὶ ἄσημος, ἐγένετο εὐγενὴς καὶ περίφημος, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν καὶ χαρίτων εἶναι ἐμπεπλησμένη, καὶ τόσον ὀρέγομαι αὐτὴν, ὅπου σέργω νὰ μνηστευθῶ αὐτὴν διὰ Νύμφην μου ἄφθορον. Τότε ἡ Αἰκατερίνα ἔπεσε κατὰ γῆς μὲ δάκρυα λέγουσα· οὐκ εἰμὶ ἀξία, Ὑπερένδοξε Δέσποτα, νὰ βλέπω τὴν Βασιλείαν σου, ἀλλὰ ἀξίωσόν με νὰ συναριθμηθῶ μὲ τοὺς δούλους σου. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς

κό-

κόρης, καὶ λέγει αὐτῷ· δός αὐτῇ διὰ ἀρραβῶνα Τέκνον μου, δακτυλίδιον, διὰ νὰ νυμφευθῇς αὐτὴν καὶ νὰ ἀξιώσῃς αὐτὴν τῆς Βασιλείας σου. Τότε ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἔδωκεν αὐτῇ εὖα δακτυλίδιον ὡραιότατον λέγων ταῦτα· ἰδὲ σήμερόν σε λαμβάνω διὰ Νύμφην μου ἄφθορον, καὶ αἰώνιον, καὶ φύλαξον ἀκριβῶς τὴν συμφωνίαν ταύτην, νὰ μὴ λάβῃς ποσῶς ἄλλον νυμφίον ἐπίγειον. Ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τέλος ἡ ἔκστασις. Καὶ ἐγερθεῖσα ἡ Κόρη, βλέπει κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς τὸ δακτυλίδιον, καὶ ἔλαβε τόσην εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, ὅπου ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν Θεῖον ἔρωτα ἡ καρδία αὐτῆς, καὶ τόσον ἠλλοιώθη θαυμασίαν ἀλλοίωσιν, ὅπου δεν ἐφρόνει πλέον ἐπίγεια φράγματα, ἀλλὰ μόνον τὰ ἄφθαρτα κάλλη τοῦ ποθουμένου Χριστοῦ ἐφαντάζετο· αὐτὸν ἐμελέτα κοιμωμένη καὶ ἔξυπνος. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς Μαξέντιος ἔχοντας ζῆλον πολὺν καὶ ἀνείκαστον εἰς τοὺς ἀναιθήτους θεοὺς ὁ ἀναισθητότερος τούτων καὶ ἀλογώτερος, ἔστειλεν εἰς ὅλα τὰ κάστρη καὶ χώρας τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ φρόσαγμα, ὅπου ἔγραφε ταῦτα· ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος χαιρετῶ ὅλους ἐκείνους, ὅπου εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ φροστάσω νὰ συναχθῆτε ὅλοι τὸ γρηγορώτερον ἐδῶ εἰς τὰ βασίλεια, νὰ τιμήσωμεν ἀξίως τοὺς μεγάλους θεούς, δείχνοντες φρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην τὴν πρέπουσαν, καὶ φροσφέροντες αὐτοῖς τὰς θυσίας ἕκαστος, ὅσον δύναται, ἐπειδὴ καὶ ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς τόσας εὐεργεσίας καὶ χάριτας· ὅστις δὲ καταφρονήσει τοῦτο μου τὸ πρόσταγμα, καὶ τολμήσει νὰ φροσκυνήσῃ ἄλλον Θεὸν, θέλει λάβει ἀπὸ ἡμᾶς πολλὰς ζημίας καὶ διάφορα κολασήρια. Ἀφ' ὅ γὰρ ἔφθασαν εἰς τὰς πόλεις πάσας τοιαῦτα φροστάγματα, συνηθροίσθη πλῆθος Λαοῦ ἀναρίθμητον, ἐπισύρων ἕκαστος κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτῷ, ἕτερος βόας, καὶ ἄλλος φρόβατα, οἱ δὲ πτωχοὶ πετεινὰ, καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς βδελυρᾶς αὐτῶν πανηγύρεως, ἐθυσίασεν ὁ ἄγνωστος βασιλεὺς ταύρους ἑκατὸν καὶ τριάκοντα, οἱ δὲ λοιποὶ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες ὀλιγώτερα, καὶ ἁπλῶς, ἕκαστος προσέφερε τὴν θυσίαν τὴν κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ δείξῃ φρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, καὶ φρὸς τοὺς αἰσίους θεοὺς αὐτῶν ὁσιότητα. Ἐπλήσθη γῆν πᾶσα ἡ πόλις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν σφαγέντων ζώων, καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν θυσιῶν, ὥστε ὅπου ἦτον παντοῦ μεγάλη στενοχωρία καὶ σύγχυσις, ὁ δὲ ἀὴρ ἐμολύνετο. Τούτων ὅπου γενομένων, βλέπουσα ἡ εὐλαβὴς καὶ περικαλλὴς Αἰκατερίνα τοιοῦτον ναυάγιον χαλεπώτατον, ὅπου εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπείγοντο βιαίως εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ διὰ νὰ φύγῃ θανάτου φρόσκαιρον, φροεδίδου τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς αἰώνιον κόλασιν, ἐπλήγη δεινῶς τὴν καρδίαν, συμπο-

πονῦσα τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ϗ συμπάχυσα. Ὅθεν ἐκίνησεν ἀπὸ ξῆλον εὔθεον, λαβῦσα εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς ὀλίγυς δύλυς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν, ὅπυ τὴν θυσίαν ἐτέλυν οἱ ἄφρονες, ϗ ὡς ἐσάθη εἰς τὴν θύραν, ἐτράβιζε τὴν ὄψιν παντων ϖρὸς τὸ ἀμήχανον κάλλος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει ϗ τὴν εὔδοθεν ὡραιότητα. Ἐμήνυσε γῦν τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἔχει νὰ εἰπῇ αὐτῷ λόγον ἀναγκαίας τινὸς ὑποθέσεως, ὅς τις ἐφρόσαξε νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ δὲ ἦλθεν ἔμϖροσθεν αὐτῦ, ϗ ϖρῶτον μεν ἔκαμεν αὐτῷ μετάνοιαν, ἔπειτα ἐσύντυχε ταῦτα σαθηρὰ ϗ ἐλεύθερα. Ἐωρεπέσυ, ὦ βασιλεῦ, ϗ ϖρόπερον νὰ γνωείσῃς τὴν πλανην ὁπῦ ἔχεπε, λατρεύοντες ὡς θεὺς εἴδωλα φθαρτὰ ϗ ἀναίθητα· ὅτι ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι εἰς ὑμᾶς νὰ ὑπάρχετε τόσον φανερὰ τυφλοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ϖροσκυνῦντες ἀνόητοι τοιαῦτα βδελύγματα· ϗ κἀν τὸν σοφόν συ Διόδωρον δὲν πιστεύεις, ὅς τις λέγει πῶς ἦτον ἀνθρωποι οἱ θεοί συ, ϗ ἐτελείωσαν τὸν βίον ἐλεεινῶς· ἀλλὰ διά τινὰς ϖράξεις ὁπῦ ἐτέλεσαν, ἤγυν ἀνδρείας, ἢ ἑτέρας ασυδῆς, τινὲς ὠνόμασαν αὐτὸς ἀθανάτυς, ὡς ἀνόητοι, ϗ μὲ σῆλας, ϗ εἴδωλα καὶ ὅμοια τύτοις ἐτίμησαν. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι, μὴ ἠξεύροντες τὴν γνώμην τῶν ϖρογόνων αὐτῶν, ὅτι μόνον διὰ ἐνθύμησιν ἔσησαν αὐτοῖς ἀνδειαύτας, ἀλλὰ νομίζοντες πῶς εἶναι ϖρᾶγμα εὐσεβὲς ϗ εὐάρμοσον, ἐϖροσκύνησαν αὐτὸς ὥσϖερ θεύς. Ἔτι δὲ ϗ ὁ Χαιρωνεὺς Πλύταρχος μέμφεται ϗ καταφρονεῖ ὅσυς ἐπλανήθησαν νὰ σέβωνται τοιαῦτα ἀγάλματα. Τύτων τῶν διδασκάλων συ ἔϖρεπε νὰ πιστεύσῃς ὦ βασιλεῦ, ϗ νὰ μὴ γίνεσαι αἰτία τῆς ἀπωλείας τοσύτων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας θέλεις κληρονομήσει ἀτελεύτητον κόλασιν. Εἷς ἐστιν ὁ ἀληθὴς Θεὸς, αἰτίος, ϖροαίαρχος, ϗ ἀθανάτος, ὅς τις ὕστερον ἐγενέτο διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἄνθρωπος. Διὰ τύτο οἱ Βασιλεῖς βασιλεύυσιν, αἱ Ἐπαρχίαι κυβερνῶνται, τὰ στοιχεῖα, ϗ ὅλος ὁ Κόσμος συνίσανται, ϗ ϖαντα τὰ κτίσματα ἐκτίσθησαν μὲ εἷα λόγον αὐτῦ, ϗ διαμένυσιν. Οὗτος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ϗ Πανάγαθος δὲν ἔχει χρείαν ἀπὸ τοιαύτας θυσίας, ὔδὲ εὐφραίνεται εἰς τὰς σφαγὰς τῶν ἀνευθύνων ζώων, ὁπῦ δὲν ἔπταισαν, ἀλλὰ μόνον προσάσει νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτῦ ἀπαρασάλευτα. Ταῦτα ἀκύσας ἐθυμώθη πολλὰ ὁ Μαξεύτιος, ϗ ἔμενεν ἄφωνος ὥραν πολλὴν· ἔπειτα μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λόγια αὐτῆς, ἀπεκείνατο· ἄφες ἡμᾶς νὰ τελειώσωμεν τὴν θυσίαν, καὶ τότε θέλομεν ἀκύσει τὸς λόγυς σου καλλιώτερα. Ἀφ' ἧς χῆν ἐπέλεσε τὴν βδελυραν αὐτῦ ϖαιήγυειν, ϖροστάσει νὰ φέρυν τὴν Ἁγίαν εἰς τὰ Βασίλεια, ϗ λέγει αὐτῇ· εἰπὲ ἡμῖν τίς εἶσαι, ϗ τίνες οἱ λόγοι, ὁπῦ ϖρὸς ἡμᾶς ἔλεγες; Ἡ δὲ

δὲ ἀπεκείνατο· ἐγὼ εἰμὶ Θυγάτηρ τῦ ϖρὸ σῦ Βασιλέως Κώνσαντος, καλῦμαι δὲ Αἰκατερίνα· εἶμαι ϖεπαιδευμένη εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμας τῶν γραμμάτων, Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, Γεωμετρίαν, καὶ τὰς λοιπάς· ἀλλὰ ταῦτα ϖαντα ὡς μάταια ϗ ἀωφελῆ καταφρόνησα, ϗ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, ὅς τις λέγει ταῦτα διὰ τῦ Προφήτυ αὐτῦ· „ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, ϗ τὴν σύνεσιν „τῶν συνετῶν ἀθετήσω". Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζωντας τὴν σοφίαν αὐτῆς ϗ σύνεσιν, ϗ βλέπωντας τόσον κάλλος ϗ ὡραιότητα, ἐνόμισεν ὅτι δεὺ ἦτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ θνητὸς γονεῖς γεγεννημένη, ἀλλὰ κάμμία θεὰ ἀπ' ἐκείνας, ὁπῦ αὐτὸς ἐσέβετο, ϗ διελέγετο ϖρὸς αὐτὸν μὲ χῆμα ἀνθρώπινον. Καὶ φανερώσας εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν γνώμην, ἀπεκείθη αὐτῷ ἡ Μακαρία λέγυσα· ἀληθῶς εἶπας, ὦ βασιλεῦ, διὰ τί ὀνομάζεις θεὺς τοὺς δαίμονας, οἵτινες δείχνουν διάφορα φαντάσματα ϖρὸς σὲ, ϗ πλανῶντες παρακινῦσί σε εἰς ἀσέλγειαν, ϗ ἑτέρας ἀτόπυς ἐπιθυμίας. Ἐγὼ δὲ εἰμὶ γῆ καὶ πηλὸς, καὶ μὲ ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἰς μορφὴν τοιαύτην, ϗ μὲ ἐτίμησε μὲ τὸ κατ' Εἰκόνα αὐτῦ ϗ ὁμοίωσιν, ϗ ἀπὸ τῦτο ϖρέπει νὰ θαυμάζεται μάλισα ἡ σοφία τῦ Πλάσαντος, ἐπειδὴ εἰς τόσην εὐτελῆ ὕλην τῦ πηλῦ ἐδυνήθη νὰ δώσῃ τόσην εὐμορφίαν ϗ ὡραιότητα. Εἰς ταῦτα ἐκάκισεν ὁ Μαξεύτιος λέγωντας· μὴ λέγῃς κακὸν διὰ τὸς θεὺς, οἵτινες ἔχυν δόξαν ἀθανάτυ. Καὶ ἡ Μάρτυς αὐταπεκείνατο· ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποτινάξῃς ὀλίγον τὴν ἀχλὺν ϗ σκοτισμὸν τῆς ἀπάτης, θέλεις γνωείσει τὴν τῶν θεῶν συ εὐτέλειαν, ϗ νὰ καταλάβῃς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, τῦ ὁποίυ τὸ θαυμάσιον Ὄνομα μόνον λαλύμενον, ἢ ϗ ὁ Σταυρὸς αὐτῦ εἰς τὸν ἀέρα διατυπύμενος, διώκει τὸς θεύς συ, ϗ ἀφανίζει αὐτὸς, ϗ ἐὰν ὀείζῃς, θέλω ἀποδείξει σοι φανερὰ τὴν ἀλήθειαν· Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, δεὺ ἠθέλησε νὰ διαλεχθῇ, φοβύμενος μήπως ϗ τὸν νικήσῃ μὲ ἀποδείξεις, ϗ καταισχυνθῇ· ἀλλὰ εἶπε ταῦτα ϖροφασιζόμενος· ἄϖρεπον εἶναι νὰ διαλέγεται ὁ βασιλεὺς μὲ γυναῖκας, ἀμὴ νὰ συνάξω τὸς σοφὸς τῶν Ῥητόρων μυ, ϗ τότε νὰ καταλάβῃς τῶν ϖροβλημάτων συ τὴν ἀθεΐαν, ϗ ἐγνωείσασα τὸ συμφέρον σου, νὰ πιστεύσῃς εἰς τὰ ἡμέτερα δόγματα. Ταῦτα εἶπε, ϗ ϖροσάσωντας νὰ φυλάττυσιν ἀκριβῶς τὴν Μάρτυρα, ἔσειλεν Ἐπιστολὴν εἰς ὅλα τὰ Κάστρη τῆς ἐξυσίας αὐτῦ, διαλαμβάυσαν ὕτως· ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξεύτιος χαιρετῶ ὅλυς τὸς σοφὸς τῶν Ἑλλήνων ϗ Ῥήτορας, τὸς ὁποίυς ϖαρακαλῶ νὰ ἔλθετε ϖρός με ταχέως, ἐπικαλεσάμενοι τὸν σοφώτατον θεὸν Ἑρμῆν, ϗ τὰς αἰτίας τῆς γνώσεως Μύσας, διὰ νὰ ἐπισομίσετε εἷα σοφώτατον γύναιον,

ὁπῦ

ὁπῶ ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, ϗ χλευάζει τὸς μεγάλους θεὸς, ὀνομάζουν τὰς ῥᾳδίας αὐτῶν μύθος ϗ φλυαρήσματα· καὶ ἴτω θέλετε δείξει τὴν πάτριον ὑμῶν σοφίαν, νὰ θαυμασωθῆτε εἰς τὸς ἀνθρώπους, ϗ ἀπ' ἐμῦ νὰ λάβετε χαείσματα ἄπειρα διὰ ἀμοιβὴν τῶ κόπω ὑμῶν. Συνήχθησαν ἔν οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ σοφώτεροι Ῥήτορες, τὸν ἀριθμὸν πεντήκοντα, ὀξεῖς εἰς τὸ νοῆσαι, ϗ εἰς τὸ λαλεῖν ἱκανώτατοι· ῥὸς τὸς ὁποίους εἶπε ταῦτα ὁ Μαξεντίος· ἑταιμάσθητε ἐπιμελέσατα, νὰ ἀγωνισθῆτε ἀνδρείως, ϗ μὴ ὀκνεύσετε, θαῤῥοῦντες ὅτι μὲ γυναῖκα ἔχετε τὴν διάλεξιν· ἀλλὰ ὥσπερ νὰ εἴχετε ἀνταγωνισὴν ἀνδρειότατον τὸν σοφώτατον Ῥήτορα, ἴτω βάλετε ὅλην τὴν σπουδὴν, ϗ δείξατε τὴν σοφίαν ὑμῶν· ὅτι καθὼς ἐγὼ ἀκριβῶς ἐγνώρισα αὐτὴν, ὑπερβαίνει εἰς τὴν σοφίαν αὐτὸν τὸν θαυμάσιον Πλάτωνα. Λοιπὸν παρακαλῶ ὑμᾶς, ὥσπερ νὰ εἴχετε αὐτὸν ἐκεῖνον ἀνταγωνιζόμενον, ἴτως ἐπιμέλειαν ϗ ῥοσοχὴν ἐπιδείξατε· ϗ ἐὰν νικήσητε, θέλω δώσει ὑμῖν μεγάλα χαείσματα, εἰ δὲ ϗ νικηθῆτε, θέλετε λάβη αἰχύνην ἀεἰκασον, ϗ ἐπωνείδισον θανάτον. Ταῦτα εἰπόντος τῶ Μαξεντίω, ἀπεκρίθη εἷς Ῥήτωρ, ὁ τῶ ἄλλων ἐπιφανέσερος· αὖ ἦτον ἡ φρονιμωτέρα γυνὴ, ὦ βασιλεῦ, ϗ φιλοσοφωτέρα, δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ συντύχῃ ἐναντίον ἡμῶν, ϗ πρόσταξαι νὰ ἔλθῃ, καὶ τότε νὰ ἰδῇς τὴν ἀλήθειαν. Ἀκόσας ἔν τὸν Ῥήτορα ὁ Μαξεντίος οὕτω καυχώμενον, ἐνεπλήσθη ὅλος ἡδονῆς ϗ φαιδρότητος, ἐλπίζων ὁ μάταιος νὰ νικήσῃ ἡ θρασεῖα γλῶσσα καὶ ἀκόλαστος τὴν φιλοσοφίας καὶ ἐπιεικείας γέμουσαν. Λοιπὸν κελεύει νὰ φέρουν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν· ἦτον δὲ συνηγμένον πλῆθος πολὺ εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἰδῦν τὸ ἀποβησόμενον. Ἀλλὰ ῥὶν νὰ φθάσῦν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὴν Ἁγίαν, ἦλθεν ὐρανόθεν Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ϗ λέγει αὐτῇ· μὴ φοβῦ ἡ Παῖς τῶ Κυρίω· ἰδὺ γὰρ ὁ Κύριος θέλει δώσει σοι σοφίαν εἰς τὴν σοφίαν σω, νὰ νικήσῃς τὸς Ῥήτορας· ϗ ὐ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ ϗ πολλοὶ νὰ πισεύσωσι διὰ σῦ, ϗ νὰ λάβετε πάντες τῶ Μαρτυρίω τὸν στέφανον. Λαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ ἀπεσταλμένοι ὑπῆγαν εἰς τὰ βασίλεια, ϗ εὐθὺς ὁ γενναῖος ἐκεῖνος Ῥήτωρ εἶπε ταῦτα μὲ σαβαρὸν βλέμμα φθεγγόμενος· σὺ εἶσαι ὁπῶ ὑβρίζεις τὸς θεὸς ἡμῶν τοσῦτον αἰσχύνται; Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῷ μὲ ῥαότητα· ἐγὼ εἰμὶ· πλὴν ὐχὶ αἰσχύντως καθὼς εἶπες ϗ ἰταμῶς, ἀλλὰ μετρίως ϗ φιλαλήθως μάλισα. Καὶ ὁ Ῥήτωρ· ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι Ποιηταὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸς ὑψηλὸς, πῶς σὺ τολμᾷς ϗ κινεῖς κατ' αὐτῶν τὴν γλῶσσαν μὲ τόσην θρασύτητα, ὁπῶ ἐδοκίμασες τὴν σοφίαν αὐτῶν, ϗ ἐκοινώνησες τῆς γλυκύτητος; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο·

τὴν

τὴν μὲν σοφίαν ἔχω ἀπὸ τὸν Θεόν μω χάειν, ὅστις εἶναι ἡ Σοφία ϗ ἡ ζωὴ, ϗ ὅστις αὐτὸν φοβῆται ϗ φυλάττει αὐτῶ τὰ θεῖα ῥοστάγματα, εἶναι ὄντως φιλόσοφος· ἀμὴ τὰ ἔργα τῶν θεῶν σας καὶ αἱ διηγήσεις, εἶναι ἄξια ψόγω, ϗ γεμάτα ἀπάτην, ϗ καταγέλασα. πλὴν εἰπέ μοι, τίς ἀπὸ τὸς μεγάλως σω Ποιητὰς, καθὼς λέγεις, καὶ πῶς θεὸς αὐτὸς ἐπωνόμασεν; Ὁ δὲ Ῥήτωρ εἶπε· ῥῶτα μὲν ὁ σοφώτατος Ὅμηρος ἐπευχόμενος ῥὸς τὸν Δία, λέγει· „Ζεῦ κύδιστε μέ„γιστε, ϗ ἀθανάτοι θεοὶ ἄλλοι“· ϗ ὁ περίβλεπτος Ὀρφεὺς εἰς τὴν Θεογονίαν αὐτῶ λέγει ταῦτα, εὐχαεισῶν τῷ Ἀπόλλωνι· „ὦ ἄνα Λητὸς „ψὲ ἑκατηβόλε, φοῖβε κραταιὲ παῦδερκὲς, θνητοῖς ϗ ἀθανάτοισιν „αὐάστων, Ἥλιε χρυσέοισιν ἀειρόμενε πτερύγεσιν“. Οὕτως ἔν οἱ ῥῶτοι τῶν Ποιητῶν ϗ κράτιστοι ἐτίμων αὐτὸς, ϗ ἐκάλων θεὺς ἀθανάτως. ἀπατᾶσαι γᾶν σὺ ἡ Παῦσφος, νὰ ῥοστκυνῆς τὸν Ἐσαυρωμένον, τὸν ὁποῖον ὐδεὶς Ποιητὴς Θεὸν ὠνόμασε. Καὶ ἡ Μάρτυς· αὐτὸς ὁ Ὅμηρος λέγει πάλιν εἰς ἄλλον τόπον διὰ τὸν μέγισόν σου Θεὸν Δία, πῶς εἶναι ψεύστης, ἀπατεὼν, παῦργος, ϗ σκολιώτατος, ϗ πῶς ἤθελαν νὰ δέσῦν αὐτὸν ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, ϗ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐὰν δὲν ἔφευγε νὰ κρυφθῇ. ὁμοίως φαίνονται καὶ ἄλλα ὅμοια εἰς καταφρόνησιν τῶν θεῶν σας. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἐσαυρωμένον εἶπες πῶς δὲν λέγει αὐτόν τις παλαιὸς Διδάσκαλος, ὅπε ὁμολογεῖ αὐτὸν Θεὸν, ἔῶφεπε νὰ μὴ περιεργαζώμεθα, ὅπε νὰ πολυῥραγμονῶμεν περὶ αὐτῦ, ὅστις εἶναι Θεὸς ἀληθὴς, Οὐρανῦ ϗ Γῆς ϗ Θαλάσσης, Ἡλίω ϗ Σελήνης, καὶ παντὸς αὐθρωπίνω γεύως Δημιυργὸς, ἀκατάληπτος, ἀνεξιγνίασος τε, ϗ ἄῤῥητος· ἀλλὰ διὰ ἀληθεσέραν πίσωσιν, ἄκῦσον τί λέγει περὶ αὐτῦ ἡ σοφωτάτη Σιβύλλα, μαρτυρῦσα αὐτῦ τὴν ἐνθεον Σάρκωσιν, ϗ τὴν Σωτήριον Σταύρωσιν. „Ὅ ψὲ ποτέ τις ἐπὶ τὴν πολυχεδῆ ταύτην ἐλάσειε γῆν, καὶ δίχα „σφάλματος γενήσεται Σάρξ, ἀκαμάτοις δὲ Θεότητος ὅροις αὐιάτων „παθῶν λύσει φθοράν, ϗ τότω φθόνος γενήσεται ἐξ ἀπίσω Λαῦ, „ϗ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται ὡς θανάτω κατάδικος“. Ἄκῦσον δὲ ϗ τὸν ἀψευδῆσα Ἀπόλλωνα, πῶς ϗ σαφικῶς ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀπαθῆ, βιαζόμενος ὑπὸ τῆς αὐτῦ δυνάμεως. „Εἷς με, φησὶ, βιάζεται Οὐρανίος, ὃς ἐσὶ Φῶς Τελαμπὲς, ὁ δὲ παθὼν Θεός ἐσι, ϗ ὐ Θεότης παθεῖ αὐτὴ, ἄμφω δὲ Βροτόσωμος, ϗ ἄμβροτος, αὐτὸς „ἦδη Θεὸς ϗ αὐὴρ, πάντα φέρων ἐκ θνητῆς, Σταυρὸν, ὕβειν, ταφὴν, „ϗ τὰ ἑξῆς“. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸν ὄντως Θεὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος τῷ Γεγεννηκότι ϗ συναΐδιος, Ἀρχὴ ϗ Ῥίζα ϗ Πηγὴ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων· ἐδημιύργησε τὸν Κόσμον ἐκ τὸ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ϗ διακρατεῖ καὶ συνέχει αὐτόν. Ὁμοίσιος δὲ

ὑπάρ-

ὑπάρχων τῷ Πατρὶ, γέγονεν ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, καὶ πεισπάτησεν εἰς τὴν γῆν, νεθετήσας, διδάξας, καὶ παύτα φραγματευσάμενος δι' ἡμᾶς· εἶτα καὶ θαύατον κατεδέξατο δι' ἡμᾶς τὸς ἀγνώμονας, διὰ νὰ λύσῃ τὴν φρώτην καταδίκην, καὶ νὰ λάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα, καὶ ὅτως ἀνοίγονται ἡμῖν πάλιν αἱ πύλαι τῦ Παραδείσυ, τὰς ὁποίας κακῶς ἀπεκλείσαμεν, καὶ ἀφαρὰς τριήμερος, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανὸς, ὅθεν καὶ κατῆλθεν. Ἀπέστειλε δὲ τοῖς Μαθηταῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸς ὁποίυς ἔπεμψεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐκήρυξαν αὐτῦ τὴν Θεότητα, διὰ νὰ λυτρώσυν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας· καὶ ὅτω πρέπει καὶ σὺ νὰ πιστέσῃς Φιλόσοφε, νὰ γνωρίσῃς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, νὰ γεύσῃς δῶλος αὐτῦ, ἐὰν ποθῇς τὸ συμφέρον συ, ὅστις εἶναι ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος, καὶ προσκαλεῖται τὸς ἁμαρτήσαντας, λέγων· „ Δεῦτε πρός με „ πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς". Πίστευσον ὖν κὰν τῷ Ποιητῶν συ καὶ θεῶν συ, τῦ Πλάτωνος λέγω, Ὀρφέως τε καὶ Ἀπόλλωνος, οἱ ὁποῖοι καθαρὰ καὶ σαφέσατα, εἰ καὶ ἄκοντες, Θεὸν τὸν Χριστὸν ὡμολόγησαν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Παντοδυνάμος Κύριος ὠκονόμησε, διὰ νὰ μὴ ἔχητε εἰς τῦτο κἀμμίαν πρόφασιν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγυσα ἡ παύσοφος Ῥήτωρ καὶ πάγκαλλος, τὰ ὁποῖα ἀφήνω διὰ τὴν πολυλογίαν, κατέπληξε τὸν Φιλόσοφον, ὅς τις ἔμενεν ἄφωνος, καὶ δεν ἐδύνατο νὰ λαλήσῃ τὸ σύνολον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸν ὅτως ἡττημένον καὶ θαυμαζόμενον, ἐπρόσαξε τὸς ἐπιλοίπυς νὰ διαλεχθῦν μὲ τὴν Μάρτυρα. Οἱ δὲ ἀπαγορεύσι τὸν ἀγῶνα, λέγοντες· δεν ἔχομεν νὰ αντισαθῦμεν τῇ ἀληθείᾳ, οὔτε δυνάμεθα, βλέποντες μάλισα νενικημένον τὸν προεσῶτα ἡμῶν. Τότε ὁ Μαξεύτιος θυμωθεὶς, προσάσσει νὰ ἀνάψωσι πυρκαϊὰν εἰς τὸ μέσον τῆς Πόλεως, καὶ νὰ καύσυν τὸς Ῥήτορας. Οἵτινες ἀκύσαντες τὴν ἀπόφασιν, ἔπεσον εἰς τὸς πόδας τῆς Ἁγίας, δεόμενοι νὰ συγχωρήσῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος, ὅσα ἐν ἀγνοίᾳ ἥμαρτον, καὶ νὰ ἀξιωθῦν τῦ Ἁγίυ Βαπτίσματος, καὶ τῆς δωρεᾶς τῦ Παναγίυ Πνεύματος. Ἡ δὲ Ἁγία ἐμπλησθεῖσα ἡδονῆς καὶ ἀγαλλιάσεως, εἶπεν αὐτοῖς· ὄντως μακάριοι ὑμεῖς καὶ καλότυχοι, ὅτι τὸ σκότος ἀφήκατε, καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἠκολυθήσατε, καὶ φθειρόμενον ἐπὶ γῆς βασιλέα καταλιπόντες, προσήλθετε εἰς τὸν ἄφθαρτον καὶ Οὐράνιον. Μὴ ἀμφιβάλλετε εἰς τῦτο, ὅτι τὸ πῦρ, ὁπῦ σᾶς φοβερίζυν οἱ ἀσεβεῖς, θέλει γεύσῃ εἰς ὑμᾶς Βάπτισμα, καὶ κλίμαξ Οὐράνιος, νὰ καθαείσῃ πᾶσαν κηλῖδα καὶ ῥύπον ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς ἀστέρας φαεινὸς νὰ παραπέμψῃ ὑμᾶς εἰς τὸν Βασιλέα ἐκεῖνον, νὰ ποιήσῃ ὑμᾶς φίλυς αὐτῦ ἠγαπημένους. Ταῦτα λέ-

λεγυσα ἡ Ἁγία, παρεκίνησεν αὐτὸς μὲ τοιαύτας ἐλπίδας, καὶ ἐσημείωσεν ὅλυς εὖα καθ' εὖα μὲ τὴν σφραγίδα τῦ Χριστῦ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μετὰ εὐχαριστίας καὶ ἡδονῆς ἀπέστειλεν αὐτὸς εἰς τὸ Μαρτύριον. Οἱ δὲ στρατιῶται ἔρριψαν αὐτὸς εἰς τὴν πυρὰν χαίροντας, τῇ, ιζ'. τῦ Νοεμβρίυ μηνός. Ἔσπερας δὲ ὑπῆγαν τινὲς εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι νὰ συναξυν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ τὰ εὑρήκασιν ὅλα σῶα καὶ ἀκέραια, καὶ μήτε τρίχα αὐτῶν ὑπὸ τῦ πυρὸς κατεκαύθη. τῦτο πρῶτον σημεῖον τῆς πρὸς Θεὸν αὐτῶν φιλίας καὶ οἰκειώσεως. Εὐχαριστήσαντες ὖν τῷ Θεῷ πρεπόντως, καὶ ἐπιστρέψαντες πολλὸς πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας μὲ τὴν θαυματυργίαν ταύτην, λαμπρῶς αὐτὰ καὶ ὁσίως εἰς τόπον ἁρμόδιον κατέθεντο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅλην αὐτῦ τὴν φροντίδα εἶχεν εἰς τὴν Ἁγίαν, καὶ ἐδοκίμασε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῦ· καὶ μὴ δυνάμενος μὲ συλλογισμὸς φιλοσοφίας, ἐπεχείρισε μὲ κολακείας καὶ παυργεύματα, λέγωντας· ὑπάκυσόν μυ καλὴ Θύγατερ, ὅτι ὡς φιλόσοργός συ πατὴρ συμβυλεύωσοι, νὰ προσκυνήσῃς τὸς μεγάλους θεὸς, καὶ μάλισα τὸν μυσικὸν Ἑρμῆν, ὅστις σὲ ἐσόλισε μὲ τοσαῦτα τῆς φιλοσοφίας χαρίσματα, καὶ θέλω δώσει σοι, μάρτυρες οἱ θεοὶ παῦτες, τὸ ἥμισυ μέρος τῆς ἐξυσίας μυ, νὰ κατοικῆς μετ' ἐμῦ εἰς τὰ Βασίλεια. Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς μεγαλόφρων ὁπῦ ἦτον καὶ φρόνιμος, ἐγνώρισε τὴν γνώμην αὐτῦ καὶ τὰ τῆς παυργίας σοφίσματα, καὶ λέγει αὐτῷ· ξεσκέπασε ὦ βασιλεῦ τὴν σκηνὴν, καὶ μὴ ὑποκρίνεσαι τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος, ὅτι ἐγὼ, καθὼς σοι εἶπον τὸ πρότερον, εἶμαι Χριστιανὴ, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Χριστῷ, τὸν ὁποῖον μόνον ἔχω Νυμφίον καὶ σύμβυλον, σολὴν καὶ κόσμον τῆς Παρθενίας μυ, καὶ ποθῶ τὸ μαρτύριον πρεσσότερον ἀπὸ πᾶσαν Βασιλικὴν ἀλυργίδα καὶ στέφανον. Ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν προσποιούμενος ὅτι φροντίζει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς, ἀπεκρίνατο· μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ ὑβρίσω σαυικῶς μυ τὴν ἀξίαν συ. Καὶ ἡ Μάρτυς· κάμε ἔτι θέλεις, ὅτι μὲ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἀτιμίαν θέλεις προξενήσει εἰς ἐμὲ δόξαν ἀληθῆ καὶ ἀθαύατον, καὶ θέλει πιστεύσει καὶ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων εἰς τὸν Χριστόν μυ, καὶ ἐξόχως τὸ παλατίυ συ, ὁπῦ νὰ μὲ προπέμψωσι καὶ αὐτοὶ πρὸς τὰς ἱερὰς ἐκείνας Μονὰς μὲ δόξαν πολλὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ταῦτα μὲν εἶπεν ἡ Ἁγία· ὁ δὲ Θεὸς ἐπεύσευσεν ἀνωθεν καὶ ἐπληρώθη ταύτης ἡ πρόῤῥησις. Τότε ὁ Μαξεύτιος προσάσσει νὰ ἐκδύσυν αὐτὴν τὴν Βασιλικὴν πορφύραν, καὶ νὰ τύπτεν αὐτὴν μὲ νεῦρα βοῶν ἀνελεήμονα. Τῦτο δὲ γενομένυ μετὰ τὴν πρόσαξιν, ἔτυπτον τὴν Μάρτυρα δύο ὥρας δυνατὰ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ εἰς τὴν ῥάχην ὁμῦ τοσῦτον, ἕως ὅ κα-

κατεξέχισαν χεδὸν ἅπαν τὸ Παρθενικὸν ἐκεῖνο Σῶμα, καὶ γέγονεν ὅλον ἄχημον ἀπὸ τὰς πληγὰς τὸ ωρώην ὡραῖον καὶ πάγκαλλον· καὶ τὰ μὲν αἵματα ἔτρεχον ποταμηδὸν, καὶ ἐκοκκίνισε τὸ ἔδαφος· ἡ δὲ Ἁγία ἴσατο μὲ τόσην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα, ὁπῶ οἱ ὁρῶντες ἐθαύμαζον. Ὀψέποτε δὲ τὸ ἀήμερον ἐκεῖνο θηείον ἐκέλευστε νὰ φυλακώσῃ αὐτὴν, ᾗ νὰ μὴ δώσῃ αὐτῇ βρῶσιν ἢ πόσιν τινὰς ἕως ἡμέρας δώδεκα, διὰ νὰ συλλογισθῇ μὲ ποῖον τρόπον κολάσεως νὰ θανατώσῃ αὐτήν. Ἡ δὲ Αὐγῦστα ἡ τῦ Μαξεντίυ ὁμόζυγος εἶχε πόθον πολὺν νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν Ἁγίαν, διατὶ τὴν ἠγάπησε πεϱισσᾶ, ἀκύσασα τὰς ἀρετὰς αὐτῆς ᾗ τὰ ἀνδραγαθήματα, ᾗ μάλισα διὰ ἕνα ὄνειρον, ὁπῦ εἶδεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, καθὼς ἐδῶ παρακάτω φαίνεται· ὅθεν ἐτρώθη τὴν καρδίαν τοσῦτον εἰς τὴν ἀγάπην, ὁπῦ δὲν ἐδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ἔκαμεν εἰς ἕνα χωρίον ὀλίγας ἡμέρας· ὅθεν ἡ Βασίλισσα ηὗρεν ἄδειαν, νὰ ἐπιτύχῃ τῦ ποθυμένυ. Ἦτον δὲ εἷς μέγας ἄρχων δυνατὸς, ϛρατοπεδάρχης τὴν ἀξίαν, φίλος μεγάλος τῦ βασιλέως Πορφυρίων ὀνομαζόμενος, ἀνθρωπος πιϛὸς ᾗ καλόγνωμος. Τότω ὡμολόγησεν ἡ Αὐγῦστα τὴν γνώμην αὐτῆς, μυϛικὰ ταῦτα λέγυσα· τὴν προλαβῦσαν νύκτα εἶδα εἰς τὸ ὅραμά μυ τὴν Αἰκατερίναν, ἥτις ἐκάθητο ἐν μέσῳ πολλῶν νέων ᾗ Παρθένων ὡραίων, ἐνδεδυμένων ϛολὰς λευκάς. ᾗ τόση λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὁπῦ δὲν ἐδυνάμην νὰ βλέπω αὐτήν· ᾗ αὐτὴ μὲ ἐκάθισε πλησίον αὐτῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν μυ χρυσῦν ϛέφανον, λέγυσα· ὁ Δεσπότης Χϱιϛὸς πέμπει σοι τῦτον τὸν ϛέφανον· ὅθεν ἔχω τόσον πόθον νὰ ἰδῶ αὐτὴν, ὁπῦ δὲν εὐρίσκω ἀνάπαυσιν. Λοιπὸν παρακαλῶϛε νὰ κάμῃς τρόπον νὰ ἀνταμώσω αὐτὴν κρυφᾶ. ὁ δὲ Πορφυρίων ἀπεκρίνατο· ἐγὼ νὰ πληρώσω τὸν πόθον σε Δέσποινα. Ἀφ' οὗ γῦν ἐνύκτωσεν, ἔπῆρε διακοσίυς Ϛρατιώτας, ᾗ ὑπήγασιν εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν Βασίλισσαν, ᾗ δόντες τῷ δεσμοφύλακι χρήματα, ἤνοιξε τὰς θύρας· ᾗ εἰσελθόντες, ὡς εἶδεν ἡ Αὐγῦστα τὴν ποθενὴν ἐκείνην ὄψιν τῆς Μάρτυρος, ᾗ τὴν ἐπαινθῦσαν αὐτῇ Θείαν χάριν, καταπλαγεῖσα ἀπὸ τὴν αὐθηραὰ ἀκτῖνα τῦ βασιλικῦ ἐκείνου ϖροσώπυ, πίπτει ταχέως ϖρὸς τὰς πόδας αὐτῆς μετὰ δακρύων, τοιαῦτα λέγυσα· τώρα εἶμαι καλότυχος ᾗ μακαρία Βασίλισσα, ὁπῦ σὲ ἀπήλαυσα. Ἐγὼ ἐπόθεν ὑπὲρ φύσιν νὰ ἰδῶ τὸ βασιλικόν σε ϖρόσωπον, καὶ ἐδίψεν ὡς ἔλαφος νὰ ἀκύσω τὴν μελίῤῥυτον γλῶσάν σε, ᾗ τώρα ὁπῦ ἠξιώθηκα τῆς ἐφέσεως, δὲν θέλω λυπηθῇ, ἐὰν ὑϛερηθῶ τὴν ζωὴν ᾗ τὴν Βασιλείαν μυ· εὐφραίνομαι κατὰ

τὴν

τὴν καρδίαν ᾗ τὴν ψυχήν, ὑποδεχομένη τοσαύτην γλυκείαν αὐγὴν ἀπὸ τὴν ὡραίαν σε ὄρασιν. Μακαρία σὺ ᾗ ζηλωτή, ὅτι τοιῦτῳ Δεσπότῃ ϖροσεκολλήθης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαμβάνεις τοσαύτας δωρεὰς ᾗ χαρίσματα. Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῇ λέγυσα· Μακαρία εἶσαι ᾗ σὺ ὦ Βασίλισσα, ὅτι βλέπω ἕνα ϛέφανον, ὁπῦ βάλλυσιν εἰς τὴν κορυφήν σε οἱ Ἄγγελοι, τὸν ὁποῖον θέλεις λάβει μετὰ τρίτην ἡμέραν, ᾗ διὰ ὀλίγην κόλασιν, ὁπῦ θέλεις ὑπομένει, θέλεις ὑπάγει ϖρὸς τὸν ἀληθῆ Βασιλέα, νὰ βασιλεύῃς αἰώνια. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· φοβῦμαι τὰς βασάνυς ᾗ τὸν ὁμόζυγον, ὅτι εἶναι πολλὰ σκληρὸς ᾗ ἀπάνθρωπος. Λέγει ϖρὸς αὐτὴν ἡ Ἁγία· ἔχε θάῤῥος, ὅτι θέλεις ἔχει εἰς τὴν καρδίαν σε τὸν Χριϛὸν βοηθῦντά σοι, ὁπῦ νὰ μὴ ἐγγίσῃ εἰς σὲ κἀμμία βάσανος, μόνον ὀλίγον θέλει πονέσει τὸ σῶμά σε ἐδῶ ϖρόσκαιρα, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαύεσαι αἰώνια. Καὶ ὡς ἔλεγε ταῦτα ἡ Ἁγία, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Πορφυρίων, λέγων· τί ἀγαθὸν χαρίζει ὁ Χριϛὸς εἰς ὅσυς πιϛεύσυσιν εἰς αὐτόν; ὅτι βέλομαι νὰ γεύω ᾗ ἐγὼ ϛρατιώτης αὐτῦ. Καὶ ἡ Μάρτυς. Δὲν ἀκύγνως ποτὲ κἀμμίαν γραφὴν τῶν Χριϛιανῶν, ὅπε ἤκυσες; Καὶ ὁ Πορφυρίων. ἀπὸ παιδίον ἤμην εἰς τὸς πολέμυς ἀχολύμενος, ᾗ δὲν ἐφρόντιζον ἄλλα ϖράγματα. Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ Ἁγία. Δὲν δύναται γλῶσα νὰ διηγηθῇ τὰ ἀγαθὰ, ὁπῦ ὁ Παναγαθος Θεὸς ᾗ Φιλανθρωπος ἡτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, ᾗ φυλάττυσι τὰ τότα ϖροσάγματα. Τότε ὁ Πορφυρίων χαρᾶς ἀπείρυ πληθεὶς, πιϛεύει εἰς τὸν Χριϛὸν μὲ τὸς διακοσίυς Ϛρατιώτας, ᾗ μὲ τὴν Βασίλισσαν· ᾗ ἀσπασάμενοι ἅπαντες μετ' εὐλαβείας τὴν Μάρτυρα, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ φιλανθρωπος ᾗ ἐλεήμων Θεὸς, δὲν ἄφηκε τὴν Ἁγίαν ἀνεπιμέλητον τοσαύτας ἡμέρας, ἀλλ' ὡς φιλόϛοργος Πατὴρ ἔδειξε ϖρὸς αὐτὴν κηδεμονίαν τὴν ϖρέπσαν, ᾗ ἔπεμπεν αὐτῇ τροφὴν μίαν πεϱισεραὰ καθ' ἑκάϛην, ἔπειτα ᾗ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ καλὸς ἀγωνοθέτης ἦλθε νὰ ἐπισκέψῃ αὐτὴν μὲ δόξαν πολλὴν, ᾗ μὲ ὅλα τὰ Οὐρανία Ταγματα, ᾗ ἐδυνάμωσε τὴν καρτερίαν αὐτῆς πεϱισσότερον, ᾗ ἔδωκε θάῤῥος εἰς αὐτὴν λέγων· μὴ δειλιάσῃς ἠγαπημένη μυ Θύγατερ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ, ᾗ δὲν θέλει ἐγγίσει εἰς σὲ κἀμμία βάσανος, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονήν σε θέλεις ἐπισρέψει πολλὸς εἰς τὸ ὄνομά μυ, ᾗ νὰ ἀξιωθῇς πολλὸς ϛεφάνυς καὶ τρόπαια. Ταῦτα εἶπεν αὐτῇ τὴν τελευταίαν νύκτα ὁ Κύριος. Καὶ τὸ ϖρωῒ καθίσας ἐπὶ τὸ βήματος ὁ Μαξέντιος, ϖροσάσει νὰ φέρυν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν, ἥτις εἰσῆλθεν εἰς τὰ Βασίλεια μετὰ τῶν πνευματικῶν χαρίτων ᾗ τῆς γλυκείας ἐκείνης φαιδρότητος, ὥϛε ὁπῦ ᾗ οἱ παρόντες πεϱιελάμφθησαν ἀπὸ

τὴν

τὴν αἴγλην τῆς αὐτῆς ὡραιότητος. Ἀλλὰ ϗ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη ϗ αὐτὸς δεινῶς, ϗ νομίζωντας ὅτι ἐλάμβανε παράτινος τροφὴν εἰς τὴν Φρεραὶ, ϗ διὰ αὐτὸ δεν ἀδυνάτησε τόσας ἡμέρας, ὅτε τὸ παράπαν ἀχήμισεν, ἐβέλετο νὰ κακοποιήσῃ τὸς φύλακας. Ἡ δὲ Ἁγία, διὰ νὰ μὴ κολαδῶν οἱ αὐθυνοι, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγωσα· ἐγὼ βασιλεῦ τροφὴν ποσῶς δεν ἔλαβα ἀπὸ ἄνθρωπον, ἀλλὰ ὁ Δεσπότης μυ Χεισὸς, ὁπὸ φροντίζει διὰ τὸς δύλυς αὐτὸ, μὲ ἔτρεφεν. Ὁ γὸν βασιλεὺς θαυμάζωντας τοιῶτον κάλλος, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πάλιν μὲ κολακείαν, ϗ ὑπολότητα τὴν Ἁγίαν, λέγων ταῦτα· σοὶ φρέπει τὸ Βασίλειον Θύγατερ, ἡλιόμορφε κόρη, ὁπὸ ὑπερβαίνεις τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν εὐφρέπειαν. ἐλθὲ γὸν θυσίασον τοῖς θεοῖς, νὰ γενῇς Βασίλισσα, νὰ περάσῃς μετ' ἐμὸ ζωὴν πανευφρόσυνον, ϗ μὴ θελήσῃς, παρακαλῶσε, νὰ ἀπολεσθῇ ἡ τοσαύτη ὡραιότης μὲ κολασήεια. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ Ἁγία· ἐγὼ εἶμαι χῆ ϗ πηλὸς, ϗ πᾶσα ἡ ὡραιότης ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄνειρος ἀφανίζεται, ἢ ἀπὸ ὀλίγην ἀθυένειαν, ἢ ἀπὸ γῆρας, ἢ μὲ θανατον· λοιπὸν μὴ φράντιζε διὰ τὸ κάλλος μυ. Ὅτε δὲ ταῦτα διελέγετο ἡ Ἁγία μὲ τὸν Μαξεύτιον, Ἔπαρχός τις Χερσασαδὲμ ὀνόματι, ὀξὺς εἰς ὀργὴν, καὶ εἰς τιμωείαν εὔκολος, θέλωντας νὰ δείξῃ φρὸς τὸν βασιλέα ἀγάπην καὶ εὔνοιαν, συλλογισθεὶς ὀλίγον κατὰ διάνοιαν, εἶπε ταῦτα· ἐγὼ βασιλεῦ εὕρηκα μίαν μηχανὴν νὰ νικήσῃς τὴν Κόρην, ἢ νὰ λάβῃ πολυώδυνον θανατον· φρόσαξον νὰ κάμων τέσσαρας ξυλίνυς τροχὸς εἰς μίαν περόνην, εἰς τὸς ὁποίυς νὰ καρφώσων χύροθεν ξιφάεια, ϗ ἄλλα σίδηρα κοπτερὰ ϗ ὀξύτατα. οἱ δύο νὰ γυείζωσι δεξιὰ, ϗ οἱ δύο ἀεισερὰ, ϗ εἰς τὸ μέσον αὐτῶ ἂς βάλλωσιν αὐτὴν δεδεμένην, καὶ ὅτω γυείζοντες οἱ τροχοὶ, νὰ καταξεχίζων τὰς σάρκας αὐτῆς. ϗ φῶτον μὲν ἂς γυείσουν τὸς τροχὸς, μήπως ϗ φοβηθῇ τὸ σκληρὸν τῶτο μηχαήμα, νὰ τελέσῃ τὸ φροσαστόμενον, εἰ δὲ μὴ, ἂς λάβῃ ἐλεεινὸν θανατον. Ἤρεσε τῷ βασιλεῖ ἡ βελὴ τῦ Ἐπάρχυ, ϗ φροσάσει νὰ κάμουν ὡς αὔωθεν. Εἰς τρεῖς ἡμέρας λοιπὸν ἐτελειώθησαν, ϗ φέροντες τὴν Ἁγίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν κολασήειον, ἐγύεσαν μὲ βίαν πολλὴν τὸς τροχὸς νὰ φοβηθῇ· ϗ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεύς· βλέπεις; εἰς αὐτὸ τὸ μηχαήμα μέλλεις νὰ λάβῃς πικρότατον θανατον, ἐὰν δεν φροσκυνήσῃς τὰ εἴδωλα. Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκείνατο· ἐπόνσοι πολλάκις τὴν γνώμην μυ, λοιπὸν μὴ ἀργοπορῆς τὸν καιρὸν, ἀλλὰ κάμε ὡς βέλεσαι. Ἀφ' ὗ γὸν ἐδοκίμασε πάλιν πολλάκις ὁ ἀλιτήειος μὲ κολακείας ϗ παυργεύματα, ϗ δεν ἐδυνήθη νὰ μεταφέρῃ τὴν γνώμην αὐτῆς, φροσάσει νὰ ριφθῇ δεδεμένη εἰς τὸς τροχὸς, ϗ νὰ κιν-

νήσων αὐτὸς ἰχυρὰ ϗ ὀξύτατα, ὅπως μὲ τὴν βίαν ϗ σφοδρότητα τῦ κινήματος ὑπομείνῃ δεινότερον θανατον. Ἀλλὰ μὲ τὴν Θείαν χάειν ϗ βύλησιν ἐγένετο ἐναντία τῷ μελετωμένων ἡ ἔκβασις· ὅτι Ἄγγελος Κυρίυ καταβὰς υὐρανόθεν ἐβοήθησε τῇ Ἁγίᾳ, ἥτις εὐθὺς εὑρέθη λελυμένη ἐκ τῷ δεσμῶν σῶα, ϗ ἀβλαβὴς· οἱ δὲ τροχοὶ μόνοι κυλιθεύτες, πολλὸς ἀπίσως ἐλεεινῶς ἐθανάτωσαν. Οἱ δὲ περιεσῶτες ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα, Μέγας ὁ Θεὸς τῷ Χεισιανῶν ἀνεκραύγαζον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θυμὸν σκοτισθεὶς, ἐμαίνετο, ϗ ἐμελέτα πάλιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἁγίαν ϗ ἄλλην νεωτέραν κόλασιν. Ἀλλ' ἡ Αὐγῦσα ὡς ἤκυσε τοιῶτον θαυμάσιον, ἐξῆλθε τὸ κοιτῶνος αὐτῆς, ϗ ἤλεγξε παῤῥησίᾳ τὸν βασιλέα, λέγωσα· ἐπ' ἀληθείας μωρὸς ϗ ἀνόητος εἶσαι νὰ πολεμῇς μὲ τὸν ζῶντα Θεὸν, ϗ νὰ βασανίζῃς τὴν Δύλην αὐτῦ ἄδικα. Ταῦτα ἀνελπίσως ἀκύων ὁ βασιλεὺς, ϗ ἀγριωθεὶς ἀπὸ τὴν μανίαν, ἐγένετο παίτων τῷ θηείων ἀπανθρωπότερος· ϗ ἀφήνωντας τὴν Ἁγίαν στρέφει τὸν θυμὸν κατὰ τῆς συζύγυ· ϗ ἀσοχήσας ὁ θηειόγνωμος τῆς φύσεως τὴν συγγενειαν, φροσάσει νὰ ἀφανίσῃ τὰ βυζία τῆς γυναικὸς αὐτῦ μὲ κάποια ὄργανα. Ἡ δὲ μακαρία Αὐγῦσα ἠθαώετο πολλὴν ϗ δειμυτάτην τὴν βάσανον, πλὴν ἔχαιρεν, ὅτι διὰ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἔπαχε, πρὸς τὸν ὁποῖον φροσήυχετο, νὰ πέμψῃ αὐτῇ ἐξ ὕψυς βοήθειαν. Ἀφ' ὗ γὸν ἔκοψαν τὸς μασθὸς αὐτῆς οἱ δήμιοι, ϗ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποταμηδὸν, ἐλυπῦντο οἱ παρεσῶτες ϗ συνεπόνων αὐτῇ διὰ τὴν τοιαύτην πικροτάτην ὀδύνην ϗ ἀνέλπιστον κόλασιν· ὁ δὲ αἱμοβόρος ἐκεῖνος ϗ ἄσπλαγχνος, δεν εὐσπλαγχνίθη ποσῶς τὴν σάρκα αὐτῦ, ἀλλὰ φροσάσει νὰ κόψων τὴν κεφαλὴν αὐτῆς μὲ μάχαιραν. Ἡ δὲ ἀσμενόως δεξαμενὴ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, εἶπε πρὸς τὴν Ἁγίαν μὲ ἀγαλλίασιν· Δύλη τῦ ἀληθινῦ Θεῦ, κάμε φροσευχὴν διὰ λόγυ μυ. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· πορεύυ εἰς εἰρήνην νὰ βασιλεύῃς μὲ τὸν Χεισὸν αἰώνια. Ἡ μὲν ὖν μακαρία Αὐγῦσα τῇ κγ'. Νοεμβείυ, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν φρόσαξιν. Ὁ δὲ στρατηλάτης Πορφυείων ὑπῆγε κρυφᾶ τὴν νύκτα μὲ τὸς συντρόφυς αὐτῦ, ϗ ἐνεταφίασαν αὐτῆς τὸ τίμιον λείψανον. Τὸ φρωϊ δὲ θέλωντας ὁ τύραννος νὰ παιδεύσῃ τινὰς αὐθύνυς, ἐπαῤῥησιάθη μὲ τὸς λοιπὸς στρατιῶτας εἰς τὸ κειτήειον, λέγοντες· ϗ ἡμεῖς Χεισιανοὶ ἐσμὲν, στρατιῶται τῦ μεγάλυ Θεῦ ἐπίσημοι. Ταύτην τὴν ἀκοὴν μὴ ὑποφέροντας ὁ Μαξεύτιος, ἐσεύαξεν ἐκ βάθυς καρδίας κράζωντας· φεῦ ἀπωλέσθηκα, ἔσωντας νὰ ζημιωθῶ τὸν θαυμασὸν Πορφυείωνα. ἔπειτα σταφεὶς φρὸς τὸς λοιπὸς, ἔλεγε· ϗ ὑμεῖς ὦ στρατιῶταί μυ φίλταται τί ἐπάθετε, ϗ κατ-

SISMANOGLIO MEGARO

τεφρονήσατε τὸς πατρώους θεούς; τί ἔπταισαν ὑμῖν; Οἱ δὲ οὐκ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ λόγον, μόνον ὁ Προφυρίων εἶπεν αὐτῷ· διατί ἀφῆκας τὴν κεφαλήν, καὶ ἐρωτᾷς τὸς πόδας; μετ' ἐμὲ διαλέγου. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε· κακὴ κεφαλή, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας αὐτῆς. μὴ δυνάμενος δὲ νὰ δευτερώσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τὸν θυμόν αὐτὸ, ἐκέλευσε νὰ κόψουν παύτων τὰς κεφαλάς· καὶ ὕπω τῇ, κδ'. Νοεμβρίου ἐτελειώθησαν· καὶ ἐπληρώθη τῆς Ἁγίας ἡ προρρησις, ὁπὸ εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὸ παλάτιον αὐτοῦ θέλουν πιστεύσει εἰς τὸν Χριστὸν διὰ αὐτῆς. Τῇ ἐπαύριον ἔφεραν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Μαξεύτιος· πολλὴν θλίψιν καὶ ζημίαν ἔδωκάς μοι· σὺ ἐπλάνεσας τὴν γυναῖκά μου, καὶ τὸν ἀνδρειόν μου στρατηλάτην, ὁπὸ ἦτον ὅλη ἡ δύναμις τοῦ στρατεύματός μου, καὶ ἄλλα κακὰ συνέβησαν μοι διὰ μέσου σου, καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ θανατώσω ἀνελεήμονα, ἀλλὰ συγχωρῶσοι, διατὶ λυπᾶμαί σε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀπολεσθῇ κακῶς κόρη τοσοῦτον ὡραία καὶ παύσοφος. λοιπὸν κάμε τὸ θέλημά μου φιλτάτη μου, καὶ θυσίασον τοῖς θεοῖς, νὰ σὲ λάβω Βασίλισσαν νόμιμον, καὶ ποτὲ νὰ μὴ σὲ λυπήσω, ὅτε νὰ κάμω τίποτε πρᾶξιν χωρὶς τὸν λόγον σου, καὶ νὰ περάσῃς τόσην εὐφροσύνην καὶ μακαριότητα, ὁπὸ νὰ μὴν ἐχάρῃ ποτὲ εἰς τὸν Κόσμον ὁμοίως ἄλλη Βασίλισσα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ πανοῦργος, ἐκίνει κάθε λίθον κατὰ τὴν παροιμίαν, νὰ μεταφέρῃ τὴν γνώμην τῆς Ἁγίας· ἔπειτα βλέπωντας, ὅτι μήτε μὲ κολακείας, μήτε μὲ ὑποχέσεις, ὅτε μὲ φοβερισμὸς κολασηρίων ἐδύνατο νὰ μαλάξῃ τὴν στερροτέραν ἀδάμαντος, ἀπελπισθεὶς πλέως ὁ ἄνους καὶ ἀφρονέστατος, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Παραλαβόντες οὖν ταύτην οἱ στρατιῶται ἀπήρχοντο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἠκολούθει δὲ καὶ ὄχλος πολὺς ὀπίσω αὐτῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κλαίοντες πικρῶς, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπολεσθῇ, καθὼς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον, τοιαύτη πάγκαλλος κόρη καὶ παύσοφος. αἱ δὲ πρόκριτοι τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενικώτεραι ἔλεγον πρὸς ταύτην ὀλοφυρόμεναι· ὦ ὡραιοτάτη κόρη καὶ πάμφωτε, διατί εἶσαι τόσον σκληροκάρδιος, καὶ προτιμᾷς θάνατον ὑπὲρ τὴν γλυκυτάτην ζωήν; διατί νὰ ἀφανισθῇ ἀκαίρως καὶ ματαίως τὸ ἄνθος τῆς σῆς νεότητος; δὲν εἶναι κάλλιον νὰ ὑπακούσῃς τῷ βασιλεῖ, καὶ νὰ ἀπολαύσῃς τοσαύτην μακαριότητα, παρὰ νὰ κακοθανατωθῇς ἐλεεινότατα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἄφετε τὸν ἀνωφελῆ θρῆνον, καὶ χαίρετε μᾶλλον, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ τὸν Νυμφίον μου Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Ποιητήν καὶ Σωτῆρά μου, ὅστις εἶναι τῶν Μαρτύρων ἡ ὡραιότης καὶ στέφανος, καὶ προσκαλεῖται με εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄῤῥητα κάλ-

λη

λη τῆ Παρωδείσῳ, νὰ συμβασιλεύω μετ' αὐτῆ, καὶ νὰ συναγάλλωμαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. λοιπὸν ὄχι ἐμὲ, ἀλλὰ ἑαυτὰς κλαύσατε, ὁπὸ ὑπάγετε διὰ τὴν ἀπιστίαν, ὁπὸ ἔχετε, εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, νὰ ὀδυνᾶσθε, καὶ νὰ φλογίζεσθε παύτοτε. Ἀφ' ὃ γὰν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἔκαμε τὴν προσευχὴν ταύτην· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔστησας ἐπὶ πέτραν τῆς ὑπομονῆς τὸς πόδας μου, καὶ κατεύθυνάς μου τὰ διαβήματα· ἔκτεινον τώρα τὰς ἀχραύτους παλάμας σου, ὁπὸ εἰς τὸν Σταυρὸν ἐτραυμάτισες, καὶ δέξαι μου τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἔθυσα διὰ τὴν ἀγάπην σου. μνήσθητι Κύριε, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα εἴμεθεν, καὶ μὴ ἀφήσῃς νὰ φαντασθῶσιν ἀπὸ τὸς δεινὸς ἐξετασὰς εἰς τὸ φοβερόν σου Κριτήριον τὰ ἐν ἀγνοίᾳ μου πταίσματα, ἀλλὰ ἀπόπλυνον αὐτὰ μὲ τὰ αἵματα, ὁπὸ ἔχυσα διὰ ἀγάπην σου, καὶ οἰκονόμησαι νὰ γεύῃ τὸ σῶμα τοῦτο, ὁπὸ διὰ σὲ καπνόπη, ἀθέατον εἰς ἐκείνους ὁπὸ θέλουν ζητήσει αὐτό, καὶ φύλαξον αὐτὸ σῶον καὶ ἀκέραιον ὅπως ὀείσει ἡ Βασιλεία σου. ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου Κύριε ἐπὶ τὸν περιεσῶτα λαὸν τοῦτον, καὶ ὁδήγησον αὐτὸς εἰς τὸ φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως. δίδου δὲ καὶ εἰς ὅσους ἐπικαλέσονται διὰ ἐμὲ τὸ Παναγιόν σου Ὄνομα τὰ πρὸς τὸ συμφέρον αἰτήματα, διὰ νὰ ὑμνῶνται ὑπὸ παύτων τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ νὰ σὲ δοξάζωσι μὲ τὸν συναΐαρχον Πατέρα καὶ τὸ συναΐδιον Πνεῦμά σου, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας. Ταῦτα προσευξαμένη, εἶπε πρὸς τὸν δήμιον νὰ τελέσῃ τὸ προσταχθόμενον, ὅστις ἐκτείνας τὸ ξίφος, ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλήν. Καὶ πάλιν τότε βουλόμενος ὁ Θεὸς νὰ τιμήσῃ τὴν Ἁγίαν αὐτὸ καὶ παύσεπτον Μάρτυρα, ἐποίησε θαῦμα ἐπὶ τῷ θαύματι. διότι εἰς μὲν τὴν ἔκκοπὴν τῆς μακαρίας αὐτῆς Κεφαλῆς εἶδον ὅλοι οἱ παρόντες ὁπὸ ἔῤῥευσε γάλα ἀντὶ αἵματος· τὸ δὲ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ παύτιμον Λείψανον ἔλαβον τὴν ὥραν ἐκείνην Ἅγιοι Ἄγγελοι, καὶ ἀπεκόμισαν αὐτὸ σεβασμίως εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, καὶ ἐντίμως αὐτὸ περιέσειλαν. Ἐκρύπτετο δὲ τὸ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ Ἅγιον Λείψανον εἰς μίαν κορυφὴν ὑψηλὴν καὶ δυσανάβατον χρόνους διακοσίους, πρὸ τοῦ νὰ κτισθῇ τὸ Ἅγιον Μοναστήριον τὸ Σινᾶ, ὑπὸ μόνου τοῦ Ἀσκητῶν γινωσκόμενον καὶ τιμώμενον· τοσαῦτα γὰρ ἔτη καταειλοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸν Μαξεντίου τοῦ βασιλέως, τοῦ ἀποκτείναντος τὴν Ἁγίαν, ἕως τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ τοῦ κτίσαντος τὸ Ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὁπότε καὶ τὸ Ἅγιον τοῦτο Λείψανον μετεκομίσθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τότε τοῦ βουνοῦ, καὶ κατετέθη εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ἔνθα καὶ μέχει τῆς σήμερον

SISMANOGLIO MEGARO

ρον ὁρᾶται καὶ προσκυνεῖται, ἄμετρα εὐωδιάζον, καὶ ἰάσεις ἐπιπλῶν. Ἀλλὰ δεὺ εἶναι δίκαιον νὰ σιωπηθῇ τὸ θαῦμα, ὁπὸ μέχει τοῦ νῦν φαίνεται ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν αὐτὴν, ὅπου τὸ Λείψανον τῆς Ἁγίας, ὡς εἴπομεν, ἐκρύπτετο. Εἶναι ὅλη ἡ κορυφὴ ἐκείνη τὸ βουνὸ μία πέτρα μονόλιθος, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἦτον κρυπτόμενον τὸ Λείψανον τῆς Ἁγίας. Ἀφ' ὃ δὲ τὸ ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ· ὢ τὸ θαύματος! Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τὸς Ἁγίους αὐτοῦ μὲ σημεῖα καὶ τέρατα· ἡ πέτρα ἐκείνη ἐφύσκωσεν ὡσὰν ζυμάει, καὶ ἔκαμεν εὖα χῆμα κορμιὸ γυναικὸς μὲ τὰ ἐνδύματα αὐτῆς, κειμένη ὑπτία ὡσεὶ νεκρός. Τοῦτο τὸ φᾶγμα νὰ τὸ συκοφαντήσῃ τινὰς, καὶ νὰ εἰπῇ πῶς εἶναι τέχνη χειρὸς ἀνθρώπου, ἦγουν πλάσμα, καὶ ὄχι θαῦμα, δεὺ δύναται· διότι ἐλέγχει αὐτὸν ἡ πέτρα, ἐκ φύσεως οὖσα σκληρὰ, καὶ δυνατὴ τόσον, ὁπὸ πολλοὶ προσκυνηταὶ Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι, δοκιμάζοσι μὲ σφυρία καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα νὰ κόψουν κομμάτι διὰ εὐλάβειαν, καὶ δεὺ δύνανται.

Τοῦτο εἶναι τὸ Μαρτύριον τῆς παντόφρ καὶ θαυμασίας Αἰκατερίνης, ἥτις ἠγάπησεν ὕπω τὸν Οὐράνιον Νυμφίον Χριστὸν, ὁπὸ κατεφρόνησε πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πᾶσαν ματαίαν ἀπόλαυσιν, ὅθεν ἀγάλλεται τώρα καὶ συνευφραίνεται μετὰ τῶν Ἁγίων ἀεὶ καὶ παντοτε. Ἔπαθε πρὸς ὥρας, καὶ ἔλαβεν ἀπόλαυσιν αἰώνιον. Αὐτὴν μιμήσου τι, ἀκροατὰ, καὶ γίνου Μάρτυς κατὰ τὴν προαίρεσιν, χωρὶς νὰ χύσῃς τὸ αἷμά σου· καὶ ἐπειδὴ τώρα δεὺ εἶναι ἀνάγκη, ὅτε τινάς σε δυνασεύει, νὰ προσκυνήσῃς τὰ εἴδωλα, ὅτε νὰ ἀρνηθῇς τὸν Σωτῆρά σου, κἂν ἀρνήθητι καὶ νίκησον τὰ πάθη τοῦ σώματος, ἤγουν ὅταν σε ὑβείσῃ τὶς, ἢ ἀδικήσῃ, ἢ δείρῃ σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβειν διὰ τὸν Κύριον, ὅπως τιμηθῇς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια· εἰ δὲ καὶ θυμωθῇς καὶ ἀποδώσῃς τῷ πταίσαντι κακὸν πειοτότερον, γέγονας χεδὸν ἀρνητὴς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ προσεκύνησας τὸν Ἄρην. Τὸ ὅμοιον πίστευε καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα· ἤγουν ὅταν ἔχῃς πόλεμον εἰς τὴν σάρκα, καὶ τὸν νικήσῃς ἀνδρείως, λογίζεσαι Μάρτυς· εἰ δὲ καὶ νικηθῇς, καὶ πορνεύσῃς, προσεκύνησας τῆς Ἀφροδίτης τὸ εἴδωλον· ἐὰν μεθύσῃς, ἐθυσίασες εἰς τὸν Διόνυσον. ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἐαὺ νικήσῃς αὐτὰ, καὶ καταφρονέσῃς, θέλεις λάβει ἀπὸ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ ἀμαραντίνους τοὺς στεφανίους, νὰ εὐφραίνεσαι μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἀεὶ καὶ παντοτε, καὶ νὰ δοξάζῃς τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἡ Κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο, οἱ Παῖδες δὲ χορεύοντες ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χορεύσωμεν φιλέορτοι σήμερον, ὑμνήσωμεν τὴν Ἄχραντον Δέσποιναν, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄνναν, ἐπαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ὁ λέγων ἐν πνεύματι, ἀχθήσονται Παρθένοι ὀπίσω σου, ἀπενεχθήσονταί σοι, εἰς Ναὸν τῇ Βασιλίδι Μητρί.

Ἡ Γάλλοντο Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ηὐφραίνοντο Δικαίων τὰ Πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μήτηρ, εἰς τὰ Ἅγια προήγετο.

Λ Αμβάνουσα τροφὴν τὴν Οὐράνιον, προέκοπτε Σοφίᾳ καὶ Χάριτι, ἡ γενομένη Μήτηρ, κατὰ σάρκα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἄλλος. Εἰκόνος χρυσῆς.

Ἀ Γκίαις δεναῖς, παρεδίδοτο λοιπὸν Μάρτυς Θεόφρων, τὸ σὸν σαρκίον μαστιζόμενον, καὶ ὠμωτάτως ξεόμενον, σὺ δὲ τὴν ὠδὴν τῷ Κυρίῳ ὑπομένουσα ἔψαλλες, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεᾶις σεμνὴ, ἁπαλὴ καὶ τρυφερὰ πᾶσαν κατέπτυσε, τοῦ τυραννοῦντος τὴν παιώλεθρον, καὶ ἀθεώτατον εὐσασιν, καὶ τὴν τῶν Ῥητόρων σοφίαν, μωρίαν δείξασα ἔψαλλεν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀ Χθεῖσα φρυαῖς, κατεκλείσθης ὡς Φρυαὸς τοῦ Θείου Νόμου, Αἰκατερίνα Καλλιπάρθενε, ἔνθα ἀσωδὴ παρεγένετο, ἅμα τῷ κλεινῷ Πορφυρίῳ, ἡ Βασιλὶς προαπεστάλκασί σοι, καὶ τὴν σφραγίδα παρὰ σοῦ προσδεξαμένη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν Θεοῦ, καὶ ἰσχὺν σωματικῶς Ἁγνὴ κυήσασα, Χριστὸν τὸν Λόγον τὸν ἐνάσιον, καὶ ἐνυπόσατον Ἄχραντε, τοῦτον ἐκδυσώπει σοφίαν, καὶ ἰσχύν μοι δωρήσασθαι, κατὰ ποικίλων μηχανῶν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Μαρτύρων τὸ καύχημα, τῆς Εὐσεβείας μύσης γεγένησαι, τῷ λαμπρῷ σου Νυμφίῳ, Μαρτύρων δῆμον προσαγαγοῦσα Χριστῷ, μεθ' οὗ κραυγάζεις παιεύφημε ψάλλουσα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Λόγος σου Παῖσοφε, πρὸς Σωτηρίαν πολλοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καὶ φωτοφόρους ἔδειξε Μάρτυρας, μεγαλοφώνως σὺν σοὶ ἀνακράζοντας, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεαῖς ὀπίσω σου, ἀκολυθήσασα προσενήνεκταί σοι, διὰ ξίφους Παντάναξ, σὸν μιμυμένη Πάθος τὸ ἄχραντον, καὶ σοὶ τῷ Κτίσῃ βοῶσα ᾗ λέγυσα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Α'Γίων ὁ Ἅγιος, ἐν σοὶ Ἁγίως κατασκηνώσας Ἁγνὴ, Θεοτόκε Παρθενε, σεσαρκωμένος ἐκ σῦ γεγένηται, διὰ τὸ σῶσαι τὸς πίσει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεία.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ο'Ν φείττσιν Ἄγγελοι ᾗ πᾶσαι στρατιαὶ, ὡς Κτίσην ᾗ Κύριον ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοὶ, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς παῦτας τὸς αἰῶνας.

Ε'Τραίνεται σήμερον φαιδρῶς Ἰωακεὶμ, ᾗ Ἄννα ἡ ἄμεμπτος Κυρίῳ τῷ Θεῷ, προσφέρει θυσίαν, τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ, ἐξ ἐπαγγελίας, Ἁγίαν Θυγατέρα.

Κ Αυχῶνται οἱ Ἅγιοι, Δαβὶδ ᾗ Ἰεσσαὶ, Ἰύδας σεμνύνεται. ἐκ ῥίζης γὰρ αὐτῶν, ἐβλάστησε γόνος, ἡ Παρθενος Ἁγνὴ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων.

Π Ροφῆται Ἀπόστολοι, ᾗ Μάρτυρες Χριστῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ᾗ πᾶντες γηγενεῖς, τιμήσωμεν ὕμνοις τὴν Παρθένον Ἁγνὴν, ὡς εὐλογημένην Μητέρα τῦ Ὑψίστυ.

Ν Αῶ σε προσέφερον, Παναχραντε Ἁγνὴ, οἱ θεῖως τεκόντες σε, ὡς θῦμα καθαρὸν, ᾗ ξενῶς αὐλίζῃ ἐν ἁδύτοις Θεῦ, προετοιμαθῆναι εἰς κατοικίαν Λόγυ.

Ἄλλος. Τὸν ἐν καμίνῳ τῦ πυρός.

Μ Ό'νον ποθῦσα τὸν Χριστὸν, τὴν Βασίλισσαν αὐτῷ δῶρον προσφέρεις, Μάρτυς Αἰκατερίνα, ᾗ πλῆθος Στρατιωτῶν, γενναίως ἀθλησαντων εὔδοξε, σὺν τῷ Πορφυρίῳ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Α Ποκοπεῖσα τὸς μασθὸς, ᾗ τὴν κάραν εὐκλεῶς ἀποτμηθεῖσα, τῆς ἐν γῇ Βασιλείας, ἡ Βασιλὶς τὰς μονὰς, σοφῶς Οὐρανῶν ἀπηλλάξατο, περὶ τὸν τῶν ὅλων ἐσῶσα Βασιλέα.

Σ Ὲ τὴν ἀγνὴν Περσεραὼ, μεθοδείαις ὁ δεινὸς παντοίαις ὤφις, ᾗ ἀσθῆ συλλαβέσθαι, ἐμηχανᾶτο πολλῇ, ἀλλ' ὤφθη γελοῖον παιζόμενον, σὺ δὲ πρὸς τὰς ἄνω μετέβης κατοικίας.

Ι Ἐρωτάτη χελιδὼν, ᾗ φιλόσοργος τρυγὼν ᾗ Μάρτυς θεία, ᾗ Παρθένος ᾗ Νύμφη, τῦ Βασιλέως Χριστῦ, φανεῖσα αὐτῷ συναγάλλεσαι, περὶ τὸν νυμφῶνα αὐτῦ χορεβατῦσα.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Μ Ό'νη Θεὸν κυοφορεῖς, τὸν συνέχοντα δρακὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν. ὦ φεικτῦ μυστηίυ, ὦ εὐσπλαγχνίας Θεῦ, πῶς βρέφος ὁρᾶται ὁ ἄσαρκος, σώζων τῷ ἰδίων χειρῶν αὐτῦ τὸ ἔργον;

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σ Αῖς διδαχαῖς Βασίλισσα, πειθαρχῦσα προσέδραμε, τῇ Θεοσεβείᾳ, καὶ σερρῶς ὑπέμεινε, τῶν πόνων τὴν αἴσθησιν, καὶ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς ἀδιαδόχυ προφανῶς ἠξιώθη, βοῶσα τῷ Δεσπότῃ, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς παῦτας τὸς αἰῶνας.

Μ Ετὰ Μαρτύρων γένοιτο, τῶν πιστῶν τὰ αἰτήματα, ἡ τῦ Ἀθληφόρος, τῷ Χριστῷ παείσαται, αἰτῦσα τὰ κρείττονα, ᾗ σωτηείας προξένα, τοῖς τὴν παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτῆς μνήμην, προθύμως ἐκτελῦσι, ᾗ πιστῶς μελῳδῦσι, Λαὸς ὑπερυψῦτε εἰς παῦτας τὸς αἰῶνας.

Σ Εσοφισμένοις ῥήμασιν, ἐπειρᾶτο ὁ Τύραννος, πιθανολογίαις, ὁ δεινὸς χρησάμενος, ἐκλύειν τὴν εὔσασιν, τὴν σὴν ἐλπίσας Ἔνδοξε, ἀλλὰ νυμφευθῆναι τῷ Χριστῷ βυλομένη, ἐβόας τῷ Δεσπότῃ, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψῦτε εἰς παῦτας τὸς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ι Ἑρωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε Παναμωμε, τῆς ὑπερκοσμίυ, τῶν Ἀγγέλων τάξεως. τὸν τότων γὰρ τέτοκας, Δημιυργὸν ᾗ Κύριον, ἐκ Παρθενικῆς, ἀπειρογάμυ Νηδύος, ἐν δύο ταῖς ὑσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποσάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον. Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυῦς.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μεγάλυνον ψυχή μυ τὴν προσενεχθεῖσαν ἐν τῷ Ναῷ Κυρίυ, ᾗ εὐλογηθεῖσαν χερσὶ τῶν Ἱερέων.

Τ Ὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ᾗ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς υἱὸς ἐξ Οὐρανῦ, ἐπὶ πόκου κατῆλθε, ᾗ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος Ἄνθρωπος, ὁ ἄναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τῦ Θεῦ ἡμῶν Ἁγνήν.

Ε Κ τῶν Δικαίων προῆλθεν, Ἰωακεὶμ ᾗ τῆς Ἄννης, ἐπαγγελίας ὁ καρπὸς, ἡ Θεόπαις Μαρία, ᾗ ὡς θυμίαμα δεκτὸν, σαρκὶ νηπιάζυσα, προσφέρεται, Ἱερῷ ἐν ἁγίῳ, ὡς Ἁγία, εἰς τὰ Ἅγια οἰκεῖν.

Τ Ὴν νηπιάζυσαν φύσιν, ᾗ ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, ἀναδειχθεῖσαν τῦ Θεῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, ἐν τῷ Ναῷ τῷ νομικῷ,

Κυ-

Κυείω ϗ σήμερον, ϖροσφέρεται, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας, ϖϖ Δικαίων, ὡς Καρπὸς Πνευματικός.

Σ Γν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, τῇ Θεοτόκῳ ϖροσφόρως, ἀϖαβοήσωμεν πιστοὶ, χαῖρε Πάγκαλλε Νύμφη, χαῖρε Νεφέλη φωτεινὴ, ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καθημένοις, χαῖρε ϖάντων ἡ ἐλπίς.

Η Τῶν Ἁγίων Ἁγία, ϗ Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἁγνὴ, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, ἐκ ϖϖ ϖαγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ϖάσης αἱρέσεως ϗ θλίψεως, τοὺς ϖιστῶς ϖροσκυνοῦντας, τὴν Εἰκόνα, τῆς Ἁγίας σου Μορφῆς.

Ἄλλος. Ἀναρχε Γεννήτορος.

Ε Ἐφούρησε Ἄγγελος, Κυρίε Παντοκράτορος, ἐν τροχῷ ϖροσδεθεῖσαν Μάρτυς Παναύφημε, ᾧ ϖεριεϖάρησαν ἦλοι, λίαν ὀξεῖς, Θεὸν ἀυμνοῦσα, τὸν μόνον δυνάμενον, ἐκ ϖικροῦ θανάτου ῥύεσθαι.

Λ Αὸς ὁ θεώμενος, τὸ θαῦμα ἐμεγάλυνε, τὸν Θεὸν ἀϖελόντος ϖροφῆς ὁρμήματι, ῥύδην τὸ τροχοῦ ϖολὺ ϖλῆθος, μιᾷ φωνῇ, μέγας ἐκβοῶντες, Θεὸς ὁ τῆς Μάρτυρος, ἀληθὴς καὶ ϖαντοδύναμος.

Ω Σ ἔχουσα εὔδοξε, γνησίαν τὴν οἰκείωσιν, ϖρὸς Χριστὸν τὸν Δεσπότην τοῦ Κόσμου σύμϖαντος, ϗ τὴν ϖαῤῥησίαν μεγάλην, αὐτὸν ἡμῖν, ϖάντοτε δυσώπει, γενέσθαι εὐίλατον, τοῖς ϖιστῶς σε μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Θ Εὸς σεσωμάτωται, ἐκ ϖϖ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ὅθεν ϖᾶσα ὑμνεῖσε γενεὰ Δέσποινα, Νόων τε τὰ ϖλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ, σαφῶς κατιδόντα, τὸν ϖάντων Δεσπόζοντα, μορφωθέντα τὸ ἀνθρώϖινον.

Ἄλλος. Ἐξέση ἐϖὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Μ Ετέσης ϖρὸς θαλάμους φωτοειδεῖς, νυμφικοῖς κοσμουμένη σολίσμασι, ϖαρθενικὴν, ἔχουσα λαμπάδα τῇ δεξιᾷ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ φέρουσα, τὴν ἀϖοτμηθεῖσαν σου κεφαλὴν, ϗ νῦν ϖαεισαμένη, Χριστῷ τῷ σῷ Νυμφίῳ, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ϖεριφρούρησον.

Ε Δέχθη σου Θεόφρων ἡ ϖροσευχὴ, τοὺς γὰρ ϖίστει τὴν σὴν ἀναμάζοντας, κλῆσιν Σεμνὴ, σώζει ὁ Δεσπότης ἐκ ϖειρασμῶν, καὶ εὐρωσίαν δίδωσι, νόσων ἀϖαλλάττων ϖαντοδαϖῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. διό σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Δι-

Λ Ιμενί καθορμίσθης νῦν γαληνῷ, εὐσαλῶς τε καὶ κούφως τὴν θάλασσαν, τὴν κοσμικὴν, Μάρτυς διελθοῦσα τελευμιῶν, μὴ ϖειρασθεῖσα Παῦσοφε, ϖλοῦτον ϖολυϖοίκιλον τῷ Χριστῷ, ϖροσφέρουσα Παρθένε, τὸν δῆμον ϖϖ Μαρτύρων, Αἰκατερίνα Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ω Ράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑϖὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτῆς, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, ϖάντων ϖρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθὸς, ὃν νῦν ϗ ϖϖ σωμάτων, ἐϖέκεινα νοοῦμεν, ἐ ϗ τὸ σῶμα ϖεριβέβληται.

Ἐξαϖοστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Π Αρθενομάρτυς εὔδοξε, τῷ Χριστῷ θεία Νύμφη, Αἰκατερίνα Παῦσοφε, ἀγλαόμορφε Κόρη, αὐευφημοῦμέν σε ϖίστει, ϗ τὴν θείαν σου μνήμην, τελοῦμεν· σὺ γὰρ ἔσβεσας, ϖλανῶν ϖᾶσαν εἰδώλων, ῥητορικῆς, καθελοῦσα ϖᾶσαν ἐρεχελίαν. ὑϖὲρ ἡμῶν οὖν ϖρέσβευε, ϗ εἰρήνης τῷ Κόσμῳ.

Ἕτερον. Γυναῖκες ἀκριτίθητε.

Μ Αρτύρων τὸ ἀγλαΐσμα, Παρθένων σεμνοϖρέϖεια, Νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Αἰκατερίνα Παρθένε, σορῷ τῇ ϖϖ λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς ϖρεσβείαις σου, τοῖς ϖροσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν ἅϖασι τὰς ἰάσεις, ἡ ϖρὸς Θεὸν ἀναϖτᾶσα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Η Ν ϖάλαι ϖροκατήγγειλε, ϖϖ Προφητῶν ὁ σύλλογος, Στάμνον ϗ Ῥάβδον ϗ Πλάκα, ϗ Ἀλατόμητον Ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόϖαιδα, ϖιστῶς αὐευφημήσωμεν. σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια ϖϖ Ἁγίων, αὐατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσῶμεν Στίχους, ϛ'. ϗ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς ϖροσόμοια, γ'. Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Λ Αμϖαδηφόροι Παρθένοι, τὴν Ἀειϖάρθενον, φαιδρῶς ὁδοϖοιοῦσαι, ϖροφητεύουσιν ὄντως, ἐν ϖνεύματι τὸ μέλλον, Ναὸς ϗ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑϖάρχουσα, ϖρὸς τὸν Ναὸν μετὰ Δόξης Παρθενικῆς, νηϖιόθεν ἐμβιβάζεται.

Ε Παγγελίας Ἁγίας, ϗ ὁ Καρϖὸς εὐκλεὴς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, αὐεδείχθη τῷ Κόσμῳ, ὡς ϖάντων ὑϖερτέρα, ἡ εὐσεβῶς, ϖροσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν ϖροσευχὴν ϖϖ τεκόντων ἀϖοϖληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Ε Ἰρανίῳ τραφεῖσα Παρθένε ἄρτῳ ϖιστῶς, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, ἀϖεκύησας Κόσμῳ, ζωῆς ἄρτου τὸν Λόγον, ᾧ ὡς Ναὸς,

ἐκ-

ἐκλεκτὸς καὶ παράμωμος, προεμνηστεύθης τῷ πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατεί.

Καὶ τῆς Ἁγίας προσόμοια. Ἦχος β΄.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

ΠΟίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν Αἰκατερίναν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήϊνα, καὶ ἀπασαμένην τὰ ἄφθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστὸν ἀναιρεθεῖσαν, τὴν Νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ διαλάμπουσαν, Πειρσεραὶ τὴν Ἁγίαν, ἥτις ὑπὲρ εἰς πασάδας, προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ΠΟίοις ἐγκωμίων ἄνθεσιν, ἀναδήσωμεν τὴν Ἀθληφόρον, τὴν τὸς δυσσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλανὴν πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς Οὐρανίους νῦν θαλάμους, ἀξίως πεισκιρτῶσαν καὶ χορεύσασαν, Τελάδα θεολογοῦσαν τὴν Παντοκράτορα, σὺν τοῖς Ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς μεσιτείαις, τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχοι ἡμῖν Χριστὸς, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

ΠΟίοις ὑμνῳδιῶν ῥήμασιν, ἐπαινέσωμεν τὴν Βασιλίδα, καὶ Παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Αἰκατερίναν τὴν Παύσοφον, τὴν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τὸς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θράσος τὸ Μαξεντίου καταῤῥάξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σαδίῳ, μέσον αὐομένων, διαγγείλασαν εὐσεβῶς, Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Δόξα. Ἦχος β΄.

ΣΗμερον τῷ Χριστῷ προστάσσεται ἡ πανεύδοξος Ἀθληφόρος, ἡ καθαρωτάτη Νύμφη τῷ ἀπροσίτῳ Νυμφίῳ, καὶ εἰς φωτεινοτάτους εἰσοικίζεται θαλάμους, καὶ τὸ παρθενικὸν καὶ κατάσκιον τοῖς μώλωψιν αὐτῆς Σκῆνος, οὐκ ἀνθρώποις, οὐδὲ τῇ γῇ παραδίδωσιν, ἀλλ' ἐν χερσὶ τίθησι φωτεινῶν καὶ ἀύλων Ἀγγέλων, οἵτινες λαβόντες αὐτὸ, ἀξίως μετεκόμισαν, ἐν ὄρει τῷ Θεοβαδίσῳ τοῦ Σιναίου, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν τῶν προσρεχόντων, τῇ Σορῷ τῶν λειψάνων αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

ΣΗμερον τῷ Ναῷ προστάσσεται ἡ Παράμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. σήμερον τὸ καθαρώτατον Ἁγίασμα, ὡς τελετίζουσα Δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτῃ ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος, χαῖρε μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Δο-

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Δίδοται καὶ Ἅγιον Ἔλαιον ἐκ τῆς Καθέδρας τῆς Ἁγίας. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου.

ΑΔελφοὶ, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν Πίστιν, ὑπὸ Νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν Πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὥστε ὁ Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ Πίστεως δικαιωθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς Πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμέν. Πάντες γὰρ Υἱοὶ Θεοῦ ἐστὲ διὰ τῆς Πίστεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ. πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστὲ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δὲ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, Κύριος πάντων ὤν. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ Πατρός. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ Νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος δ΄.

Ὑπομενῶν ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Στίχ. Καὶ ἔκλινεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

ΤΩ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ. Ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ, ὅτι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε· τίς μου ἥψατο τῶν ἱμά-

SISMANOGLIO MEGARO

ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις, τίς μου ἥψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα, καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

SISMANOGLIO MEGARO

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Ο Ν

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΝ

ΟΡΟΣ ΤΟ ΣΙΝΑΙΟΝ

Τῦ Μακαριωτάτυ Πάπα ϛ Πατριάρχυ Ἀλεξανδρείας

ΚΥΡΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀναρίθμητα χρέη, ὁπῦ ἔχω εἰς τὸν Αὐθεώτην, ϗ Πλάσην μυ Θεόν, ϗ εἰς τὴν Ὑπερευλογημενόην αὐτῦ Μητέρα, δεὺ ἤθελα σφάλλω λέγωντας, πῶς τὸ μεγαλήτερόν μυ χρέος εἶναι τῦτο, τὸ νὰ ἀνοίγω παώτοτε τὸ ἁμαρτωλόν μυ σόμα εἰς πολλὰς ἐπαίνυς τῦ Θεοβαδίστυ Ὄρυς Σινᾶ, μὲ τὸ νὰ εἶναι Ῥίζα, Θεμέλιον, ϗ Καύχημα ὄχι μόνον ἡμέτερον, ἀλλὰ ϗ παντὸς τῦ Κόσμυ. Διὰ τῦτο ἤθελα τολμήσω νὰ εἰπῶ πῶς ἀυτὸ τὸ Εὐλογημενόν Ὄρος Σινᾶ εἶναι καθολικὰ ἐκεῖνος ὁ Παράδεισος, ὁπῦ ὁ Ὑπεράγαθος Κύριος ἐφύτευσε κατὰ Ἀνατολάς. Ἢ πάλιν αἰσως ϗ δεὺ εἶναι ὁ καθολικὸς ἐκεῖνος Παράδεισος, ἀλλ' ὅλως δι' ὅλυ ὅμοιον ἐκείνυ τῦ Παραδείστυ εἶναι. Καὶ λέγω ὅμοιον, διὰ νὰ μὴ κηρύξω ἀυτὸ πλέον Ἁγιώτερον, καὶ Εὐσεβέστερον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν Παράδεισον. Διότι καθὼς ἐκεῖ ἀυτὸς ὁ Θεὸς ἦτον ὁ Μέγας Νομοθέτης, ἔτζι ἐδῶ εἰς τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, ἀυτὸς ὁ ἴδιος καπεσάθη Νομοθέτης. Καὶ ἐκεῖ μεὺ εἰς τὸν Παράδεισον ὁ Θεὸς μίαν μόνον Νομοθεσίαν ἔδωκεν, ἐδῶ δὲ εἰς τὸ Σινᾶ Ὄρος δέκα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπείρυς. Καὶ ἐκεῖ μεὺ ὁ Ἀδὰμ ἐδέχθη τὴν Νομοθεσίαν, ἀμὴ δὲν τὴν ἐφύλαξεν, ἐδῶ δὲ ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς ἐδέχθη τὰς τοσαύτας Νομοθεσίας, ϗ ὅλας τὰς ἐφύλαξεν. Ἐκεῖ ἡ Εὔα πρῶτον σημεῖον ἐσάθη τῆς πρὸς τὸν Ἀδὰμ κακῆς συμβυλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπώλεια γέγονεν εἰς τὸ Γένος τῦ ἀνθρώπων. Ἐδῶ ἡ ἐν Θείῳ

Πυεί καμομένη Βάτος πρῶτον σημεῖον ἐφάνη τῆς Μακαρίας Τριάδος, ϗ ἀρρήτε εὐώσεως τῆς Θεότητος μὲ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ϗ σωτηρία γέγονεν εἰς ὅλον τὸ Γένος τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τῦτο περισσότερον λαμβάνω θάρρος, ϗ ὑψώνω τὴν φωνὴν μεγαλήτερα, ϗ μὲ τὸν νῦν πτερῦμαι ὑψηλότερα, διὰ νὰ βλέπω τὴν κορυφὴν τῦ Ὄρους, ϗ νὰ ἀκόω τὰς Θείκὰς φωνὰς, ὡς σάλπιγγας, νὰ ὀσφραίνωμαι τὰς Ἀγγελικὰς τιμὰς τῦ Θείκῦ καπνῦ, νὰ δροσίζωμαι ὑποκάτω εἰς τὰ σκεπάσματα τῆς Οὐρανίκ νεφέλης, ϗ νὰ φωτίζωμαι ὑπὸ τῶν λαμπροτάτων ἀκτίνων τῦ σύλε τῦ φωτὸς, διὰ νὰ πλέξω τὰς ἐπαίνυς, ϗ τὰ ἐγκώμια τῦ Ὄρυς ἐκείνυ τῦ Θειοτάτε, πλέον ἐσολισμένα, εἰς ἁγιασμὸν ἐδικόν μυ, ϗ δόξαν τῦ Ἁγίυ Θεῦ, τῦ ἐκεῖνο τὸ Ὄρος δοξάσαντος.

Ὅσοι δέ ἐσε Ἀκροαταὶ τῦ λόγυ, μὴ πέσητε εἰς ἀμέλειαν τῆς ἀκροάσεως, νενικημένοι ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν τῶν κοσμικῶν φραγμάτων, εἰδωλολατρεύοντες ὡς ἄλλοι Ἑβραῖοι εἰς τὰς ἀγνωρίσυς κεφαλὰς τῶν δυσκολοκινήτων ζώων, ἀλλὰ λεπτύνετε τὴν διανόιαν ὑμῶν, καὶ σοχαθῆτε φῶς τὴν ἄνοιξιν τῦ σόματός μυ, διὰ νὰ καταλάβετε πόση Χάρις, πόσος Ἁγιασμός, πόση Μεγαλοφρέπεια, πόση Δόξα, πόσος Φωτισμός, πόση Ἀρετὴ, ϗ Ἀγαλλίασις εἶναι εἰς τὸ Ἀγγελόπλεκτον Ὄρος Σινᾶ, τόσον ἀπὸ Θεῦ, ὡσαὐ ϗ ἀπὸ μέρυς τῆς Παναγνε, ϗ Θεοτόκυ Μαρίας. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπῶ παραδειγματικῶς, πόσην αἰσθητικὴν χαρὰν ἔχει ἐκεῖνο τὸ μικρὸν πηλὶ τὸ ἀηδόνι, ὁπότε καθεζόμενον ἐπάνω εἰς τὰ βλασάρια τῦ δενδρου, περιτειγυείζει τὴν κεφαλὴν εἰς ὅλην τὴν ἀνθοβλασοποικιλόμορφον θεωρίαν τῦ περιβόλε, βλέποντας τὴν ὡραίαν σολὴν ἐκείνυ τῦ Καλοκαιρίκ, διὰ τὸ ὁποῖον ϗ ἀχόρτασα, ἡμέραν ϗ νύκτα, εἰς τὸν καιρὸν ὅλον τῆς εὐμορφίας ἐκείνης δὲν παύει, παρὰ νὰ πηγνεύεται μελωδήματα, ἀπὸ τὰ γλυκογαργαρίσματα, εἰς κηλαδισμὸς ὀρεγοφυλλοκαρδίας πάντων τῶν ἀκρόντων; Καὶ πάλιν, πόσην χαρὰν ἔχει εἷς Ὁδοιπόρος, ὁπότε κεκαυμένος ἀπὸ τὴν περισσὴν σράταν, ϗ πεταλαιπωρημένος ἀπὸ τὸν πολὺν καύσωνα τῦ Ἡλίκ, ἤθελε φθάσῃ εἰς μίαν σκοπιὰν μικρᾶ λόφυ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ τρέχῃ μία βρύσις ὑγιεινᾶ ὕδατος, ϗ φθάνωντας ἐκεῖ νὰ ὑποσκιάσῃ καθεζόμενος ὑποκάτω εἰς τὴν σκιὰν τῶν ὑψηλῶν δενδρων, ϗ τὴν κεκαυμένην, ϗ κεκαυμένην αὐτᾶ κεφαλὴν νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ δροσερὰ κτυπήματα τῦ ὕδατος, ϗ τὴν πολλὴν αὐτᾶ δίψαν νὰ θεραπεύσῃ μὲ τὰ ὑγιεινὰ ἐκεῖνα πιοτά; Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπῶ πλέον ἀληθέσερα, ϗ χωρὶς παραδείγματος, ϗ μάλισα πνευματικώτερα, πόσην χαρὰν, πόσην εὐφροσύνην, πόσην ἀγαλλίασιν ἔχω ἐγὼ, Ἀγαπητοί μυ Ἀδελφοὶ, ὤν-

ὤντας κεκαρσμένος ἀπὸ τὰς ματαιότητας τῦ Κόσμυ, ὅταν φθαύω μὲ τὴν ταπεινήν μυ διάνοιαν εἰς τὰ κεχαριτωμένα ὑποσκιάσματα τῦ Ἁγιωτάτυ Ὄρυς Σινᾶ, ϗ ὑποκλίνω τὴν διψασμένην μυ καρδίαν εἰς τὰ δροσερὰ ποτίσματα τῶν Ἀγγελικῶν Χαρισμάτων; Ναὶ βέβαια, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὁπῦ ὡσαὐ τὸ μικρότατον ἀηδόνι, μὲ τὴν πνευματικήν μυ ἀγάπην ἀναπετῶ εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνυ τῦ Ὄρυς, ὡσαὐ εἰς ἄλλον Περίβολον, ϗ Θειότατον Παράδεισον, ϗ βλέποντας τὸν ἐνθρονιασμὸν τῦ Θεῦ, ὁπῦ ἔχει εἰς τὸ Ὄρος ἐκεῖνο, καὶ τὰς ἀνεξαντλήτυς βρύσεις τῶν Παλαιῶν, καὶ Νέων Θαυματουργημάτων, μὲ αἴθισματα εὐωδέσατα τῦ Παναγίκ Πνεύματος, γλυκοκηλαδῶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον μὲ ἐπαίνυς τὰς εὐμορφίας, ὁπῦ ὁ τεισάκτινος Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τελείαν εὐφροσύνην ἔδωκεν εἰς τὸ Εὐλογημένον αὐτὸ Ὄρος τὸ Σίναιον.

Ἄπειροι εἶναι αἱ χάριτες, Εὐλογημένοι μυ Χριστιανοὶ, ὁπῦ σολίζυσι τὸ Θεοβάδιστον Ὄρος τὸ Σίναιον, ϗ δὲν θέλω δυνηθῦ ἐγὼ ποτὲ, αὖ ϗ ὅλα τὰ χείλη, ϗ τὰς γλώσσας τῶν Ῥητόρων ἤθελα περιλάβω εἰς τὸ σόμα μυ, νὰ διηγῶμαι ἑκάσην τῶν χαρίτων αὐτῦ. Διότι ὅλημα ἡ ζωὴ δὲν θέλει φθάσει, εἰς τὸ νὰ πληρώσω ὅλα αὐτᾶ τὰ χαρίσματα μὲ ἀκρίβειαν, ἀλλὰ μόνον τρία μεγάλα Ἀξιώματα τῦ Εὐλογημένυ τύτυ Ὄρυς, παρισάμενος εἰς τὴν εὐλαβητικὴν Ἀκρόασιν ὑμῶν, θέλω διηγηθῆ, εἰς τὰ ὁποῖα ϗ μόνον θέλετε γρίκ ἀρκετοὶ νὰ καταλάβετε τὸ πλῆθος τὸ ἄπειρον τῆς Θειοτάτης αὐτᾶ ὡραιότητος. Πρῶτον μὲν εἶναι, πῶς λέγεται Ὄρος Θεῦ, ὡσαὐ Θρόνος Θεῦ. Καὶ τῦτο διὰ δύο αἰτίας. Πρώτην μὲν, διὰ τὴν ἰδίαν κατάβασιν τῦ Θεῦ. Δευτέραν δὲ, διὰ τὴν θυσίαν ὁπῦ ἔγινεν ἐκεῖ τῦ Θεῦ. Διότι φαίνεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδυ, ἐν Κεφ. ιθ'. πῶς κράζει ὁ Θεὸς μὲ μίαν ἄρατον φωνὴν τὸν Μωϋσῆν, ϗ λέγει αὐτῷ· „ Καταβὰς διαμάρτυραι τῷ Λαῷ, ϗ ἅγνισον αὐτὸς σήμερον, ϗ αὔριον, ϗ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια, καὶ „ ἔσωσαν ἕτοιμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην. Τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τῇ „ τρίτῃ καταβήσεται Κύριος ἐπὶ τὸ Ὄρος Σινᾶ, ἐναντίον παντὸς „ τῦ Λαῦ, ϗ ἀφορίεις τὸν Λαὸν κύκλω, λέγων, προσέχετε ἑαυ- „ τοῖς τῦ ἀναβῆναι εἰς τὸ Ὄρος, ϗ θίγειν τι αὐτῦ. πᾶς ὁ ἁψά- „ μενος τῦ Ὄρυς θανάτῳ τελευτήσει. ὄχ ἅψεται αὐτῦ χεὶρ, ἐν „ γὰρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται, ἐάν „ τε κτῆνος, ἐάν τε ἄνθρωπος, ὐ ζήσεται". Ἀπὸ τῶρα, λέγει, ἕως εἰς τρεῖς ἡμέρας θέλω καταβῆ εἰς τὸ Ὄρος τῦτο τὸ Σινᾶ, ἐγὼ ὁ Θεὸς, ϗ καθάρισον τὸν Λαὸν τῶν Ἑβραίων ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἡμέραις, ϗ ἂς πλύνωσι τὰ φορέματα αὐτῶν, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι

εἰς

εἰς τὴν τείτην ἡμέραν. Διότι εἰς τὴν τείτην ἡμέραν θέλω καταβῇ εἰς τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, ὡσαὺ εἰς τόπον ᾗ θρόνον μυ, αὔτικρυς ὅλυ τῦ Λαῦ. Καὶ σὺ ξεχώεισαι τὸν Λαὸν τειγύρυ εἰς τὸ Ὄρος, λέγωντας πρὸς αὐτὺς, νὰ φυλάττωνται νὰ μὴ πλησιάσωσιν, ἢ νὰ ἐγγίσωσι ποσῶς εἰς τὸ Ὄρος· διότι ὅποιος πλησιάσει εἰς τὸ Ὄρος, ἢ ἐγγίσει, θέλει ἀποθαίνει. Καὶ χεὶρ ἂς μὴ ἐγγίσῃ εἰς αὐτὸ, διότι θέλει λιθοβοληθῇ μὲ λίθυς, ἢ θέλει σαγιτευθῇ μὲ τόξον, εἴτε ζῶον εἶναι, εἴτε ἄνθρωπος, δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ. Ἀκύετε παιδία μυ, ἀκύετε ἀδελφοί μυ τί λέγει ὁ Θεὸς διὰ τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ; Ἴσα λογιάζει τὸν τόπον ἐκεῖνον φοβερὸν, ὡσαὺ ᾗ τὸ ἴδιον αὐτῦ πρόσωπον. Καὶ καθὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰδῇ τινὰς τὸ Πρόσωπον τῦ Θεῦ, ᾗ νὰ ζήσῃ, λέγει γὰρ τῷ Μωϋσῇ ὁ Θεός· „ Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μυ, ὁ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ „ πρόσωπόν μυ, ᾗ ζήσεται“. Ἔτζι λέγει ᾗ διὰ τὸ Ὄρος τὸ Σίναιον, πῶς δὲν εἶναι δυνατὸν ὄχι μόνον νὰ τὸ ἰδῇ τινὰς, ἀλλὰ μήτε νὰ ἐγγίσῃ εἰς αὐτὸ, ἢ νὰ αὐαβῇ, ᾗ νὰ ζήσῃ. Ὦ ἁγιασμὸς, ὦ μεγαλειότης τῦ Ὄρυς! Καὶ διὰ τί τόσον; Διότι εἶναι τὸ πρόσωπον τῦ Θεῦ ἐκεῖ. Καὶ καταλαμβαίομεν τῦτο ἀπὸ τὰ σημεῖα τῦ Θεῦ. Καθὼς γὰρ ἀπὸ τὰς σολὰς, καὶ τὰς παρατάξεις, ᾗ ἀπὸ τὰς σάλπιγγας γνωείζομεν τὴν παρυσίαν τῦ Βασιλέως, τοιυτοτρόπως ἀπὸ τὸν καπνὸν, ὁπῦ ἦτον ἐσολισμένον ὅλον τὸ Σινᾶ Ὄρος, ᾗ ἀπὸ τὰ λοιπὰ σημεῖα ἐγινώσκετο ἡ Συγκατάβασις τῦ Θεῦ εἰς αὐτό. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὅλος πῦρ, καθὼς λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος εἰς τὰς Ἐρωταποκρίσεις ὁπῦ ποιεῖ. „ Θεῖον πῦρ ἐστι κα„ ταναλίσκον“. Οὕτως ἐμαρτύρει ἡ Γραφὴ εἰς τὸ, ιθ'. Κεφ. τῆς Ἐξόδυ. „ Τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβη„ κέναι ἐπ' αὐτὸ τὸν Θεὸν ἐν πυρί“. Εἶχε παρατάξεις τὴν νεφέλην, ὁπῦ ἐσκέπαζε τὸ Ὄρος, τὺς σύλυς, ᾗ τὰς φωτεινὰς λαμπάδας, ὁπῦ ἐφαίδρυνον ὅλον τὸν τόπον. Εἶχε ᾗ σάλπιγγας τὰς φωνὰς, ὁπῦ ἠκύοντο, ᾗ τὰς ἰδίας Ἀγγελικὰς, ὁπῦ ἐσάλπιζον κύκλω τῦ ὅλυ Ὄρυς, καθὼς εἰς τὸ, κ'. Κεφ. τῆς Ἐξόδυ ὁ Μωϋσῆς αὐτὸς ἰσορεῖ. „ Καὶ πᾶς ὁ Λαὸς ἑώρα τὴν φωνὴν, ᾗ τὰς λαμπά„ δας, ᾗ τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, ᾗ τὸ Ὄρος τὸ καπνίζον“. Καὶ εἰς τὸ, κδ'. Κεφ. τῆς Ἐξόδυ. „ ᾗ Ἀναςὰς Μωϋσῆς, ᾗ Ἰη„ σῦς ὁ παρεσηκὼς αὐτῷ, αὐέβησαν εἰς τὸ Ὄρος τῦ Θεῦ, ᾗ κατέ„ βη ἡ δόξα τῦ Θεῦ ἐπὶ τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, ᾗ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ „ νεφέλη ἑξ ἡμέρας, ᾗ ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωϋσῆν τῇ ἡμέρᾳ τῇ „ ἑβδόμῃ ἐκ μέσυ τῆς Νεφέλης, τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίυ, „ ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῦ Ὄρυς, ἐναντίον τῶν Υἱῶν „ Ἰσ-

„ Ἰσραήλ“. Ἀπὸ ἐτῦτα ὅλα γνωείζομεν πῶς ὁ Θεὸς κατέβη εἰς ἐκεῖνο τὸ Ὄρος, καὶ ἀπέδειξεν αὐτὸ Ὄρος ἑαυτῦ Παναγιον, καὶ Θρόνον Οὐρανίον. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐνδοξότερον τῆς διηγήσεώς μυ. τῦτο μὲ παρακινεῖ περισσότερον νὰ θαυμάζω τὸ Ὄρος αὐτό. Διότι ὡς μέσον Ἅγιον εὐείσκεται τὸ Ἅγιον Ὄρος Σινᾶ, μὲ τὸ νὰ διατάξῃ ἐκεῖ ὁ Θεὸς τὰς ἐντολὰς, μὲ τὰς ὁποίας ὁ Κόσμος ὅλος ἕως τῦ νῦν κυβερνᾶται. Ὅλαι αἱ Γραφαὶ ἕως τῆς σήμερον, ᾗ εἰς τὺς αἰῶνας εἶναι ἐσολισμέναι. Διότι ἔτζι λέγει ὁ ἴδιος Θεὸς τῷ θεράποντι αὐτῦ Μωϋσῇ. „ Ἀνάβηθι πρός με εἰς τὸ Ὄρος, ᾗ ἴσθι „ ἐκεῖ, ᾗ δώσω σοι τὰ Πυξία τὰ λίθινα, ᾗ τὸν Νόμον, ᾗ τὰς „ Ἐντολὰς, ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς“. Καὶ τί ἄλλο μεγαλήτερον Ἀδελφοί μυ, ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιχειρισθῇ ὁ Θεὸς διὰ Τράπεζαν τῶν γραψημάτων αὐτῦ τῦτο τὸ Εὐλογημένον Ὄρος τὸ Σινᾶ; Ἂν εἴπωμεν πῶς εἶναι θεμέλιον ὅλυ τῦ Κόσμυ πνευματικὸν, τάχα σφάλλομεν; Οὐχί. Διατὶ ᾗ Ἐθνικοὶ, ᾗ Ἑβραῖοι, ᾗ Χριςιανοὶ εἰς ἐκείνας τὰς ἐντολὰς εἶναι ἐσπειγμένοι. Διὰ τῦτο ᾗ ἐγὼ λαμβάνω πάλιν ἀφορμὴν νὰ κηρύττω πλέον μεγαλοφώνως, πῶς εἶναι Ὄρος Θεῦ. Καὶ ἑρμηνεύει με Ἰοθὼρ ὁ Πενθερὸς τῦ Μωϋσέως, ὁ ὁποῖος ἐρχόμενος μὲ τὴν γυναῖκα τῦ Μωϋσέως, ᾗ μὲ τὰ παιδία αὐτῦ, ξεχωρισὰ ἐγύρευε νὰ εὕρῃ τὸ Ὄρος τῦ Θεῦ, ᾗ ἀφ' ἕ ἤθελεν εὕρῃ τὸ Ὄρος τῦ Θεῦ, ἐκεῖ νὰ εὕρῃ ᾗ τὸν Μωϋσῆν. „ Καὶ ἦλθεν Ἰοθὼρ ὁ Πεν„ θερὸς Μωϋσέως, ᾗ οἱ Υἱοὶ, ᾗ ἡ γυνὴ πρὸς Μωϋσῆν εἰς τὴν „ ἔρημον, ἕ παρενέβαλεν ἐπ' Ὄρυς τῦ Θεῦ“. Λέγω ἀκόμι αὐτὸ τὸ Ὄρος Οἶκον τῦ Θεῦ. Διότι ὁ ἴδιος Θεὸς ἐξύμωσεν ἄρτυς ἀπὸ τὴν Οὐρανίον αὐτῦ Ἀποθήκην, καὶ ἔθρεψε τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων. Ἔτζι λέγει ὁ Προφητάναξ Δαβίδ. „ Ἄρτον Ἀγγέλων ἔφαγεν „ ἄνθρωπος“. Καὶ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν αὐτὴν Ἰσοείαν τῆς Ἐξόδου ἐν Κεφ. ις'. „ Τὸ πρωῒ ἐγένετο καταπαυομένης τῆς δρόσυ „ κύκλω τῆς παρεμβολῆς, ᾗ ἰδὺ ἐπὶ πρόσωπον τῆς ἐρήμυ κόριον „ λευκὸν ὡσεὶ πάγος ἐπὶ τῆς Γῆς“. Τὸ πρωῒ, λέγει, καθὼς ἄρχιζεν ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς νὰ χολάζῃ ἀπὸ τὴν θέρμην τῆς ἡμέρας, εὐθὺς εὐείσκετο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐρήμυ εὖ πρᾶγμα ἄσπρον, ὡσαὺ τὸ κόριον, ᾗ ἦτον ὡσαὺ πάγος ἐπαίω εἰν τὴν Γῆν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβραῖοι συνάγοντες ἔτρωγαν εἰς τόπον ψωμίν, ᾗ ἐφαίνετο εἰς αὐτὸς πολλὰ εὔνοσον, ᾗ ἐχορτάζοντο. Γινώσκετε ᾗ τὸν Προφήτην Δαβὶδ τί λέγει εἰς τὸν, ξζ'. Ψαλμὸν περὶ τύτυ τῦ Ὄρυς. καθολικὰ Οἶκον τῦ Θεῦ φανερώνει αὐτὸ τὸ Ὄρος, λέγων· „ Τὸ Ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ“. Ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσετε περισσότερον τὰ λόγια τῦ Προφήτυ, ᾗ τὴν ἀξιότητα τῦ

Ὄρυς

Ὄρος τότε, ἀκόσατε τὴν ἐξήγησιν τῶ καθ' ἑνὸς λόγε, ϗ τῆς κάθε μιᾶς λέξεως. Πρῶτον λέγει αὐτὸ πῶς εἶναι Ὄρος τὸ Θεῦ, ὄχι ὡσαὶ κτίσμα, διατὶ ϗ ἄλλα Ὄρη ὡσαὶ κτίσματα τῦ Θεῦ, Ὄρη τῦ Θεῦ λέγονται, ἀμὴ ὡσαὶ διωρισμένον Ὄρος εἰς κατοίκησιν τῦ Θεῦ. Διὰ τῦτο ϗ παρακάτω λέγει. „Ὄρος πῖον τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῆ παχύ. Καὶ ποῖον ἄλλο φᾶγμα θέλει γεύη παχύτερον, ἀπὸ ἐκεῖνο ὁπῦ τρέφει ὁ Θεὸς μὲ τὴν κατοίκησίν τε; Λέγει αὐτὸ ἀκόμι ϗ εὐλαβές, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῆ, πῶς τὸ καθολικὸν εὐλαβητικὸν Ὄρος ἀπὸ ὅλα τὰ Ὄρη, εἶναι τὸ εὐλογημένον Ὄρος Σινᾶ. Μὲ τὸν ὁποῖον λόγον ὁ Προφήτης, ϗ Βασιλεὺς φροσάζει ἡμᾶς καθολικὰ, ὅλην ἡμῶν τὴν εὐλάβειαν, ϗ ὅλον ἡμῶν τὸν πόθον, εἰς ἄλλον τόπον νὰ μὴν ἔχωμεν πεειοσότερον, ὡσαὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Οἶκον τῦ Θεῦ· διότι λέγει παρακάτω πλέον καθαρώτερα λόγια. „Ἵνα τί ὑπολαμβάνετε Ὄρη πετυρωμένα; Τὸ Ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ“. ὁπῦ θέλει νὰ εἰπῆ. Τί λογιάζετε τὰ λοιπὰ Ὄρη; τί καχᾶδε πῶς ἐσὲ κατάφυτα, καὶ πεπυκνωμένα μὲ δένδρα, ϗ πηκτογαλακτισμένα ἀπὸ Ἁγιάσματα, ϗ εὐλαβείας; Ἕν μόνον εἶναι τὸ δασύ, τὸ παχύ, τὸ εὐλαβητικὸν, τὸ πηκτὸν, τὸ Ἅγιον, τὸ τίμιον, τὸ ἐνάρετον, τὸ καθαρὸν, τὸ Οὐράνιον, τὸ Πνευματικὸν, τὸ Ἀγγελικὸν, ϗ Θεϊκὸν Ὄρος. Ναὶ, διότι αὐτὸ „εἶναι τὸ Ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ“. Αὐτὸ εἶναι μόνον, ὁπῦ ἐξελέξατο ὁ Μέγας Βασιλεὺς Θεὸς νὰ κατοικῆ. Λέγεται δεύτερον, Ὄρος Θεῦ διὰ τὴν θυσίαν. Διότι λέγει ὁ Μέγας Μωϋσῆς εἰς τὸ κδ'. Κεφ. τῆς Ἐξόδε. Πῶς ὡσαὶ ἦκσαν ἀπὸ τὸ σόμα τῦ Θεῦ τὰ ὅσα ἐφρόσαξε νὰ φυλάττωσιν οἱ Ἑβραῖοι, ἐγείρεται ὁ Μωϋσῆς μίαν ταχυνὴν, ϗ ποιεῖ εὐ Θυσιασήειον ὑποκάτω εἰς τὴν ποδίαν τῦ Ὄρες, ϗ ἔβαλε πέειξ δώδεκα λίθες, εἰς ἀειθμὸν τῶν δώδεκα Φυλῶν τῦ Ἰσραήλ. Ἔπειτα φροσάζει τὸς νέες τῶν Ἑβραίων, νὰ ὑπάγωσι νὰ φέρωσι μοχάεια καθαρὰ, τὰ ὁποῖα φέροντες ἐποίησαν θυσίαν τῷ Θεῷ. „Ὀρθείσας δὲ Μωϋσῆς τὸ φρωΐ, „ϣκοδόμησε Θυσιασήειον τῷ Κυείω ὑπὸ τὸ Ὄρος, ϗ δώδεκα λί„θες, εἰς τὰς δώδεκα Φυλὰς τῦ Ἰσραήλ, ϗ ἐξαπέσειλε τὸς νεα„νίσκες τῶν Υἱῶν Ἰσραήλ, ϗ αὐήνεγκαν ὁλοκαυτώματα, ϗ ἔθυ„σαν θυσίαν σωτήειον τῷ Θεῷ.“ Καὶ τότη ἡ θυσία δεν ἦτον εὕρεσις τόσον τῦ Μωϋσέως, ὅσον ἦτον φρόσαγμα τῦ Θεῦ, ὁπῦ ἐπρόσαξεν εἰς αὐτὸν, ὁπότε ἔπεμπεν αὐτὸν εἰς τὸν Βασιλέα Φαραὼ Αἰγύπτε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸς Ἑβραίες, ὁπῦ λέγει αὐτῷ ἐκεῖ διὰ σημεῖον, πῶς σὲ πέμπω ἐγὼ νὰ ἔλθετε ὕστερον εἰς τῦτον μὲ τὸν τόπον τὸν Ἅγιον νὰ μὲ λατρεύσετε μὲ θυσίας. „Καὶ τῦτο τὸ σημεῖον,

„μεῖον, ὅτι ἐγώ σε ἐξαποσελῶ ἐν τῷ ἐξαγαγεῖν τὸν Λαόν με ἐξ „Αἰγύπτε, ϗ λατρεύσετε τῷ Θεῷ ἐν τῷ Ὄρει τότῳ“. Πῶς λογιάζετε τώρα εὐα τόπον, ὁπῦ ὁ ἴδιος Θεὸς φροσάζει ϗ ἡ φρώτη αὐτῦ λατρεία νὰ γεύῃ ἐκεῖ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον; Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς τὸ Καθολικὸν Ἁγίασμα τῦ Θεῦ εἶναι; Καὶ ἀκόσατε πάλιν τὸν Προφήτην Δαβὶδ τί λέγει, Ψαλμῷ, κγ'. „Τίς ἀναβήσεται „εἰς τὸ Ὄρος Κυείε; Ἢ τίς σήσεται ἐν τόπῳ Ἁγίῳ αὐτῦ“; Καὶ πάλιν πλέον ἀξιώτερα ἀλλαχῦ λέγει· „Καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸς εἰς „Ὄρος Ἁγιάσματος αὐτῦ, Ὄρος τῦτο, ὃ ἐκτήσατο ἡ δεξιὰ αὐτῦ“. Ἔξω ἀπὸ τὸν Ἁγιασμὸν τῆς θυσίας, εἰς αὐτὸ τὸ Ὄρος κατέσησε ϗ ἄλλα Ἁγιάσματα πεειοσότερα. Ἱερεῖς, καὶ τὰς Ἱερατικὰς Στολὰς, ϗ τὴν Κιβωτὸν τῦ Μαρτυείε. Ἱερεῖς μεὺ, τὸν Ἀαρὼν, καὶ τὸς Υἱὸς αὐτῦ, Ναβαὰδ, Ἀβιὰδ, Ἐλεάζαρ, ϗ Ἰθάμαρ. Στολὰς δὲ Ἱερατικὰς, τὸ Πεειστήθιον, τὴν Ἐπωμίδα, τὸν Ποδήρη, τὸν Χιτῶνα, τὴν Κίδαειν, τὴν Ζώνην, τὸς Κρωσὸς ἐκ χρυτίε, τὰς χρυσᾶς Ἀσπιδίσκας, τὸς Δακτυλίες, τὸν Ὑποδύτην ὑπὸ τὴν Ἐπωμίδα, τὴν Ὠαν κύκλω, τὸς Ῥοΐσκες ἐξ Ὑακίνθε, ϗ Πορφύρας, ϗ Κοκκίνε, ϗ Βύσσε, τὸς Κώδωνας, τὴν Μίτραν, ϗ τὸ Πέταλον. Πεεὶ τότων ἀναγνώσατε τὸ, κή. τῆς Ἐξόδε Κεφάλαιον, ϗ θέλετε εὕρει ταῦτα πλέον καταλεπτῶς. Πάλιν τὴν Σκηνὴν τῦ Μαρτυείε, εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον Ὄρος παρήγειλε νὰ κατασκευαθῇ ἀπὸ ξύλα ἄσηπτα, ϗ τὰ σολίσματα καθ' ἑῦ, ϗ τὰ σκεύη, τὰ καλύμματα, τὰ Διατόνια, οἱ Μοχλοὶ, οἱ Στύλοι, οἱ Ἀναφορεῖς, τὸ Γλασήειον, τὸ Καταπέτασμα, τὰ Ἰσία τῆς Αὐλῆς, αἱ Λίθοι, τὰ Θυμιάματα, τὸ Ἔλαιον τῦ Χείσματος, τὸ Ἔλαιον εἰς τὸ φῶς, τὰ Ἀρώματα εἰς τὸ Ἔλαιον τῆς Χείσεως, ἡ Τράπεζα, ἡ Λυχνία, τὸ Θυμίαμα, τὸ Ἐπίπασρον τῆς Θύρας, τὸ Θυσιασήειον, τὰ χρυσᾶ Χερυβὶμ, αἱ ἀργυραῖ Φιάλαι, ϗ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ἡγιασμένα σκεύη. Ἕως ἐδῶ ἐμάθετε πῶς τὸ Θεοβάδισον Ὄρος Σινᾶ λέγεται Ὄρος Θεῦ, ϗ καθολικὰ Κατοικητήειον αὐτῦ τῦ Θεῦ, ϗ τῦτο εἶναι τὸ φρῶτον ἀξίωμα ὁπῦ ἔχει. Δεύτερον δὲ ἀξίωμα τῦ Ὄρους ἐκείνε, ϗ ὅλε τῦ εὐλογημένε τόπε εἶναι, ὅτι ἐσὶ τόπος, ϗ Κατοικητήειον τῆς Παρθένε, ϗ Θεοτόκε Μαείας. Καὶ ἀποδείχνομεν τῦτο μὲ τὰ σκεύη, ὁπῦ ὁ Θεὸς φροσάζει νὰ σολιθῇ ἡ Σκηνὴ τῦ Μαρτυείε. Πρῶτον ἡ Λυχνία, μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλο τίποτες δεν σημειώνει ὁ Θεὸς, παρὰ τὴν Παίαγνον, ϗ Παρθένον Μαείαν, διὰ τὴν ὁποίαν Λυχνίαν φροεφήτευσε πεειοσότερον ὁ Προφήτης Ζαχαείας, Κεφ. δ'. ὁπότε ὡς ἐν ἐκστάσει ἐθεώρει μίαν χρυσῆν Λυχνίαν, ϗ εἰς τὴν μέσην εἶχε λαμπάδιον, ϗ ἦτον ἑπτὰ Λύχνοι ἑπανώ αὐτῆς,

τῆς, καὶ ἑπτὰ Ἐπαρυσείδες τοῖς Λύχνοις τοῖς ἑπαίω αὐτῆς, καὶ δύο Ἐλαῖαι ἑπαίω αὐτῆς, μία ἐκ δεξιῶν τοῦ λαμπαδίου αὐτῆς, καὶ μία ἐξ εὐωνύμων. Οἱ ἑπτὰ Λύχνοι εἰς τὴν χρυσῆν Λυχνίαν εἶναι αἱ ἑπτὰ Χάειτες, ὁποῦ ἐσκέπασαν τὴν χρυσῆν, καὶ καθαρὰν Παρθένον. Τὸ Λαμπάδιον ἄλλο δεὺ εἶναι, παρὰ τὸ εὐλογημένον Παιδίον τῆς Παρθένυ, ὁ Κύειος ἡμῶν Ἰησῦς Χειστός. Αἱ δύο Ἐλαῖαι ἐκ δεξιῶν, καὶ ἐξ εὐωνύμων, μόνος αὐτὸς ὁ Ζαχαείας ἐρωτῶντας τὸν Ἄγγελον, ἔμαθε παρ' αὐτῦ ποῖαι εἶναι· διότι εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος. „Οὗτοι οἱ δύο Υἱοὶ τῆς ποιότητος παρεστή-„κασι Κυείῳ πάσης τῆς γῆς". Εἶναι, λέγει, οἱ δύο Υἱοὶ, ὁ Υἱὸς τῦ Θεῦ, καὶ ὁ Υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ, ὁπῦ εἶναι ὁ Χειστός· διότι διαφορετικὸς Υἱὸς εἶναι, καὶ ὡσαὺ Θεὸς εἶναι ἄλλος, καὶ ὡσαὺ Ἄνθρωπος ἄλλος, καὶ ὡσαὺ Θεὸς ἀνθρωπος εἷς αὐτοὶ καὶ οἱ δύο. Παείσανται δὲ εἰς τὸν Κύειον πάσης τῆς γῆς. Διότι εἶναι ὅλος Θεότης, καθὼς ὁ Μακάειος Παῦλος μαρτυρεῖ. „Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ παῦ τὸ „πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς". Δεύτερον ἡ Τράπεζα. Αὐτὴν τὴν Τράπεζαν ἐσήμαινεν ὁ θαυμάσιος Σολομὼν εἰς τὸ, Θ'. Κεφ. τῶν Παροιμιῶν, ὁπότε ἔλεγεν· „Ἡ Σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶ-„κον, καὶ ὑπήρεισε Στύλυς ἑπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ „ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς Οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυ-„τῆς Τράπεζαν". Ὡσαὺ Τράπεζα μὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ Ἀειπάρθενος Μαείας εἶναι εἰς τὸν Οἶκον τῦ Θεῦ, λέγω εἰς τὸ Εὐλογημένον Ὄρος Σινᾶ, πλησιοσόλισος μὲ παντοδαπῆ μυσικὴν βρῶσιν, ξεχωεισὰ δὲ μὲ τὸν Ἄρτον τῆς Ζωῆς τὸν ἐκ τῦ Οὐρανῦ καταβαίνα, ὁ ὁποῖος δεὺ εἶναι ἀπὸ φροζύμιον, ἤγουν ἀπὸ σπορὰν ἀνδρὸς, ἀλλ' αὐτὸς μόνος ἀφ' ἑαυτῦ Ἄρτος ἀνεβατὸς, μὲ τὸν τρόπον, ὁπῦ μόνος αὐτὸς οἶδε. Τείτον ἡ Θυσία. Αὐτὴν τὴν Θυσίαν τὴν Παρθενικὴν ἐσήμαινεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Προφήτην Σοφονίαν, Κεφ. ά. λέγων· „Ἐγγὺς ἡμέρας τῦ Κυείυ, ὅτι ἡτοίμασε Κύειος τὴν Θυσίαν αὐ-„τῦ, καὶ ἡγίασε τὺς κλητὺς αὐτῦ". Ἀπὸ τοιαύτην Θυσίαν τὴν Παρθένυ ἐξῆλθεν ἡ εὐωδία ἡ Θεϊκὴ, τὸ κεχαειτωμένον Ὄνομα τῦ Υἱῦ αὐτῆς, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Νύμφη εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων ἔλεγε· „Μῦρον ἐκκενωθὲν ὄνομά σε, διὰ τῦτο αἱ Νεαϊδες ἠ-„γάπησάν σε". Τέταρτον, ἡ χρυσῆ Στάμνος, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ἔξοδον φροσάσει τῷ Μωϋσῇ, ὁπότε ἔβρεχε τὸ κόειον ἐκεῖνο, ὁπῦ ὠνομάζετο Μαύνα, νὰ λάβῃ μίαν Στάμνον, καὶ νὰ βάλλῃ μέσα εὖ μέτρον, διὰ νὰ βληθῇ καὶ αὕτη ἡ Στάμνος εἰς τὴν Κιβωτὸν, νὰ εἶναι εἰς φύλαξιν εἰς τὰς μετὰ ταῦτα γενεὰς αὐτῶν. Λέγει δὲ ὕτω· „Λάβε Στάμνον χρυσῆν εὖα, καὶ ἔμβαλε εἰς „αὐ-

„αὐτὸν πλῆρες τὸ Γομὸρ τῦ Μαὺ, καὶ ἀποθήσεις αὐτὸ ἐναντίον τῦ „Θεῦ, εἰς διατήρησιν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν, καὶ ὃν τρόπον συνέταξε „Κύειος τῷ Μωϋσῇ, ὕτως εἶπε Μωϋσῆς τῷ Ἀαρὼν ποιῆσαι, καὶ ἐ-„ποίησε". Λέγεται ἀκόμα τόπος, καὶ κατοικητήειον τῆς Παρθένυ· διότι μὲ ξεχωεισὸν ἀπεικόνισμα ὁ Μέγας Ἀειτοτεχνίτης Θεὸς μόνος αὐτὸς ἐζωγράφισεν αὐτὴν εἰς τὸ θαυμασὸν αὐτὸ Ὄρος Σινᾶ, ἀπεύαντι τῷ Θειοτάτῳ Προφήτῃ Μωϋσέως, μὲ τόσον ἐξαίσιον τρόπον, ὁπῦ πᾶς ἀνθρώπινος νῦς ποτὲ δεὺ ἤθελε δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ. Διότι δεὺ ἤθελε δυνηθῇ τις νὰ βλέπῃ μίαν Βάτον νὰ καίεται, καὶ νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ βλασαύῃ δροσερὰ βλασάεια. Διὰ τῦτο καὶ μεγάλοι Μάρτυρες θαυμάζυσι τῦτο, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεὸς θαυμάζει τὸ τοιῦτον, ὄχι ὡς ξεύον τῆς αὐτῦ Παντοδυναμίας, ἀλλ' ὡς ξεύον τῆς Φύσεως. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἡ καυσικὴ ἐνέργεια ἐζήτει μίαν φθορὰν τῦ πρώτυ δροσερῦ εἴδυς εἰς ἀπεξηραμένην ὕλην ἀδιάβατον, μὲ ὅλον τῦτο ἐγεύετο τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς εἰς κάλλος βλασόμορφον. Διὰ τῦτο ὡς θαυμαζόμενος ὁ Θεὸς, ἢ καὶ ὡς θαῦμα ἐξαίσιον λογιζόμενος τὸ πρᾶγμα, παρακινεῖ τὸν Προφήτην νὰ λύσῃ τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν αὐτῦ μὲ πολὺν φόβον καὶ εὐλάβειαν, ἤγυν νὰ ἀφήσῃ ὅλα τὰ σαρκικὰ, καὶ γήϊνα, καὶ τὰς γεώδεις, καὶ φυσικὰς λογαειασμὰς, ἐὰν θέλῃ νὰ ἰδῇ τοιῦτον μυσήειον, καὶ νὰ εὐχαεισηθῇ εἰς αὐτὸ τὸ μυσήειον. „Ἐκάλεσε, λέγει, αὐτὸν Κύειος ἐκ τῆς Βά-„τυ λέγων, Μωϋσῆ, Μωϋσῆ, Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐσι Κύειε; Ὁ δὲ „εἶπε· Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε. Λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν συ. Ὁ „γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἔσηκας, Γῆ Ἁγία ἐσι". Θαυμάζεται τὸ δεύτερον καὶ ὁ Μωϋσῆς. Ἐπειδὴ ἐκεῖ ὁπῦ ἐκάθητο, καὶ ἐποίμαινε τὰ φρόβατα, ἀπὸ ἐκεῖ βλέπωντας τὴν Βάτον αὐτὴν νὰ καίεται, εὐθὺς ἐλογιασε τῦτο ὡς ξεύον τῆς φύσεως. Διὸ καὶ μὲ πολὺν πόθον ἔλεγε· „Παρελθὼν ὄψομαι τὸ Ὅραμα τὸ Μέγα τῦτο, ὅτι οὐ „κατακαίεται ἡ Βάτος". Ἂς ὑπάγω, λέγει, νὰ ἰδῶ τῦτο τὸ μεγάλον Ὅραμα, πῶς εἶναι ἐτῦτο, ὁπῦ ἐκβάλλει ἡ Βάτος φωτίας, καὶ δεὺ κατακαίεται; Χρειάζεται τώρα ἄλλο τι πλέον φανερώτερον, Ἀδελφοί μυ, καὶ καθαρώτερον, ὁπῦ νὰ σημαίνῃ ὁλοφανέρα τὴν Κυείαν ἡμῶν, τὴν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον, ὡσαὺ ἐτῦτο; Καὶ ὄχι μόνον αὐτὴν μόνην τὴν Παρθένυ σημαδεύει, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐλογημένην Γενύησιν τῦ Χειστῦ ἐξ αὐτῆς τῆς Παρθένυ. Διότι συλλογίδητε, παρακαλῶ, τὴν φωτίαν πῶς εἶναι ὁ Θεὸς, καθὼς καὶ αὐτοὶ μόνοι δύναδε νὰ καταλάβετε τῦτο. Ἀπὸ γὰρ τῦ Αἴθω, ὁπῦ σημαίνει τὸ καίω, παράγεται τὸ Θεὸς Ὄνομα. Ἐπειδὴ καὶ τακαίονται πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι, καὶ παύτες οἱ ἐργάται τῆς ἁμαρτίας

τίας ἐνώπιον αὐτῦ. Ἡ Βάτος πάλιν πισώθητε πῶς εἶναι ἡ Παρθενός. Ἡ δὲ καῦσις ὁπῦ ἐγενέτο εἰς αὐτὴν, ἦτον ἐκείνη ἡ ἄῤῥητος Σύλληψις, ὁπῦ ἡ Παρθενός εἰς τὴν Ἁγίαν αὐτῆς Κοιλίαν, ὡσαὐ ἡ Βάτος τὴν φωτίαν, τὸν ἀχώρητον Θεὸν πῦρ ὄντα ἐχώρησε. Τὰ δὲ βλασάεια ὁπῦ ἐβλάσανον, ἦτον καθολικὰ τὸ ἄσπαρτον Παιδίον ὁπῦ ἐγεύνησεν. Ὦ Μυσήειον, ὦ πρᾶγμα, ὦ θεωεία! Ποῖος ἆρα συλλογιζόμενος τοσαύτας Ἁγιότητας τῦ εὐλογημεύυ ἐκείνυ Τόπυ, δὲν ἤθελε μακαρίζῃ ὄχι μόνον τὴν ἀσκητικωτάτην σύναξιν τῶν ἐκεῖσε Πατέρων, τῶν διελευόντων, ϗ κακοπαθόντων εἰς τὸν Τόπον ἐκεῖνον, ἀλλὰ ϗ τὰ βήματα, ϗ τὰς ὁδὰς, ϗ τὰς λίθυς, ϗ τὰ ἴδια ξύλα τῦ τόπυ ἐκείνυ; Ἢ ποῖος δὲν ἤθελε ωροσφέρῃ εἰς ἐκείνας τὰς Ἁγίας Τόπυς κάθε εἶδος εὐλαβείας; Ὥσε χεδὸν ϗ ψυχὴν, ϗ καρδίαν, ϗ διαύοιαν ἐκεῖ νὰ ἀφιερώσῃ, ἐκεῖ νὰ μελετᾷ, ἐκεῖ νὰ φαντάζεται, ὡσαὐ ὁπῦ ἔχει αὐαβάσεις πλεωτέρων Μυσηείων, ϗ νὰ συνεισάγῃ παντοίαν βοήθειαν, ϗ συνδρομὴν διά τε λόγων, ϗ ἔργων ωρὸς σύςασιν, ϗ ςερέωσιν τῦ Ἱερῦ ἐκείνυ Μοναςηείυ; Τὸ ὁποῖον ὡς κεῖνον εὐθαλλὲς εὐωδιάζει, ϗ ὡς ῥόδον μυρίπνοον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν, μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἄὐυδρον ϗ σιδηρᾶν ἔρημον αὐαθάλλει, τῇ Θείᾳ Χάειτι πεειφρυρύμενον ἐκ τῆ ἐπηρειῶν τῆ αὐημέρων Ἀράβων; Λοιπὸν ἕκασος τῆ Εὐσεβῶν, καὶ Φιλοθέων Χειςιανῶν, ἂς αὐαγινώσκῃ μετὰ πολλῦ πόθυ τὸ παρὸν Συνταγμάτιον, διὰ νὰ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν αὐτῦ μὲ τὰς διηγήσεις τῆ τῦ Θεῦ τερατυργημάτων, ϗ ἀπὸ ταῦτα τὰ ὀλίγα, ϗ σύντομα διηγήματα, ἂς ὁδηγηθῇ εἰς ἀναζήτησιν, ϗ εὕρεσιν ϗ ἄλλων πολλῶν θαυμασίων τῦ Θεῦ, ὁπῦ εἰς ἐκείνας τὰς σεβασμίας Τόπυς, κατὰ διαφόρυς καιρὰς ϗ χρόνυς ὁ Θεὸς ἐνήργησε, καθὼς αἱ Ἱεραὶ Βίβλοι ἐξιςορῦσιν. Ὑμεῖς δὲ οἱ μετιόντες τὴν παρῦσαν διήγησιν, ϗ πνευματικὰς αὐαβάσεις ἐκ ταύτης ἐν τῇ καρδίᾳ διατιθέμενοι, σύγγνωτέ μοι τῆς ὀλιγομαθίας, καὶ ἁπλῦς διηγήσεως. Ὑγιαίνοιτε εὐπραγῦντες, ϗ εὐδαιμονῦντες ἐν Χειςῷ Ἰησῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τὺς αἰῶνας τῆ αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΓΕΝΙΚΗ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ.

Περὶ ὀνόματος αὐτῦ, Γεωγραφικῆς θέσεως, κατοίκων, οἰκοδομῆς τῦ ἐκεῖσε Θεοτιμήτυ μεγαλοπρεπῦς Μοναςηρίυ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰυςινιανῦ, δύλων ποτὲ τύτυ, νῦν δὲ ἀγρίων Ἀράβων, καὶ τῶν κατὰ καιρὺς ἐπισυμβάντων κινδύνων τῷ Ἁγίῳ Μοναςηρίῳ.

ΟΤο Θεοβάδισον Ὄρος Σινᾶ τριχῶς ὀνομάζεται κατὰ τὴν θείαν Γραφήν· οἷον Ὄρος Σινᾶ ϗ Σιναῖν, Ὄρος Χωρηβ, ϗ Ὄρος Ἄγαρ, καθὼς ϗ Παῦλος ὁ Ἀπόςολος τὸ αὐαφέρει εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας Ἐπιςολὴν, Κεφ. δ'. „τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ Ὄρος ἐςίν". Κεῖται δὲ εἰς τὴν Ἀραβίαν τὴν λεγομένην Πετραίαν· ὅθεν διὰ νὰ ωροσδιορίσωμεν ἀκριβέςερον τὸν τόπον τυ, καὶ νὰ τὸ περιγράψωμεν χετικώτερον, πρέπει νὰ ἐκτείνωμεν ϗ περαιτέρω τὴν Περιγραφὴν, λέγοντες ϗ περὶ αὐτῆς τῆς Ἀραβίας.

Ἡ πετραία Ἀραβία κεῖται μὲν μεταξὺ τῦ 25 καὶ 32 βαθμῦ κατὰ πλάτος Ἀρκτικὸν, καὶ μεταξὺ τῦ 50 καὶ 58 κατὰ μῆκος, ὀρίζεται δὲ πρὸς Ἄρκτον μὲν ἀπὸ τὴν Ἰυδαίαν, ἢ Παλαιςίνην, ἐκτείνεται δὲ πρὸς Μεσημβρίαν μέχρι τῦ Ἀραβικῦ κόλπυ. Ἔχει δὲ πρὸς Ἀνατολὰς τὴν λεγομένην Ἔρημον Ἀραβίαν, ϗ πρὸς Δυσμὰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτυ. Ἀλλ' ὁ Ἀραβικὸς κόλπος, ἀπολήγει εἰς δύω μυχὰς, τὸν μὲν Ἀνατολικὸν, τὸν κατὰ Γάζαν, Ἐλανίτην λεγόμενον, τὸν δὲ Δυτικὸν, τὸν κατὰ τὸ Σουέσιον, Ἡρωοπολίτην, παρωνομασμένυς ἐκ παλαιῶν Πόλεων, τῆς Ἡρώων ϗ Ἐλάνης· περιλαμβάνει ϗ ἐγκολπῦται δι' αὐτῶν μέρος Μεσημβρινὸν τῆς πετραίας Ἀραβίας, ἡ ὁποία κατὰ τῦτο ἀπονησῦται τρόπον τινα, ωροβαίνυσα εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ϗ τελευτῶσα εἰς τὸ ἀκρωτήειον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει Φαραὼ μὲν ἡ θεία Γραφὴ, Φαρὰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος, Ποσειδιον δὲ ὁ Στράβων, ϗ οἱ λοιποὶ Γεωγράφοι Ἕλλη-

Ἕλληνες, ἐκ παρωνυμίας τῦ Ποσειδῶνος. Τὸ μέρος δὲ τῆς πετραίας Ἀραβίας τὸ πρὸς τὴν Ἰδαίαν ἰδιαιτέρως ὀνομάζεται Ἰδουμαία, ἐκ τῦ ὀνόματος Ἐδὼμ, διὰ τὸ ὁποῖον μετωνομάσθη ὁ Ἡσαὺ, ὑὸς τοῦ Ἰακὼβ. Ὅλη δὲ ἡ χώρα λέγεται Ἀραβία πετραία, ὄχι ὡς πετρώδης ϗ ἀνώμαλος ϗ ξηρὰ, καθώς τινες ἐνόμισαν ϗ παρέδωκαν, ἀλλ' ἐκ τῆς βασιλευούσης ποτε Πόλεως Πέτρας, τῆς λεγομένης σήμερον Κραὰκ, καθὼς ϗ ἄλλαι Πόλεις, ὁμοίως ἀχυραὶ καὶ δύσβατοι διὰ τὴν φυσικὴν τοποθεσίαν. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀρχαίων Πόλεων αὐτῆς τῆς Ἀραβίας, ὅσας παρελάβομεν ἀπὸ τὸς παλαιὸς Γεωγράφυς, δεν ἔχομεν σήμερον ἄλλην ἰδέαν, πλὴν τῶν ὀνομάτων, ἐξαιρυμένης τῆς Ἐλάνης, τῆς λεγομένης Ἐλαὶθ κατὰ τὴν Γραφὴν, τῆς ὁποίας ἐρείπια ϗ μέχει τῦδε σώζονται εἰς τὸ βάθος τῦ Ἐλανίτε μυχῦ. Γνωείζομεν πρὸς τύτοις ϗ τὸν τόπον τῆς Πόλεως τῆς λεγομένης ἐπὶ Πτολεμαίων Βερενίκης, φαινομένης ἔτι εἰς τὸν μυχὸν τῦ βαθυτάτε λιμένος Ἀσιογγαβὲρ, πλησίον τῦ Ἐλανίτε μυχῦ πρὸς Ἀνατολὰς, ὅπυ κατεσκευάσθη τῷ Τυείων ἡ ναῦς, ἡ ἀποπλεύσασα πρὸς χάειν τῦ Σολομῶντος, διὰ νὰ μετακομίσῃ χρυσίον ἐκ Σωφιρῶν εἰς οἰκοδομὴν τῦ περιφήμυ Ναῦ, ϗ ξύλα ἀπελέκητα πολλὰ σφύδρα, ϗ λίθον τίμιον. Βασ. Γ'. Κεφ. ί. Λέγεται δὲ ϗ σήμερον ὁ τόπος ὅπυς Ἀραβισὶ, χρυσῖς λιμὴν, ϗ ἀναφέρεται ἴσως τῦτο τὸ ὄνομα εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἰνδικὸν πλῦτον, τὸν ὁποῖον οἱ ναῦται τῦ Βασιλέως τῷ Τυείων Εἴράμυ ἐξεφόρτωσαν ἐκεῖ, ϗ παρέδωκαν εἰς τὸν Σολομῶντα.

Ἀλλ' ἡμεῖς δεν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἱστορήσωμεν λεπτομερῶς, καὶ κατὰ γεωγραφικὴν ἀκρίβειαν ὅλην τὴν χώραν τῆς πετραίας Ἀραβίας, ἀλλ' ὅσον συμφέρει εἰς τὴν προκειμένην περιήγησιν τῦ Σινᾶ· ὅθεν ἐν συντόμῳ διελθόντες τὰ κυριώτερα, τῦτο μόνον ἐπιφέρομεν, ὅτι ὁ τόπος ὅπυς κατοικύμενος ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ διάφορα Ἔθνη, Γεωργῶν, Σκηνιτῶν, Δερματοφόρων, ϗ ἄλλων τοιύτων, κατὰ φυλαρχίαν διοικυμένων, ἠξιώθη πολλάκις ϗ βασιλικῆς εὐνομίας (α), ϗ εὐδοκίμησε τῷ κατοίκων ὁ λαὸς ϗ εἰς τὸ ἦθος ὁπωσδήποτε ϗ εἰς τὸ πλῆθος. Ἀλλ' ἡ ἀκατάπαυστος παλίῤῥοια τῷ βιωτικῶν πραγμά-

(α) Ἐβασιλεύετο ἐπὶ Αὐγύστε Καίσαρος· ἔπειτα ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, ϗ ἠνώθη μὲ τὴν Παλαισίνην, ϗ πάλιν ἐχωρίσθη εἰς ἰδιαιτέραν Ἐπαρχίαν, ὀνομασθεῖσα Παλαισίνη τρίτη, ἐχύσα μητρόπολιν τὴν παλαιὰν βασιλεύσασαν Πέτραν, τὴν ὁποίαν Βαλδοῖνος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱερυσαλὴμ, ὠνόμασε Βασιλικὸν Ὄρος, ἀφ' ὗ τῶ ἐκυρίευσεν· ὅτι δὲ ϗ τὸ Σίναιον περιέχεται εἰς τὴν τρίτην Παλαισίνην, τῦτο διαβεβαιοῖ ϗ ὁ Καισαρεὺς Προκόπιος ἐν τῷ περὶ κτισμάτων Ἰυστινιανῦ.

μάτων, ϗ ὁ αἰένναος τῦ χρόνυ ῥῦς, τίς ἠξεύρει πῦ συμπαρέσυραν ϗ μετέτησαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, ϗ τὴν ποιότητα ἐκείνης τῆς γῆς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀόθευη πρὸς εὐφοείαν τῶν σπερμάτων; Ὅλη δὶ ὅλης ἡ χώρα σήμερον παύτῃ διάφορον φροσφέρει τὴν ἐπιφάνειάν της εἰς τὸς ὀφθαλμὸς τῦ περιηγητῦ. Οἱ Ναβαταῖοι, ἔθνος καταγόμενον καὶ παρονομαζόμενον ἀπὸ τὸν Ναβαιὼθ, τὸν πρωτότοκον ὑὸν τῦ Ἰσμαὴλ, οἱ ὁποῖοι ἐπληθύνθησαν κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῦ Θεῦ, εἰπόντος φρὸς τὸν Ἀβραὰμ τὸν προπάτορά τε, ϗ τὸν ὑὸν δὲ τῆς παιδίσκης ταύτης (τῆς Ἄγαρ) „Εἰς ἔθνος μέγα „ποιήσω αὐτὸν, ὅτι σπέρμα σὸν ἐσιν". Γεν. Κεφ. κά. αὐτοὶ λέγω τῆς γῆς ἐκείνης οἱ κάτοικοι, παρῆλθον, κατεγράφησαν, ϗ ἡ Ναβαταία „Πολύανδρος ὅσα χώρα ϗ εὔβοτος" κατὰ τὴν ἐκάστην μαρτυείαν τῦ Στράβωνος. Κεφ. ιϛ'. σήμερον εἶναι ξηροτάτη, ἄπολις, ἀγελωτάτη. Διεδέχθησαν δὲ τὰς παλαιὰς ἐκείνων δυναστείας, ϗ νέμονται σήμερον τὴν πετραίαν Ἀραβίαν, ὀλίγα πλήθη σποράδων Ἀράβων ϗ κτηνοτρόφων κατὰ φυλὰς ϗ γενεὰς διηρημένων, περὶ τῶν ὁποίων ἕπειτα θέλομεν ὁμιλήσει πλατύτερον. Ὁ μόνος δὲ σολισμὸς ἐκείνης τῆς γῆς εἶναι τὸ Σινᾶ, ὄρος προκαλύμενον παντοχόθεν τὺς προσκυνητὰς καὶ περιηγητὰς, ὄχι ὡς τερπνὸν ϗ ὁμαλὸν, ἢ δενδροφόρον ϗ κάρπιμον· ὄχι ὡς μέγιστον κατὰ τὸ ὕψος ϗ θελκτικὸν τῆς ὄψεως διὰ φυσικά τε προτερήματα, ἀλλ' ὡς Ἱερὸν, Θεῖον, Ἅγιον· „Ὄρος ὃ ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς κα„τοικεῖν ἐν αὐτῷ". Ψαλ. ξζ'. Ἐκεῖ δὲν εὑρίσκεται σκιὰ δρυμόνων ἀνεθαλλῶν, διὰ νὰ ἀναπαύῃ τὸ σῶμά τε ἄνθρωπος, καταπνεόμενον ἀπὸ τὴν λεπτὴν αὔραν τῶν ζεφύρων, περιπλανᾶται δὲ αἰθέριος ἡ λαμπροτάτη νεφέλη τῦ Θεῦ, διὰ νὰ ἐπισκιάζῃ τὴν ψυχήν τε, δροσιζομένην ἐκ θείας χάειτος. Ἐκεῖ δεν ἠκούθη ποτὲ ἡ γλυκυτάτη φωνὴ τῆς ἐαρινῆς ἀηδόνος, εὐφραίνυσα τὴν καρδίαν εἰς ἡδυπάθειαν ϗ τρυφὴν, ἠκούθησαν δὲ σάλπιγγες τῶν οὐρανίων Ἀγγέλων, κηρύττυσαι τὴν κάθοδον τῦ Βασιλέως τῷ Οὐρανῶν εἰς νομοθεσίαν τῶν ἀνθρώπων, ϗ συγκαλῦσαι τὸν περιούσιον λαὸν τῦ Ἰσραὴλ εἰς πολιτείαν εὐδαιμονίας· ἐκεῖ δὲν ἐφάνη καπνὸς ἀγροικῆς ἑσίας, ὅπε ἀνθρακιὰ γεωργῶν, ἀναπληρῦσα τὴν θερμότητα τῷ δερματίνων ἐνδυμάτων, ϗ καταξηραίνυσα τὸν ἱδρῶτα τῆς ταλαιπωείας των, ἐπέλαμψαν δὲ φλόγες θείυ πυρὸς, αἱ μὲν πρὸς τὴν ὑπώρειαν δροσιζυσαι τῆς βάτυ τὰς ἀκαταφλέκτυς ῥάμνυς, αἱ δὲ πρὸς τὴν ἀκρώρειαν εἰς Οὐρανὸν ἀναβαίνυσαι, ϗ γνόφος περιβάλλων τὴν ἀστραπὴν τῆς θείας Μακαριότητος, διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀπρόσοπτον ἐκείνην λαμπρότητα μὲ τὴν ἀθένειαν τῶν ἀνθρωπί-

πίνων ὀμμάτων. „Ἐγένετο δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γενηθέντος „ φωὸς ὄρθρου, καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ, καὶ νεφέλη γνοφώδης „ ἐπ' ὄρους Σινᾶ, φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἦχει μέγα..... τὸ δὲ ὄρος „ τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐπ' „ αὐτὸ ἐν πυρί· ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνὸς ὡσεὶ καπνὸς καμίνου". Ἔξοδ. Κεφ. ιθ'.

Τοῦτο τὸ Ὄρος κεῖται εἰς τὸ Μεσημβρινὸν τῆς πετραίας Ἀραβίας, κατὰ τὸ μέρος τὸ χηματιζόμενον εἰς Χερσόνησον, διὰ τὸ χῆμα τῆ Ἀραβικῆ Κόλπε, καὶ τὴν ἑκατέρωθεν πρόοδον αὐτῆ εἰς τὸς εἰρημένους δύω μυχούς· συνέχεται δὲ μὲ τὸ ὄρος Χωρὴβ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῦτο αὐτὸ τὸ Σινᾶ ὀνομάζεται, ὡς εἴπομεν, καὶ Χωρὴβ, ὄχι δὲ ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς κορυφῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μέσον χεδὸν μέχει τῶν θεμελίων. Ἔχει δὲ πλησίον πρὸς Δυσμὰς ὄρος ὑψηλότερον ἄλλο, τὸ λεγόμενον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, καὶ ἄλλο φωὸς Ἀνατολὰς, τὸ τῆς Ἁγίας Ἐπισήμης. Αὐτὰ τὰ τρία ὄρη ἐνόμισαν τινες, ὅτι ὀνομάζει ὁ Πτολεμαῖος Μέλανα· ἄλλοι δὲ ἀκριβέστερον ἴσως ἐξετάσαντες τὸν εἰρημένον Γεωγράφον, μεταφέρουν τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὰ λεγόμενα κατὰ τὴν Γραφὴν ὄρη Ἀμορραίων, ὄρη μεὺ τῆς αὐτῆς χώρας, μεσογειότερα δὲ τῶν προκειμένων Ἁγίων Ὀρέων· περὶ τῶν ὁποίων ἄλλος τῶν Ἑλλήνων Γεωγράφων δεὺ ἀναφέρει τίποτε.

Κατ' ἀρχὰς τὸ Χριστιανισμὸ, ὅταν οἱ εἰδωλολάτραι Βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων ἐνόμισαν παρὰ λόγον, ὅτι ἐδύναντο νὰ καταργήσυν τὸν νεωτερισμὸν τοῦ θρησκεύματος διὰ τῆς καταδυνασείας, καὶ νὰ διαλύσυν τὰς ὑποπτευομένας τῶν Χριστιανῶν συσάσεις καὶ ῥαδιυργίας διὰ βασάνων καὶ διωγμῶν, τότε πολλοὶ τῶν κατηχηθέντων τὴν Ὀρθόδοξον Λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ἦλθον καὶ εἰς τὸ Σινᾶ, σεβόμενοι τὸ Ὄρος ὡς Θεοβάδισον κατὰ τὴν Γραφὴν, καὶ φεύγοντες τὰς συχνὰς ἐπηρείας τῶν τυράννων, καὶ ἀποδεικνύοντες ταυτοτρόπως, ὅτι εὔκολον μὲν εἶναι εἰς τὸς Βασιλεῖς νὰ θεσπίσυν ἄλλυς νόμυς, καὶ νὰ ἀναιρέσυν, ἀδύνατον ὅμως νὰ κατορθώσυν τίποτε κατὰ τῆς ἀρετῆς, ἀνατρέποντες τὸν ὀρθὸν λόγον, ὅπερ ἐστὶ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ φυλάττοντες εἰς τὰς ἐρήμυς ἐλευθέραν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν καταδυνασείαν τῶν τυράννων, καὶ τὸ δόγμα τοῦ Χριστοῦ ἀνώτερον τοῦ πειρασμοῦ τῆς πολυθεΐας καὶ ἀπαραβίασον, ἔπαχον παλυτρόπως κατὰ τὸ σῶμα, ζῶντες διεσπαρμένοι καὶ ἀπεριτείχισοι, καὶ κινδυνεύοντες καθ' ἡμέραν μεταξὺ Ἀράβων καὶ βαρβάρων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἐπερχόμενοι, ἄλλυς ἐφόνευον, καὶ ἄλλυς ἄλλως ἐκακοποίυν.

Τέ-

Τέλος παώτων ἔλαβε τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείας τῶν Ῥωμαίων Χριστιανὸς Βασιλεὺς, ὁ μέγας Κωνσαντῖνος, καὶ ἡ κοινὴ Μήτηρ τῶν τότε Χριστιανῶν, ἡ εὐσεβεσάτη Ἑλένη, ἀπελθοῦσα εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐμάκρυνεν ὡς λέγεται τὴν ὁδοιπορίαν της ἕως τὸ Σινᾶ, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν Ἅγιον, καὶ μαθοῦσα τὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων Αἰθιόπων κατὰ τῶν ἐμφιλοχωρούντων ἐκεῖ Χριστιανῶν, ἔκτισε Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκυ, περιωκοδόμησε πύργον, καὶ περιετύχισεν ἀσφαλῶς τὰς Μοναςὰς, διεσπαρμένυς πρότερον εἰς τὰ ὄρη. Ἐκτίσθη δὲ ὁ πύργος εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Χωρὴβ, καὶ περιέλαβεν ὁ Ναὸς καὶ τὸν τόπον, ὅπυ εἶδεν ὁ Μωϋσῆς τὴν Βάτον καομένην, καὶ μὴ φλεγομένην, καὶ τὸ φρέαρ ἐκεῖνο, ὅπυ αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰοθὼρ ἐπότιζον τὰ πρόβατα τοῦ πατρός των. Αὐτὴν εὐείσκομεν πρώτην οἰκοδομὴν εἰς ἐκείνας τὰς ἐρήμυς, διὰ χειρὸς εὐσεβοῦς τῆς μακαρίας Ἑλένης, τῆς ὁποίας τὴν εὐμένειαν κηρύττει παντοχοῦ ἡ Ἰσοεία ἐκείνων τῶν αἰώνων, ἀναγράφυσα τὰς μεγάλας χάριτας τοῦ Κωνσαντίνυ, ὅσας ἠξιώθη παρ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατὰ θείαν πρόνοιαν, καὶ παρισῶσα τὴν Βασιλομήτορα συνεργὸν τοῦ γένους της εἰς παρηγορίαν τῶν Χριστιανῶν, καὶ μητρικῶς παρακελευομένην εἰς τὰ θεάρεστα τὴν κραταιάν τε προσασίαν.

Ἐπὶ δὲ τῆς Βασιλείας Ἰυστινιανοῦ τοῦ Μεγάλυ, ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ φκθ'. ἐπειδὴ συνέβη σάσις εἰς τὴν Ἱερυσαλὴμ, καὶ ἀποσατήσαντες οἱ Σαμαρεῖται, ἀνηγόρευσαν ἰδίως Βασιλέα, καὶ ἐτυράννυν καὶ ἐφόνευον τὸς Χριστιανὸς, κατεδαφίζοντες τὰς Ἐκκλησίας, καὶ διαρπάζοντες τὰ ἱερά· Πέτρος ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, ἔπεμψε τὸν Ἅγιον Σάββαν πρεσβευτὴν πρὸς τὸν Ἰυστινιανόν, παρακαλῶν τὴν βασιλικήν τε βοήθειαν εἰς ἀνακαίνισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Πειθεὶς δὲ προθύμως ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἰκοδομήσας τὰς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν τιμωείαν τῶν ἀποσατῶν διὰ βασιλικῶν ἀναλωμάτων, ἀπέδειξε πόσον ἰχύει εἰς τὴν καρδίαν τε ἡ παράκλησις τῶν δεομένων, καὶ πόσον φιλοτιμεῖται νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸς μεταγενεσέρυς βασιλικῆς ἀρετῆς ἀθανάτου ὄνομα διὰ μεγαλοπρεπῶν καὶ πολυδαπανῶν οἰκοδομῶν. Ὅθεν καὶ οἱ Σιναΐται, μὴ ἔχοντες ἄλλην καταφυγὴν ἐκτὸς τοῦ ῥηθέντος πύργυ, καὶ βιαζόμενοι διὰ τὴν στενοχωείαν νὰ κατοικῶν πάλιν εἰς τὰ ὄρη διεσπαρμένοι καὶ ἀκοινώνητοι, καὶ ὕτω πολλάκις αἰχμαλωτιθέντες ἀπὸ τὸς Ἄραβας, καὶ ὑσερύμενοι ὄχι μόνον τῆς τροφῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄρτων τῆς προθέσεως, ἐπρέσβευσαν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ἐλπίζοντες, ὅτι ἡ θεοφιλής τε γνώμη θέλει τὸν παρακινήσει εἰς ἀκρόασιν τῆς παρακλήσεώς των, νὰ

τὸς

τὸς περιτειχίση δηλαδὴ ἀλαφυραγωγήτως εἰς ἀσφαλὲς Μοναςήριον· παρεθάρρυνε δὲ εἰς τοῦτο τὸς Σιναΐτας ϗ ἡ προτροπὴ τῶν ἐρχομένων ἐκεῖσε προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶ Ἱεροσολύμων, προχωρῦντες ϗ μέχρι τῦ Σινᾶ εἰς συμπλήρωσιν τῆς φιλοχρίστυ ὁδοιποιίας των, ϗ διηγύμενοι τὴν ἄφθονον δαπάνην τοῦ Ἰστινιανῦ εἰς οἰκοδομὴν Ξενοδοχείων, Νοσοκομείων, ϗ ἄλλων Ἱερῶν κτισμάτων, ἀπέδειξαν πληρέστατα πόσον ὁ Βασιλεὺς παραδέχεται τὰς εἰς τὸ καλὸν παραινέσεις, ϗ πόσον φιλοφρονεῖται τοὺς ταλαιπωρυμένυς διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Εὐαγγελικῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατευοδωθεῖσα λοιπὸν ἡ πρεσβεία τῶν Σιναϊτῶν εἰς τὴν Κωνσταντινύπολιν, συγκειμένη ἀπὸ τὸς προκείτως τῦ Συςήματός των, ϗ παρασταθεῖσα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἀνήγγειλαν τὴν Ἁγιότητα τῦ τόπυ, διηγύμενοι τὰ θαυμάσια τῦ Θεῦ, ἐξετραγώδησαν τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς των διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἀγρίων Αἰθιόπων, ϗ ἀποδείξαντες εὐαγγελικῶς, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι τῷ ὄντι χρησιμώτερος εἰς Βασιλέα ϗ τιμιώτερος θησαυρὸς, ὅς τις ἀποταμιεύεται εἰς τὰς καρδίας τῶν ὑπηκόων εἰς ἀκίβδηλον εὐγνωμοσύνης νόμισμα διὰ τὰς πρὸς αὐτὸς εὐεργεσίας, ϗ ὅτι τόσα προσκτᾶται ἀπὸ τὰ γειτνιάζοντα Ἔθνη, ὅσα καταβάλλει πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ὑπ' αὐτῦ διοικυμένων· ἔπεισαν εὐκόλως τὴν γνώμην τῦ Αὐτοκράτορος, αὐθόρμητον ὅταν εἰς μεγάλας οἰκοδομὰς, ϗ λοιπὸν ἐξέδωκεν εὐθὺς Βασιλικὰ Γράμματα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτυ, ἐντελλόμενος νὰ στείλῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἔρημον τῦ Σινᾶ ἐργάτας ϗ τεχνίτας ϗ τὴν ἀναγκαίαν ὕλην ϗ τροφὴν εἰς οἰκοδομὴν μεγαλοπρεπῦς Μοναςηρίυ, προσδιορίσας τὴν δαπάνην ἀπὸ τὰ Βασιλικὰ χρήματα, ὅσα κατ' ἔτος ἔστελλεν ἡ Αἴγυπτος εἰς τὰ γαζοφυλάκια τῆς Βασιλείας. Ἀφ' οὗ ἐξεδόθη τοιαύτη προσαγὴ, παραλαβόντες οἱ πρεσβευταὶ τῶν Σιναϊτῶν ἕνα Βασιλικὸν Ἄρχοντα, ἐπισάτην τοῦ ἔργυ, ϗ ἕνα ἀρχιτέκτονα, ὀνομαζόμενον Στέφανον, ἦλθον εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτυ, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρισεν εὐθὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Αὐτοκρατορικῶν Γραμμάτων, ϗ ἔστελε προθύμως εἰς τὸ Σινᾶ ὅλα τὰ χρειώδη. Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ ὄρος οἱ ἀπεσταλμένοι, ϗ σκεψάμενοι περὶ τῦ τόπυ τῆς οἰκοδομῆς, μεταξὺ τῶν ἄλλων θεοδοξάσων μερῶν προσφορώτερον ἔκειναν εἰς τὸς Μοναςὰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπυ ϗ ἡ μακαρία Ἑλένη, προκατέβαλε θεμέλιον εὐσεβείας, οἰκοδομήσασα τὸν εἰρηνέον πῦργον ϗ Ναόν· τόπον ἄξιον τῆς εὐλαβείας τῶν ἀνθρώπων, καθότι ἐκεῖ πρῶτον „ὤφθη τῷ Μωϋσῇ Ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογῇ πυρὸς ἐκ τῦ βάτου, „ϗ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρὶ, ὁ δὲ βάτος ὐ κατεκαίετο“. τό-

τόπον Ἅγιον κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτῦ τῦ Θεῦ, εἰπόντος· „Μωϋ„σῆ μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, λῦσαι τὸ ὑπόδυμα ἐκ τῶν ποδῶν συ, ὁ γὰρ „τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας γῆ Ἁγία ἐστί“. Ἔξοδ. Κεφ. γ'. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκτίσθη μεγαλοπρεπεςάτη Μονὴ, ϗ Ναὸς περικαλλέστατος εἰς τιμὴν τῆς Μεταμορφώσεως τῦ Σωτῆρος, καὶ μέχρι τῦδε σώζεται εἰς δόξαν τῦ Χριςῦ, ϗ μνημόσυνον ἀθανάτου Αὐτοκρατορικῆς μεγαλοργίας, ϗ Χριςιανικῆς εὐσεβείας τῦ κτίτορος Ἰστινιανῦ τῦ Μεγάλυ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον περιετείχισεν ὅτω τὸς Ἀσκητὰς τῦ Σινᾶ εἰς ὑψηλὰ ϗ ἀνεπίβατα τείχη Μοναςηρίυ, ἀλλὰ ϗ τὸν Ἡγύμενον αὐτῶν ἐτίμησεν εἰς Ἀρχιεπίσκοπον, ἀνεξάρτητον ϗ ἐλεύθερον πάσης Πατριαρχικῆς ὑποταγῆς, προνόμιον Βασιλικὸν φυλαττόμενον καὶ σήμερον ἀπαραβάτως κατὰ τὴν Ἰστινιανὴν Νεαράν. Πρὸς δὲ τύτοις μετῴκισεν ἐκεῖ διακοσίας οἰκογενείας Χριςιανῶν, τὰς μὲν ἑκατὸν ἀπὸ τὰ παραθαλάσσια τῦ Πόντυ, τὰς δὲ λοιπὰς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, γράψας πρὸς τὸν ἐκεῖ Βασιλικὸν Ἡγεμόνα νὰ τὰς μετασήσῃ ὅλας εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, πλησίον τῆς νεοκτίςυ Μονῆς, διὰ νὰ ὑπερασπίζωνται τὸς Ἀσκητὰς κατὰ τῶν ἐφορμώντων Ἀράβων ὡς ὑπηρέται φρόμαχοι ϗ ἀμετάθετοι δῶλοι, αὐτοὶ καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν εἰς γενεὰς γενεῶν· διορίσας ϗ σιτηρέσιον διὰ Βασιλικῶν Χρυσοβύλλων ἐκ τῦ τελωνίυ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐμπορίας, μίαν ὁκὰ καθ' ἕκασον μόδιον τῶν ἐξαγομένων καρπῶν εἰς τροφὴν τῶν Ἀσκητῶν, ϗ τῶν εἰρημένων δώλων. Κατεσάθη δὲ ἡ ἀποικία ὄπισθεν τῦ βυνῦ τῆς Ἁγίας Ἐπισήμης, διαιρεθεῖσα εἰς δύω κώμας, μακρὰν τῦ Μοναςηρίυ ἕως ὀκτὼ μίλλια.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς αἰῶνος σχεδὸν ἐφάνη ὁ Μωάμεθ. Εἰς διάσημα ἐννέα ἐτῶν ἐπλάτυνε τὴν ἐξυσίαν ϗ τὸ δόγμα τυ εἰς ὅλην τὴν Ἀραβίαν· καὶ πολλοὶ δῶλοι τῦ Μοναςηρίυ ἐδέχθησαν τὸν Μωαμεθισμὸν, καὶ τέλος πάντων ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἴμπνι Μαρνὰν, ἔτος ξέ. μετὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Μωάμεθ, ἐλθόντες εἰς μάχην ἐμφύλιον, οἱ μὲν ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ ἔφυγον, οἱ δὲ λοιποὶ παρέλαβον τὴν νέαν θρησκείαν, ϗ ἐξ αὐτῶν καταγόνται οἱ λεγόμενοι ϗ σήμερον Σκλάβοι τῦ Μοναςηρίυ, μήτε μικρὸν ἴχνος σώζοντες τῦ γένυς των ϗ τῆς ἀρχῆς των, ϗ μᾶλλον ἐνοχλῦντες, ἢ ὠφελῦντες τὸ Μοναςήριον.

Ἀλλ' ἡ εὐόχλησις τῶν Σιναϊτῶν δεὶ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὸς δώλυς Ἄραβας· αὐτοὶ τὰλάχισον ἐνθυμῦνται τὴν πρὸς τὸ Μοναςήριον δωλικὴν χέσιν, ϗ εἴτε διὰ τὸ συμφέρον, εἴτε διὰ τὴν συνήθειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἄγονται ϗ φέρονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον, φυλάττων πρὸς τὸς Σιναΐτας ἴχνη τινὰ τῆς παλαιᾶς

εὐλαβείας, ϗ εὐκολώτερον δυσωπῶνται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, ἀγαπῶντες ὁπωσδήποτε τὸ Μοναστήριον, ϗ φροντίζοντες διὰ τὴν σύσασίν τε.

Οἱ ἄλλοι δὲ Ἄραβες, οἱ κατεσκηνωμένοι ἐν αὐτῇ τῇ ἐρήμῳ τῶ Σινᾶ, ϗ λογιζόμενοι ἴδιοι τῶ Μοναστηρίῳ, πολυπληθέστεροι ὄντες, ϗ νομίζοντες, ὅτι εἶναι ἄρχοντες ϗ φύλακες τῶ Μοναστηρίῳ, γίνονται διὰ τοῦτο τυραννικώτεροι ϗ βαρύτεροι πρὸς τὸς Σιναΐτας. Διαιρεῖται δὲ ἡ φυλὴ τῶν Ἀράβων Καφίελδων τούτων τῶ Μοναστηρίῳ εἰς τρεῖς γενεάς, τὴν Σβάλεμ, ἢ Ἀβάρμεμ, τὴν Οὐλὰτ Σαΐτ, ϗ τὴν Ἄλεκ, ὀνομαζομένας κατὰ τὰ ὀνόματα τεσσάρων γεναρχῶν, ὑῶν Σάλεχ τινὸς καλουμένου, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγεται, ἀπέθανε Χειειανὸς πρὸ τῆς ἐξομώσεως τῶν ἀπογόνων τε, ϗ σώζεται ὁ τάφος τε πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῶ Μοναστηρίου, μακρὰν ὡς ἓξ μίλλια, κατὰ τὸν δρόμον τὸν πρὸς τὴν Αἴγυπτον, περιφκοδομημένος ϗ στεγασμένος, ὅπου ϗ τιμῶντες αὐτὸν οἱ ἀπόγονοί τε, προσφέρουν κατ' ἔτος θυσίαν. Κατοικοῦσι δὲ τὴν ἔρημον αὐτῶ τῶ Σινᾶ, ἐκτεινομένην ἀπὸ τὰ ὄρη τῶ Ἀρὰβ, κατὰ τὴν Θείαν Γραφὴν, ἕως εἰς τὴν ἔρημον Σὶν, περιλαμβανομένης ϗ τῆς παραθαλασσίας τῆς κατὰ τὴν χερσόνησον τῶ Ἀραβικῶ Κόλπου, ὅλοι δηλαδὴ πέριξ τῶ Μοναστηρίου.

Οἱ δὲ λοιποὶ Ἄραβες οἱ μὲν πρὸς Ἀνατολὰς τῶ Σινᾶ, ϗ κατοικοῦντες τὴν χώραν κυρίως τῶν παλαιῶν Ναβαταίων, εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ἡ Βασιλεία τῶν Ἀμαληκιτῶν, καὶ τὰ ὄρη τῶν Ἀμορραίων, τὰ πλησιόχωρα τῶ Σινᾶ, ϗ λεγόμενα σήμερον ἀπὸ τὸς Ἄραβας Ἀκαμπα· αὐτοὶ λέγω οἱ μακρὰν τοῦ Μοναστηρίου, διαιροῦνται ὁμοίως εἰς φυλαρχίας, ϗ ὑποδιαιροῦνται εἰς πολλὰς γενεὰς, Ἀλβίνων, Χειβάτηδων, Χκατάτηδων, Σιάχηδων, Μισαΐτηδων, Μωάζηδων, Γαναμίνηδων, ϗ ἄλλων πολλῶν.

Εἰς δὲ τὸ Βόρειον τῶ Μοναστηρίου, κατὰ τὴν ἔρημον τὴν μεταξὺ τῶ Σινᾶ ϗ τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνεται πολλὴ τῆς ἐρήμου Κηδὰρ κατὰ τὴν Θείαν Γραφὴν, ϗ ἡ Κάδδης Βαρνῆ ϗ ἡ Ἰδουμαία, ϗ τὰ ὄρη Θαιμὰν, ἕως εἰς τὴν ἔρημον Μωάβ, χώραν ὁδοιπορίας ἡμερῶν δεκαπεύτε ϗ κατὰ μῆκος ϗ κατὰ πλάτος, κατοικοῦν οἱ λεγόμενοι Βενατάιοι, Ταραβῖνοι, Χκκάκηδες, ϗ Οὐλὰτ Σαχίνηδες. Ἐξ αὐτῆς τῆς πελευταίας γενεᾶς διοείζονται κατὰ διαδοχὴν οἱ ἀρχηγοὶ ἑκάστης φυλῆς ϗ τούτων τῶν Ἀράβων, ϗ τῶν ἄλλων ἐκείνων, ὅσοι κατοικοῦν τὴν ἔρημον τῶν Ἀκάμπων ὀρέων, λεγόμενοι κατ' αὐτὸς Οὐλὰτ Σαχίν, δυνάμενοι δὲ ϗ τιμώμενοι ὡς Βασιλεῖς.

Ἔξω δὲ τῶ Μοναστηρίου κατὰ τὸ Φιλιππεῖζι, τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν

τὴν Θείαν γραφὴν Ραμεσσῆ, ἢ Φιλισταίμ, κατοικοῦν ἄλλαι δύω γενεαὶ Ἀράβων, τῶν λεγομένων Ἀγιάτηδων ϗ Ἀταβύηδων, ὅπου κατῴκησε ποτὲ ϗ ὁ Πατριάρχης Ἰακὼβ μετὰ τῶν ὑῶν τε, ἐλθόντες εἰς τὴν Αἴγυπτον· ὁ τόπος ὅπου λέγεται ϗ Γεσέμ. (α) Ἐκτείνονται δὲ τὰ ὅρια τῆς χώρας τούτων τῶν Ἀράβων, ἕως εἰς τὴν ἔρημον Ἠθὰμ, τὴν κάτωθεν τῶ Σβεϊσίβ, καὶ ἕως εἰς τὴν ἔρημον Σὼρ, τὴν λεγομένην σήμερον Σόντρ. Αὐταὶ αἱ δύω γενεαὶ ὡς πλησιόχωροι τῆς Αἰγύπτου, ὑποτάσσονται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Ὀθωμανῶν διὰ τῶν ἐκεῖ Ἡγεμόνων. Διοείζουν ὅμως ἕνα τῶν ὁμοφύλων προσεχέστερον ἄρχοντα, τὸν λεγόμενον Σεϊχυλάραπ· ἐξ αὐτῶν διοείζεται προεσῶς ϗ εἰς τὰς ἄλλας ῥηθείσας τρεῖς γενεὰς τῶν Καφιέλδων τῶ Μοναστηρίου, τὶς ἠξεύρει διὰ ποίαν παλαιὰν χέσιν ϗ τάξιν φυλάττουν τοῦτο τὸ προνόμιον τῆς ἀρχῆς καὶ ψῆφον τῶν προεσώτων τῆς Μοναστηριακῆς φυλῆς τῶν Ἀράβων.

Τὸ κλίμα τῆς χώρας ἐκείνης εἶναι εὐκραὲς ϗ ὑγιεινόν· βρέχει πολλάκις, ϗ χιονίζει ἐνίοτε εἰς τὰς ὀρεινὰς τόπους· καρπὸς ὅμως ὐδεὶς ὔτε δενδρων ὔτε σπερμάτων, πλὴν τῶν ὀλίγων ἐλαιῶν τῶ Μοναστηρίου, ϗ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ὅσα καλλιεργεῖ ϗ ποτίζει τῶν Σιναϊτῶν ἡ φιλοπονία. Ζῶσι δὲ οἱ Ἄραβες αἰπόλοι ϗ κτηνοτρόφοι, πόρον ἔχοντες κυριώτερον τὴν διὰ καμήλων ἀχθοφορίαν εἰς τὰς Πόλεις τῆς Αἰγύπτου, ϗ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ϗ πάσχοντες μεγάλως διὰ τὴν θερινὴν θερμότητα τῶ ἡλίου, ϗ διὰ τὴν αὐυδρίαν καὶ ξηρότητα τῆς γῆς, εὐχαριστοῦνται μ' ὅλον τοῦτο νὰ διατρίβουν εἰς τὰς ἐρήμους μᾶλλον, ἢ εἰς τὰς Πόλεις· βιάζονται ὅμως εἰς συχνὰς μεταναστάσεις, ἐρχόμενοι παντοτε ὅπου εὑρίσκεται τροφὴ διὰ τὰ ζῶα των, ϗ διατρίβοντες καθ' ὅσον διαρκεῖ ὁ αὐτοφυὴς χόρτος τῆς γῆς. Τοιοῦτος δὲ λαὸς, ἀκατασκάτε ϗ κτηνοτρόφε βίε, ἀδύνατον εἶναι νὰ πληθυνθῇ διὰ τὴν ἀωραξίαν τῆς Γεωργικῆς, ϗ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐπομένως τῆς τροφῆς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, τὰ ὁποῖα ὅταν εἶναι ὀλίγα, τόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐλαττοῦται, καθὼς παρετήρησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν οἱ ἀκριβεῖς ἐξεταστὰι τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας,

(α) Ἡ Γεσὲμ ἐκτείνεται κατὰ μῆκος ἀπὸ τῶ Ἀνατολικῶ στόματος τῶ Νείλε ἀρχὶ τῶ ἰσθμῶ τῶ Δέλτα, Γῆ καρποφόρος ποτε, ὡς ὑπὸ ἕνος τῶν τῶ Νείλε ῥυάκων ποτιζομένη, ϗ πολυανθρωποτέρα τῶν ἄλλων νομῶν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας μητρόπολις ἦτον ἡ Τάνις, καθέδρα ϗ ἐπὶ Ἀβραὰμ, καὶ Ἰωσὴφ, ϗ Μωϋσέως, τῶν Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Ἑβραῖοι ἀπ' ἀρχῆς κατῴκησαν ἐν τῇ Γῇ ταύτῃ τῆς Γεσὲμ, ὅπα δὲ πληθυνθέντες, ἐπὶ πᾶν διεσπάρησαν τὸ πρόσωπον τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὸ περιοχὸ τῆς παλαιᾶς Τάνεως ἔτι σώζεται χωρίον καλούμενον Τανακ.

μίας, ϗ καθὼς μαρτυρεῖ ϗ τὸ ἔθνος τῶτο τῶ Ἀράβων τὸ ὀλιγώτατον ϗ μικρότατον. Ἂν εὐόμισαν δὲ τινὲς, ὅτι τὰ πλήθη τῶ Ἀράβων ὑπερπερῶν τὰ σμήνη τῶ μελισσῶν, ϗ τὰ νέφη τῶ ἀκρίδων, τῶτο συμβαίνει, διότι τὸ πλῆθος τῶ σκηνητῶ ϗ πλανωμένων φαντάζει παύτοτε περισσότερον, καὶ ἐκπλήττει τὸς ἁπαντῶντας.

Ἡ τροφὴ τῶ Ἀράβων εἶναι ὀλίγη ϗ ξηρά· ὁ ὕπνος των ὁμοίως ὀλίγος ϗ ἐλαφρός. Ἡ ὅρασίς των φθάνει εἰς τὸ διπλῶν διάσημα τῆς καθ' ἡμᾶς ὁράσεως, ὁμοίως ϗ ἡ ἀκοή των· αἰσθάνονται μακρόθεν ἕως τρία μίλλια τὴν ὀσμὴν τῶ καπνῶ, ϗ γνωρίζῶν τὸ εἶδος τῆς καιομένης ὕλης. Ἐν συντόμῳ τὰ αἰσθητήρια των διὰ τὴν φυσικωτέραν δίαιταν εἶναι καθαρώτερα καὶ πλειότερα· ὁ νῶς των εἶναι ὀξύτατος ϗ περίεργος. Διακρίνῶν, ὡς λέγεται, τὰ ἴχνη τῶ ἀνδρῶν ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶ γυναικῶν· γνωρίζῶν ποῖον εἶναι ὑπάνδρα γυναικὸς, ϗ ποῖον ἐγκυμονήσης, ὡς βαθύτερον ἴσως διὰ τὸ βάρος τῆς κυοφορίας· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ὡς ἀμφίβολα δεῦ εἶναι πίστεως ἄξια· μ' ὅλον τῶτο πολλοὶ ὡς αὐτόπται μάρτυρες διϊσχυρίζονται, διηγέμενοι ἰδιαιτέρως τὴν κατὰ τῶτο περιέργειαν τῶ κηπουρῶ τῶ Μοναστηρίῳ, ὁ ὁποῖος ἐφανέρωσε πολλάκις ἀπὸ τὰ ἴχνη τὸν κλέπτην τοῦ φυλαττομένῳ κήπῳ. Εἶναι πρὸς τύτοις οἱ Ἄραβες εὐκίνητοι διὰ τὴν σωματικὴν ξηρότητα, καὶ τολμηροὶ εἰς τὰς πολεμικὰς πράξεις· ὁ δὲ πόλεμος γίνεται μεταξὺ τῶ εἰρημένων φυλῶν, ϗ μάχονται ἔφιπποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον· μεταχειρίζονται ὅπλα πυροβόλα, ἀπλῆ ὅμως ϗ δυσμεταχείρισα, μὴ ἔχοντα φροσκεμένην τὴν ἐξαπτικὴν τῶ πυρὸς μηχανὴν (τζακμάκι), τῆς ὁποίας τὴν χρείαν ἀναπληροῖ λοιπὸν φρόχειρος δαυλὸς προαναπτόμενος (φιτίλι). Ἡ μήτηρ λύει συχνὰ τὸ παιδίον της εἰς τὸν ὄφον τῆς καμήλῶ, ϗ τὸ κρύπτει εἰς τὴν ἄμμον, διὰ νὰ μὴ μείνῃ λεπτὸν τὸ δέρμα τῶ καὶ ἀνεπίδεκτον τῆς θερμότητος τῶ ἡλίῳ. Εἶναι ὑποκειταὶ ϗ ἀσθενέστατοι εἴρωνες. Γνωρίζῶν τὸν Σιναΐτην ἂν εἶναι ἰδιώτης ἢ Ἱερεύς, ϗ περιπαίζῶν γελοιοδέσατα τὸν φρωτάπειρον. Διοικοῦνται δὲ ἀόμως κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν τῶ δικαίῳ ϗ ἀδίκῳ· τιμωρῶν εἰς θάνατον τὸν κλέπτην ϗ τὸν μοιχόν, μ' ὅλον τῶτο εἶναι ὅλοι κλέπται ϗ ἀσελγέσατοι, τὸ μὲν διὰ τὴν πολλὴν ἔνδειαν τῶν ἀναγκαίων, τὸ δὲ διὰ τὴν θερμότητα τῶ κλίματος. Εἶναι φιλόξενοι ϗ θεραπευτικοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλῶς ϗ πρὸς τὸς Σιναΐτας, ὄχι ὅμως ἐκ συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας, ἀλλ' ἀποβλέποντες εἰς ἀμοιβὴν περισσοτέρας φροσφορᾶς, διὰ τῶτο περιποιύμενοι τὸν Σιναΐτην, ζητῶν παρ' αὐτῶ ὅσα δεῦ ἔχει, ϗ δὲν τὸς μέλλει τίποτε αὖ τὸν ἀφήσῶν γυμνόν.

Ἡ δὲ θρησκεία των ἀναφέρεται διόλῶ εἰς τὸ δόγμα τῶ Μωάμεθ,

μεθ, ἀθενὴς ὅμως ϗ χεδὸν κατηργημένη διὰ τὴν ἀγράμματον ἀμάθειαν ϗ ἀγελότητα τῶ ἀνδρῶν, ϗ διὰ τὸν ἐρημικὸν ϗ ἀκοινώνητον βίον τῶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι μεὺ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ πρῶτοι ϗ πιθανότεροι διδάσκαλοι τῶ θρησκευτικῶν δογμάτων· φρέπει ὅμως νὰ ἀκόσῶν πρῶτον, διὰ νὰ φροδέσῶν ὕσερον, ϗ νὰ παραδώσῶν εἰς τὰ παιδία των τὴν Θεολογίαν· μ' ὅλον τῶτο ὅτε Ἑβραῖος, ὅτε Ἀρμένιος, ὅτε ἄλλος τις ἐκ τῶ χισμάτων τῆς Χρισιανικῆς Ἐκκλησίας, δύναται σήμερον νὰ φροχωρήσῃ φανερὰ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, πλὴν τῶ Σιναϊτῶν ϗ τῶ ὁμογενῶν Γραικῶν· τῶτο δὲ εἶναι βέβαια ἀποτέλεσμα ὄχι θρησκευτικῆς ἀντιπαθείας, ἀλλὰ περιεργίας ἐθνικῆς εἰς ἀνατροπὴν τινὸς ὑποπτευομένης κακοβελίας· ἦγῶν τὸς ἄλλῶς μεὺ ὡς ἀσκόπῶς, τὸς νομίζῶν κατασκόπῶς, ἀποδέχονται δὲ τὸν Γραικὸν ὡς φροσκυνητὴν, ἔχοντα φροφανεσάτην αἰτίαν ὁδοιπορίας· μ' ὅλον τῶτο τὸν παραλαμβάνει μεὺ ὁ Καφείρης, ἦγῶν ὁ ἀχθοφόρος Ἄραψ, ὑποχόμενος τὴν ἀσφάλειαν τῶ· ἂν ὅμως συμβῇ καθ' ὁδὸν ἔλλειψις νεροῦ, περιγράφει κύκλον κατὰ γῆς, ϗ περιοείζει τὸν ξένον, καὶ ὑπάγει μόνος νὰ φέρῃ νερόν· τῶτο δὲ γίνεται, διὰ νὰ μὴ μάθῃ ὁ ξένος τὰς πηγὰς τῶ ὑδάτων, ϗ διὰ νὰ μείνῃ ἀνενόχλητος ἀπὸ τὸς ἄλλῶς Ἄραβας, οἱ ὁποῖοι νομίζῶν ἐκεῖνον τὸν κύκλον ὡς ἱερὸν ἄσυλον ἐκ παλαιᾶς συνθήκης, ϗ πλησιάζει μεὺ, ἀλλὰ μέχει τῆς γραμμῆς, ϗ τότε μόνον ἁρπάζῶν αὐτυπευθύνως ϗ τὸ πρᾶγμα τῶ ϗ τὴν ζωὴν, ὅταν πισεύσῃ τὸς ἀπατηλὸς λόγῶς των, ϗ φροκύψῃ ἔξω τῆς περιφερείας τῶ κύκλῶ.

Ἐν συντόμῳ εἰς βαρβαρότητα ἤθῶς ἀναφέρεται μᾶλλον ἡ δεισιδαιμονία των, ἢ εἰς ἀρχὰς θρησκευτικὰς, διὰ τῶτο εἰς καιρὸν ἀνομβείας, τῆς βαρυτάτης μάσιγος ἐκείνῳ τῶ τόπῳ, παρακινῶν τὸς Σιναΐτας εἰς παράκλησιν βροχῆς, νομίζοντες τὸν Θεὸν ἐπήκοον τῆς δεήσεως καὶ τῶ ἑτεροθρήσκων. Συνέβη μάλισα νὰ ζητήσῶν τὴν βροχὴν ἀφεύκτως ἀπὸ τὸς Σιναΐτας, ἀπειλῶντες ἂν δεὺ βρέξῃ, θανάτῶς ϗ διωγμὸς, ϗ προβάλλοντες τῶτο τὸ δίλημμα· „Ἂν εἶ„σθε καλοὶ, πρέπει νὰ εἰσακῶσθῆτε, παρακαλῶντες τὸν Θεὸν, ἂν „εἶσθε κακοὶ, διὰ τί νὰ μὴ σᾶς διώξωμεν, ϗ νὰ φέρωμεν εἰς τὸ „Μοναστήριον καλὸς ἀνθρώπῶς“; Ἀλλ' εἰς τοιαύτας δυσυχίας φέρεται ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ κατὰ τὸ φρόνημά τῶ, ϗ ἐπομένως αὐτὸς ὁ τρόπος τῶ Ἀράβων, ἴσως δεὺ εἶναι ἔργον ἀνεξιθρησκείας τόσον, ὅσον ἀμηχανίας ϗ παραλογισμῶ. Τὸ νὰ συνέρχωνται ὅμως πολλάκις ἐν καιρῷ ἀνέσεως ϗ εὐθυμίας, ἄνδρες ϗ γυναῖκες, ϗ νὰ καπνίζῶν θυμιάματα πέριξ τῶ Μοναστηρίῳ,

ϗ

καὶ προσφέροντες θυσίαν εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, νὰ ῥαντίζωσι τὰ τείχη μὲ τὰ αἵματα τῶν θυσιῶν, ἄδοντες ἄσματα θειασμοῦ, τῶτο δὲ θεωρηθῇ εἰς τὸς ἀποίκους καὶ δόλους Ἄραβας ὡς παραφυὰς τοῦ παλαιοῦ Χειστιανισμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος δεν ἐδυνήθη νὰ καταξηράνῃ· ὡς πρὸς τὸς αὐτόχθονας ὅμως ἀναφερόμενον, μαρτυρεῖ τὴν νέκρωσιν τῆς θρησκείας των, καθὼς καὶ ἐκ πολλῶν διηγημάτων φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῦ κατωτέρω.

Συνέβη ποτὲ πολυχρόνιος ἀνομβρία εἰς ὅλην τὴν Ἀραβίαν, καὶ πολὺς θάνατος ἐπομένως ἀνθρώπων καὶ βοσκημάτων διὰ τὴν μεγάλην δίψαν καὶ ξηρότητα τῆς γῆς. Οἱ δὲ Ἄραβες ἀποδιδόντες τὸ κακὸν εἰς μεταφυσικὰς αἰτίας, ἠρώτησαν ἕνα Ἱεροσκόπον γέροντα τὴν ἑρμηνείαν τῆς θεραπείας, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίθη ὅτι „οἱ Σιναΐται „ἔθαψαν τὸ βιβλίον τῆς βροχῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς κορυφῆς „τοῦ Σινᾶ, καὶ ἐν ὅσῳ μένει κεκρυμμένον, ἀδύνατον νὰ παύσῃ τὸ „κακὸν τῆς ἀνομβρίας". Αὐτοὶ λοιπὸν νομίζοντες ὅτι διὰ τῶτο ἀνεκαίνισαν οἱ Σιναΐται πρὸ ὀλίγου τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν καὶ τὴν κατεδάφισαν, καὶ ἀνέσκαψαν ἕως δύω πήχεις τὸ ἔδαφός της, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ βιβλίον τῆς βροχῆς, καὶ νὰ ἀνοίξωσι δι' αὐτοῦ τὸς καταῤῥάκτας τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἱεροσκόπου. Τὸ δὲ παράδοξον εἶναι, ὅτι βιβλίον μὲν ὅπου ἦτον παντελῶς, ὅπου εὑρέθη· μόλις ὅμως ἐτελείωσαν τὸ ἔργον τῆς δυσιδαιμονίας των, καὶ διεδέχθη τὴν αἰθρίαν ὁμιχλώδης ἀὴρ, ἐσκοτίσθη τὸ περιέχον, συνεσράφησαν νεφέλαι, καὶ διερράγησαν εἰς ὄμβρον καὶ ὑετὸν πολὺν νὰ ἐπισρέψωσιν οἱ Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι χαίροντες, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ τρέξωσι ταχύτεροι τῶν ῥευμάτων, διὰ νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὸν Ἱεροσκόπον τὰς χάριτας τῆς εὐγνωμοσύνης ὑγρῷ τῷ προσώπῳ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον διελύθησαν ἐκεῖνα τὰ νέφη, καὶ πάλιν ἐπεκράτει ἀνομβρία χειροτέρα τῆς πρώτης. Οἱ δὲ Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν αὐτόματον σύμπτωσιν ἐκείνης τῆς βροχῆς, δεν ἐνόμισαν τὸν γέροντα ὡς Ἅγιον τοῦ Θεοῦ καὶ κρυφιογνώστην, ὥρμησαν ἀμέσως καὶ τὸν ἐθανάτωσαν ὡς μωρολόγον καὶ κακὸν ὁδηγόν, παρακαλέσαντες τὸς Σιναΐτας νὰ ἀνοικοδομήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν. Τοιαῦτα περὶ τῶτων λέγονται πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι δεν εἶναι θρησκευτικὸν τὸ εἶδος τῆς δεισιδαιμονίας των, καὶ αὖ ἔβλαψαν πολλάκις Παρεκκλήσια, καὶ διέφθειραν εἰκόνας Ἁγίων, ἀπέβλεπον εἰς ἐκδίκησιν τῆς ὑποτιθεμένης κακίας μᾶλλον, ἢ τοῦ Χειστιανισμοῦ τῶν Σιναϊτῶν· ἤγεν τότε γίνεται τοιοῦτος ὁ Ἄραψ, ὅταν δὲν εὐχαειστήσῃ τὴν πεῖναν τοῦ ὁ οἰκονόμος τοῦ Μοναστηείου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἡ νέκρωσις τῆς θρησκείας τῶν Ἀράβων ἐπιφέρει τὴν πειοτέραν βλάβην εἰς τὸ Μοναστήριον· ἐπει-

ἐπειδὴ αὖ ἐφύλαττον καὶ αὐτοὶ ἀκειβῶς τὰ δόγματα τοῦ Μωάμεθ, αὐτὶ νὰ ζητῶν, ἔπρεπε νὰ δίδωσιν εἰς τὸς Σιναΐτας, καὶ κατὰ παντὸς τρόπου νὰ τὸς πειποιῶνται καὶ νὰ τὸς ὑπεραπίζωνται.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι εὐχαειστηθεὶς ὁ Μωάμεθ πολλάκις εἰς τὸ Σινᾶ κατ' ἀρχὰς τοῦ κηρύγματός του, καὶ παρατηρήσας τὸ σύστημα τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν, ὅτι ἀπέβλεπε δι' ὅλου εἰς βίον ἡσυχίας καὶ ἀρετῆς, ἔκεινεν ὡς ἐπιτήδειον τρόπον αὐτομοιβῆς τὸ νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸς διαδόχους του ἔγγραφον. Ἀχιτναμὲ, ἤτοι διαθήκην καὶ παραγγελίαν συσατικὴν τῶν Σιναϊτῶν. Ἀφ' ὧν λοιπὸν ἐπεκύρωσε τὰ παλαιὰ φορονόμια τοῦ Ἰεσινιαοῦ, ἔγραψε πρὸς τούτοις πειοσότερα καὶ μεγαλήτερα, καθὼς τὸν ὑπηγόρευσεν ἡ φορός του Μοναστήειον εὔνοιά του, τὰ ἐπεσφράγισε μὲ τὸν τύπον τῆς χειρός του, καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸς Σιναΐτας. Ὅλοι οἱ ἀληθεῖς ὀπαδοὶ τῶν Μωαμεθικῶν δογμάτων ὑπεραπίσθησαν αὐτὰ τὰ φορονόμια τῶν Σιναϊτῶν, ὡς Ἱερὰ ἀπαρασάλευτα, καὶ μάλιστα ὁ Σελτὰν Σελήμης ὁ Α'. ὁ κατακτητὴς τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐνεχείεισαν εἰς αὐτὸν οἱ Σιναΐται τὴν εἰρημένην διαθήκην, ζητῶντες δι' αὐτῆς τὴν Βασιλικήν του ὑπεράπισιν, ἐνόμισεν ὅτι ηὗρεν ἀτίμητον θησαυρὸν, καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι δεν ἐχάρη τόσον διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου, ὅσον διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ. Ὅθεν τὸ μὲν φωτότυπον ἐφύλαξεν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν βασιλικῶν κειμηλίων, ἔδωκε δὲ εἰς τὸς Σιναΐτας ἀπαράλλακτον αὐτίγραφον, ἐπικυρώσας ἐκεῖνα τὰ φορονόμια μὲ φροθήκην πειοσοτέρων δι' ἰδίου Διπλώματος (Μπερατίου), τὸ ὁποῖον παρ' ὅλων τῶν αὐτοῦ λαμπρῶν διαδόχων μέχει τότου ἐπεκυρώθη.

Διὰ τὸ σέβας πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν διαθήκην τῶν κρατούντων, πολλάκις αὐτὴ ἐπὶ πολλῶν πειστάσεων, ἐφάνη εἰς τὸ γεύος ἐπωφελὴς, καθὼς αὐτὴ ἐχάτως μὲ τὸ αὐτὸ σέβας αὐεγνώσθη εἰς τὴν πληρεστάτην σύνοδον τῆς ἐκλάμπρου Γερουσίας τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐπίτηδες διὰ τὴν διαφορὰν τῶν Γραικῶν καὶ Ἀρμενίων περὶ τοῦ Ἁγίου Τάφου κατὰ τὸ ᾳωί. ἔτος, αὐαγνωσθεῖσα τότε ὡς πειεκτικὴ πολλῶν φράσεων, αὐαφερομένων εἰς κηδεμονίαν καὶ σύστασιν τῶν δικαιωμάτων ὅλου τοῦ Γραικικοῦ Ἔθνους, καὶ συντελοῦσα εἰς εὐθυδικίαν. Ἐν συντόμῳ μὲ αὐτὴν τὴν διαθήκην ὠφελεῖται μέχει τοῦ δε πολλαχῶς τὸ Μοναστήειον, καὶ ἀπολαμβάνει παντοπε τὰ προνόμιά του, πλὴν ἐκείνων μόνον, ὅσα ἡ φρόνησις τῶν Σιναϊτῶν παρεσιώπησε καὶ κατήργησεν, οἰκονομοῦσα τὰ φράγματα κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς σοφῆς γνώμης, τοῦ „πᾶν μέτρον ἄειστον, ὑπερβασίαι δὲ „ἀλεγειναί".

Τοιαύ-

Τοιαύτην δύναμιν ἤθελεν ἔχει καὶ εἰς τὸς Ἄραβας ἡ ῥηθεῖσα διαθήκη, αὐ εὑείσκοντο εἰς αὐτὸς διδάσκαλοι τῶν θρησκευτικῶν παραγγελμάτων, ὑποθερμαίνοντες συνεχῶς τὰ δόγματα τῆς πίςεώς των· ἤθελεν ἀπολαμβάνει μάλισα πεελοσοτέραν ὠφέλειαν τὸ Μοναςήελον εἰς ἐκείνας τὰς τόπας, καθὼς δύναται νὰ σοχαθῇ ὅς τις ἠξεύρει πόσον εὑείσκομεν δρασηριωτέρας τὰς θρησκευτικὰς ἀφορμὰς ὅσον φροχωρᾶμεν εἰς τὸν Ἰσημεελνὸν, καὶ πόσον αὐξαίνει ὁ ἐνθουσιασμὸς εἰς τὰ θερμὰ κλίματα διὰ τὸν βρασμὸν της φανταsίας· ὄντες ὅμως ἀδιάφοροι χεδὸν εἰς τὰ χρέη τῆς θρησκείας των, δεὺ καταγίνονται εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ ζητῶν καὶ νὰ λαμβάνν ἀπὸ τὰς Σιναΐτας· καὶ ὕτω τόσας χάειτας ἀναφέρει σήμερον τὸ Μοναςήελον εἰς τὰς δάλας τε, ὅσας αἱ μέλισαι πρὸς τὰς κηφῆνας. Ἰδὲ πῶς αἱ παρ' ἐλπίδα πεεισάσεις μεταφέρν τὰ φράγματα εἰς τοιῶτον τέλος, οἷον δὲν ἐφανάσθη ποτὲ, ὐδὲ ἐπίσευσεν ὁ πρῶτος ἐνεργός! Ἰδὲ πῶς καὶ τὸ καλὸν ἐκπίπτει πολλάκις, καὶ τερατεργεῖται εἰς τὸ ἐκ διαμέτρε αὐτικείμενον κακὸν, καὶ γίνεται βλάβης πρόξενον, αὐτὶ τῆς σοχαζομένης ὠφελείας! Οἱ ἄποικοι τὸ Ἰεσινιανῶ εἰς βοήθειαν καὶ συμμαχίαν τὸ Μοναςηείε, μεεβλήθησαν εἰς συσήματα ἁλμυρῶν γειτονημάτων, αὐθρώπων ἐξηγειωμένων εἰς ἁρπαγὴν τῆ Σιναΐτῆ· ὥσε αὐ παραβάλωμεν τὰς σημεεινὰς ἁρπακτῆρας δάλες των μὲ τὰς ἄλλοτε θερμὰς ὑπηρέτας τῆ φροκατόχων Μοναςῶν, θέλομεν συναρμολογήσει ἀσυμβίβασον εἰρμὸν εὐλογίας καὶ κατάρας, τῆς αὐτῆς Μονῆς περὶ τὸ αὐτὸ ὑποκειμένε, πρᾶγμα παράδοξον, ἔργον δὲ τὸ χρόνε καὶ τῆς ἀκαθέκτε περιφορᾶς τῆ αὐθρωπίνων μεταβολῶν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς αὐεξετάσε φρονοίας τὸ παναγάθε Θεῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν πολλὴν ἄβυσσον τῆ κειμάτων τε τοιεοτρόπως εὐδοκεῖ πολλάκις νὰ διοικῇ τὸν Κόσμον, φέρων ὁλοκλήρες Πόλεις εἰς ἀῶσιν καὶ θλίψιν διὰ τῆ αὐτῆ ὀργανῶν, καὶ συγκροτῆ τὸς αὐθρώπες εἰς παηγύρεις καὶ διαθέσεις θυμιαμάτων καὶ σεναγμάτων.

Μεταξὺ τοιέτε ἔθνες εὑείσκεται τὸ Μοναςήελον τῦ Σινᾶ, ὡς Πόλις ἀκαταπαύσως πολιορκεμένη, καὶ ἐλπίζεσα μετὰ Θεὸν εἰς μόνην τὴν διάκεισιν τῆ παρακαθημένων ἐχθρῶν· διάκεισις, τὴν ὁποίαν δεὺ διδάσκει εἰς τὸς Ἄραβας ὅτε ἡ θεωεία τῆ αὐθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅτε τῆς παγκοσμίε ἠθικῆς αἱ φιλαύθρωποι ἀρχαὶ, ἀλλὰ μόνον, ὡς εἴπομεν, τὸ ἴδιον συμφέρον· ἀπὸ τὸ Μοναςήελον τρέφονται καὶ οἱ πλησιόχωροι, καὶ οἱ δᾶλοι λεγόμενοι. Ἀπὸ τὸ Μοναςήελον θεραπεύονται πολυτρόπως οἱ μακρόθεν ἐρχόμενοι καθ' ἡμέραν ξένοι, καὶ ὅλοι ἐν συντόμῳ λαμβάνν καὶ πεταγμένας δωρεὰς καὶ

καὶ συχνὰς πεεποιήσεις, ὁ μὲν ἐνδυμάτων, ὁ δὲ τροφῶν, ὁ δὲ ἄλλων φραγμάτων, κατὰ λόγον ἕκασος τῆς ἐπιμονῆς τε, καὶ τῆς ἀγελότητος τῦ ἤθες τε· διὰ τῦτο ὁ οἰκονόμος τῦ Μοναςηείε φρέπει νὰ εἶναι τῷ ὄντι οἰκονομικῶς αὐθρωπος, εἰδήμων ἀκειβῶς τῆς ἀραβικῆς γνώμης, καὶ ἱκανὸς νὰ εὐχαεισῇ τὴν πλεονεξίαν των κατὰ τὰς πεεισάσεις τοιεοτρόπως, ὥσε μήτε νὰ αὐξαύῃ ἀπεελέργως τὰς χρείας τῦ Μοναςηείε, μήτε νὰ φέρῃ ταραχὰς διὰ τὴν ὑπεροψίαν τε. Πολλάκις συνέβη καὶ ἐξηγειώθησαν οἱ Ἄραβες, καὶ πεελέησαν τὸς Σιναΐτας εἰς τὴν ἐχάτην σενοχωείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις ἠλευθερώθησαν, δαπανήσαντες ἑκατονταπλάσια τῆ ὅσα κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι δύνανται νὰ οἰκονομήσν. Ὅλα τὰ τοιαῦτα ἄτοπα εἶναι γεγραμμένα ἰσοεικῶς εἰς τὰς ἐφημεείδας τῦ Μοναςηείε, καὶ ἔχει χρέος φρὸ πάντων ὁ οἰκονόμος νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ, διὰ νὰ λαμβάνῃ πεῖραν ἀρχαιοτέρων φραγμάτων, νὰ μαθαύῃ πῶς εὐδοκίμησαν καὶ πῶς ἀπέτυχον οἱ παλαιότεροι οἰκονόμοι, καὶ νὰ ἐκπληροῖ τὴν αὐὰ χεῖρας ὑπεργίαν κατ' ἀκειβεσέραν τέχνην οἰκονομίας ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ἡ γενικὴ γνώμη τῆ Ἀράβων εἶναι δύσκολον ν' ἀποφασίσῃ τὸν ὄλεθρον τῦ Μοναςηείε, τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀποθήκης. Ἡ μεεικὴ δὲ συνομωσία, ἡ ὁποία λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν δυσαρέσκειαν καὶ κακοήθειαν ἑνὸς, ἢ δύω, εὐκολώτερον ἐπιχειρεῖ κείνσα τὸ συμφέρον κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν πλεονεξίαν. Ὁ κακότροπος Ἄραψ δεὺ εὐχαεισεῖται πολλάκις νὰ λαμβαύῃ τὸ πεταγμένον· θέλει νὰ πεειστεύσῃ τὸ σιτηρέσιον, καὶ παύτοτε ζητεῖ· μὴ λαμβάνων δὲ, πῶς ἐκδικεῖται; αὐάπτει τὸν δαυλὸν, αὐαβαίνει ἔνοπλος εἰς τὸ πλησίον Ὄρος τῆς Ἁγίας Ἐπισήμης, καὶ ἢ φρολέγει τὸν σκοπόν τε ὡς τελευταῖον ἐπιχείρημα πειθῦς, ἢ παρακάθηται σιωπηλῶς, διὰ νὰ κτυπήσῃ μακρόθεν τὸν τυχόντα Σιναΐτην. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δυσωπηθῇ ἀμέσως διὰ τῆς φροσφορᾶς τῆ ζητεμένων φραγμάτων, ἢ νὰ ἐγκληθῇ εἰς τὸς φρεσβυτέρυς τῆ Ἀράβων, καὶ διὰ τῆς κείσεως αὐτῆ νὰ συμβιβασθῇ. Τὰ δίκαια λέγονται ἀφ' ἑκατέρε μέρυς τῆ διαφερομένων, ὁ κειτὴς ἀκέει, καὶ δεὺ ἐξετάζει παντελῶς ὅτε τῆ ἐλέγχων τὴν δύναμιν, ὅτε τῆ ἐγκλημάτων τὸ βάρος, ἀλλὰ γράφει γραμμὰς κατὰ γῆς, σημειῶν κατὰ μέρος τὰ σφάλματα τῆ κειμενέων, καὶ κατὰ τὸν ἀειθμὸν ἔπειτα τῆ γραμμῶν, ὅπερ ἐςὶ τῆ σφαλμάτων, ἀποφασίζει τὸ δίκαιον. Ὅταν ὅμως ἡ δυσαρέσκεια καταλάβῃ πολλὰς διὰ πεεισάσεις ἀφρονοῦντας, καὶ κραταιωθῇ συνομωσία κατὰ τὸ Μοναςηείε, τότε ὁ καπνὸς τῆ δαυλῶν καταπνίγει τὸ δίκαιον τῆ Σιναϊτῶν, καὶ φέρει τὴν ψῆφον ὄχι

κειτὴς, ἀλλ' ὁ φυσικὸς ϗ ἀκατάλυτος νόμος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν ἀρχῶν αἰώνων περιόδε ἡ μάχαιρα τῷ δυνατῶν δικαιῶται κατὰ τῷ ἀδυνάτων· ὅπω θέλομεν, λέγεν οἱ Ἄραβες, ϗ ὅτω γίνεται.

Ἐν συντόμω τόσον εἶναι προσηλωμένος εἰς τὸ Μοναστήριον ὁ νῦς τῷ Ἀράβων, ὥστε τὸ μόνον ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας των, ἡ ὁποία γίνεται παύτοτε μεγαλοφώνως, καὶ μὲ πολλὰς χειρονομίας, ἄλλο δεὺ εἶναι, εἰμὴ ἐγὼ σήμερον ἔλαβον ἀπὸ τὸν οἰκονόμον τῶτο, ἐγὼ ἐζήτησα, ϗ δεὺ μ' ἔδωκαν, ὁ δεῖνα Σιναΐτης εἶναι καλὸς, ὁ δεῖνα ὑποκείνεται πῶς δεὺ ἀκύει· αὔριον πρέπει νὰ προβάλωμεν τῶτο, νὰ ζητήσωμεν ἐκεῖνο, καὶ τ. λ. Ὅθεν διὰ τὰς τοιαύτας καθ' ἡμέραν μεταξύ των ὁμιλίας, μιμῶνται τὰ πράγματα καὶ τὰ παιδίατων, ἤγεν κτίζεν Μοναστήριον μικρὸν, διαιρῶνται εἰς Ἄραβας ϗ Σιναΐτας, ϗ παίζεν ὑποκεινόμενα.

Δι' ὅλα ταῦτα αἱ πῦλαι τῶ Μοναστηίε εἶναι κατάκτισοι αἰωνίως· ἡ δὲ εἴσοδος ϗ ἔξοδος τῷ ἀνθρώπων καὶ τῷ ἀναγκαίων πραγμάτων, γίνεται διὰ μιᾶς πύλης εἰς ὕψος τῶ τείχυς ἑπτὰ ὀργυῶν, λεγομένης Τζβάρας Ἀραβιστὶ, ὅπω διατείβεν παύτοτε οἱ πρὸς οἰκονομίαν τῷ Ἀράβων τεταγμένοι Σιναΐται, καταβιβάζοντες τὰς τροφὰς αὐτῶν, ϗ ἀναβιβάζοντες τὰ εἰσαγόμενα πράγματα μὲ τὴν μηχανὴν τῶ λεγομένυ Ἐργάτε· ὅταν δὲ συμβῇ νὰ σαλῇ εἰς τὸ Μοναστήριον ἄνθρωπος, ἢ ἄλλο πρᾶγμα ἐν καιρῶ δυσαρεσκείας τῷ Ἀράβων, ἀναγκάζονται οἱ Σιναΐται νὰ διαλύσεν τὴν διαφοράν, ἐπειδὴ οἱ Ἄραβες ἐμποδίζεν κάπω ϗ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἀνοίγεται δὲ πύλη μεγάλης εἰσόδε μόνον, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸ Σινᾶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος· ἔρχεται δὲ πολλὰ σπανίως, ἐπειδὴ τότε γίνεται πολλὴ ϗ ἀνοικονόμητος δαπάνη δώρων ϗ χρημάτων εἰς τοὺς πρώτχοντας ϗ ὑποδεεστέρυς τῷ Ἀράβων, συνερχομένων παμπληθεὶ εἰς ὑπάντησιν τῶ Ἀρχιεπισκόπυ, ὁ ὁποῖος νομίζεται παρ' αὐτοῖς ὡς Ἡγεμὼν τῆς ἐρήμυ. Ἀνοίγεται δὲ ἡ ῥηθεῖσα μεγάλη πύλη διὰ χειρὸς τριῶν Ἀράβων ἀπὸ τὰς τρεῖς γενεὰς, ϗ μένει ἀνοικτὴ εἰς ὅλην τὴν ἐκεῖ διατριβὴν τῶ Ἀρχιεπισκόπυ, ϗ πάλιν ἀφ' ἧ φύγῃ, κτίζεται, προκαταβαλλομένων τῷ πρώτων τριῶν λίθων διὰ τῷ αὐτῶν χειρῶν. Ἡ τάξις αὕτη ἐπεκράτησε παλαιόθεν, ϗ σημαίνει βέβαια τὴν κοινὴν συγκατάθεσιν πρὸς σωτηρίαν τῶ Μοναστηίε, ϗ τὴν γενικὴν πρόνοιαν εἰς ἀπάντησιν τῆς μερικῆς καταδρομῆς.

Διατρίβει δὲ παύτοτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς ὅποιον μέρος τὸν προσκαλεῖ τὸ συμφέρον τῶ Μοναστηίε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ὅμως εἰς τὴν πρωτεύεσαν Πόλιν τῆς Αἰγύπτε, κατὰ τὸ μέρος τὸ λεγόμενον Τζβαβαΐαν, ὅπω ἔχει τὸ Σινᾶ Μετόχειον μεγάλης οἰκοδομῆς.

Τῶ

Τῶτο τὸ Μετόχειον ἐπέχει τὰ δευτερεῖα τῶ Μοναστηίε, ϗ φυλάττει ἀπαράλλακτον καθ' ὅλα τὴν μοναστηριακὴν διαιταν ϗ τάξιν· ἡ δὲ τάξις εἶναι Κοινόβιον μὲ ῥυθμὸν εἰρηνικώτατον, ϗ ὄντως ἀδελφικόν· ἀπόντος δὲ τῶ Ἀρχιεπισκόπυ, κοινοβιαρχεῖ ἐπιτροπικῶς ὁ λεγόμενος Δικαῖως, καθὼς ϗ εἰς τὸ Μοναστήριον. Εἰς τῶτο τὸ Μετόχειον διατείβεν παύτοτε πολλοὶ προεσῶτες τῶ Μοναστηίε, ϗ εἰς τὴν σύναξιν αὐτῶν ἀναφέρεται ὅλη ἡ διαίτησις τῶν μοναστηριακῶν πραγμάτων· ἡ Τζβαβαΐα δηλαδὴ σέλλει τὸς ἁπανταχῦ Ἀρχιμανδείτας ϗ Πρωτοσυγγέλυς, διορίζει τὸς Ἡγυμένυς τῷ ἔξω Μετοχείων, ϗ εἶναι τὸ κεύτρον ἐν ἑνὶ λόγω τῆς ὅλης οἰκονομίας καὶ διοικήσεως τῶ Σινᾶ. Ἡ ἀπόσασις τῶ Μοναστηίε εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀραβικῆς Ἐρημίας, διὰ τὴν ὁποίαν δεὺ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ συχνὴν κοινωνίαν μὲ τὸς ἔξω Σιναΐτας, ἐπιφέρει τὴν ἀνάγκην τῶ νὰ συγκροτῆται δευτέρα σύναξις Πατέρων εἰς τὸ Μετόχειον τῆς Τζβαβαΐας. Εἰς μεγάλας ὅμως περισάσεις ζητεῖται ϗ ἡ γνώμη τῆς μοναστηριακῆς συνάξεως, ϗ συμφώνως ἀποφασίζεται τὸ φρονιμώτερον ϗ συμφερώτερον. Διὰ τὴν τοιαύτην ἁρμονίαν ϗ μετὰ λόγυ σύμπνοιαν, συναιρομένης πρὸ παύτων τῆς προνοίας καὶ δυνάμεως τῶ Θεῶ, διεσώθη πολλάκις τὸ Μοναστήριον ἀπὸ μεγάλυς κινδύνυς, οἷος ἦτον ἐκεῖνος ὁ ἐπὶ Μέλεκ Δάχαρ.

Οὗτος ἐβασίλευεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ αἡ. ἔτος ἀπὸ Χριστῶ· διὰ τὴν ἀκόρεσον δὲ πλεονεξίαν τε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰς Ἐκκλησίας ϗ τὰ Μοναστήρια τῷ Χεισιανῶν, ὅσα εὑείσκοντο εἰς ὅλην τὴν Ἐπικράτειαύτε, ϗ νὰ θανατώσῃ τὸς ἐκεῖ Μοναχάς. Κατέλαβε λοιπὸν ὅλην τὴν Αἴγυπτον θρῆνος ϗ κλαυθμὸς ϗ ὀδυρμὸς πολύς· αὐτὶ τῶν ὑδάτων τῶ Νείλυ ἐπότισαν τὴν γῆν τὰ αἵματα ϗ τὰ δάκρυα τῷ ἀνθρώπων, καὶ μ' ὅλον τῶτο ἡ θεοσυγήτε γνώμη δεὺ εὐχαεισήθη, ἀλλὰ ἔστειλε ϗ εἰς τὴν ἔρημον εὖα ἐρημήτην Ἄραβα, Ἴμπνι Γαγιάτην λεγόμενον, μετὰ δυνάμεως πολλῆς, διὰ νὰ κατεδαφίσῃ ϗ τὸ Μοναστήριον τῶ Σινᾶ, ϗ τὰ λοιπὰ μονήδεια ἐκείνυ τῶ Ὄρυς, ὅσα ἔκτισαν ἕως τότε ἰδιαιτέρως οἱ Χεισιανοί. Εὑείσκετο δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὸ Μοναστήριον καί τις Αἰγύπτιος μοναχὸς Σολομὼν ὀνομαζόμενος, ὑὸς εὐγενῶν προγόνων καὶ φρονιμώτατος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐν ὅσῳ ἤλπιζεν, ὅτι δεὺ θέλει φθάσει ἡ ἐρήμωτις τῶ Μέλεκ Δάχαρ ϗ εἰς αὐτὴν τὴν βαθυτάτην ἔρημον, ἐπαρηγόρει τὸς Σιναΐτας, ὑποπτευομένυς ὅλα τὰ δεινά. Ἀφ' ἧ ἔμαθεν ὅμως, ὅτι ὁ Γαγιάτης ἐπίτηδες ἔρχεται ἀπεσαλμένος κατ' αὐτῶν, καὶ ὅτι κατέσρεψε τὰ Μοναστήρια τῶ Σαβεϊτίυ καὶ ἄλλα πολλὰ, τότε τὸν κατέλαβε φόβος μέγας·

πλὴν

πλὴν δεν ἔφθασεν εἰς ἀπελπισίαν ϗ ἀμηχανίαν, ἀλλ' ἐσοχάθη ὅτι δύναται νὰ νικήση τὴν βαρβαρότητα τῶ Γαγιάτε διὰ μέσου δώρων· ὅθεν συνεσκέφθη μὲ τὸς ἀδελφὸς, ϗ συμφωνήσας περὶ τῦ πρακτέα, παρέλαβε δύω τρεῖς γέροντας, ϗ ἦλθε μακρὰν μιᾶς ἡμέρας διάσημα εἰς πρεπαύτησίν τε, ἐπιφέρων φρόχειρα δῶρα βρωμάτων, ϗ ἄλλων τοιότων. Ὁ δὲ Βάρβαρος κατὰ θείαν νεῦσιν τὸν ἀπεδέχθη μὲ ἱλαρὸν φρόσωπον, ϗ τὸν ἠρώτησε τί ζητεῖ· ὁ δὲ Σολομὼν ἀπεκρίθη, ὅτι ἦλθεν ἐπίτηδες νὰ τὸν φροσκυνήσῃ, καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν τε ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τε, ϗ τῦ Μοναστηρίε τε· μεπεχειρίθη δὲ εἰς τὴν ὁμιλίαν τε ὅσες εὗρε λόγες πιθανὲς, ϗ μαλακτικὲς τῆς ἀγελιότητός τε, ἀφαιρέπων τὴν ἰδέαν τῦ Θεῦ μεγαλητέρας εὐεργεσίας εἰς ἀφαμοιβὴν τῆς εὐσπλαγχνίας τε, καὶ τέλος πάντων κατέπεισε τὸν Γαγιάτην νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον ὅπε τὸν ἐφρόφθασεν, αὐτὸς δὲ νὰ φέρῃ ἐκεῖ ὅλα τὰ χρυσᾶ ϗ ἀργυρᾶ σκεύη τῦ Μοναστηρίε, τὰ ὁποῖα παραλαβὼν ὁ βάρβαρος, μετέβαλε τὴν γνώμην τῆς καταφροφῆς τῶν Σιναϊτῶν, καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ ταῦτα δὲ πάλιν, κατὰ τὸ αψά. ἔτος ἀπὸ Χε, ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μεταξὺ τῶν ἐρημητῶν Ἀράβων ϗ τῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτε, ἐξεστράτευσαν κατ' αὐτῶν Αἰγυπτιακὰ στρατεύματα, καὶ πάλιν κατέλαβε φόβος μέγας τὸς Σιναΐτας, ἐπειδὴ ἔφθασαν εἰς τὴν ἔρημον οἱ στρατηγοὶ τῶν Αἰγυπτίων, ϗ βλέποντες τοιαῦτα μεγαλοφρεπῆ τείχη Μοναστηρίε ἐθαύμασαν, ϗ ἐνόμισαν ὅτι ἐκεῖ βέβαια πεφύλαττον μεγάλα πλέτη· ὅθεν οἱ Πατέρες εἰς τοιῦτον εὐεισκόμενοι κίνδυνον, ϗ μὴ ἔχοντες τίποτε νὰ φροσφέρωσι διὰ τὴν ἐπὶ Γαγιάτε γύμνωσιν τῦ Μοναστηρίε, ἐσυμφώνησαν νὰ τὸς παρακινήσωσιν εἰς εὐσπλαγχνίαν μὲ μόνην τὴν ταπείνωσιν ϗ τὸν θεραπευτικώτατον τρόπον τῆς ὑποκλίσεως, ϗ ἐλθόντες ὅλοι ἔξω, ἐπροσκύνησαν ϗ ὑπεδέχθησαν τὸς ἀξιωματικὸς, ϗ πρὸ πάντων τὸν ἀρχισράτηγον. Ὁ δὲ, ἀφ' ὧ τὸς ἐνεθάρρυνεν, ὑποκεινόμενος τὸν ἠμερώτερον τρόπον, ἐζήτησε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ Μοναστήριον μὲ ὀλίγους στρατιώτας. Ὅθεν οἱ Πατέρες, θέλοντες ϗ μὴ θέλοντες, ἀνοίξαν εὐθὺς τὰς πύλας, ϗ οἱ Αἰγύπτιοι ἐλθόντες κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εὗρον ἐκεῖ τὸν Καντυλάπτην, ϗ μὲ λόγες πότε γλυκεῖς, πότε πικρὸς ἐζήτων νὰ μάθων παρ' αὐτῶ πῶ εἰσέρχονται οἱ θησαυροὶ τῶ Μοναστηρίε. Ὁ δὲ δυσυχὴς ἐκεῖνος ἐπειδὴ ἀπεκρίνετο, ὅτι δεν ἠξεύρει τίποτε, ὥρμησε ξιφήρης κατ' αὐτῶ ὁ ἀγελιώτερος τῶν Αἰγυπτίων, ϗ ἔκοψεν ἀπὸ τὸν ὦμον τὴν δεξιάν τε χεῖρα· ἔπειτα

τα ϗ οἱ λοιποὶ ἐξηγειώθησαν κατὰ τῶν ἄλλων Πατέρων, ϗ μεταχειριζόμενοι πολλὰς βασάνες, ἐζήτων κεκρυμμένες θησαυρές. Ὁ δὲ τότε Ἀρχιεπίσκοπος τῦ Σινᾶ, Ἰωάννης λεγόμενος, τὸ γένος Ἀθηναῖος, ἄνθρωπος μεγάλης ἀρετῆς καὶ γενναιότητος, ἔχων ἀνεξάλειπτον εἰς τὴν καρδίαν τε τὸν Εὐαγγελικὸν χαρακτῆρα τῶ καλῶ ποιμένος, ἀπεφάσισε νὰ θύσῃ τὴν ψυχήν τε ὑπὲρ τῶν φροβάτων, ϗ ἐλθὼν αὐτόκλητος εἰς τὸ μέσον, παρεκάλει τὸς λησὰς νὰ παύσων ἀπὸ τὸ νὰ τιμωρῶν ὅλες τὸς ἄλλες, νὰ ἐξετάσων δὲ μόνον τὸν φροεσῶτα ὡς εἰδήμονα τῶν ζητμένων φραγμάτων, καὶ ὡμολόγει ἐν ταὐτῶ, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ φροεσὼς τῶ Μοναστηρίε. Τότε λοιπὸν ὥρμησαν ὅλοι κατ' αὐτῶ, καὶ μεπεχειρίθησαν δεινοτάτας βασάνες, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ εὕρων ϗ δι' αὐτῶ τὰ μὴ ὄντα, ἔσκαψαν τέλος πάντων τὴν Ἐκκλησίαν, ἔσκαψαν τὴν Ἁγίαν Βάτον, ϗ ἄλλα πολλὰ μέρη, ϗ παρεκκλήσια τῶ Καθολικῶ, πλὴν δεν εὑρέθη ἄλλο, εἰμὴ τεία κιβώτια μαρμάρινα ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, πλήρη λειψάνων διαφόρων Μαρτύρων, καταπεθεύτα ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας· ϗ ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τὰς θανατηφόρες βασάνες ἐπλεύτησεν ἐν Κυρίῳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὴν ιβ'. τῶ Φευρουαρίε, μετὰ τὸ εἰκοσὸν ἔτος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τε, καὶ τὸ πεντηκοσὸν τείτον τῆς ὅλης ἐκεῖ μοναχικῆς τε ζωῆς. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι διὰ τὸν γενόμενον ἐπτάκις σεισμὸν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν· φαίνονται δὲ ϗ σήμερον τὰ μάρμαρα συντετριμμένα, μνημεῖον ἐκείνης τῆς λησικῆς ἐπιδρομῆς.

Εἰς τοιότες κινδύνες ὑπέπεσε πολλάκις καὶ μετὰ ταῦτα τὸ Μοναστήριον, τὸς ὁποίες χάριν συντομίας σιωπῶμεν, καὶ τῦτο μόνον ἀναφέρομεν ὡς φροσεχέστερον δεινὸν, ἀποδεικτικὸν ὁμοίως τῆς ὁμονοίας ϗ γενναιότητος τῶν Σιναϊτῶν, ὅτι δηλαδὴ κατὰ τὸ αψιζ'. ἔτος, ἔπεσε διὰ τὴν παλαιότητα τὸ βόρειον τεῖχος τῶ Μοναστηρίε, ϗ περιεκυκλώθησαν οἱ Σιναΐται ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας Ἄραβας, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον ἐν φροφάσει μεν τῶ νὰ φυλάξων τὸ Μοναστήριον, ἐπὶ σκοπῶ δὲ τῶ νὰ λεηλατήσων. Ἔπεσε δὲ τὸ τεῖχος ὄχι καθ' ὅλον τὸ μῆκος, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ, ὅπε καθ' ὅλον τὸ πάχος, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔξω φρόσωπον· ὥστε δεν ἔμεινεν ἀοικτὴ ἡ κρημνιωθεῖσα πλευρὰ τῶ Μοναστηρίε, ὡς φρὸς τὸς Ἄραβας ὅμως ἦτον εὔκολος ἡ ἀνάβασις, ἀφ' ἧς ἡ φρόνησις τῶν Σιναϊτῶν δεν ἐφρόντιζε νὰ φρολάβῃ διαφοροτρόπως τὴν γνώμην τῆς λεηλασίας. Τέλος πάντων τὸ τεῖχος ἔφρεπε νὰ κτισθῇ, καὶ διὰ νὰ κτισθῇ, ἔφρεπε νὰ καπεδαφισθῇ ὅλον τὸ λείψανον τῶ πεσόντος τείχες, καὶ νὰ καταβληθῶσι νέα

θε-

θεμέλια, καὶ τότε ἐξ ἀνάγκης ἔμενεν εἴσοδος εἰς τὸς Ἄραβας εἰς ὁλοκλήρους μῆνας ἀπεμπόδιστος καὶ πλατυτάτη.

Εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν ἔκλαυσε τὸ Μοναστήριον, ἔκλαυσεν ἡ Τζιβανία, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἐπιδρομὴν τῶν Ἀράβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἔνδειαν τῶν ἀναγκαίων χρημάτων εἰς τόσην οἰκοδομήν, καὶ εἰς περιποίησιν τῶν ὅσοι ἔμελλον νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν ὁρμὴν τῶν λῃστῶν· ἀλλὰ καθὼς εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους φανερῶς συνήργησε δάκτυλος Θεοῦ, ὁμοίως καὶ εἰς τοῦτον συνέδραμεν ἡ δύναμίς του, καὶ ἡ δυσκολία τῶν φραγμάτων μετεβλήθη θαυμασίως εἰς ἀέλπιστον εὐκολίαν, καὶ τὸ τεῖχος ἐκτίσθη εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν, καὶ τὸ Μοναστήριον ἀνεκαινίσθη εἰς πολλὰ μέρη, καὶ διεφυλάχθη ἀβλαβὲς ἀξίως τῶν ἱδρώτων καὶ τῆς φρονήσεως τῶν Σιναϊτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τοιοῦτον τρόπον ὠκονόμησαν τὸ φράγμα, ὥστε τὸς μὲν πολλοὺς Ἄραβας ἀπέσεισαν εὐχήμως, τὸς δὲ ὀλίγους μετεχειρίσθησαν εἰς ὑπουργίαν τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ἐδαπάνησαν μὲν πολλὰ χρήματα ἐκ δανείων, δὲν παρεβάρυναν ὅμως τὸς Χελσιανούς, προσκλαιόμενοι καὶ ζητοῦντες.

Σχῆμα καὶ μέγεθος τοῦ Μοναστηρίου, καὶ τῆς ἀξιοθαυμάστου Ἐκκλησίας τοῦ Καθολικοῦ, περὶ τῶν λοιπῶν Παρεκκλησίων, καὶ τῶν κατὰ μέρος πάντων ἐν αὐτῷ.

Ἡ δὲ ἐνεσῶσα διάθεσις τοῦ Μοναστηρίου εἶναι τοιαύτη· τὸ χῆμα τῆς ὅλης οἰκοδομῆς εἶναι τετράγωνον, μήκους καθ' ἑκάστην πλευρὰν πεντήκοντα ὀργυῶν, καὶ συμπίπτει ἡ πρώτη γωνία εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκείνης Ἰσημερίας. Ὁ δὲ μέγας καὶ Κύριος Ναὸς δὲν εἶναι εἰς τὸ κεντρον τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ πλησιάζει εἰς τὴν Ἀνατολικὴν γωνίαν, καὶ διευθύνεται μὲν ἐπάνω εἰς τὴν διαγώνιον γραμμήν, πλὴν ὄχι ἐπ' ἀκριβείας, ἀλλὰ μάλιστα ἐγγίζει εἰς τὸ Βόρειον τεῖχος. Εἶναι δὲ καὶ αὐτὸς τετράπλευρος· καὶ ὁ μὲν Νάρθηξ λεγόμενος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει δύω πύλας, τὴν μὲν μεγάλην πρὸς Δυσμάς, τὴν δὲ μικρὰν Βορειοτέραν. Ἔμπροσθεν αὐτῆς τῆς μικρᾶς εἶναι τὸ φρέαρ ἐκεῖνο, ὅπου εἶδεν ὁ Μωϋσῆς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰοθὼρ, καὶ χαριζόμενος ἐπότισε τὰ προβατάκια. Ὁ δὲ Ναὸς ἔχει πύλας τέσσαρας, τὴν μεγάλην κατὰ τὸ μέσον πρὸς Δυσμάς, ἡ ὁποία μόνον εἰς μεγάλας ἑορτὰς ἀνοίγει, ἄλλας δύω κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τῆς μεγάλης, καὶ μίαν ἔτι τετάρτην εἰς τὸ Βόρειον μέρος τοῦ Ἁγίου Βήματος. Τὸ μὲν μῆκος τῆς Ἐκ-

κλησίας ἀπὸ τὸ Ἱερὸν σύνθρονον ἕως εἰς τὴν ἔξω πύλην τοῦ Νάρθηκος, εἶναι δεκαοκτὼ ὀργυαί, τὸ δὲ πλάτος δέκα· ἀλλὰ τὸ πλάτος τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία, ἐπειδὴ τὸ μέσον τοῦ λεγομένου Καθολικοῦ καταχωίζεται ἀπὸ δύω σειρὰς κιόνων λιθίνων, καὶ μένει ἑκατέρωθεν μέρος στενώτερον τοῦ Καθολικοῦ, περατόμενον εἰς τὰ τείχη τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ κίονες ὅλοι εἶναι δεκατέσσαρες, ἑπτὰ δηλαδὴ καθ' ἑκάστην σειρὰν, μονόλιθοι, μεγαλοπρεπῶς κατεσκευασμένοι, ὕψος τριῶν ὀργυῶν. Τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἔδαφος συμπληροῦται ἀπὸ σασίδια ἔνθεν καὶ ἔνθεν· καὶ δύω μὲν τούτων τῶν κιόνων περιλαμβάνονται εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ ἀποκρύπτονται, εἰς δὲ τοὺς ἔξω δώδεκα κρέμανται ἄλλαι τόσαι εἰκόνες, παριστῶσαι ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἑκάστη δηλαδὴ τοὺς κατὰ μῆνα ἑορταζομένους. κάτωθεν δὲ τῶν εἰκόνων τούτων εἶναι ἐσκαμμένοι οἱ κίονες εἰς μικρὰς θυρίδας, περιεκτικὰς λειψάνων τινῶν τῶν ἀνωτέρω φαινομένων Ἁγίων, καὶ κλεισμένας μὲ ἐπιφράγματα λίθου τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἔμπροσθεν αὐτῶν ἐπικρέμανται φῶτα εἰς ἀργυρᾶ ἀργυρᾶ, καὶ μένει περιοδικῶς ἀκοίμητον τὸ τῆς εἰκόνος τοῦ ἐπικρατοῦντος μηνός· συνέχονται δὲ ἄνωθεν οἱ κίονες διὰ τῆς ἐπιζεύξεως ἑπτὰ τόξων γλαφυρῶν, καὶ βασάζουσι τὴν στέγην τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δὲ ὕψος τῆς στέγης ἕως εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι ὀργυῶν δέκα· ἔχει χῆμα θόλου ἔσωθεν κατεσκευασμένου ἀπὸ ξύλα μέγιστα κυπαρίσσου· κάτωθεν δὲ ὁ ὄροφος ἐπεγνωρίσθη θαυμασίως· εἶναι κατάστικτος ἀπὸ χρυσᾶς ἀστέρας, καὶ ἔχει ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος, ἀνωτέρω δὲ πρὸς τὸ Ἅγιον Βῆμα τὴν Εἰκόνα τῆς Πλατυτέρας τῶν Οὐρανῶν, καὶ κατωτέρω πρὸς τὸν Νάρθηκα τὴν τοῦ Προδρόμου, ἔργα χειρὸς Ἰωαννου Κορνάρου ζωγράφου Κρητός.

Ὅλον τὸ μέσον ἔδαφος τοῦ Ναοῦ εἶναι πεποικιλμένον ἐξ ἀρχῆς μὲ μάρμαρα ποικίλων χρωμάτων συνηρμοσμένα τεχνικώτατα. Τὸ δὲ Βόρρειον καὶ Μεσημβρινὸν μέρος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Νάρθηκα κατέστρωσε Προκόπιος ὁ Σκευοφύλαξ τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἄριστος λιθουργὸς (ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε καὶ ἄλλα θαυμάσια ἔργα πολλῆς ὑπομονῆς καὶ δεξιότητος εἰς στολισμὸν τῆς Ἐκκλησίας) μὲ τετράγωνα μάρμαρα, ἐρυθρὰ, κυανᾶ, καὶ διάλευκα. Ὑπὸ τὸ τέταρτον τῶν δεξιῶν τόξων ἵσταται ὁ Ἀρχιερατικὸς Θρόνος, γλυπτὸς ἀπὸ ξύλα καρυΐνα, καὶ κατάχρυσος· ἔχει ἑκατέρωθεν δύω μεγάλους ἀετοὺς, στρέφοντας τὰς κεφαλὰς εἰς τὰ σήθη των μὲ κυκλοφερῆ στροφὴν τῶν τραχήλων· ἄνω δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀρχιερέως ὑψοῦται καταπέτασμα κοῖλον (τρῦλλος) βασαζόμενον ἀπὸ δύω γλυπτοὺς Ἀγγέλους. Ἐπιφέρει πρὸς τούτοις ὁ Θρόνος ἄνωθεν τοῦ καθίσματος

τὸ

τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς τῶ Μοναστηρίω, ϗ ἀνωτέρω τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως τῶ Χριστῶ, ἔργα τῶ Κορνάρω. Ὅλος ὁ θρόνος ἐν συντόμω εἶναι θαυμάσιος διὰ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης.

Τὸ δὲ Βῆμα τῆς ἀναγνώσεως τῶ Εὐαγγελίω, ὁ λεγόμενος Ἄμβων, εἶναι ἔργον τῶ ῥηθέντος Προκοπίω, κατεσκευασμένος ἐκ τεσσάρων ϗ εἴκοσι μαρμάρων μικρῶν ϗ μεγάλων λευκοτάτων, συνηρμοσμένων εἰς σχῆμα κωνοειδὲς, ϗ συνημμένων ἐπὶ τὸ ἓν μὲ τόσην εὐφυΐαν ϗ λεπτουργίαν, ὥστε φαίνεται ἓν ὅλον σῶμα λαξευτὸν, γεγλυμμένον γλαφυρῶς ϗ τετορνευμένον διὰ διαφόρων ποικιλμάτων, ἀποσίλβον διὰ τὰς περιχρυσώσεις, ϗ κινᾶν θάμβος εἰς τὸν φιλοθεάμονα. Ἐν ἐνὶ λόγω τὸ ἀετώρημα τοῦτο νομιζόμενον ὡς λείψανον τῆς παλαιᾶς γλυφικῆς, ἐθαύμασαν ϗ οἱ κατὰ καιρὸς ἰδόντες αὐτὸ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ, ϗ τὸν τεχνίτην ἐμακάρισαν. Ἐν τῶ μέσω τῶ Ἄμβωνος τούτω ὁρᾶται ὁ Σωτὴρ ἐζωγραφισμένος παναγία, ἔχων μὲν ἀμφοτέρωθεν τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελισὰς, ϗ τὸν μακάριον Τίτον, ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας αὐτῶ τοὺς ἑπτὰ Διακόνους, καὶ ὑπὸ τούτους ὁ Ἐπιφάνιος, καὶ ὁ Μάρτυς Προκόπιος· ἄνω δὲ ἴσαται κεχρυσωμένος Ἀετὸς, ἀνάπεπταμένας ἔχων τὰς πτέρυγας.

Ἴσαται δὲ ὑπὸ τὸν Ἄμβωνα τὸ Προσκυνητάριον, ἐπεξεργασία ϗ αὐτὸ τῶ αὐτῶ Σκευοφύλακος, λελαξευμένον ἀπὸ διάλευκα μάρμαρα ϗ τετορνευμένον θαυμασίως. Ἐκ δεξιῶν δὲ ϗ ἀριστερῶν τῶν Χορῶν, ἴσανται δύω σκίμποδες ἀναγνώσεως, τὰ λεγόμενα Ἀναλόγια, κατεσκευασμένα ἀπὸ λαμπρὸν ὄσπακον κόγχης θαλασσίας (σεντέφι), ϗ χελώνης Ἰνδικῆς (παγᾶ), καὶ κατωτέρω ἄλλος τοῦ Ψαλτηρίω, ἔργα Πορφυρίω Ἀθηναίω. Τὰ δὲ ἀνασηλώματα τῶν Εἰκόνων, τὸ Τέμπλον λεγόμενον, κατεσκευάθησαν εἰς τὴν Κρήτην· εἶναι δὲ ταῦτα ξύλινα γλυπτὰ ϗ κατάχρυσα, ϗ ὑψόμενα μέχρι τῶν κιόνων μὲ θαυμασὴν μεγαλοφρέπειαν. Οἱ δὲ πρόποδες τῶ Ἁγίω Τέμπλω κατεσκευάθησαν ἀπὸ τῶ Μεσημβρινῶ τείχους μέχρι τῶ Βορρείω ὑπὸ τῶ Προκοπίω μὲ ἕνα ἀνάσηκωμα ἴσον μὲ βαθμίδα ἐκ διαλεύκων μαρμάρων, ἐρυθρῶν, πρασίνων, γαλαζίων, καὶ λευκῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐσρωμένα μὲ τὴν καλλίστην συναρμογήν. Ἀπὸ δὲ τὴν βάσιν τῆς τοιαύτης βαθμίδος, ἕως εἰς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ἄνω, τοῦτο ὅλον τὸ διάκενον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶ Μεσημβρινῶ τείχους μέχρι τῶ Βορρείω, κάτωθεν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐκαλλώπισεν ὁ φιλόπονος σκευοφύλαξ διὰ μαρμάρων ἴσων κατὰ τὸ πλάτος μὲ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, λελαξευμένων καὶ τετορνευμένων κατὰ μίμησιν τῶ αὐτῶ Τέμπλω, ϗ κεχρυσωμένων· κατὰ μέσην δὲ θέσιν τῶν μαρμάρων, εἶναι ἐζωγραφισμένοι καὶ οἱ τύποι

τῶν

τῶν ἀνω Εἰκόνων ἀπαράλλακτοι, ϗ κατὰ τὴν τέχνην ϗ τὰ χρώματα. Τὸ μέγεθος τῶν ἰσαμένων Εἰκόνων εἶναι εἰς ἀνάσημα τελείω ἀνδρὸς, ἀειεύργημα Ἱερεμίω Ἱερομονάχω, Κρητὸς τὸ γένος, πνευματικῶ Πατρὸς ἐναρέτω, ϗ περιφήμω διὰ τὴν τελειότητα τῆς ζωγραφικῆς τω τέχνης, περὶ τῆς ὁποίας ζῶσαν ἔχομεν τὴν μαρτυρίαν τῶν προκειμένων Εἰκόνων. Τούτων ἡ πρώτη εἶναι τὸ Σωτῆρος Χριστῶ, ἐπὶ θρόνω καθημένω ὡς Βασιλέως ϗ Ἀρχιερέως, ἔχουσα περὶ τὸν θρόνον τοὺς Εὐαγγελισάς· δευτέρα δὲ τῆς Θεοτόκω, ἐπὶ θρόνω καὶ αὐτῆς, ἔχουσα κύκλω ὁμοίως τέσσαρας Προφήτας, τὸν Δαβὶδ, τὸν Σολομῶντα, τὸν Ἡσαΐαν, ϗ τὸν Δανιὴλ, φέροντας ἔγγραφον προφητείαν τῆς ἀκατανοήτω γεννήσεως τῶ Θείω Λόγω· ἴσανται δὲ αὗται παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη τῆς λεγομένης ὡραίας Πύλης. Πλησίον δὲ τῆς Δεσποτικῆς Εἰκόνος ἴσαται ἡ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, Εἰκὼν κατ' ἐξαίρετον ἐπιμέλειαν γεγραμμένη, περισσότατα λαμπρότατα τὴν βασιλόπαιδα παρθένου ὡς Νύμφην περιφόρον τῶ Βασιλέως Χριστῶ. Ἔπειτα εἶναι ἡ πρὸς Νότον πύλη τῶ Ἱερῶ, ϗ πλησίον αὐτῆς εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνασηλωμάτων ἴσαται Εἰκὼν τῶ Ἁγίω Νικολάω. Εἰς δὲ τὸ πλάγιον τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος, ἴσαται Εἰκὼν τῶ Προδρόμω, ϗ πάλιν Βορεία πύλη τῶ Ἱερῶ, ϗ μετὰ ταύτην εἰκὼν τῶ Ἀρχαγγέλω Μιχαὴλ· ἄνωθεν δὲ τούτων εἶναι κατὰ τάξιν Εἰκόνες τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, ϗ εἰς τὸ ἄκρον τῶ Τέμπλω ὑψοῦται Σταυρὸς περικαλλὴς, γλυπτὸς, διάχρυσος, ϗ ὑψηλὸς ὡς ὀργυιαὶ τρεῖς, ἔχων ἐσταυρωμένον τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν τέχνην τῶ αὐτῶ ζωγράφω, παρεστώσης τῆς Μητρὸς ϗ τῶ Μαθητῶ Ἰωάννω, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν Ἱστορίαν. Ἔμπροσθεν τούτων τῶν μεγάλων Εἰκόνων ἴσανται ἐξ λαμπαδοστάται (μανουάλια) ὑψηλοὶ, ὀρειχάλκινοι, βαρύτατοι, κατεσκευασμένοι τεχνικώτατα εἰς τὴν Μεσόγειαν τῆς Σικελίας.

Τὸ δὲ Ἅγιον Βῆμα εἶναι τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον ϗ ἐσολισμένον, ὥστε δὲν εὑρίσκεται ἄλλο τοιοῦτον εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν. Εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῶ Ναῶ, πλὴν ὄχι καθ' ὅλον τὸ πλάτος, ἀλλ' ἕως τὴν βορεινὴν ϗ νοτινὴν πύλην τῶ Τέμπλω· ϗ ὅτως εἰσερχόμενος ὁ Ἱερεὺς διὰ τῆς ὡραίας Πύλης, ἀναβαίνει τρεῖς βαθμίδας· διὰ τῶν ἄλλων δὲ, ἀφ' ὧν χωρήσῃ ὀλίγον εἰς τὸ Ἱερὸν κατὰ τὸν αὐτὸν ὁρίζοντα τῶ ἐδάφους, εὑρίσκει πάλιν πλαγίως τρεῖς βαθμίδας, ϗ ἀναβαίνει. Εἶναι εὐρύχωρον, φωτεινότατον, περιωκοδομημένον μέχρι τινος ἀπὸ μάρμαρα ὀρθὰ, τὸ χρῶμα τῶν ὁποίων εἶναι λευκὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον, ποικίλον ὅμως ϗ λαμπρότατον. Ἀποσίλβει μακρόθεν ϗ κυματίζει τρόπον τινὰ, ἐπειδὴ ὁ τεχνίτης ἐφιλοτιμήθη νὰ συμβιβάσῃ

ση τὴν φυσικὴν ποικιλίαν τῶν μαρμάρων μὲ τοιαύτην συναρμογήν, ὥστε νὰ ὑποκείνεται τὴν ἀϖωμαλίαν τῶν κυμάτων, καὶ νὰ κρύπτῃ ἐν ταυτῷ τὴν συνάφειαν τῶν τμημάτων. Τὸ Ἱερὸν Σύνθρονον, ὑψηλότερον τρεῖς βαθμίδας, εἶναι μαρμάρινον καὶ αὐτό, αἱ δὲ βαθμίδες ἐκτείνονται πέριξ ὅλης τῆς κόγχης τὸ Ἱερὸ, καὶ ἐπειδὴ παύτοτε μένει κεκλεισμένον, ἔχει ἐπικείμενον τὸ Ἱερὸν Ἀρτοφόριον ἀπὸ μάρμαρον διάλευκον γλυπτὸν κάλλιστα κατεσκευασμένον, ἔργον τὸ Προκοπίε, ϖροτιμώμενον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀργυρᾶ καὶ βαρύτιμα· κρέμαται δὲ ἔμϖροσθέν τε καυδήλιον ἀκοιμήτε φωτὸς εἰς τιμὴν τὸ Δεσποτικὸ Σώματος καὶ Αἵματος. Μετὰ τὴν ὀρθομαρμάρωσιν ἡ κόγχη τὸ Ἁγίε Βήματος εἶναι ζωγραφημένη μὲ παλαιὰν ζωγραφίαν ψηφίδων, καὶ εἰς τὸ ὕψος ἔχει τὴν Εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως τὸ Χριστὸ, ἐπειδὴ ὡς εἴϖομεν εἰς τιμὴν αὐτῆς ᾠκοδομήθη ἡ Ἐκκλησία, καὶ αὐτὴν τὴν Ἑορτὴν ϖανηγυρίζει κατ' ἐξοχὴν ὡς ἰδίαν τὸ Μοναστήριον· πέριξ δὲ τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι γεγραμμέναι κατὰ τὴν αὐτὴν τέχνην αἱ ϖροτομαὶ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, καὶ κάτωθεν ὁμοίως τῶν δώδεκα Προφητῶν. Εἰς τὸ ἄνωθεν μέρος τῆς κόγχης τοῦ Ἱερὸ Βήματος εἶναι παράθυρον μέγιστον, καὶ εἰς μεν τὸ δεξιὸν τοῦ παραθύρε εἶναι ζωγραφημένος ὁ Μωϋσῆς, δεχόμενος ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰς πλάκας τὸ Νόμε, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ὁ αὐτὸς Μωϋσῆς, διαλεγόμενος μὲ τὸν Θεὸν εἰς τὴν Βάτον.

Τὸ ἔδαφος τὸ Ἁγίε Βήματος εἶναι μαρμαρόστρωτον· ἡ δὲ Ἁγία Τράπεζα, ἐκ μαρμάρε ὁμοίως κατεσκευασμένη, ἵσταται εἰς τέσσαρας λεπτὰς μαρμαρίνας κίονας, κατεσηιγμένας εἰς μίαν πλάκα μεγάλην μαρμάρε, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καπετέθησαν τὰ μαρτυρικὰ Λείψανα τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἐκκλησίας· ἐπικαλύπτει δὲ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ὑρανὸς, ἐκ συναρμογῆς λαμπρῶν ὀστράκων θαλασσίας κόγχης καὶ χελώνης Ἰνδικῆς, κατεσηιγμένος εἰς τέσσαρας σύλας τῆς αὐτῆς τέχνης, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὅλα τὰ πέριξ τῆς Ἁγίας Τραπέζης εἶναι πεποικιλμένα. Τοιαύτη ἀπαραλλάκτως εἶναι καὶ ἡ ἁγία Πρόθεσις.

Τὸ Χονευτήριον τῆς Ἁγίας Προθέσεως τὸ Καθολικὸ εἶναι καὶ αὐτὸ φιλοτέχνημα χειρὸς τὸ αὐτὸ Σκευοφύλακος, συνισάμενον ἀπὸ μίαν κολώναν διάλευκον διπηχαίαν τὸ μῆκος, λελαξευμένην γλαφυρώτατα, καὶ τετρυπημένην διὰ νὰ χονεύῃ τὸ ὕδωρ, ἔχεσαν ἐπάνω φιάλην μικρὰν ϖροσηρμοσμένην ἐκ μαρμάρε ϖαύ ὡραίαν, καὶ ἐπὶ ταύτην τρυλλοειδὲς ἀσημότατον δοχεῖον, ἐξ ὃ ἐκχεῖται τὸ ὕδωρ εἰς τὴν φιάλην.

Κατὰ δὲ τὸ Νότιον μέρος τὸ Ἁγίε Βήματος κεῖται ἡ Θήκη, ἡ πε-

ριέχεσα τὸ ϖαρθενικὸν καὶ μαρτυρικὸν Ἅγιον Λείψανον τῆς ϖανσόφε Αἰκατερίνης, εὐωδίαν ἄμετρον καὶ γλυκυτάτην ἀϖοπνέον. Ἡ δὲ Θήκη εἶναι κατεσκευασμένη ἀπὸ λευκότατον μάρμαρον, καὶ ϖεριέχεται ἀπὸ ἄλλην ὁμοίως μαρμαρίνην, ἔργον θαυμάσιον τὸ Προκοπίε. Ἐπικαλύπτει τὸ Ἅγιον Λείψανον ὄροφος μαρμάρινος ὁλομελὴς εἰς τέσσαρας κιονίσκες διαλεύκες σπειζόμενος μὲ ἀείσην ἁρμονίαν, ἐκ τὸ ὁποίε ἐξαρτῶνται κατὰ μέσην θέσιν τρεῖς χρυσαῖ καυδῆλαι ἄσβεσοι, καὶ ἐκ πλαγίων ἄλλαι τέσσαρες ἀργυραῖ· ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τὸ ὄρόφε ὑψῶται εὔας θόλος (τροῦλλος) σύμμετρος τῇ ἄλλῃ οἰκοδομῇ, ὥστε ὁ ἰδὼν τὸ ὅλον φιλοτέχνημα κατὰ ϖρῶτον νομίζει ὅτι εἶναι φύσεως ἔργον, καὶ ὄχι τέχνης γεύνημα. Ἐννέα γὰρ χρόνων ἐπιτηδειότητα κατηνάλωσεν ὁ μακάριος ὅτος αὐὴρ, ϖρὸς συμπλήρωσιν τὸ τοιότε ἀξιοθαυμάσε ἔργε, καὶ τεκμήριον τῆς ἑαυτὸ εὐλαβείας. Ἐπὶ δὲ τὸ τεῖχος τὸ κατὰ Ἀνατολὰς, ἔνθα διϊκνεῖται ἡ λάρναξ τῆς Ἁγίας, ϖροσήρμωσεν ὁ τεχνίτης αὐτὸς κάλλιστα καὶ τεχνικώτατα μίαν ὀρθομαρμάρωσιν ἐκ διαλεύκων μαρμάρων, λελαξευμένων καὶ πετρνευμένων γλαφυρώτατα, ἡ ὁποία φέρει σχῆμα τῶν μεγάλων καὶ ὡραιοτάτων καθρεπτῶν, καὶ τὴν αὐτὴν μίμησιν κατὰ τὰ σκαλίσματα καὶ ποικίλματα τὰ ἐκείνων ἐκ λίθων πολυειδῶν μὲ ἀείσην ἁρμονίαν συνηρμοσμένων· αὐτὶ δὲ τὸ κατὰ μέσον ὑέλε, κεῖται ὁ τύπος τῆς Ἁγίας, ζωγραφία καλλίστης χειρός. Ἐκεῖ πλησίον εὐείσκεται καὶ ἡ ἀργυρὰ Θήκη τὸ Ἁγίε Λειψάνε, ἀφιέρωμα τῆς Αἰκατερίνης, ἀδελφῆς τὸ ἀειμνήσε Βασιλέως τῆς Ῥωσσίας Πέτρε Ἀλεξιοβίτζη τὸ Μεγάλε.

Εἰς τὸν Νάρθηκα, πλαγίως τῆς μεσαίας πύλης τὸ Καθολικὸ ωρὸς Βορρᾶν, ἵδρυσεν ὁ αὐτὸς αὐὴρ μίαν ἄλλην ὀρθομαρμάρωσιν ἐκ λευκοτάτων μαρμάρων κατ' ἐξαίρετον τέχνην συνηρμοσμένων, ἔχεσαν ὕψος μεν ἀπὸ τῆς βάσεως δέκα ϖιθαμῶν, πλάτος δὲ τειῶν καὶ ἡμίσεων· κατὰ δὲ μέσην θέσιν ταύτης ϖροσήρμοσεν ὁ ἀπόγονος τὸ Φειδία καὶ Πραξιτέλες ὅτος, τέσσαρας ἀλλεπαλλήλους φιάλας ἐκ λευκῶν μαρμάρων κάλλιστα λελαξευμένων, ὧν ἡ μεν βάσιμος εἶναι μείζων τῆς δευτέρας, ἔχεσα ὕψος τέσσαρας καὶ πείπε ϖιθαμὰς, ἡ δὲ δευτέρα μείζων τῆς τείτης, ἡ δὲ τείτη μείζων τῆς τετάρτης, εἰς σύμμετρον σχῆμα κονοειδὲς ἀϖεσπλωμένα, τὸ ὁποίε τὸ ὀξὺ λήγει εἰς τὴν ἀϖωτάτην, καὶ ἔχεσα ἑκάστη ἀνὰ τρεῖς μικρὰς σωλῆνας, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀνὰ τέσσαρα ϖερισσεύδια ἀργυρᾶ, διὰ σώματος τῶν ὁποίων διαῤῥεῖ τὸ ὕδωρ τῆς μιᾶς φιάλης εἰς τὴν ἄλλην· ἡ δὲ χρῆσις τέτων εἶναι ὁ Ἁγιασμὸς ἐν ϖάσῃ Νεμηνίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλαις τεταγμέναις ἡμέραις.

Εὐ-

Εὑρίσκονται δὲ εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἄλλα ἱερὰ Λείψανα, καὶ μέρη πολλὰ τῶν ὀργάνων τῦ Σωτηρίε Πάθες, οἷον Τίμιον Ξύλον, ἄκανθαι τῦ στεφάνε, κ.τ.λ. καὶ Εἰκόνες ὁμοίως θαυματουργικαὶ πολλαί· οἷον ἡ Εἰκὼν τῆς Παναγίας, κρεμαμένη εἰς τὸ πλάγιον τεῖχος τῆς ἀριστερᾶς πύλης τῦ ἁγίε Βήματος, ἡ λεγομένη τῦ Καυδηλάπτε, διὰ θαυματουργίαν αὐτῆς τινα καυδηλάπτην· ἡ Εἰκὼν τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς τὸ πλάγιον τῆς μεγάλης πύλης τῦ Καθολικῦ, τὴν ὁποίαν ἑορτάζει πανηγυρικώτατα τὸ Μοναστήριον, ἐπειδὴ ὁ κτίτωρ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐθέσπισε πρῶτος αὐτὴν τὴν Ἑορτὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὰς ὑπ' αὐτῦ οἰκοδομηθείσας· ἡ Εἰκὼν τῆς Σταυρώσεως τῦ Χριστῦ ἄνωθεν τῆς αὐτῆς πύλης εἰς πλατὺν ἰσὸν γεγραμμένη· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶμεν παρατρέχομεν ὄχι μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ὁποσῦν ἄξια περιεργίας, καὶ τῦτο μόνον λέγομεν ἐν συντόμῳ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Σιναϊτῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε διὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς οἰκοδομῆς, διὰ τὰς λαμπρὰς καὶ προσφυεστάτας στολισμός της, διὰ τὴν τέχνην τῶν Εἰκόνων, καὶ τῶν περιεχομένων κειμηλίων, εἶναι τῷ ὄντι ἀσύγκριτος πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῶν λοιπῶν Μοναστηρίων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅλων τῶν περιηγητῶν, καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων.

Ἰσέον δὲ ὅτι ὁ ἐν Βηθλεὲμ Ναὸς τῆς Γεννήσεως τῦ Θεανθρώπε Σωτῆρος ἡμῶν, φέρει τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ μόρφωμα τῦ ἐν Σινᾷ Καθολικῦ τύτε Ναῦ, κτισθεὶς ὑπὸ τῦ Ἰουστινιανῦ διὰ τῦ αὐτῦ, ὡς ὁ λόγος, Ἀρχιτέκτονος· ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ ἔξωθεν ἐβλάφθη καὶ ἔσωθεν, ὑστερημένος ἤδη παντὸς κόσμε, καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὁ ἥμισυς.

Εἰς ὅλας τὰς Εἰκόνας, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῦ Ναῦ κρέμανται βαρύτιμα φώτων ἀγγεῖα· εἰς δὲ τὸ μέσον τῦ Καθολικῦ κρέμανται πολυέλεοι ἀργυροῖ καὶ χρυσάλινοι πέντε, καὶ κατασολίζυσι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσεν ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, μὲ εἰκοσιτέσσαρα φῶτα, ὅλος ἀργυρᾶς, θαυμασίας λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.

Τὸ ἐξωτερικὸν μόρφωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι κατὰ τὴν μικτὴν ἐκείνην τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τάξιν, τὴν κλίνυσαν εἰς τὰς Γοτθικὰς ὡραιότητας, καὶ ἐν χρήσει μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Δωρικῆς, Ἰωνικῆς, καὶ Κορινθίας Τάξεως εἰς τὸν ἕκτον αἰῶνα, καθ' ὃν καὶ αἱ ὑπὸ τῦ Ἰουστινιανῦ ᾠκοδομηθεῖσαι Ἐκκλησίαι τοιυτοτρόπως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον κατεσκευάθησαν. Ἡ ἐπιφάνεια ὅλη τῦ θόλε εἶναι μολυβδόστρωτος, καὶ φαίνεται ἔξωθεν πυραμοειδὴς, ἔχυσα τὸ μέσον τὸ ὑπὸ τῶν κιόνων βασαζόμενον ὑψηλότερον, τὰ δὲ πλάγια ταπεινότερα· φωτί-

τίζεται δὲ τὸ μέσον καὶ ὑψηλὸν καθ' ἑκάτερα τὰ μέρη ἀπὸ δεκατέσσαρα παράθυρα, καὶ τὰ ταπεινότερα πλάγια ὁμοίως ἀπὸ ἄλλα τόσα, πλὴν τῶν παραθύρων τῶν ἀνωθεν τῆς μεγάλης Πύλης, καὶ τῦ Ἁγίε Βήματος, συναριθμένα ὅλα εἰς εὖ καὶ τεσσαράκοντα· καὶ διὰ τὸ πολὺ φῶς γίνεται λαμπροτέρα ἡ Ἐκκλησία καὶ ὡραιοτέρα, ἀστράπτουσα μὲ τὸν ποικίλον καὶ διάφορον στολισμὸν παντοχόθεν, ὥστε καταλαμβάνει τὸν εἰσερχόμενον θάμβος καὶ συστολὴ, καὶ πείθει τὸν προσκυνητὴν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι μόνον ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ κάλος τῦ Ναῦ εἰς τοιαύτην ἀγελιότητα ἐρημίας, αὐταμείβει πληρέστατα τὸν κόπον τῆς ὁδοιπορίας τε εἰς τὴν ἐχατιὰν τῆς Ἀραβίας.

Ἔχει δὲ πέριξ ὁ Ναὸς Παρεκκλήσια συνεχόμενα ἐννέα, ὅλα κάλλιστα, μὲ ἀνάλογες στολισμός· τεῖα μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ τεῖχη τῦ Καθολικῦ, τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, Συμεὼν τῦ Στυλίτε, καὶ τῆς Ἁγίας Ἄννης· τεῖα δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, τῆς Ἁγίας Μαρίνης, Κωνσταντίνε καὶ Ἑλένης, καὶ τῦ Ἁγίε Ἀντύπα· τεῖα δὲ ὄπισθεν τῦ Ἱερῦ, τὸ τῦ Ἁγίε Ἰακώβε τῦ Ἀδελφοθέε, εὐθὺς μετὰ τὴν μικρὰν πύλην τῦ Καθολικῦ, τὸν πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῦ Ἁγίε Βήματος, τὸ τῆς Ἁγίας Βάρβαρε, καὶ τὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὧν ἐκεῖ ἀναιρεθέντων καὶ ἑορταζομένων τῇ ιδ'. Ἰανυαρίε, ὅπε κατεπέθησαν καὶ τὰ Λείψανά των.

Τὸ τῆς Ἁγίας Βάρβαρε Παρεκκλήσιον κοινωνεῖ πρὸς τὰ δύω πλάγια παρεκκλήσια διὰ μικρᾶς πύλης ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν· ἔχει σχῆμα τετράγωνον, κτίσιον περικαλλέστατον κατεσκευασμένον ἐκ βάθρων μέχρι ὀρόφε ἐξ ὕλης τζινίε· τὸ μῆκος αὐτῦ εἶναι τρεῖς ὀργυιαὶ, τὸ πλάτος ἄλλαι τρεῖς, καὶ τὸ ὕψος δύω, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὸ παράθυρον τῦ Ἱερῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, διὰ τῦτο ἔχει καὶ τὸν ὄροφον σεισόντιον. Ἡ κόγχη τῦ Ἁγίε Βήματος εἶναι καταγεγραμμένη μὲ ψηφίδας· ἡ δὲ Ἁγία Τράπεζα ἵσταται εἰς τέσσαρας μικρὸς κίονας κατεσηιγμένους εἰς ἄλλην πλάκα μαρμάρου, ὅπε εἶναι κυρίως ὁ τόπος τῆς Βάτε, ἡ ὁποία ἐκαίετο ἀκαταφλέκτως πρὸ ὀφθαλμῶν τῦ Μωυσέως, προεικονίζουσα συμβολικῶς τὴν ἄφθορον σύλληψιν καὶ γένησιν τῆς Θεοτόκε, διὰ τῦτο καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῦτο ἀφιερώθη εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Παναγίας. Εἰς τὸ ἔδαφος ὅλον εἶναι κατεστρωμένοι τάπητες, καὶ ἐμβαίνει ἀυπόδυτος ὅστις εἰσέλθῃ, κατὰ τὸν λόγον τῦ Θεῦ· „λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ „τῶν ποδῶν σε· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστί". Δὲν ἔχει τέμπλον, ἀλλ' ὅταν λειτυργῶσι χωρίζεται τὸ Ἱερὸν διὰ παραπετάσματος. Κρέμανται εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῦτο ἀργυρᾶ φώτων ἀγγεῖα δεκαπέντε, καὶ ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ἄλλα τεῖα

ὁμο-

ὁμοίως ἀργυρᾶ καὶ ἀκοίμητα, ὡς προσεχέστερα εἰς τὴν Ἁγίαν γῆν τῆς εἰρημένης Βάτου.

Ἀφ' ὃ ἐξέλθῃς δὲ ἀπὸ τὴν τετάρτην βορεινὴν πύλην τοῦ Καθολικοῦ, ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὄπισθεν τῆς Ἁγίας Βάτου πρὸς τὸ τεῖχος τοῦ Μοναστηρίου τὸ Ἀνατολικὸν, προχωρεῖς εἰς τὸν μύλον τοῦ Μοναστηρίου. Ἐκεῖ πλησίον εἶναι φρέαρ γλυκυτάτου νεροῦ τὸ λεγόμενον τῆς Ἁγίας Βάτου· περαιτέρω εἶναι ὁ φοῦρνος, καὶ τὸ ἀρτοποιεῖον, πλησίον δὲ καὶ ἕτερος φοῦρνος διὰ τὰς προσφορὰς τῆς Λειτουργίας· ἄνωθεν δὲ τοῦ μύλου εἶναι ἡ λεγομένη Μέση, ἤτοι ἀποθῆκαι πέντε, ὀσπρίων, ἐλαίου, βουτύρου, κ. τ. λ. Ἐκεῖ ἔχει τὸ τεῖχος μίαν μικρὰν τρύπαν εἰς ὁμιλίαν τοῦ Ἀράβου· πλησίον δὲ εἶναι καὶ μία βρύσις, εἰς τὴν ὁποίαν μετοχετεύεται τὸ νερὸν τῆς Ἁγίας Βάτου, καὶ κλήματος ἀμπέλου ὑψηλόν, καὶ πλατὺ κατάστρωμα (κληματαριά). Ἀνωτέρω δὲ εἶναι ἡ τράπεζα τοῦ Πατέρων, ἔχουσα μαρμαρόστρωτον ὅλον τὸ ἔδαφός της, καὶ δωμάτιον (κελίον) περιεκτικὸν τοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ἀναγκαίων. Ἔξω τῆς τραπέζης εἶναι τὸ μαγειρεῖον, καὶ μικρὸν δωμάτιον εἰς κατασκευὴν τοῦ καφέ· ἔξω δὲ τῆς ῥηθείσης Μέσης πρὸς ἀριστερὰ εἶναι ἄλλαι ὀκτὼ ἀποθῆκαι βρωμάτων καὶ τροφῶν, καὶ ἄνωθεν τούτων ὀκτὼ δωμάτια Πατέρων, καὶ πάλιν ἀνωτέρω εἰς τρίτην σέγην εἶναι ἄλλα ὀκτὼ, ἔπειτα καταβαίνεις εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶναι δύω ἐργαστήρια λεπτουργικῆς, καὶ ἄλλο χαλκευτικῆς, καὶ δύω πρὸς τούτοις δωμάτια ἄνω καὶ κάτω, τὸ μὲν ῥαπτικῆς, τὸ δὲ τοῦ Πνευματικοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίων εἶναι καὶ μικρὸν προαύλιον· ἔπειτα εἶναι ὑψηλότερος πύργος, περιέχων τέσσαρα δωμάτια ἄνω καὶ κάτω, λεγόμενα Πατριαρχικά, διὰ τὴν ἐκεῖ κατοικίαν ἐξοχείου ἢ ἡσυχαστοῦ Πατριάρχου, καὶ ὅπου τελειόνει ἡ Ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ Μοναστηρίου.

Τὰ δὲ Μεσημβρινὸν Τεῖχος.

Ἐν πρώτοις ἔχει Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου μὲ μικρὸν προαύλιον, καὶ εἰς τὸ ὕψος τοῦ τείχους ἄλλο παρεκκλήσιον τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, καὶ πάλιν κατωτέρω δύω δωμάτια Πατέρων, καὶ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἔχει πρὸς τούτοις εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἑπτὰ δωμάτια Πατέρων, καὶ πλησίον αὐτῶν παρεκκλήσιον τοῦ τειῶν Ἱεραρχῶν, καὶ ἄλλο τῶν Ταξιαρχῶν, τὸ ὁποῖον ᾠκοδόμησεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωακείμ, ὁ μετασήσας τὸ ὄρος εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς πρὸς Θεὸν ἀδιαλείπτου πί-

στεως·

στεως· ὑποκάτω δὲ τοῦ παρεκκλησίου αὐτῶν, εἰς τὸ ἔδαφος, εἶναι δύω μεγάλαι σιτοθῆκαι· ὀπισθοδρομῶν δὲ, εὑρίσκεις εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ὀκτὼ δωμάτια Πατέρων μὲ θόλον, καὶ πλησίον αὐτῶν ἐργασήριον ὑποδημάτων, μὲ προαύλιον εὐρύχωρον, καὶ ὅπου πλειόνει ἡ Μεσημβρινὴ πλευρὰ τοῦ Μοναστηρίου.

Εἰς δὲ τὸ Δυτικὸν Τεῖχος.

Πρὸς τὸ Ἀρκτικώτερον μέρος, εἶναι τρεῖς ἀποθῆκαι τοῦ σίτου τῶν Ἀράβων· ἄνωθεν δὲ εἶναι πέντε δωμάτια, ὅπου κάθηται ὁ Οἰκονόμος, καὶ οἱ περὶ αὐτόν· πλησίον δὲ τούτων εἶναι δωμάτιον καὶ προαύλιον εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐρχομένων Τούρκων, καὶ τρία ὁμοίως δωμάτια Πατέρων, καὶ πάλιν ἄλλα τρία μὲ ὀλίγην περιοχήν. Μετὰ ταῦτα, κάπου εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι πάλιν τρεῖς ἀποθῆκαι μεγάλαι σίτου, τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, οἰκοδομηθὲν ἀπὸ τὸν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Μοναστηρίου Στέφανον λεγόμενον· ἀντικρὺ δὲ εἶναι πάλιν ἓξ μικρὰ σιτοδοχεῖα, καὶ ἄνωθεν αὐτῶν ἑπτὰ δωμάτια Πατέρων μὲ θόλον καὶ προαύλιον, καὶ πάλιν ἄνωθεν αὐτῶν ἄλλα ἓξ δωμάτια, καὶ μαγειρεῖον, εὐτρεπισμένα εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐρχομένων προσκυνητῶν, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίων εἰς τὸ κάτω μέρος εἶναι φρέαρ καὶ βρύσις τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, καὶ τέσσαρα δωμάτια Πατέρων, καὶ πάλιν ἄνωθεν ἄλλα τέσσαρα τοῦ Δικαίου, καὶ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου· ἔξω δὲ τῶν δωματίων τοῦ Δικαίου εἶναι μεγάλη Βιβλιοθήκη, ἀντικρὺ τῆς ὁποίας εἶναι παρεκκλήσιον τοῦ Προδρόμου, οἰκοδομὴ Ἀλεξάνδρου Βοεβόδα, Ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας, ὁ ὁποῖος καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Μοναστήριον χωρία γῆς καὶ εἰσοδήματα εἰς τὴν Βλαχίαν κατὰ τὸ ζπδ'. ἔτος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ· ὑποκάτω δὲ τοῦ Προδρόμου εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ πλησίον αὐτοῦ μικρὸν δωμάτιον· κατωτέρω δὲ εἶναι δρόμος κατεσκαμμένος, ὁ ὁποῖος πλειόνει εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ δρόμου, πρὶν νὰ καταβῇς εἰς τὸν Νάρθηκα, εἶναι τὸ Συνοδικὸν, καὶ τέσσαρα δωμάτια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ δευτέρα Βιβλιοθήκη ἀξιολόγων βιβλίων. Μεταξὺ δὲ τούτων εἶναι δύω παρεκκλήσια, ἄνω μὲν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κάτω δὲ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἦτον ἄλλοτε ἐλαιοδοχεῖον· συνέβη δέ ποτε εἰς τὸ Μοναστήριον τόση ἔλλειψις ἐλαίου, ὥστε δὲν εἶχον οἱ Πατέρες ὅτε νὰ ἀνάψουν φῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ἠσκήτευε δὲ τότε εἰς τὸ Σινᾶ, πλησίον τοῦ Μοναστηρίου, ὁ Ὅσιος Γεώργιος ὁ Ἀρσελαΐτης, τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ τὴν ἀρε-

ἀρετὴν καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῶ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος εἰς τὸν κζ'. Λόγον. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ μαθὼν τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τῶ ἐλαίυ, ἀφ' ἧς ἐπαρηγόρησε τὸς Πατέρας, ἦλθεν εἰς τὸ ἐλαιοδοχεῖον, καὶ προσευξάμενος ἐθαυματόργησε βρύσιν ἐλαίυ, καὶ ἔτως εἰς μνήμην αὐτῶ τῶ θαύματος ἔκτισαν ἐκεῖ τὸ παρεκκλήσιον τῦτο τῆς Ζωοδόχυ Πηγῆς, ὅπυ φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ὁ τόπος τῆς γῆς ἐλαιώδης. Εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν τῶ Συνοδικῶ περιέχονται πρὸς τύτοις ἄλλα τέσσαρα δωμάτια, περικλειόμενα ὅλα ἀπὸ μίαν θύραν. Ἐπιστρέφων δὲ ἀπὸ τὸ Συνοδικὸν τῦτο εὑρίσκεις εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος δεύτερον Συνοδικὸν, ὅπυ συγκροτεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ἡ συνέλευσις τῶν Πατέρων. Τῦτο τὸ δεύτερον Συνοδικὸν λέγεται καὶ ἀνωτέρα Μέση, ἐπειδὴ περιέχει διάφορα πράγματα εἰς χρῆσιν τῶν Πατέρων, ἤτοι τροφὰς, ἐνδύματα, καὶ τ. λ. Εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν εἶναι καὶ δύω δωμάτια, καὶ παρεκκλήσιον τῶν πεύτε Μαρτύρων, ἔπειτα καταβαίνεις εἰς τὸν δρόμον, τὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Βάτον ὄπισθεν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ δεξιόθεν εὑρίσκεις τείχα ξυλοδοχεῖα, καὶ τεῖτον φοῦρνον μικρότερον τῶ πρώτυ, καὶ ἔπω τελειόνει ἡ Δυτικὴ πλευρὰ τῶ Μοναστηρίυ.

Εἰς δὲ τὸ Ἀρκτῶον Τεῖχος.

Ἐν πρώτοις εἶναι τείχα κηροδοχεῖα ἄνω καὶ κάτω, ἐπάνω τῶν ὁποίων εἶναι τὰ σήμαντρα, καὶ οἱ κώδωνες (καμπάνες) τῶ Μοναστηρίυ· περαιτέρω δὲ εἰς τὸ ὕψος τῶ τείχυς εἶναι παρεκκλήσιον τῶ Ἁγίυ Γεωργίυ. Ἔπειτα καταβαίνεις εἰς τὴν Τυβάραν, τὴν μετέωρον πύλην δηλαδὴ, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ὡς εἴπομεν ἡ εἴσοδος καὶ ἔξοδος εἰς τὸ Μοναστήριον μὲ τὴν μηχανὴν τῶ Ἐργάτυ· πλησίον δὲ τῆς Τυβάρας εἶναι δύω ἀρτοδοχεῖα τῶν Ἀράβων, καὶ εὐρύχωρος περιοχὴ, καὶ βρύσις νερῶ μετοχετευομένυ ἀπὸ τὸ φρέαρ τῦ Μωϋσέως· ἔπειτα καταβαίνεις, καὶ προχωρεῖς εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἔξω τῶ ὁποίυ εἶναι ἄλλη βρύσις τῶ αὐτῶ φρέατος, καὶ ἡ πλύσις τῶ Μοναστηρίυ· ἄνωθεν δὲ εἶναι τείχα δωμάτια τῶ Σκευοφύλακος, καὶ κάτωθεν τείχα μεγάλα ξυλοδοχεῖα, ἔξωθεν τῶν ὁποίων εἶναι μία δράνα ὡραιοτάτη καὶ καρποφόρος, καὶ ἔτω τελειόνει ἡ Ἀρκτῴα πλευρὰ τῶ Μοναστηρίυ.

Ἔξω δὲ τῶ Δυτικῶ τείχυς εἶναι μεγάλη περιοχὴ, τῆς ὁποίας τὰ τείχη συνέχονται μὲ τὸ Μοναστήριον, ἡ λεγομένη Μάνδρα· κοινωνεῖ δὲ μὲ τὸ Μοναστήριον διὰ μιᾶς πύλης μικρᾶς καὶ σιδηρᾶς, πλησίον τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ἡ μεγάλη πύλη τῶ Μοναστηρίυ μὲ ἐπιγρα-

γραφὴν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀραβικῶν γραμμάτων, ἀναφέρσαν τὸν κτίτορα Βασιλέα Ἰυστινιανόν, κατάκτιστος ὅμως ὡς εἴπομεν καὶ ἀδιάβατος. Περιέχει δὲ ἡ μάνδρα δύω καμίνυς, τὴν μὲν ἀσβέστυ, τὴν δὲ κεράμων· ἔχει δὲ καὶ πύλην εἰς τὸ ἔξω μέρος, πλὴν κατάκτιστον ὁμοίως, καὶ αὐτὴ εἶναι ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας ὑποδέχεται τὸ Μοναστήριον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸ Σινᾶ, ἀνοιγομένης ὡς εἴπομεν διὰ χειρὸς Ἀράβων ἐκ τειῶν γενεῶν, καὶ πάλιν κτιζομένη ἀφ' ἧς φύγῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ὅταν δὲ ἔχῃ χρείαν τὸ Μοναστήριον ὑπηρεσίας Ἀράβων, ῥίπτεται χοινίον ἀπὸ τὰ τείχη τῆς μάνδρας, καὶ δι' αὐτῶ ἀναβαίνυν καὶ καταβαίνυν· μὲ αὐτὸ τὸ χοινίον ἀναβαίνει παύτοτε καὶ ὁ χότζας τῶ τζαμίυ, ὁ ὁποῖος δεν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ ἀναβῇ ποτὲ, ὔτε ἀπὸ τὴν Τυβάραν, ὔτε ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Πλησίον δὲ τῆς Μάνδρας εἶναι κῆπος εὐρύχωρος περιοικοδομημένος, καὶ περιεκτικὸς διαφόρων καρπίμων δενδρων, οἷον ἐλαιῶν, συκῶν, ἀμυγδαλῶν, μηλέων, ῥοῶν, ἀπίων, λεμονιῶν, πορτοκαλιῶν, νεραντζιῶν, κληματίων σαφυλῆς διαφόρυ χρώματος καὶ ποιότητος, καὶ ἄλλων δενδρων καὶ φυτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκονται καὶ κυπάρισσοι καὶ ἄλλα ἄκαρπα εἰς σολισμὸν τῶ κήπυ, ποτιζόμενα ὅλα ἀπὸ τὸ νερὸν δύω φρεάτων, νερὸν γλυκύτατον καὶ ψυχρότατον, καὶ ἀπὸ δύω δεξαμενὰς βροχίνων ὑδάτων, καταῤῥεόντων ἀπὸ τὸ Ὄρος. Εἰς τῦτον τὸν κῆπον περιέχονται οἱ τάφοι τῶν Πατέρων, εἰς δύω κοιμητήρια συνεχόμενα, τὸ μὲν εἰς κατάθεσιν τῶν λειψάνων τῶν ἀποθανόντων Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιερέων, τὸ δὲ τῶν ἰδιωτῶν Μοναχῶν. Πλησίον τῶν κοιμητηρίων εἶναι Παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας, ὅπυ γίνεται τὸ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος Λειτυργία καὶ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων. Ἐκεῖ εἶναι καὶ πύργος ὑψηλὸς, περιέχων τρία τέσσαρα δωμάτια, ὅπυ κάθηνται δύω Ἄραβες καλλιεργῦντες καὶ φυλάττοντες τὸν κῆπον. Ὅταν παραφυλάττεται δὲ ἡ Τυβάρα ἀπὸ τὸς Ἄραβας, ῥίπτεται χοινίον ἀπὸ τὰ τείχη τῶ κήπυ τύτυ, καθὼς καὶ εἰς τὴν μάνδραν, καὶ δι' αὐτῶ καταβαίνυν καὶ ἀναβαίνυν οἱ Πατέρες, καὶ οἱ Ἄραβες δὲ ὁμοίως ὅταν θέλῃ ὁ Οἰκονόμος. Πλησίον αὐτῶ τῶ κήπυ, εἶναι καὶ ἄλλος μικρότερος, περιοικοδομημένος καὶ αὐτὸς, καὶ περιεκτικὸς τῶν αὐτῶν δενδρων καὶ κληματίων, καὶ δύω φρεάτων καὶ δεξαμενῶν· κοινωνεῖ δὲ τὸ Μοναστήριον μὲ αὐτὸς τὸς κήπυς δι' ἑνὸς ὑπονόμυ, ἢ δρόμυ ὑπογείυ, κλειομένυ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν διὰ θυρῶν σιδηρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἀνοίγει εἰς τὸν πρῶτον κῆπον, ἡ δὲ εἰς τὸ Μοναστήριον κατὰ τὸ Δυτικὸν τεῖχος.

Περὶ τῆς ἀναβάσεως εἰς τὸ Θεοδόξαστον Ὄρος τοῦ Σινᾶ, καὶ τῶν Ἐπ' αὐτὸ Προσκυνημάτων, τῶν λοιπῶν πέριξ Βυνῶν, Μοναστηρίων, σεβασμίων ἄλλων τόπων, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ῥαϊθώ.

Τὸ Σίναιον Ὄρος ἡγίασεν ὁ Θεὸς ὅλον, φανεὶς πρῶτον εἰς τὰς πρόποδας τότε τῷ Μωϋσῇ ἐν τῇ Βάτῳ, εἶτα ἐπάνω τῆς Ἁγίας Κορυφῆς, ὅς αὐτῷ τὰς Θεογράφους Πλάκας, ἐπομένως φανεὶς καὶ τῷ Θεσβίτῃ Ἠλίᾳ διὰ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ὀπτασίας κατὰ τὴν μέσην τὸ Ὄρος. Ἀναβαίνων δὲ εἰς αὐτὸ ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, εὑρίσκεις μετ' ὀλίγον βαθμίδας, ἐσκαμμένας εἰς τὸν κρημνόν, ὁ ὁποῖος γίνεται βατὸς τοιουτοτρόπως, ἐπειδὴ ἄλλοθεν ἡ ἀνάβασις εἶναι δυσκολωτάτη διὰ τὴν πολλὴν τραχύτητα καὶ ἀνωμαλίαν τοῦ Ὄρους. Ἐκτείνεται δὲ αὐτὴ ἡ βαθμικὴ κλίμαξ μέχρι τῆς κορυφῆς, ἔχουσα βαθμίδας τρεῖς χιλιάδας καὶ ἑκατόν· καὶ ἀφ' ἧς ἀναβῇς τὰς πεντακοσίας, εὑρίσκεις μίαν βρύσιν, ἡ ὁποία ἐπήγασε γλυκύτατον νερὸν δι' εὐχῆς ἀσκητοῦ τινὸς ὑποδηματοργοῦ· ὅθεν λέγεται μέχρι τῆς σήμερον βρύσις τοῦ ὑποδηματοργοῦ (τζαγκάρη). Μετὰ δὲ τὴν ἀνάβασιν ἄλλων χιλίων βαθμίδων, εὑρίσκεις ἀριστερόθεν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, λεγομένην τοῦ Οἰκονόμου, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

Ὑστερούμενοι ποτὲ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων οἱ Σιναΐται, καὶ ἀμηχανοῦντες δι' ὅλα εἰς εὕρεσιν τροφῆς, ἀπεφάσισαν νὰ κλείσουν τὸ Μοναστήριον, καὶ νὰ φύγουν. Ἔπαχον πρὸς τούτοις καὶ ἀπὸ πλῆθος ἄπειρον ἐνοχλητικῶν ζωϋφίων, ὥστε δὲν ἐδύναντο νὰ εὕρουν ὅτε μίαν ὥραν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν· ἦσαν δὲ τὰ ζωΰφια ψύλλοι μέγιστοι καὶ δηκτικώτατοι. Ἑτοιμαζόμενοι λοιπὸν εἰς φυγήν, ἀνέβαινον εἰς τὸ Ὄρος, διὰ νὰ λειτουργήσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς κορυφῆς τελευταίαν Λειτουργίαν· συνέβη δὲ νὰ μείνῃ ὁ Οἰκονόμος ὀπίσω τῶν ἄλλων Πατέρων πολὺ διάστημα, καὶ ἀπήντησε καθ' ὁδὸν μίαν γυναῖκα ἔχουσαν τὸ βρέφος της εἰς τὰς ἀγκάλας της. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ὥρας ἐκείνης ἐφάνη καὶ εἰς τοὺς προπορευομένους Πατέρας ἡ αὐτὴ γυνή, ἡ ὁποία καθὼς ἠρώτησεν ἐκείνους μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμόν, ἠρώτησε καὶ τὸν Οἰκονόμον Ἀραβιστί, διὰ τί ἀνέβαινον εἰς τὸ Ὄρος ὅλοι συγχρόνως· μαθοῦσα δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν Πατέρων, ἀπεκρίθη ὅτι μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἐπιστρέψατε εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εὑρίσκετε τὸν ἀναγκαῖον σίτον· ὅθεν συνελθόντες ὅλοι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σινᾶ, ἀνέφερον μετὰ τὴν Λειτουργίαν τὸ συ-

συναύτημα καὶ τὸν λόγον τῆς γυναικός, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν ὡς φλυαρίαν. Ἀφ' ἧς δὲ καὶ ὁ Οἰκονόμος ἐδιηγήθη τὴν κατ' ἰδίαν ἐπιφάνειαν τῆς γυναικός, καὶ συνέπιπτεν ἡ ὥρα τοῦ συναυτήματος κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, τρέχων κάτω δρομαίως, καὶ φθάσαντες εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶδε τὴν γυναῖκα ὁ Οἰκονόμος, βλέπουν ἀνθρώπους ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, καὶ καμήλους σιτοφόρους. Ἐθαύμασαν οἱ Πατέρες διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, διότι μάλιστα εἶχον βεβαίας εἰδήσεις διὰ γραμμάτων, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ σαλπῇ σίτος εἰς τὸ Σινᾶ, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ Μοναστήριον ἠρώτησαν τοὺς ἀνθρώπους, πόθεν ὁ σίτος· οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι μία γυνή, ἐπισάτην ἔχουσα ἕνα γέροντα, ἐφόρτωσε τὰς καμήλους των, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ Σινᾶ, καὶ ὅτι συνακολουθοῦντες καὶ αὐτοὶ οἱ δύω, εἰσῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅταν ἄνοιξε τὰς θύρας ὁ πυλωρός, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἄφησε νὰ ἔμβῃ τις πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Οἰκονόμος, οἱ Πατέρες ἔτι μᾶλλον θαυμάζοντες, περιῆλθον ὅλα τὰ μέρη ζητοῦντες τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μὴ εὑρίσκοντες αὐτούς, ἐνόησαν, καλῶς συλλογιζόμενοι, ὅτι ἡ εὐεργεσία ἦτον τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, καὶ ἔκτισαν εἰς τὸν τόπον τῆς πρὸς τὸν Οἰκονόμον ἐπιφανείας αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ μὲν τοὺς Σιναΐτας λεγομένην τῆς Παναγίας τοῦ Οἰκονόμου, ἀπὸ δὲ τοὺς Ἄραβας Δαμαύε, ὅπερ ἐστί, τῆς Ἐγγυητείας. Ἔκτοτε δὲ καὶ τῶν εἰρημένων ζωϋφίων τὸ πλῆθος διεσκεδάσθη, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν φαίνεται ψύλλος εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Σινᾶ, ἐν ᾧ κατὰ τὴν λοιπὴν ἔρημον, καὶ μάλιστα τὴν παραθαλασσίαν, ἐπιπολάζει.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκονόμου, ἀναβαίνων εὑρίσκεις δύω τόξα μικρά, ἓν σχήματι πυλῶν, λιθόκτιστα ἐπιτηδείως, ἀπέχοντα ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων, εἰς τόπους δὲ καὶ τὰ δύω κρημνώδεις καὶ στενοπόρους, ὥστε ἐξ ἀνάγκης οἱ ἀναβαίνοντες πρέπει νὰ περάσουν διὰ τούτων τῶν πυλῶν, τῶν ὁποίων ἡ χρεία ἐκ παραδόσεως ἦτον τοιαύτη· ἐκάθηντο τὸ πάλαι δύω Πατέρες ἐκεῖ, φυλάττοντες τὸν δρόμον, διὰ νὰ μὴ ἀναβῇ ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἁγίαν Κορυφήν, χωρὶς νὰ κρατῇ μαρτυρίαν ἔγγραφον τοῦ Προεστῶτος τοῦ Μοναστηρίου, ὅτι πρῶτον ἐξομολογήθη, καὶ καθαρὸς ἀναβαίνει. Τοιοῦτον θέλει ὁ Δαβὶδ τὸν ὁδοιπόρον ἐκείνου τοῦ Ἁγίου τόπου, λέγων εἰς τὸν κγ'. Ψαλμόν· „Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ Ὄρος Κυρίου, ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ Ἁ„γίῳ αὐτοῦ; ἀθῷος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν „ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλη„σίον αὐτοῦ“. Τοιαύτην ὁ Θεὸς παραγγέλλει κάθαρσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὶν νὰ προσεγγίσουν εἰς τὰ Ἅγια, προσάζων συμβολι-

λικῶς τὺς Ἑβραίυς νὰ πλυθῦν πρὸ τῆς αὐόδυ, ϗ νὰ ἑτοιμαθῦν. „ Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· καταβὰς διαμάρτυραι πρὸς τὸν „ λαὸν, ϗ ἅγνισον αὐτὺς σήμερον ϗ αὔριον, καὶ πλυνάτωσαν τὰ „ ἱμάτια, ϗ ἔστωσαν ἕτοιμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τείτην· τῇ γὰρ „ ἡμέρα τῇ τείτῃ καταβήσεται Κύριος ἐπὶ τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, ϗ „ ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ". Ἔξοδ. Κεφ. ιθ'. Διὰ τῦτο παρακα- θήμενοι ποτὲ δύω Πατέρες, ὡς εἴπομεν, εἰς αὐτὰς τὰς πύλας, ἐμ- πόδιζον τὺς ἀνεξομολογήτυς ϗ ἀκαθάρτυς, λέγοντες ἐκ στόματος τοῦ Θεοῦ· „ Προσέχεται ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβῆναι εἰς τὸ Ὄρος, ϗ θί- „ γειν τι αὐτοῦ· πᾶς ὁ ἁψάμενος τοῦ Ὄρυς πελευτήσει". κ. τ. λ. Ἀνωτέρω δὲ εἶναι τόπος ἐπίπεδος, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ φρέαρ γλυ- κυτάτυ νερῦ, ϗ δενδρον ὑψηλότατον κυπαρίσυ, τόσον εὐμόρφου χήματος, ὥστε σπανίως εὑρίσκεται τοιῦτον εἰς τὰ τερπνότερα κλί- ματα· ἔπειτα προχωρῶν εὑρίσκεις δύω Παρεκκλήσια συνεχόμενα, μακρὰν τῆς Παναγίας τοῦ Οἰκονόμυ πεντακοσίας βαθμίδας, τὸ μὲν τοῦ Προφήτυ Ἐλισσαίε, τὸ δὲ τοῦ Προφήτυ Ἠλιοῦ, ἐν ᾧ περιέχε- ται τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, ὅπυ διωκόμενος ὁ Ἠλίας ἀπὸ τὴν Ἰεζά- βελ διὰ τὸν εὐθεον ζῆλόν τυ, κατέφυγε ϗ διεσώθη. Ἐκεῖ τὸν ἔσει- λεν ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίυ, ϗ εἶδεν ἐκείνην τὴν φοβερὰν ὀπτα- σίαν, ϗ ὡμίλησε μὲ τὸν Θεὸν κατὰ τὴν γραφικὴν Ἰσοείαν, καὶ ἀπεσάλη νὰ χείσῃ Προφήτας ϗ Βασιλεῖς. „ Καὶ ἐπορεύθη ἕως „ Ὄρυς Χωρὴβ, ϗ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, ϗ κατέλυσεν „ ἐκεῖ, ϗ ἰδὺ ῥῆμα Κυρίυ πρὸς αὐτὸν, ϗ εἶπεν· ἔξελεύσῃ ἄυριον „ ϗ σήσῃ ἐνώπιον Κυρίυ ἐν τῷ ὄρει· ἰδὺ παρελεύσεται Κύριος, ϗ „ ἰδὺ πνεῦμα μέγα, κραταιὸν, διαλύον ὄρη ϗ συντείβον πέτρας „ ἐνώπιον Κυρίυ ἐν τῷ ὄρει· ὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος, ϗ μετὰ „ τὸ πνεῦμα συσσεισμὸς, ὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος, ϗ μετὰ τὸν „ συσσεισμὸν πῦρ, ὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος, ϗ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ „ αὔρας λεπτῆς, κἀκεῖ Κύριος". Βασ. Κεφ. ιθ'. Ἀνωτέρω δὲ προ- χωρῶν, εὑρίσκεις τὸν τόπον, ὅπυ κατὰ τὸ ῥηθεὺ διήγημα, ἀπήντη- σεν ἡ Παναγία τὺς Πατέρας, προπορευομένυς τοῦ Οἰκονόμυ, ϗ προε- μήνυσε τὴν κατάπαυσιν τῆς σιτοδείας, ϗ διὰ τὴν σενοχωρίαν τοῦ δρόμυ, μὴ δυναμένοι νὰ κτίσυν ὁμοίως Ἐκκλησίαν εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, ἔσκαψαν τὴν προκειμένην πέτραν, ϗ ἔστησαν τὴν Εἰ- κόνα, τῆς Θεοτόκυ· ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις ἔφθειραν οἱ Ἄραβες τὴν εἰκόνα, μένει σήμερον καινὸν τὸ εἰκονοστάσιον. Ἔπειτα εὑρίσκεις ἐκείνην τὴν πέτραν, ὅπυ ἐκάθησεν ὁ Μωϋσῆς, ἔχων ὑψωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ὤρ ϗ Ἀαρών, σῆμα συμβολικὸν τοῦ σαυρωθέντος Σωτῆρος, ϗ ὅτως ἐνίκησεν ὁ Ἰησῦς τοῦ Ναυῆ τὺς Ἀ-

μα-

μαληκίτας εἰς τὴν πεδιάδα Ῥαφιδίν. „ Καὶ Μωϋσῆς ϗ Ἀαρὼν ϗ „ Ὤρ ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ βυνοῦ, ϗ ἐγένετο ὅταν ἐπῆρε „ Μωϋσῆς τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἰσραὴλ, ὅταν δὲ καθῆκε τὰς „ χεῖρας, κατίσχυεν Ἀμαλήκ· αἱ δὲ χεῖρες Μωϋσῆ βαρεῖαι, καὶ „ λαβόντες λίθον ὑπέθηκαν ὑπ' αὐτὸν, ϗ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ· Ἀα- „ ρὼν δὲ ϗ Ὤρ ἐστήριζον τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐντεῦθεν εἷς ϗ ἐντεῦ- „ θεν εἷς.... ϗ ἐτρέψατο Ἰησῦς τὸν Ἀμαλήκ, ϗ παύτα τὸν λαὸν „ αὐτοῦ ἐν φόνῳ μαχαίρας". Ἔξοδ. Κεφ. ιζ'.

Τέλος παύτων ἀναβαίνεις εἰς τὴν Ἁγίαν Κορυφὴν, ἀπέχυσαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Προφήτυ Ἠλιοῦ χιλίας ἑκατὸν βαθμίδας, ϗ βλέπεις τὸν τόπον ὅπυ ἀνέβη ποτὲ ὁ Μωϋσῆς, προσκεκλημένος ἀ- πὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἔλαβε τὰς πλάκας τῆς Διαθήκης. „ Καὶ εἶπε „ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἀνάβηθι πρός με εἰς τὸ Ὄρος, ϗ ἴσθι ἐ- „ κεῖ ϗ δώσωσοι τὰ πυξία τὰ λίθινα, τὸν νόμον ϗ τὰς ἐντολὰς, „ ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς". Ἔξοδ. Κεφ. κδ'. Τόπον, ὅπυ βέβαια ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος συσέλλεται νὰ πατήσῃ, ἐνθυμούμενος ὅτι ἐκεῖ ὁ πανάγαθος Θεὸς διὰ νὰ μετακοσμήσῃ τὸν λαόν τυ εἰς δικαιότερον σύσημα κοινωνίας, ϗ νὰ τὸν προετοιμάσῃ εἰς βεβαίαν ἀπόλαυσιν τῶν προκειμένων ἀγαθῶν εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγε- λίας, ἔκλινε τὸ ὕψος τῶν ὡρανῶν, ϗ κατέβη μετὰ δοξης, ϗ διέ- τειψεν ἡμέρας, φέρων μετὰ τοῦ φωτὸς τῆς θείας μακαειότητος, τὸν θεοχάρακτον Νόμον, τοῦ κόσμυ τὸ φῶς. „ Καὶ κατέβη ἡ δόξα „ Κυρίυ ἐπὶ τὸ Ὄρος Σινᾶ, ϗ ἐκάλυψεν αὐτὸν ἡ νεφέλη ἓξ ἡμέ- „ ρας..... τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίυ ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς „ κορυφῆς τοῦ Ὄρυς ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ". αὐτόθι. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἀφ' ὗ μετῴκισεν εἰς τὸ Σινᾶ ἀπὸ τὰ παραποτάμια τοῦ Εὐφράτυ ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς, ὁ ἑορταζόμενος τῇ ιή. τοῦ Ὀκτωβείυ, ἔκτισεν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χειστοῦ, ἡ ὁποία ἔλαβε πολλὰς μεταβολὰς, πότε μὲν κρημνιζομένη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, πότε δὲ ἀνακαινιζομένη παρὰ τῶν Πατέρων· περιέχε δὲ ὡς τὸ ἀειστερὸν μέρος ἡ Ἐκκλησία ϗ θυσιαστήριον Λατίνων (α). Πλησίον αὐτῆς

φαί-

(α) Ὄχι μόνον εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν ἔχον οἱ Λατῖνοι θυσιαστήριον, ἀλλὰ ϗ κάτω εἰς τὸ Μοναστήριον ἔχον ὁλόκληρον Ἐκκλησίαν ἰδιαιτέρας Μυσαγωγίας, ὅπυ καί τινες τῶν Λατινικῶν χίσματος ἐμόναζον προχωρήσαντες ἐκεῖ, ὅταν τὸ Λατινικὸν κράτος ἐκυρίευεν ἐκάτως τὴν Παλαισίνην. Τέλος ὅμως ἀπεδήμησαν διὰ ὅλα, μὴ δυνά- μενοι νὰ συζῶσι μετὰ τῶν ἡμετέρων διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἐκ τοῦ χίσματος αὐτιπα- θείας· ϗ μέχρι τινος ἐσώζετο ἡ Ἐκκλησία των εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐπὶ δὲ τῆς οἰκοδο- μῆς τοῦ πεσόντος τείχυς, κατεδαφίθη ἐκ θεμελίων.

SISMANOGLIO MEGARO

φαίνεται ἡ πέτρα, ὅπου ἐκάθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ εἶδε τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ· ἡ δὲ πέτρα ἔχει κοίλωμα θαυμασίως ποιότητος χήματος, ὥστε νὰ χωρῇ ἀκριβῶς, ὡς ἐπὶ τύπου ἁρμοζόμενα, τὰ νῶτα ἑνὸς ἀνθρώπου συνεσταλμένου, καθὼς ποτὲ συνεστάλη περίφοβος ὁ θεόπτης Μωϋσῆς. „Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ „μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται... Ἰδοὺ τόπος παρ' „ἐμοί, καὶ στήσῃ ἐπὶ τῆς πέτρας· ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα „μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου „ἐπί σε ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρα, καὶ τότε ὄψει τὰ „ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι". Ἔξοδ. Κεφ. λγ'. Ὀλίγον δὲ κατωτέρω εἶναι τὸ ἀπήλαιον, ὅπου ἐκάθησεν ὁ Μωϋσῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, περιμένων τὸν Θεόν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν Νόμον. Ἔξοδ. Κεφ. κδ'. Τότε πλησίον εἶναι καὶ Ναὸς Μωαμεθικὸς, καὶ κατωτέρω μία δεξαμενὴ βροχίνου νεροῦ καὶ ποτιμωτάτου. Ἀφ' οὗ δὲ πάλιν καταβῇς δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Χωρὴβ, εὑρίσκεις τὸ ἀπήλαιον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, περὶ τοῦ ὁποίου διηγεῖται πολλὰ ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, εἰς τὸν ἕβδομον Λόγον τὸν περὶ χαροποιοῦ πένθους, καὶ μάλιστα περὶ τῆς ὁμιλίας του εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ζωῆς του, ὡς αὐτόπτου τῶν λεγομένων. Ἀπετείνετο δὲ ἡ ὁμιλία του Ὁσίου εἰς ἄλλους τινὰς, ἀοράτως αὐτοπροκειμένους, καὶ ἐξετάζοντας τὰς πράξεις του βίου του. Τὸ Λείψανον τότε εὐρίσκεται εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Πατέρων. Κατωτέρω δὲ εἰς διάστημα τετρακοσίων μιλλίων, ὅθεν βλέπεται κάτω ὅλον τὸ Μοναστήριον, εἶναι τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Προδρόμου, καὶ περαιτέρω εἶναι τὰ καταλύματα Γρηγορείου τινὸς ἀσκητοῦ, καὶ μία δεξαμενὴ καθαροῦ νεροῦ· καὶ πάλιν κατωτέρω εἶναι Παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ζώνης, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Παναγίας, καθὼς παρελάβομεν ἐκ παραδόσεως, συνῆλθον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ διὰ νεφελῶν ἐκ τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης, διὰ νὰ κηδεύσουν εἰς τὴν Γεθσημανῆ τὸ παναχραντον σῶμα της· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς, ἐρχόμενος ὁμοίως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, δὲν ἐπρόφθασε ζῶσαν τὴν Παναγίαν, καὶ ἔτως οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, θέλοντες νὰ παρηγορήσουν τὴν λύπην τῆς ἀποτυχίας του, ἀνοίξαν τὸν τάφον της, διὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ κἂν τεθνηκυῖαν. Ὁ δὲ τάφος ἐφάνη κενὸς μὲ μόνην τὴν σινδόνα, καθότι τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου μετέστη δυνάμει Θεοῦ εἰς οὐρανίους Μονάς· ὅθεν ἐπιστρέφων ὁ Θωμᾶς εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπήντησεν εἰς τὰ μετέωρα τοῦ Σινᾶ τὴν ἀγγελικὴν δορυφορείαν τῆς Μεταστάσεως, καὶ τότε ἡ Θεοτόκος ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ζώνην της εἰς παρηγορίαν τῆς λύπης του, καὶ μαρτυρίαν τῆς μεταστάσεώς της,

της, καὶ ὕστω καθοσιοῦντες οἱ Πατέρες τὸν κατὰ κάθετον τόπον τῆς ἐπὶ νεφελῶν ἀπαντήσεως, ἔκτισαν τοῦτο τὸ Παρεκκλήσιον εἰς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ζώνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζομεν κοινῶς τῇ λά. τοῦ Αὐγούστου, ἀφ' οὗ μετεκόμισεν αὐτὴν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Βασιλεὺς Ἀρκάδιος.

Περαιτέρω δὲ εἶναι Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, καὶ τινα δενδρα λεύκης, καὶ πάλιν αὐτέρω εἶναι τὸ ἀσκητικὸν κατάλυμα δύω βασιλικῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ὡς λέγεται, ἦσαν ἀδελφοί· ποτὲ ὅμως ἦλθον εἰς τὸ Σινᾶ, καὶ πόθεν, καὶ ὁποῖοι, δὲν εἶναι γνωστόν· τοῦτο μόνον ἔχομεν ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἦλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅπου βλέποντες τὸν θεάρεστον βίον τῶν ἐκεῖ μοναστῶν, ἠρνήθησαν τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια, καὶ ἔβησαν εἰς τὸ κατάλυμα τοῦτο, καὶ ζήσαντες ἀσκητικῶς, ἐτελεύτησαν ἐν Κυρίῳ, καὶ σώζονται τὰ λείψανά των εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Πατέρων, ἐνδεδυμένα καὶ σήμερον τὸν πολεμικὸν σιδηροῦν χιτῶνα. Ὄπισθεν δὲ τοῦ καταλύματος τούτου εἶναι Παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἄννης· εἰς τὸν τόπον τῶν παρεκκλησίων τούτων ἐκάθησαν, ὡς φαίνεται, οἱ ἑβδομήκοντα πρεσβύτεροι τῶν Ἑβραίων, καὶ ἔβλεπον μακρόθεν τὴν παρουσίαν τοῦ νομοδότου Θεοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σινᾶ, ἡ ὁποία δὲν φαίνεται ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὄρους· καὶ τότε μὲν δὲν ἐδύναντο νὰ προσεγγίσουν, ὕστερον ὅμως ἀνέβησαν μετὰ τοῦ Ἀαρὼν καὶ Ναδὰβ καὶ Ἀβιοὺδ. „Καὶ εἶδον τὸν τόπον, ὃν ἑστήκει ἐκεῖ ὁ Θεὸς „τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡσεὶ ἔργον πλίνθου σαπφείρου, καὶ ὥσπερ εἶδος στερεώματος οὐρανοῦ τῇ καθαριότητι". Ἔξοδ. Κεφ. κδ'. Σήμερον δὲ ἡ κορυφὴ τοῦ Σινᾶ δὲν ἔχει τὸ λευκοκόκκινον χρῶμα τοῦ ὅλου βουνοῦ, καὶ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ὀρέων, ἀλλὰ φαίνεται καὶ μακρόθεν αἰθαλώδης καὶ περικεκαυμένη. Ἀπὸ δὲ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἄννης εἶναι ἡ κατάβασις ἀπὸ τὸ Ὄρος δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας κάτω εἰς τὴν ὑπώρειαν εἶναι τὸ μονήδριον τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ἔχον κῆπον περιεκτικὸν καθαροῦ νεροῦ καὶ κλημάτων, ἐλαιῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν δενδρων. Ἔχει δὲ περίξ ἡ Ἐκκλησία καὶτινα δωμάτια μοναχῶν ἔρημα. Τοιαῦτα ἐπιφέρει τὸ θεοβάδιστον Ὄρος Σινᾶ καθ' ὅλον τὸ ὕψος καὶ τὴν περιφέρειάν του, περιστρεφόμενον ὡς δεκαπέντε μίλλια. Τοιοῦτος ἔχει σολισμὸς, διὰ τοὺς ὁποίους δικαίως καυχᾶται κατὰ τῶν ἄλλων ὀρέων, λέγων ἐκ στόματος τοῦ Προφήτου Δαβίδ· „Ἵνα τί ὑπολαμβάνετε „ὄρη πετυρωμένα; Τὸ ὄρος, ὃ ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ". Ψαλ. ξζ'. Ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τὴν μεγάλην Πόλιν τῆς Αἰγύπτου εἶναι δώδεκα ἡμερῶν, ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὸ

Τὸ δὲ πλησίον ὄρος τῆς Ἁγίας Αἰκαπερίνης κεῖται ὡρὸς δυσμὰς τῦ Σινᾶ, ὑψηλότερον μεὺ ἀσυγκρίτως, τραχὺ δὲ ὁμοίως καὶ δυσαναβατον. Εἰς τὴν ὑπώρειαν τυ εὑρίσκεις πηγὴν ὕδατος καθαρωτάτυ ϗ γλυκυτάτυ, τὸ ὁποῖον περιέχεται μεὺ εἰς μικρὸν κοίλωμα πέτρας, ϗ δεὺ ὑπερχειλεῖ, εἶναι ὅμως ἀνεξάντλητον, χωρὶς νὰ φαίνεται παραμικρὸς πόρος τῆς συρροῆς τυ· ὀνομάζεται δὲ Πηγὴ τῆς Πέρδικος δι' αἰτίαν τοιαύτην.

Τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας Αἰκαπερίνης μετεκομίσθη δυνάμει Θεῦ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν κορυφὴν τῦ Ὄρυς τότε, ϗ διέμενεν ἐκεῖ ἔτη διακόσια ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τῦ Μαξεντίυ, τῦ ἀποκτείναντος τὴν Ἁγίαν, μέχρι τῦ Ἰυστινιανῦ, γινωσκόμενον ϗ τιμώμενον ἀπὸ μόνυς τυς ἀσκητάς. Μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῦ Μοναστηρίου ἀνέβησαν οἱ ἀσκηταὶ εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ παρέλαβον τὸ Ἅγιον Λείψανον, διὰ νὰ τὸ καταθέσυν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· καταβαίνοντες δὲ, ἔφθασαν εἰς τὴν ὑπώρειαν, ϗ ἀπηύδησαν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δίψαν, τὴν ὁποίαν ἠύξανεν ἔτι μᾶλλον ἡ ἀπελπισία πλησιοχώρυ νερῦ. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἀπέθεσαν τὸ Λείψανον εἰς μίαν πέτραν, ϗ ἐκάθησαν λειποθυμῦντες, βλέπυν μίαν πέρδικα, ἡ ὁποία ἐκτείνυσα τὰ πτεράτης διὰ νὰ πεταξῃ, ἀφῆκεν εἰς τὰ ὡρόσωπα τῶν διψώντων ῥανίδας ὕδατος, ἐκ τῦ ὁποίυ συννοήσαντες ὅτι εὑρίσκεται πλησίον βρύσις ὑδάτων, ἦλθον εἰς τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπετάσθη τὸ πτηνὸν, ϗ εὗρον τῷ ὄντι νερὸν, ϗ ὠνόμασαν αὐτὸ Νερὸν τῆς Πέρδικος.

Ἀφ' ἧς δὲ ἀναβῇς εἰς τὴν κορυφὴν τῦ βυνῦ, ὑψηλὴν εἰς διάσημα δύω ὡρῶν, εὑρίσκεις, ὅπυ κατέκειτο τὸ Λείψανον τῆς Ἁγίας, ἡ δὲ πέτρα ὡσαὺ νὰ ἦτον ζύμη μαλακὴ, ἐξωγκώθη θαυμασίως μετὰ τὴν μετάθεσιν τῦ Λειψανύ, καὶ ἐχηματίθη ἀπαραλλάκτως, εἰς τύπον ἀνθρωπίνυ σώματος τόσον σκληρῦ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ κόψῃ τις σήμερον τὸ παραμικρὸν μόριον· εἶναι δὲ περιωκοδομημένη ϗ στεγασμένη ὡς μικρὸν δωμάτιον. Ἀπὸ τὴν ὑπώρειαν τῦ βυνῦ τότε ἕως εἰς τὸ μέσον, εὑρίσκονται πέτραι βαθυπράσιναι, ϗ ἄλλων χρωμάτων, ὀνομαζόμεναι παρὰ τῶν Φυσιολόγων Δενδρίται, εἰς τὰς ὁποίας ὑποφαίνονται ἄνθη ϗ δένδρα, καθὼς παίζυσα τὰ μορφώνει ἡ ποικίλη τὰς δυνάμεις παντεχνος φύσις.

Ἀφ' ἧς δὲ πάλιν καταβῇς εἰς τὸ εἰρημένον Μονήδριον τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὡροχωρεῖς ὀλίγον εἰς τὸν χειμαῤῥῶν τῦ βυνῦ, ϗ εὑρίσκεις Παρεκκλήσιον τῦ Ἁγίυ Ὀνυφρίυ, ϗ τὸ κατάλυμα τῆς ἀσκητικῆς τυ ζωῆς. Ἐκεῖ ὡς λέγεται εὑρίσκετο ποτὲ νερὸν, ϗ δένδρον φοινίκης, μετὰ δὲ τὸν θανατον τῦ Ἁγίυ ἔπεσε μία με-

μεγάλη πέτρα, φαινομένη σήμερον πλησίον τῦ παρεκκλησίυ, καὶ ἐσκέπασε τὸ λείψανόν τυ, ϗ κατέβαλε τὴν φοινίκην, καὶ ἐξήρανε τὴν πηγὴν τῦ νερῦ. Προχωρῶν δὲ εἰς τὸν αὐτὸν χειμαῤῥῶν εἰς διάσημα ἡμισείας ὥρας, φθάνεις εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν ὁ Μωϋσῆς πειρασμὸν ϗ λοιδόρησιν, καθότι ἐκεῖ διψῶν ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων, ἐγόγγυζε κατὰ τῦ Μωϋσέως καὶ ἐλοιδόρει αὐτόν· ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν· „ λάβε μετὰ σεαυτῦ ἀπὸ τῶν πρεσ-„ βυτέρων τῦ λαῦ, ϗ τὴν ῥάβδον ἐν ᾗ ἐπάταξας τὸν ποταμὸν λά-„ βε ἐν τῇ χειρί συ, ϗ πορεύσῃ· ὦδε ἐγὼ ἔσηκα ὡρὸ τῦ σὲ ἐλ-„ θεῖν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐν Χωρὴβ, ϗ πατάξεις τὴν πέτραν „ ϗ ἐξελεύσεται ἐξ αὐτῆς ὕδωρ, ϗ πίεται ὁ λαός". Ἔξοδ. Κεφ. ιζ'. Πρόκειται δὲ ϗ αὐτὴ ἡ πέτρα, εὐμεγέθης ϗ σκληρὰ, ἔχυσα ἑκατέρωθεν ἀνὰ δώδεκα τρύπας ἢ πόρυς ῥεύσαντος νερῦ, ϗ παρατηρεῖται μάλισα ὅτι οἱ πόροι ὡς ἐκ πολυχρονίυ ῥεύματος εἶναι ὡρὸς τὰ κάτω τετριμμένοι. Κατωτέρω δὲ τῆς πέτρας εἶναι δύω κῆποι διαφόρων καρπίμων δενδρων, ϗ ἀριστερόθεν τῦ χειμαῤῥῶ τὸ μονήδριον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ϗ κῆπος ἄλλος τῶν αὐτῶν δενδρων μὲ νερὸν ἱκανὸν, εἰς τόπον ἐπίπεδον ϗ ὡροσφορώτατον· ἐκεῖ φαίνονται ὁμοίως καί τινα ἐρείπια ἀσκητικῶν δωματίων.

Ὄπισθεν δὲ τῦ βυνῦ εἰς ἄλλον χειμαῤῥῶν, τὸ διάσημα μιᾶς ὥρας, εἶναι τὸ μονήδριον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ κῆπος ἄλλος κάλλιστος μὲ περιοχὴν ἐλαιῶνος καὶ ἄλλων δενδρων καὶ κλημάτων, μὲ νερὸν ἱκανὸν, ϗ τρεῖς μεγάλας δεξαμενὰς, νεωστὶ κατεσκευασμένας, ϗ πάλιν κατωτέρω ἄλλος δενδροφόρος κῆπος, ϗ νερὸν ὁμοίως ἱκανὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον εὑρίσκεις εἰς τὸν αὐτὸν χειμαῤῥῶν τὸ παλαιὸν τῦ Ἰωάννυ τῆς Κλίμακος, ἀνδρὸς μεγάλης ἀρετῆς, καὶ ὀνομαστῦ διὰ ὅσα συνέγραψε περὶ ἀσκητικῆς διαγωγῆς. Οὗτος ἐχρημάτισε καὶ ἡγούμενος τῦ Μοναστηρίου, καὶ ἑορτάζεται κοινῶς δὶς τὸ ἐνιαυτὸ, τῇ λ'. τῦ Μαρτίυ, καὶ τῇ πέμπτῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν.

Ἔπειτα ἀναβαίνεις ὀλίγον εἰς τὸ Ὄρος, καὶ ἀφ' ἧς φθάσῃς εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, βλέπεις εἰς τὸ κατήφορον τῦ βυνῦ, μέρος γῆς ἀνατετραμμένης ϗ φοβερᾶς, ἔργον ὡς φαίνεται, πυρὸς ὑφαισίυ· ἀφ' ἧς δὲ διέλθῃς τὸν χειμαῤῥῶν, φθάνεις εἰς τὴν ὑπώρειαν τῦ Χωρὴβ, ϗ εὑρίσκεις τὸ μονήδριον τῆς Παναγίας μὲ κῆπον εὐρύχωρον, ϗ δένδρα καρποφόρα ϗ διάφορα, λεγόμενον τῦ Δαβίδ, Μοναχῦ παλαιῦ· μετ' ὀλίγον δὲ διάσημα εὑρίσκεις ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν τύπον κεφαλῆς βοὸς ἐξ αὐτομάτυ μηχανισμῦ· περαιτέρω δὲ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῦ χειμαῤῥῶ εἶναι λόφος μικρὸς, ὅπυ

ὅπου κατεσκευάσθη ποτὲ ἡ σκηνὴ τῦ Μαρτυρίου, τῆς ὁποίας ὁ τόπος εἶναι περικεκλεισμένος. Ἔπειτα ἐρχόμενος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῦ βουνῦ εὑρίσκεις μίαν πέτραν, ἐπιφέρουσαν γράμματα, ἀνεξάλειπτα μεν καὶ σῶα, τοιαῦτα ὅμως, ὥστε δεν εὑρέθη ἀνθρωπος ἕως σήμερον, ὅτε Γραικὸς, ὅτε ἄλλος Εὐρωπαῖος, μὲ ὅλον ὅτι τινὲς τούτων ἤξευραν καὶ γράμματα Ἑβραϊκὰ, νὰ τὰ ἀναγνώσῃ. Τὸ μέγεθος τῆς πέτρας εἶναι ὡς μία μυλόπετρα, καὶ ἐνόμισαν τινες, ὅτι ὑπ' αὐτὴν ἔκρυψεν ὁ Προφήτης Ἱερεμίας τὰ σκεύη τῦ Ναῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὴν Μαναδόχον σάμνον, τὰς πλάκας τῆς Διαθήκης, τὸ Θυμιατήριον, τὴν Ῥάβδον τῦ Ἀαρὼν, κ. τ. λ. λαβόντες τὴν ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου βίον τε ἱστορῦντα τὰ ἑφεξῆς „Ἐν δὲ τῇ πέτρᾳ ἐσφράγισεν ὁ Ἱερεμίας τῷ δακτύλῳ αὐ„τῦ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐγένετο ὁ τύπος ὡς γλυφὴ σιδήρου· „καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐσκέπασε τὸ ὄνομα· καὶ οὐδεὶς νοήσει, οὐδὲ „ἀναγνῶναι αὐτὸ δυνήσεται, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ἔστι δὲ ἡ „πέτρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου πρῶτον ἡ κιβωτὸς ἐγενέτο". Ὀλίγον αὐτέρω εὑρίσκεις μικρὸν κῆπον, καὶ πάλιν αὐτέρω, εἰς τὴν ὑπώρειαν, εὑρίσκεις δεῦδρον φοινίκης, καὶ πολὺ νερόν· τέλος πάντων καταβαίνεις εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ πλὴν νὰ φθάσῃς εἰς τὸν ἔξω κῆπον, τὸν λεγόμενον Ἀμπράγιον, εὑρίσκεις μίαν βρύσιν, λεγομένην τῦ Καδῆ, καὶ πλησίον αὐτῆς δεῦδρον ἐλαίας.

Εἰς δὲ τὸ Νότιον μέρος τῦ Μοναστηρίου εἶναι μία μικρὰ καὶ ταπεινὴ ῥάχις, λεγομένη Ὄρος τῦ Μωϋσέως, καθ' ὅτι εἰς αὐτὴν ἔβοσκε τὰ πρόβατα Ἰοθὼρ τῦ πενθερῦ τε, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν ὑπώρειαν τῦ Χωρὴβ τὴν Βάτον, ὡς εἴπομεν, καιομένην καὶ μὴ φλεγομένην, καὶ εἶπε· „Καταβὰς ὄψομαι τὸ ὅραμα τὸ μέγα τοῦτο, τί „ὅτι οὐ καίεται ἡ Βάτος"; Εἰς δὲ τὸ Ἀνατολικὸν, εἶναι τὸ Ὄρος τῆς Ἁγίας Ἐπισήμης, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβαίνων, εὑρίσκεις τρεῖς μεγάλους Σταυροὺς, ὑψωμένους εἰς διάφορα μέρη, τῶν ὁποίων ὁ τείτες ἵσταται ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλοτέραν τοῦ Ὄρους κορυφὴν, ὅπου εἶναι καὶ μία μεγάλη τρύπα, προχωροῦσα δι' ὅλης τῆς κορυφῆς· καὶ κατὰ τὴν ἑαυτὴν Ἰσημερείαν, διερχομένη δι' αὐτῆς ἡ ἀκτὶς τῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου, προσβάλλει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς ἁγίας Βάτου.

Εἰς τοῦτο τὸ Ὄρος ὕψωσεν ὁ Μωϋσῆς τὸν χαλκοῦν ὄφιν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέποντες οἱ Ἑβραῖοι, ἰατρεύοντο ἀπὸ τὰ δήγματα τῶν θανατούντων ὄφεων, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ Θεὸς κατ' αὐτῶν, καὶ ἐθανάτωσε πολὺν λαὸν εἰς τὴν ἔρημον, ἐκδικούμενος τὸν γογγυσμὸν

μὸν αὐτῶν (α). „Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς ὄφιν χαλκοῦν, καὶ ἔστησεν „αὐτὸν ἐπὶ σημείου, καὶ ἐγένετο ὅταν ἔδακεν ὄφις ἄνθρωπον, καὶ ἐ„πέβλεψεν ἐπὶ τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν, καὶ ἔζη". Ἀριθ. Κεφ. κά. Προεικόνιζε δὲ τοῦτο σαφέστατα τὴν Σταύρωσιν τῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν θανατηφόρον πληγὴν τῦ ἀρχεκάκου ὄφεως· „ὥσπερ γὰρ ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν „ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τῦ ἀνθρώπου". Ἰωάν. Κεφ. ιγ'. Εἰς τὸ Ὄρος τοῦτο ἦτον τὸ πάλαι Μοναστήριον γυναικῶν, καὶ φαίνονται καὶ σήμερον τὰ ἐρείπιά τε· φαίνονται πρὸς τούτοις καὶ τὰ ἐρείπια τῶν δύω προειρημένων ἀποικιῶν τῦ Ἰουστινιανοῦ πρὸς Ἀνατολὰς τῦ βουνῦ.

Ὠνομάσθη δὲ τὸ Ὄρος τῆς Ἁγίας Ἐπισήμης, ἐκ τοῦ ὀνόματος παλαιᾶς τινὸς Ἁγίας οὕτω λεγομένης, συζύγου τῦ Ἁγίου Γαλακτίωνος, ὁ ὁποῖος διωκόμενος ὡς Χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, παρέλαβε τὴν γυναῖκα τε πολὺ νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτῆς, καὶ κατέφυγον, ἐκεῖνος μεν εἰς τὸ Σινᾶ, αὐτὴ δὲ εἰς τοῦτο τὸ Ὄρος, ὅπου ἀσκητεύοντες ἀκοινωνήτως, καὶ τέλος πάντων προδοθέντες, ὑπέπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῦ διώκτου, Οὔρσου λεγομένου, ὁ ὁποῖος ἔστειλεν ἐνόπλους ἄνδρας, καὶ ἐθανάτωσε καὶ τὸν Γαλακτίωνα μετὰ τῶν ἄλλων φυγάδων ἐκεῖ Χριστιανῶν, καὶ τὴν γυναῖκα τε, τὴν Ἁγίαν Ἐπισήμην, ἡ ὁποία βλέπουσα μακρόθεν τὸν ἄνδρα της τυραννούμενον, καὶ δραμοῦσα οἰκειοθελῶς, συναπέλαβε τὸν στέφανον τῦ μαρτυρίου, καὶ συνεορτάζεται τῇ ε. Νοεμβρίου. Εἰς δὲ τὰς πρόποδας τῦ βουνῦ, χεδὸν ὑπὸ τὴν λεγομένην Τουβάραν τοῦ Μοναστηρίου, εἶναι μία μεγάλη δεξαμενὴ, ὅπου συρρέει τὸ νερὸν τῦ Ὄρους.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐρειπίων, συνάγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν παλαιῶν Μονασῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μεν ἄφησαν ἐρήμους τὰς κατοικίας των μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῦ Μοναστηρίου, συναχθέντες ὅλοι εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν, οἱ δὲ πρὸ τῆς οἰκοδομῆς ἐνοχλούμενοι ἀπὸ τοὺς Ἄραβας. Ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἠνάγκασεν, ὡς φαίνεται, πολλοὺς νὰ καταφύγουν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, ὄχι μόνον ἀγάμους χάριν ἀσκητικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους μετὰ γυναικῶν καὶ παιδίων· καὶ εἶναι πιθανὸν, ὅτι διὰ τοῦτο ὁ Ἰουστινιανὸς ἐτίμησε τὸν

(α) Ὁ χαλκοῦς οὗτος ὄφις κομισθεὶς εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐφυλάττετο ἐν τῷ Ναῷ, ὡς ὑπόμνημα τῆς ἰατρείας τῶν πεπαυμαυματισμένων γογγυσῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ θανατηφόρων τότε ὄφεων, μέχρι Ἐζεκίου, ὅτε ὁ εὐσεβὴς οὗτος Ἄναξ καταγνοὺς, ὅτι οἱ δεισιδαίμονες κατεχρῶντο τῷ σεβασμίῳ τούτῳ ὑπομνήματος, κατέτρεψεν αὐτὸ, ἵνα ἀποσοβήσῃ τὴν προσφερομένην εἰς αὐτὸ κακολατρείαν. Δ. Βασιλ. 18. 4.

τὸν Ἡγέμενον τῆ Μοναστηείᾳ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ ϗ Ῥαϊθῦς. Ἡ δὲ Ῥαϊθὼ εἶναι μία μικρὰ Κώμη εἰς τὰ παράλια τῆ Ἀραβικῆ κόλπυ, κατοικυμένη ἀπὸ Χειστιανὺς ἕως σήμερον· ἡ πεεὶ τὴν Κώμην χώρα λέγεται κατὰ τὴν Θείαν Γραφὴν Αἰλείμ. Οἱ δὲ σημεεινοὶ Ἄραβες ὀνομάζυν αὐτὴν Τὰρ· ἐκεῖ ἦσαν τὰ ἑβδομήκοντα σελέχη τῶν φοινίκων, ϗ αἱ δώδεκα πηγαὶ τῦ ὑδάτων, ὅπυ παρενέβαλεν ἡ Συναγωγὴ τῦ ὑῶν Ἰσραὴλ μετὰ τὴν παράδοξον διαίρεσιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, εἰς διάβασιν μεὺ αὐτῶν ἀσφαλῆ, καταποντισμὸν δὲ ϗ πανολεθείαν τῦ αὐτὺς καταδιωκώντων· αὐτὶ δὲ τῶν ἑβδομήκοντα, σήμερον εἶναι πλῆθος ἄπειρον φοινίκων, ὅθεν ὀνομάζει τὸν τόπον ὁ Στράβων Φοινικῶν. Σώζονται μέχει τῆ δε ϗ τῦ ὑδάτων αἱ δώδεκα πηγαὶ, ἀπὸ τὰς ὁποίας ποτίζεται κῆπος εὐρυχωρότατος τῶν Σιναϊτῶν· τὸ νερὸν ὅμως δεὺ εἶναι πότιμον· ἀπὸ τὰς δύω μάλιστα βρύσεις πηγάζει θερμὸν, καὶ ἡ μία χρησιμεύει αὐτὶ λυτρῆ εἰς τὺς φροσκυνητὰς τῆ Κιαμπὲ Τόρκυς, πεεικοδομηθεῖσα διὰ τῆτο ϗ σεγαθεῖσα· πεεέχει δὲ ὁ κῆπος ϗ πῦργον τειώροφον μὲ τέσσαρα δωμάτια ϗ ἕνα φοῦρνον, ὅπυ κάθηται ὁ Κηπυρός· καὶ πάλιν εἰς τὸ μέρος τῆ ῥηθέντος λυτρῆ ἄλλα τεία δωμάτια, καὶ φοῦρνον ἄλλον, ϗ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ κατοικῶν οἱ Πατέρες, ὅταν ἔρχωνται νὰ τρυγήσυν τὺς φοίνικας,

Ἀπέχει δὲ ὀλίγον αὐτῆ τῆ κήπυ ἐρείπιον Μοναστηείᾳ τῆ Προδρόμυ, οἰκοδομὴ ϗ τῆτο παλαιὰ τῆ Ἰυστινιανῆ, ὅπυ τρέχει πολὺ νερὸν γλυκυτάτης ποιότητος· ἀνωτέρω δὲ τῆ κήπυ, εἰς διάσημα μιᾶς ὥρας, εἶναι μία μικρὰ Κώμη, κατοικυμένη ἀπὸ Τόρκυς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέχει ἡ ῥηθεῖσα Κώμη τῶν Χειστιανῶν Ῥαϊθὼ, ἄλλην μίαν ὥραν. Πλησίον της Ῥαϊθῦς εἶναι μετόχειον τῆ Σινᾶ μὲ Ἐκκλησίαν τῆ Ἁγία Γεωργίυ· εἰς δὲ τὸ παραθαλάσσιον εἶναι φρούειον ὑπὸ φυλακὴν τῆ Ἡγεμόνος τῆς Αἰγύπτυ. Μετὰ δὲ τὴν Ῥαϊθὼ, μιᾶς ὥρας τὸ διάσημα, εὑείσκεις ἄλλην Κώμην, ἀπὸ Τόρκυς κατοικυμένην, ἔπειτα εἰς διάσημα τειῶν ὡρῶν εἶναι ὁ τόπος ὁ λεγόμενος Βεσσύγερα· ἐκεῖ φαίνονται πολλὰ σπήλαια ϗ καταλύματα παλαιῶν ἀσκητῶν εἰς τὸ παραθαλάσσιον τῆ Ἀραβικῆ κόλπυ, ϗ τεία φρέατα μεταξὺ ὀλίγων φοινίκων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαντλεῖται μεὺ νερὸν, ἀλυκῆς ὅμως ποιότητος. Εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος τῦ βυνῆ εἶναι Παρεκκλήσιον τῆ Ἁγία Δημητείυ· εἰς δὲ τὴν ὑπώρειαν, διάσημα ἡμισείας ὥρας, ἀκέεται ἦχος ϗ ἀναπρέσματα Ἐκκλησιαστικῶν σημαύτρων, πεεὶ τῶν ὁποίων ἄλλοι μεὺ γνωμοδοτῆσιν ὑπεφυσικῶς, ἀναφέροντες τὸ ἄκυσμα εἰς θαυματεργίαν, ἄλλοι δὲ φυσικῶς, ὑπολαμβάνοντες διωρυγμένην τὴν χῆν εἰς συνεσταμμένυς ὑπονόμυς, ὅπυ ἡ βιαία σύγκρυσις τῶν θαλασσίων κυμάτων καταθλίβυσα πολυτρόπως τὸν ὑπόγειον ἀέρα, διακωδωνίζει τοιῆτος ἤχυς.

Ἔπειτα εἰς διάσημα δύω ἡμερῶν εἶναι τὸ ἀκρωτήειον Φαρὰ, τὸ ϗ Κάδδης κατὰ τὴν Θείαν Γραφὴν, ἔνθα ἀπέθανεν ἡ Μαειὰμ ἀδελφὴ τῆ Μωϋσέως· τόπος φοινικοφόρος, ϗ ὑδατοφόρος, ϗ ἐπιτήδειος εἰς φυτεργίαν διαφόρων λαχάνων· ἐκεῖ φαίνονται ὁμοίως ἐρείπια παλαιῶν οἰκοδομῶν, ὅπυ ἦτον ἄλλοτε καὶ φρούειον. Ἡ Φαρὰ ἦτον ποτὲ ἐπίσημος Κωμόπολις, τιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπυ, ϗ φρωτεύυσα τῦ πέειξ ἱκανῶν Χειστιανικῶν χωείων τῷ τότε. Μετὰ ταῦτα εἰς διάσημα τέσσαρων ἡμερῶν εἶναι τῆς Μεῤῥᾶς τὰ πικρὰ νερὰ, τὰ ὁποῖα ἐγλύκανεν ὁ Μωϋσῆς διὰ τῆ ξύλυ, ϗ ἐπότισε τὺς Ἑβραίυς μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὸ πλάτος, τὸ χιοθεὺ τότε ϗ ξηρανθεὺ, εἶναι πεντακόσια μιλλίων. Κατωτέρω δὲ εἰς διάσημα μιᾶς ὥρας εἶναι τὰ λεγόμενα Καραύτλα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἰς διάσημα δύω ἡμερῶν, εὑείσκεις πολλὰ νερὰ, λεγόμενα τῆ Μωϋσέως, εἰς τεία τέσσαρα μέρη· ἐκ τύτων ὅμως ἓν μόνον εἶναι γλυκὺ ϗ πότιμον. Ἐκεῖθεν δὲ μετὰ ὁδοιπορίαν πεντάρων ἡμερῶν, φθάνεις εἰς τὸ Σαβεῖσιον, τὴν πάλαι ποτὲ Ἡρώων, ϗ Κλεοπατείδα ἔπειτα Πόλιν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπέχει τρεῖς ἡμέρας ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγύπτυ.

Ἀπὸ τὸν ἱκανὸν ἀειθμὸν τῦ εἰρημένων κήπων, ἐλαιῶν, ϗ ὑδάτων θέλει συμπεραίει βέβαια ὁ ἀναγνώστης, ϗ πολλὴν καρποφοείαν, ϗ πολλὴν αἴεσιν ἑπομένως εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν Σιναϊτῶν· ἀλλὰ τὰ πεειοσότεεα νερὰ εἰς τὺν καιρὺν τῆ θέεις ξηραίνονται, ϗ ὁ ὀλίγος καρπὸς τῆς ἀπελῆς γεωργίας διαπράζεται ἀπὸ τὺς Ἄραβας, ϗ μόλις τρώγυν οἱ Σιναΐται δὶς ἀφ' ἑκάστης ὁπώρας εἰς ὅλον τὸν καιρόν· αἱ δὲ ἐλαῖαι ὅταν βρέξῃ τότε καρπίζυσιν, ἐπὶ δὲ αὐομβείας (ἡ ὁποία πολλάκις συμβαίνει) δεὺ ἐξαρκεῖ ὁ καρπὸς αὐτῶν ὅτε διὰ τὴν τράπεζαν τῦ Πατέρων.

Ἡ τροφὴ τότων τῦ ἀσκητῶν σέλλεται ὅλη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκ τῆς πρὸς αὐτὺς ἐλεημοσύνης τῦ Χειστιανῶν· συνίσαται δὲ εἰς ὄσπεια ξηρὰ, ἐλαιόβρασα, ϗ εἰς πασὺς ἰχθύας διὰ τὴν τριήμερον ἀπόσασιν τῦ παραλίυ τῆ Ἀραβικῆ κόλπυ. Ἡ κρεωφαγία δὲν συγχωρεῖται εἰς αὐτὸ τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον κατὰ τὴν μοναδικὴν ἀρχαίαν δίαιταν παντελῶς· ἐκεῖ δὲ ϗρὺς τοῖς ἄλλοις ϗ ὁ οἶνος ἐλλείπει, ϗ παῦ εἶδος ποτῆ, πλὴν τῆ ἐξατμιζομένυ ἀπὸ τὺς φοίνικας, ἐκ τῆς σήψεως τῦ ὁποίων κατασκευάζεται ϗ τὸ ἀναγκαῖον ὄξος εἰς τὸ κοινὸν μαγειρεῖον τῦ Σιναϊτῶν. Φυλάττει τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήειον ἀπαραλλάκτως τὸ παλαιὸν Τυπικὸν, ὅπεο ἡ αὐὰ πα-

SISMANOGLIO MEGARO

πᾶσαν τὴν Οἰκυμένην Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κρατεῖ, ὅπερ πρῶτος ὁ ἐν Ἁγίοις Σάββας ἐτύπωσε, καὶ παρέδωκεν εἰς τὰ Μοναστήρια αὐτῶ εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὸ ὁποῖον ὁ Μέγας καὶ Θεοπέσιος Δαμασκηνὸς εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον τῦ Ἁγίυ Σάββα μετηρύθμισε, προσθεὶς εἰς αὐτὸ τὸς Κανόνας, καὶ Ἰδιόμελα, ἅπερ αὐτόστε, καὶ ὁ Κοσμᾶς ἔγραψαν· καὶ πάλιν ὕστερον οἱ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Στουδιτῶν Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ γραπτοὶ, ἔτι δὲ καὶ Ἰωσὴφ ὁ Ὑμνογράφος πληρέστερον ἀπετέλεσαν, ὡς φαίνεται, καὶ ἐστὶ τὴν σήμερον, ὡροθεύτες καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸ, ἀδεία Συνόδυ Οἰκυμενικῆς, τὰ παύσοφα αὐτῶν μελωδήματα, τὸ ὁποῖον ὐκ ἔτι Σάββα, ἢ Δαμασκηνῦ Τυπικὸν λέγεται, ἀλλὰ Τυπικὸν τῶν Στουδιτῶν, ὡς ἔυτινι παλαιῷ αὐτιγράφῳ εὕρομεν· τῦτο τοίνυν κρατεῖ καὶ τὸ μεγαλώνυμον Μοναστήριον τῦ Σιναΐυ Ὄρυς. Λειτυργῦσι δὲ τὴν Κυριακὴν παύτοτε δύω Ἱερομόναχοι, εἷς μεὺ ἐν τῷ Καθολικῷ, καὶ ἕτερος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Κορυφῇ· τὸ δὲ Σάββατον ἕτεροι δύω, εἷς μεὺ εἰς τὴν ἁγίαν Βάτον, καὶ ἕτερος ἔξω εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Πατέρων μετὰ κολύβων· φυλάττυσι γὰρ καὶ τῦτο ἀπαράλλακτον, νὰ ἔχυσι πᾶσαν Παρασκευὴν ἑπτὰ κόλυβα, νὰ ψάλλυσι τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα, κατὰ τὴν τάξιν τῦ Τυπικῦ, καὶ νὰ μνημονεύυσι τὺς Ἀδελφὺς τῆς Ἁγίας Μονῆς. Ἀδελφὺς δὲ λέγυσιν ὄχι μόνον τὺς καλογήρυς, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐγράφησαν κοσμικοὶ εἰς τὸ βραβεῖον νὰ εἶναι Ἀδελφοί. Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς πέντε ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ποιῦσι τὴν Ἀκολυθίαν τῦ Ἑσπερινῦ καὶ τῦ Ὄρθρυ εἰς τὸ Καθολικὸν, τὴν δὲ Λειτυργίαν εἰς τὰ Παρεκκλήσια, ἀρχόμενοι κατὰ τὴν τάξιν ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ἕως ἃ νὰ λειτυργήσωσιν εἰς ὅλα, καὶ πάλιν ποιῦσιν ἀρχὴν, ἔχοντες παύτοτε μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν ὡρόθεσιν, ὅπυ ἐγράφησαν οἱ Χερσιανοὶ, τὴν ὁποίαν οἱ μεὺ Διάκονοι ἀναγινώσκυσιν, ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐκβάλλει τὰς μερίδας. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας ὁπῦ γίνεται Ἐννάτη, ἡ μεὺ Λειτυργία γίνεται εἰς τὴν ὥραν αὐτῆς κατὰ τὴν τάξιν, αἱ δὲ ὧραι ἀναγινώσκονται ὕστερον εἰς τὸ Καθολικὸν ἐννάτης τελυμένης· ὅταν δὲ τύχῃ Ἑορτὴ, ἢ μνήμη Ἁγίυ τινὸς, ὁπῦ εἶναι οἶκος αὐτῦ εὐκτήριος εἰς κανένα ἀπὸ τὰ Παρεκκλήσια, ὁ μεὺ Ἑσπερινὸς, καὶ ἡ Λιτὴ, καὶ ἡ Ἀρτοκλασία γίνεται εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῦ Ἁγίυ· ἐὰν δὲ τύχῃ Σάββατον, ἢ Κυριακὴν ἢ τοιαύτη Ἑορτὴ τῦ Ἁγίυ, συμβαίνει νὰ γίνωνται Λειτυργίαι τρεῖς, δύω αἱ διατεταγμέναι· ἐὰν μεὺ Σάββατον ἔν τε τῇ Ἁγίᾳ Βάτῳ, καὶ ἔξω ἐν τῷ κοιμητηρίῳ· ἐὰν δὲ Κυριακὴ, ἐν τῷ Καθολικῷ, καὶ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Κορυφῇ, καὶ ἑτέρα εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῦ ἑορταζομένυ Ἁγίυ· πλὴν αὕτη γίνεται ταχύτερον, ἵνα γεύηται ἡ καθολικὴ σύναξις τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὸ Καθολικόν.

θολικὸν ἀπαραλλάκτως εἰς τὴν διατεταγμένην ὥραν. Τελειώσαντες λοιπὸν ὡς ἐν συντόμῳ τὴν διήγησιν τῦ ἁγιωτάτυ Ὄρυς τῦ Σιναΐ, τὴν τοποθεσίαν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ γεγονότα φοβερὰ καὶ ἐξαίσια πράσια, τὴν ἀνοικοδομὴν τῦ Καθολικῦ Μοναστηρίυ, καὶ τῶν λοιπῶν Παρεκκλησίων, καὶ τὰ περὶ τῆς Τάξεως, καὶ Ἀκολυθίας τῆς Βασιλικωτάτης καὶ Ἱερᾶς Μονῆς, ἀκόλυθον εἶναι νὰ εἰπῶμεν, καὶ πόσοι, καὶ ποῖοι Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ εἰς ποῖον καιρὸν ἀρχιεράτευσαν εἰς αὐτὸ τὸ Ἁγιώτατον Μοναστήριον ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν.

Περὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων τῦ Μοναστηρίυ.

Τιμηθέντος τῦ Ἱερῦ Μοναστηρίυ, κατὰ τὴν Βασιλικὴν καὶ Συνοδικὴν διατύπωσιν καὶ θέσπισιν, εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν, δὲν ἔχομεν πληρεστάτην πληροφορίαν ποῖοι ἀμέσως ἀρχιεράτευσαν· συνεκάζομεν δὲ ἀπό τε τῶν γραμμάτων τῶν ἐπὶ τὴν κόγχην τῦ βήματος τῆς Ἁγίας Βάτυ διὰ ψηφίων γεγραμμένων καὶ φερόντων τὰ ἑφεξῆς „ἐπε„λειώθη τὸ παρὸν ἔργον ἐν ἡμέραις Σολομῶντος Ἐπισκόπυ". Ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ κάτω τῆς Ἁγίας Τραπέζης τῆς αὐτῆς Ἁγίας Βάτυ πάλιν τάδε· „μνήσθητι Κύριε τὸ δύλυ σου ταπεινῦ Γαβριὴλ Ἀρ„ρυψάυ, τάχα καὶ Ἀρχιεπισκόπυ τῦ Ἁγίυ Ὄρυς Σιναΐ". Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς πύλης τῦ Ναῦ τότε ἐπιγραφῆς τῆς δε „ἐγένετο „Ἐπίσκοπος Ἰὼβ ὁ παύσοφος", ὅτι οἱ τρεῖς ῥηθέντες ἦσαν πρῶτοι ἀρχιερατεύσαντες. Ἡ ἐξυσία τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορείας μετὰ τὸν Ἰυστινιανὸν, φανέντος τῦ Μωάμεθ, μόλις διήρκεσεν εὐα αἰῶνα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη· διὸ καὶ μετὰ τὴν κατασροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τῶν τοσούτων αὐὰ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, Παλαιστίνην, καὶ παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν Μοναστηρίων, ἀπεμάκρυναν ἐκεῖθεν φυγάδες γεγονότες οἱ ἐκ τῦ ἡμετέρυ γένυς Μοναχοὶ εἰς τὴν Ἑλληνορωμαϊκὴν Ἐπικράτειαν. Ἐξέλιπον λοιπὸν κατὰ τὸν ἀριθμὸν διὰ τὰς καταδρομὰς ταύτας, καὶ οἱ Γραικοὶ Μοναχοὶ ἐν τῷ Σινᾷ, καὶ ἐπληθύνθησαν αὐθ' ὧν οἱ ἐντόπιοι Μοναχοὶ Ἄραβες, καθὼσπερ καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις εἰς τὸ Μοναστήριον τῦ Ζωοδόχυ Τάφυ· ἐχρημάτισαν ναὶ, ἱκανοὶ Ἀρχιεπίσκοποι Ἄραβες ἐπὶ τῶν Καλιφῶν, καὶ ἑπομένως τῶν Σελτάνων τῆς Αἰγύπτυ καὶ Παλαιστίνης, ἀλλὰ καὶ ἱκανοὶ ἐξ Ἀράβων Μοναχῶν, Πατειάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱερυσαλὴμ· εὑρηνται δὲ Ἀρχιεπίσκοποι εἴς τε βιβλία Ἀραβικὰ τῦ Μοναστηρίυ καὶ εἴς τινας ὁρισμὺς τὺς δοθέντας κατὰ καιρὺς τοῖς Σιναΐταις παρὰ τῶν Σελταώνων τῆς Αἰγύπτυ οἱ ἑφεξῆς.

„Ἔτος.

SISMANOGLIO MEGARO

Δ'. „Ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςτοζ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 869, εὑείσκεται ἐν Ἀραβικῷ παλαιῷ βιβλίῳ Μάρκος Ἀρχιεπίσκοπος.

Ε'. „Ἔτος ἀπὸ Χεισῦ 1091, εὑείσκεται εἰς ἄλλο βιβλίον Ἀραβικὸν Ἰωάνης Ἀρχιεπίσκοπος, Ἀθηναῖος, ὁ φονευθεὶς ἀπὸ τὸς Αἰγυπτίυς ὑπὲρ τῦ ποιμνίυ αὐτῦ, ϗ κανονισθεὶς ὡς Μάρτυς εἰς τὸ Μοναςήριον.

ς'. „Ἔτος ἀπὸ Μωάμεθ φή. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1103, εὑείσκεται εἰς ἕνα ὁεισμὸν τῦ Σελτάνυ Ἔμερ Ἐλμεμνῆ, Ζαχαείας Ἀρχιεπίσκοπος.

ζ'. „Ἔτος ἀπὸ Μωάμεθ φλή. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1133, ἐπὶ τῦ αὐτῦ Σελτάνυ, Γεώργιος Ἀρχιεπίσκοπος.

Η'. „Ἔτος ἀπὸ Μωάμεθ φνά. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1146, εἰς ἄλλον ὁεισμὸν τῦ Σελτάνυ Καὶμ Ἴμπνι Ῥεϊλᾶ, Γαβεηὶλ Ἀρχιεπίσκοπος, εὐδήμων ἀκειβὴς τῆς Ἀραβικῆς γλώσης, ϗ Συγγραφεὺς κατηχήσεων, σωζομένων εἰς τὸ Μοναςήριον.

Θ'. „Ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςχοβ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1164, εἰς παλαιὸν βιβλίον, Ἰωάνης Ἀρχιεπίσκοπος· γράφει Ἀραβικὴν Ἐπιςολὴν φὸς τὸς ἐν Ῥαϊθῷ πατέρας.

Ι'. „Ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψια. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1203, Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος. Οὗτος ἔζησε μέχει τῦ 1253, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην, παρέλαβεν ἀφιερώματα γῆς ἀπὸ τὸς εὐπατείδας τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἀφ' ἧ ἐκυειεύθη ἀπὸ τὸς Ἐνετὸς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βενετίαν, ϗ ἔλαβε τὰ διὰ χρυσοβύλων φονόμια, ὅσα εἶχε τὸ μετόχειον τῆς Κρήτης φὸ τῆς Ὀθωμανικῆς ἁλώσεως.

ΙΑ'. „Ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψλά. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1223, ἦτον Εὐθύμιος Ἀρχιεπίσκοπος.

ΙΒ'. „Ἔτος ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψλβ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1224, ἦτον Μακάειος Ἀρχιεπίσκοπος.

ΙΓ'. „Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψλς'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1228, ἦτον Γεμανὸς Ἀρχιεπίσκοπος.

ΙΔ'. „Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψλζ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1229, ἦτον Θεοδόσιος Ἀρχιεπίσκοπος.

ΙΕ'. „Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψνς'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1258, ἦτον Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ αὐτὸς ὡς λέγεται τῷ φοειημένῳ, ὁ ὁποῖος παραιτηθεὶς, ὡς φαίνεται, πεειῆλθεν ἔξω χάειν ἐλεημοσύνης.

ΙΣ'. „Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψογ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1265, ἦτον Ἰωάνης Ἀρχιεπίσκοπος.

ΙΖ'. „Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςψμή. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1290, ἦτον Ἀρσένιος Ἀρχιεπίσκοπος.

„Ἀπὸ

„Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςωιδ'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1306, ἄλλος Συμεὼν Ἀρ- ΙΗ'.
χιεπίσκοπος.

„Ἀπὸ Μωάμεθ ωιέ. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1324, εἰς ἕνα ὁεισμὸν ΙΘ'.
τῦ Σελτάνυ Μεεγιανδῆ εὑείσκεται Δωρόθεος.

„Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςωμά. ἀπὸ δὲ Χεισῦ, 1333, ἦτον Γεμανὸς Κ'.
Ἀρχιεπίσκοπος.

„Ἀπὸ Ἀδὰμ ,ςωξς'. ἀπὸ δὲ Χεισῦ 1358, εἰς παλαιὸν βι- ΚΑ'.
βλίον εὑείσκεται Μάρκος Ἀρχιεπίσκοπος.

Εὑείσκονται δὲ ϗ ἄλλοι γεγραμμένοι χωεὶς ἔτος ὅμως, εἰς βι- ΚΒ'.
βλία Ἀραβικὰ παλαιὰ, Ἀθανάσιος Ἀρχιεπίσκοπος, Σάββας, Ἀ- ΚΓ'.
βεάμιος, Γαβεηὶλ, Μιχαὴλ, Σιλβανὸς, Κύειλλος. ΚΔ'.
ΚΕ'.

„Ἀπὸ δὲ τῦ 1486 μέχει τῦ 1510, εὕεημεν εἴς τινα φυλαττό- ΚΣ'.
μενα γεάμματα ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι ἐχεημάτισαν δύω Ἀρχιεπίσκο- ΚΖ'.
ποι, Λάζαεος, ϗ μετὰ τῦτον Μάρκος ὁ ϗ Πατειάεχης Ἱεεοσολύ- ΚΗ'.
μων γεγονώς. Ἔπειτα διὰ μειεικὰς πειεισάσεις ἔμεινεν ὁ θεόνος ΚΘ'.
χεεύων τειάκοντα χεόνυς, ϗ πάλιν ἐν ἔτει 1540, ἐχειεοτονήθη Λ'.
Σωφεόνιος Ἀρχιεπίσκοπος, ϗ μετὰ τὴν τελευτὴν τάτυ, ἔτος 1545, ΛΑ'.
Μακάειος ἐκεῖνος ὁ Κύεωειος, τῦ ὁποίυ τὸ ἀκατάσατον ϗ ἀλλο- ΛΒ'.
φεόσαλλον μὴ ὑπομένοντες οἱ Πατέεες Σιναΐται, μάλισα ὑποκινούμενοι ϗ παεὰ ἄλλων, ἐκάθηεαν αὐτὸν ἔτος 1547, ἐν Αἰγύπτῳ, διὰ τῶν τειῶν συνδεαμόντων Πατειαεχῶν, οἵτινες διὰ συνοδικῦ αὐτῶν γεάμματος, κατέλυσαν τὴν Ἀεχιεπισκοπὴν τῦ Σινᾶ. Ἀφ' ἧ δὲ τῦτο ἐγένετο παεῆλθον ἔτη δεκαοκτὼ, ϗ διωείζετο εἰς τὸ Μοναςήειον Ἡγύμενος. (Ἴδε τὰς αἰτίας τῆς μεταβολῆς ταύτης εἰς τὸν Ἀραβικὸν Χεονογεάφον, ἐν τῷ γ'. τμήματι τῆς Ἱεᾶς Ἰσοείας, Φύλ. 205. ϗ 210. Ἔκδοσις 1805.) Ἀλλὰ βλέποντες οἱ Πατέεες, ὅτι τὸ κακὸν ἦν μέγα, φοβαῖνον εἰς ὄλεθεον, ἄνευ γνησίυ ποιμένος καὶ φοέσῶτος, ἀνέτρεψαν τὸ κακῶς κειθὲν ϗ κυρωθὲν ἐκεῖνο Συνοδικὸν, διὰ τῦ ὑπὸ Ἱεεμίυ τῦ Δευτέευ Πατειάεχυ Κωνσαντινυπόλεως ἐκδοθέντος ἑτέευ, ἔτος 1565, ϗ εὐθὺς τὸν αὐτὸν χεόνον χειεοτονηθεὶς, κατέση πάλιν Ἀεχιεπίσκοπος τῦ Σινᾶ, ὁ Εὐγένιος, ὁ ΛΓ'.
ὁποῖος ἔζησεν ἔτη ιζ'.

„Μετὰ τῦτον ἐχειεοτονήθη Ἀναςάσιος Ἀεχιεπίσκοπος, ἐν ἔτει ΛΔ'.
1583 ἀπὸ Χεισῦ, ϗ ἔζησεν ἔτη ή.

„Μετὰ τῦτον Λαυεέντιος Ἀεχιεπίσκοπος, ἐν ἔτει 1592, ἀπὸ ΛΕ'.
Χεισῦ, ϗ ἔζησεν ἔτη κδ'.

„Μετὰ τῦτον Ἰωάσαφ ὁ Ῥόδιος, ἐν ἔτει 1617, ϗ ἔζησεν ἔτη μ'. ΛΣ'.

„Μετὰ τῦτον ἐψηφίθη Νεκτάειος ὁ Σοφώτατος, καὶ ἀπελθὼν ΛΖ'.
εἰς Ἱεεσαλὴμ, διὰ νὰ χειεοτονηθῇ, ἐχειεοτονήθη ὑπὸ τῶν Ἱεοσολυ-

λυμητῶν Πατειάρχης Ἱεροσολύμων, αὐτ' αὐτῶ δ' ἐχειροτονήθη εἰς
ΑΗ'. τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῦ Σινᾶ Ἀνανίας Βυζαντιος, ὁ ὁποῖος μετὰ ἰ. ἔτη παρητήθη.

ΑΘ'. „Μετὰ τῦτον Ἰωαννίκιος Πελοποννήσιος ἐν ἔτει ᾳχξή. ϗ ἔζησεν ἔτη λέ. Ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατείας τύτε ᾠκοδόμησεν ὁ ὑψηλότατος Αὐθεύτης πάσης Οὐγκροβλαχίας Ἰωάνης Κωνσαντῖνος Βασσαράμπας Βοεβόδας, ὁ Βραγκοβαῶος, μετὰ τῦ εὐγενεσάτυ Ἄρχοντος μεγάλυ Σπαθάρη Μιχαὴλ Καντακυζηνῦ, τὴν Ἱερὰ καὶ περικαλλῆ Μονὴν τῦ Ῥιμνίκυ, ϗ ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸ Σινᾶ.

Μ'. „Μετὰ τῦτον Κοσμᾶς Βυζαντίος, ϗ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτος, προσεκλήθη Πατειάρχης Κωνσαντινυπόλεως, ϗ ἔπειτα μεπετέθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας.

ΜΑ'. „Μετὰ τῦτον Ἀθανάσιος Βερροιαῖος, ἔτος ἀπὸ Χεισῦ ᾳψς'. ϗ ἔζησεν ἔτη ιβ'.

ΜΒ'. „Μετὰ τῦτον Ἰωαννίκιος Λέσβιος, ἔτος ᾳψιή. ϗ ἔζησεν ἔτη ιά.

ΜΓ'. „Μετὰ τῦτον ὁ ἐν Κωνσαντινυπόλει Ἡγύμενος, κατὰ τὸ Μετόχειον τῦ τιμίυ Προδρόμυ, Νικηφόρος Μαρθάλης, ὁ Γλυκὺς ἐπονομαζόμενος, ἐκ Χαώδακος τῆς Κρήτης, ἔτος ᾳψκθ'. παρητήθη δὲ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν κ'. ϗ ἀπέθανεν εἰς τὴν Πατρίδα τ· μετεκομίθησαν δὲ τὰ λείψανα αὐτῦ εἰς τὸ Μοναστήριον.

ΜΔ'. „Μετὰ τῦτον Κωνσαντίος, πατρόθεν Κρὴς, μητρόθεν Βυζαντιος, ἔτος ᾳψμθ'. παρητήθη δὲ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν ί. ϗ ἀπερχόμενος εἰς τὴν Κωνσαντινύπολιν ἀπέθανε καθ' ὁδόν· μετεκομίθησαν δὲ ϗ τότε τὰ λείψανα εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατείας τότε ᾠκοδόμησε ϗ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Σινᾶ τὴν ἐν Μολδοβίᾳ Μονὴν τῦ Φισιτζίυ, ὁ ὑψηλότατος αὐθεύτης Μολδοβλαχίας Μιχαὴλ Ῥακοβίτζας Βοεβόδας.

ΜΕ'. „Μετὰ τὸν ἀοίδιμον Κωνσαύτιον, ἐψηφίθη ὁ κλεινὸς Κύριλλος, ὁρμώμενος ἐκ Κρήτης, ϗ εὑρισκόμενος ἐν Σμύρνῃ, κἀκεῖθεν δὲ ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν, ἐχειροτονήθη κατὰ τὸ ᾳψνθ'. Ὀκτωβείᾳ ιζ'. ἀρχιερατεύσας χρόνυς λ'. ϗ μῆνας γ'. Ὅλον δὲ τὸ διάσημα τῦτο ἐγενέτο αὐτῶ μία σειρὰ βασάνων, ἠγωνίθη ὁλοψύχως ὑπὲρ ἅπαντας τὺς προκατόχυς αὐτῦ, εὕρεκεν τῆς καλῆς διοικήσεως ϗ συσάσεως τῦ Ἱερῦ Μοναστηρίυ· ἐποίμανε ἐν θερμότητι ζήλυ, ϗ πνευματικῆ σοφίᾳ ϗ ἐπισήμῃ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῶ ἐρανόθεν ἀδελφότητα· τύπος ὤφθη ϗ παράδειγμα ἀρετῆς πᾶσι τοῖς προ τότε, ϗ τοῖς μετὰ ταῦτα Ἀδελφοῖς ϗ Πατράσιν· ἐπέδραμεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ϗ πολλὰς Βασιλείας ϗ Ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης διῆλθεν, ἐν αἷς πολλὺς τῶν Χεισιανῶν τῇ γλυκύτητι τῶν λό-

λόγων τε ἐφώτισε, ϗ τῇ ἀρετῇ τῶν ἔργων τε ὁδήγησεν εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Τέως δὲ ἀπελθὼν τὸ δεύτερον εἰς Μολδοβίαν, χάειν βοηθείας, ϗ ἀσθενήσας ὑφ' ἑνὸς ὀξυτάτυ πυρετῦ, ἐπλήρωσεν ἐν Ἰασσίῳ τὸ κοινὸν χρέος, τῷ ᾳψή. ἔτει, Ἰανυαρείυ ιβ'. ὁ ἀείμνηστος. Ἔμεινε δὲ χηρεύσα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ χρόνυς γ'. ϗ μήνας ζ'. Μετεκομίθησαν δὲ ϗ αὐτῦ τὰ λείψανα εἰς τὸ Μοναστήριον, ϗ ἐτέθησαν εἰς τὸ κοιμητήριον, ἔνθα κεῖνται καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιεπισκόπων ἐν κιβωτίοις.

„Μετὰ δὲ τὸν Μακαείτην τῦτον, ἐψηφίθη ὁ Ἀρχιμανδείτης ΜΣ'.
Δωρόθεος Βυζαντιος, εὐεισκόμενος ἐν τῇ κατὰ τὴν Μολδοβίαν Αὐθεντικῇ Μονῇ τῆς Φορμώσας Ἡγύμενος· ἐκεῖθεν δὲ ἀπάρας, ϗ ἀπελθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐχειροτονήθη τῷ ᾳψηδ'. ἔτει, Σεπτεμβείᾳ ά. Ἀρχιεράτευσε χρόνυς β'. ϗ μῆνας ί. ἀνὴρ ἁπλῦς μεὺ ϗ συνεσαλμένυ πνεύματος, τὰ δ' ἄλλα εὐλαβὴς ϗ ἐνάρετος. Εὐεισκόμενος δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ϗ ἀσθενήσας ὑπὸ σφοδρῦ πυρετῦ, ἐξῆλθε τῦ βίυ ὁ ἀείμνηστος. Ἔμεινεν ἓν χηρεύων ὁ θρόνος διὰ τὰς τῦ καιρῦ ἀϖμαλίας, χρόνυς ζ'. ϗ μῆνας δ'.

„Μετὰ τὸν Μακαείτην Δωρόθεον, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς ΜΖ'.
Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ νῦν ἀξίως ἀρχιερατεύων Κωνσάντιος ὁ Β'. καὶ αὐτὸς Βυζαντιος, ὅς τις ἐξας τῇ τῶν Πατέρων κοινῇ διὰ ψήφων προσκλήσει, ἐξῆλθε τῦ ὃ, ἔλαχε διοικῶν Μοναστηρίυ, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν κατὰ τὰς Βασιλικὰς ϗ Συνοδικὰς ἀρχαίας διατυπώσεις, ἐχειροτονήθη τῷ ᾳωδ'. ἔτει Νοεμβείᾳ ε'. ὃν ὡς εὐφρόνως διοικῦντα τὸ ἱερὸν ϗ προσβυγενὲς, περίδοξον τῦτο Μοναστήριον, ἀγωνιζόμενόν τε μετ' ἐνθέρμυ προθυμίας ϗ ἀκαμάτων μόχθων, προὸς ἀπαίτησιν τηλικύτων αὐυπερβλήτων δυσυχημάτων, οἷα ὐδέποτε ὁ προ τότε ῥῦς· τὸ χρόνυ ἐπέφερεν εἰς τὸ Σεπτὸν αὐτὸ Προσκύνημα τῶν Ὀρθοδόξων, ϗ ποιμένοντα ἐν ζήλῳ ϗ πατεικῇ κηδεμονίᾳ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ἀδελφότητα, διαφυλάξαι Κύριος ὁ Θεός.

Ἀν-

Ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τῦ ἐκδοθέντος Συνοδικῦ Γράμματος ἐπὶ Πατριαρχείας Ἱερεμίου τῦ Δευτέρου εἰς ἀποκατάστασιν καὶ αὔθις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῦ Σινᾶ.

Ἱερεμίας Ἐλέῳ Θεῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἔδει μεὺ τὸς βελομένους διὰ Γραμμάτων Συνοδικῶν τὴν ὀφελομένην καὶ φρέπουσαν παρέχειν βοήθειαν ἑκάστῳ τῶν ὑπὸ βασιλικῆς φρομηθείας αὐεγερθέντων Μοναστηρίων, μὴ μόναν ἁπλῶς καὶ ἀπερισκέπτως κεχρῆσθαι τοῖς γράμμασιν, ἀλλὰ καὶ φρὸ παντὸς ἄλλου σκοπεῖν, ὅπως τε ταῦτα Βασιλικὰ ἐκλήθησαν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τίσι νόμοις τε καὶ θεσπίσμασι τῆς τοιαύτης τετύχηκε κλήσεως. Ἐπειδὴ δέ τινες τῶν φρὸ ἡμῶν πατειαρχευσαώτων, ἀγνοήσαντες ὅλως, ὡς φαίνεται, τὴν πάλαι περὶ τὸ Σίναιον Ὄρος βασιλικὴν φρόνοιαν, μηδὲ ἐντυχόντες ταῖς Νεαραῖς, καὶ τοῖς συνοδικοῖς θείοις θεσπίσμασιν, ἃ δὴ πάντα τὰ περὶ τότε δηλῶσι πλατύτερον· ἀγνοίᾳ ὡς ἔοικε τῶν τοιούτων, γράμματά τινα κατὰ καιροὺς ἔφθασαν ἐπιδεδωκότες, κατὰ μηδεὺ τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἀκολουθίας ἐχόμενα· ἀναγκαῖον καὶ δίκαιον ἔγνωμεν, ἵνα φρῶτον μεὺ αὐταῖς λέξεσιν ὧδε ἐχχαραχθῇ ἡ φαινομένη Νεαρὰ τῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Ῥωμαίων Ἰουστινιανῦ τῦ Μεγάλου, ἐν ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Σίναιον Ὄρος Ἐπισκοπὴ φαίνεται· εἶθ' ὕτως καὶ τὰ κατὰ τῦτο συμβαώτα δῆλα ποιήσομεν· ἔχει δὲ ὕτως ἡ Νεαρά, ἤτοι τὸ ἐκβληθεὺ ἀπὸ τῦ παλαιῦ Κώδικος, ἐπὶ Ἀνασασίου Πατειάρχου Θεσπόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας, τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων ἰθύνοντος τῦ Μεγάλου Ἰουστινιανῦ, ὅτε τὰ Ἱεροσόλυμα ἐτιμήθη εἰς Πατειαρχεῖον τῦ ϛμβ'. ἔτους, συνελθόντων συνοδικῶς, τῦ Κωνσταντινουπόλεως, τῦ Ἀλεξανδρείας, καὶ τῦ Ἀντιοχείας κατὰ μῆνα Αὔγουστον, Ἰνδικτιῶνος ιγ'. καὶ θεσπισαώτων ἀρᾷ ὑποκεῖσθαι τὸν τολμήσαντα παραθραῦσαι, ἢ παρασαλεῦσαι τὸ τοιῦτον Θέσπισμα, καὶ δέδωκεν ὁ Ἀντιοχείας ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων Μητροπόλεων τῷ ἑαυτῦ θρόνῳ, δύω, τήν τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, καὶ τῆς Σκυθοπόλεως· ἀπέσασε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Τύρου, τὴν Πορφυρόπολιν, καὶ ἔθεντο σύνορον τὸν ποταμόν, τὸν αὐὰ μέσον Πτολεμαΐδος, καὶ τὸν Καρμηλίου Ὄρους Ζαβουλών· ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Βόστρας τῆς Αὐσίτιδος Ἐπισκοπὰς τέσσαρας, τὴν Γαδειρών, τὴν Καπετωλιάδος, τὴν Ἀβίλ-

βίλλης, καὶ τὴν Γάβας, καὶ ἀφιέρωσε ταῦτα εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔθεντο σύνορον ἕως τῆς Αὐσίτιδος χώρας. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρείας δέδωκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων τῷ ἑαυτῦ θρόνῳ Μητροπόλεων, τὴν Βόστραν τῆς Ἀραβίας, καὶ τὴν Πέτρας, καὶ Ἐπισκοπὰς ἓξ, τὴν Γάζαν, τὴν Ἀσκάλωνος, τὴν Ἐλευθερόπολιν, τὴν Φαραν, τὴν Αἰλίας, καὶ τὸ Σινᾶ Ὄρος· ἠσφαλίσαντο δὲ τὸν θρόνον τῦ Σινᾶ Ὄρους, ἵνα μηδεὶς καθίσῃ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐποίησαν σύνορον ἕως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης· καὶ ταῦτα μεὺ ἡ Νεαρά. Ἐν δὲ τῷ Τακτικῷ ἔχει ὕτως· ὁ τῦ Σινᾶ Ὄρους, ὅτός ἐσιν Ἡγύμενος, καὶ Ἐπίσκοπος. Ἐκ δὲ τότων καὶ τῶν τοιύτων Ἐπισκοπῆς αὐαφαινομένης τῆς κατὰ τὸ Σίναιον Ὄρος Βασιλικῆς καὶ Θείας Μονῆς, φρὸ χρόνων ὐκ ὀλίγων, τινὲς τῶν τότε ἐναασκυμένων ἐν τῇ Θείᾳ Μονῇ ταύτῃ ὐκ οἶδ' ὅπως κινηθέντες ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις, παραιτησάμενοι τὸ ἔχειν Ἐπίσκοπον, καὶ ὅλως κατὰ τὴν ἀρχαίαν στοιχεῖν ὑποτύπωσιν, βελτίω κακίσην καὶ παρὰ νόμους ἐκύρωσαν ἐν αὐτοῖς, ἵνα δηλονότι μηκέτι χειροτονεῖται ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τότῳ Ἐπίσκοπος. Τότο δὲ γενομένου πλήρη τὰ φράγματα συγχύσεως γέγονε, καὶ Πατειαρχικὰ φροέβησαν Γράμματα, ἄλλοις παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον τὴν ἐξουσίαν τε καὶ διοίκησιν χορηγῦντα τῦ αὐτῦ Θείου Μοναστηρίου· ἀλλὰ ταῦτα μεὺ φρότερον, καὶ ἕως ὅ ἀφανὴς ἦν ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα Νεαρά· τὸ δὲ ἀοιδίμου ἐκείνου Πατειάρχου κὺρ Διονυσίου, τὸν Πατειαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον διέποντος, ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κὺρ Γερμανὸς, σωματικῶς ὧδε ἐκ Κωνσταντίνου παραγενόμενος, καὶ ἐντυχὼν Νομίμῳ Βασιλικῷ παλαιῷ, φρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ῥηθεῖσαν Νεαρὰν ἔχοντι γεγραμμένην, τὰ μεὺ ὕτως ἔχοντα τῆς Ἐπαρχίας αὐτῦ πάσης ὅλα ἐζήτησεν ἐπιβεβαιωθῆναι παρὰ τῆς τότε ἐκδημούσης μεγάλης τῶν Ἀρχιερέων Συνόδου, καὶ τῦ σκοπῦ ὃ διήμαρτεν, ὥσπερ τὸ δοθεὺ αὐτῷ τότε Συνοδικὸν Γράμμα δηλοποιεῖ, ὅπερ ἡ μετειότης ἡμῶν ἀρτίως αὖεγνω καὶ ἐθεάσατο· ὑδεὺ δὲ ἰδίως περὶ τῆς ἐλευθερείας τῆς Θείας ταύτης καὶ Βασιλικῆς Μονῆς, καὶ τῦ ἐν αὐτῇ ὀφείλοντος εἶναι Ἐπισκόπου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα συντείνουσιν εἰς σύσασιν καὶ διαμονὴν ταύτης ἐζητήθη, ἢ ἐλαλήθη τῷ τότε συνοδικῶς· διὰ καὶ ἔτι μέχρι τῦ νῦν ἀμφίβολα ἦσαν τὰ περὶ τότου, μὴ φαινομένων τῶν εἰρημένων γραμμάτων καὶ Νεαρῶν, καὶ ἕκασος τῶν Πατειαρχῶν ἐζήτει, καὶ ἤθελεν ἐξουσιάζειν καὶ διοικεῖν ἐν αὐτῇ τῇ Θείᾳ Μονῇ, ἄνευ Ἐπισκόπου μενούσης. Ἐπεὶ δὲ τῆς ἡμῶν μετειότητος, συνοδικῶς ἄρτι φροκαθημένης, συνεδειαζόντων αὐτῇ καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν, καὶ θεοφιλεσάτων Ἐπισκόπων, παρασαύτες οἱ

ἐπὶ

ἐπὶ τότω καλεύτες παρὰ τῆς Θείας ταύτης Μονῆς, ὅτε ὁσιώτατος Ἱερομόναχος καὶ Πνευματικὸς κὺρ Ἰωσὴφ, καὶ ὁ ἐν Μοναχοῖς ὁσιώτατος Μωϋσῆς, ἤρξαντο δικαιολογεῖσθαι, καὶ ἀναφέρειν τὰ κατὰ τὴν Μονὴν δίκαια, δίκαιον ἐφαίνη καὶ εὔλογον καὶ θεάρεστον, ἵνα ἡ παλαιὰ αὕτη βασιλικὴ Νεαρὰ, ἥτις τὰ νῦν εὑρέθη, καὶ ἀναγνώσθη ἐνώπιον ἡμῶν, ὑπάρχῃ βεβαία, καὶ ἀμετάτρεπτος, ἕως ὅ ὁ Ἥλιος ἐφορᾷ, καὶ προτιμᾶται τῶν ἄλλων ἁπάντων γραμμάτων τῶν μεταγενεστέρων, παρὰ μηδὲν καταλυομένη τὸ σύναλον. Ὁ δὲ ἑπτακαιδέκατος Κανὼν τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Δ΄. Συνόδου, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα φησίν· „ὡς δέον ἐστὶ καὶ τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παροι„κιῶν τε καὶ πραγμάτων τάξιν τοῖς Βασιλικοῖς Τύποις ἀκολουθεῖν“. καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν· „ἔξεστι γὰρ τῷ Βασιλεῖ περὶ ἐνοριῶν Ἐκ„κλησιαστικῶν διατάττεσθαι, καὶ προνόμια τινῶν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ „Ἐπισκοπὰς αὔθις εἰς Μητροπόλεις τιμᾶν, καὶ Ἡγουμένους προ„χειρίζεσθαι, καὶ ἕτερά τινα τοιαῦτα ποιεῖν“. Ἔπειτα κατὰ τὴν δοθεῖσαν τότε Βασιλικὴν καὶ Συνοδικὴν ἐξουσίαν καὶ διατύπωσιν, Ἐπισκοπὴ εἴη, καὶ διαμένῃ τὸ κατὰ τὸ Σίναιον Ὄρος σεπτὸν Μοναστήριον, τὸ ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ἔχῃ διηνεκῶς καὶ ἀμεταθέτως τὸν αὐτὸν Ἡγούμενον, καὶ Ἐπίσκοπον, ὡς ἐν τῷ Τακτικῷ εὕρηται· ὅπερ αὐταῖς λέξεσιν ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν· ὡς αἵ τε Βασιλικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Διατάξεις μενοῦσιν ἀπαράθραυστοι, καὶ τὸ αὐτὸ Θεῖον Μοναστήριον παρὰ τοῦ γνησίου Ἐπισκόπου αὐτοῦ καὶ Ἡγουμένου οἰκονομεῖται καὶ διεξάγεται, γνησίως δηλονότι καὶ ἐλευθέρως, καὶ μηδεὶς ἄλλος τῶν ἁπάντων Ἀρχιερεὺς τολμᾷ παρ' ἐνοείας χειροτονεῖν ἐν αὐτῷ, σωζομένου καὶ μένοντος τοῦ Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ· καὶ ὡς ἀληθῶς ἐμάθομεν παρὰ τῶν Κανόνων, ὁπόσοι οἱ παρ' ἐνοείας χειροτονῆντες παιδεύονται· καὶ πρῶτον ὁ λέ. τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κανὼν ὅτω φησί· „Ἐπίσκοπον μὴ τολμᾶν „ἔξω τῶν αὐτοῦ ὅρων χειροτονίας ποιεῖσθαι, ἐν ταῖς μὴ ὑποκειμέ„ναις αὐτῷ πόλεσι καὶ χώραις· εἰ δέ τις τοῦτο πεποιηκὼς ἐλεγχθείη, „παρὰ γνώμην τῶν αὐτὰς κατεχόντων, καθαιρείσθω καὶ αὐτὸς, καὶ „ὃς ἐχειροτόνησεν· ἀλλ' ἔδοξε αὐτῷ τῷ Μητροπολίτῃ ἔξεστι εἰς ἐνο„είας τινὸς τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπων αἱρεῖσθαι, καὶ ἱερατικόν τι πε„λεῖν, γνώμης αἴρειν τοῦ Ἐπισκόπου.“ Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου ιγ΄. καὶ κβ΄. Κανὼν τὰ αὐτὰ τούτοις διαλαμβάνει. Ὧν ὄντως ἐχόντων, δίκαιον τοὺς παῦτας φυλάττεσθαι, ὥστε μὴ ὑποδίκους γενέσθαι ταῖς Συνοδικαῖς ἐκείναις ἀραῖς, καὶ τῇ καταδίκῃ τῶν ῥηθέντων Κανόνων. Καὶ δὴ ἡμεῖς ταῦτα ἀκριβῶς καταμαθόντες τανῦν, παῦτα τ' ἄλλα ἀφέμενοι τὰ καιρικῶς οἰκονομηθέντα, τὸ παρὸν συ-

Συνοδικὸν Γράμμα ἤδη παρέχομεν· δι' οὗ γράφει συνοδικῶς διορίζεται καὶ ἐντέλλεται, ἵνα κατὰ τὴν ἀρχαίαν ταύτην Βασιλικὴν καὶ Συνοδικὴν διατύπωσιν τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν ἐν τῇ Θείᾳ Μονῇ ταύτῃ, ὁ αὐτὸς Ἡγούμενος καὶ ἀρχιεπίσκοπος, ἕως ὅ ὁ Ἥλιος ἐφορᾷ, γνησίως καὶ ἐνοειακῶς Ἀρχιερατεύῃ καὶ διακείνῃ καὶ οἰκονομῇ, καὶ παῦτα ποιῇ εἰς σύσασιν τῆς Μονῆς. Ἔπειτα κατὰ τὴν δοθεῖσαν τῇ Μονῇ ταύτῃ Βασιλικὴν ἀσφάλειαν ὑπάρχει τὸ Μοναστήριον τοῦτο ἐλεύθερον, ἀδέλωτον, καὶ ἀκαταπάτητον ἐκ παντὸς προσώπου, μόνον ἔχον κατὰ καιροὺς τὸν αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἡγούμενον, ὡς ἀνωτέρω πολλάκις εἰρήκαμεν. Ὅστις Ἀρχιεπίσκοπος ἵνα γνησίως εἴη τοῦ Μοναστηρίου ἄνθρωπος, καὶ μὴ ἐκτὸς καθεζόμενος, ἔξω βλέπῃ, καὶ εἰς ἀφανισμὸν αὐτὶ συσάσεως ἀφορᾷ τῆς Μονῆς, ἐκλέγεσθαι ὀφείλει παρὰ τῆς κοινότητος πάσης τῶν προκείτων τοῦ Μοναστηρίου Γερόντων, εἰθ' ὅτως κανονικῶς καὶ ἀδωροδοκήτως παρὰ τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τὴν χειροτονίαν δέχεσθαι, ἀπὸ τῆς τοιαύτης Ἀρχιεπισκοπῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἱεροσολύμων ὄσης. Τότων δὲ ὅτως εἰρημένων κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, καὶ Ἀρχιεπισκόπου γνησίου ὀφείλοντος εἶναι ἐν αὐτῷ διηνεκῶς, εἰκότως ἄρα παραβάτης, καὶ τῷ παρ' ἐνοείας ὑπόδικος ἔσαι ἐγκλήματι, ὁποίου ἂν εἴη καταλόγου, ὁ τολμήσων χειροτονίαν ποιεῖν ἐν αὐτῷ, γνησίου παρόντος Ἀρχιερέως, καὶ διακείνειν καὶ ἐξουσιάζειν καὶ ἄρχειν· ὅπερ ἵνα μὴ συμβῇ τις, καὶ ὑπεύθυνος τῷτε Θεῷ καὶ τοῖς Κανόσιν εἴη ὁ τοῦτο δρᾶσαι τολμήσας, ἕκαστος μενέτω ἐν ᾗ ἐτάχθη κατασάσει, καὶ μὴ ἀπτέσθω τοῦ Μοναστηρίου τὸ σύνολον· καὶ γὰρ τὸ Μοναστήριον τοῦτο ἐλεύθερον ἐστὶ, καὶ Ἀρχιεπίσκοπον ἔχειν ὀφείλει ἀεὶ καὶ διοικητὴν, ὡς εἰρήκαμεν· ταῦτα δὲ λέγοντες, συνεπινοεῖσθαι καὶ τοῦτο βουλόμεθα, ὅτι ὅσα κατά τινα οἰκονομίαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἐγένοντο γράμματα, ταῦτα, φανείσης ἤδη τῆς ἀληθοῦς ἀποδείξεως τῶν γραμμάτων, δικαίως ἀργεῖν ὀφείλουσιν, ὥστε μηδενὰ τῶν σημειζομένων ἐν τούτοις ἰσχύειν εἰς τὸ ἑξῆς ἐναντιοῦσθαι, ἢ ἀνατρέπειν ὅλως τὴν καθολικὴν ταύτην, καὶ βεβαίαν Βασιλικὴν καὶ Συνοδικὴν Διάγνωσιν, ἐν τῷ θέλειν αὖθις ἐξουσιάζειν ἐν αὐτῇ. Ὁ γοῦν ταῦτα ἀνατρέψαι βουληθησόμενος, οἷς οἴομαι καὶ τοὺς ἄλλους τῶν Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν ἀπαραιτήτως συναινέσειν, ἀρᾷ καὶ ἀναθέματι ὑποκείσεται, κατὰ τὸν Κανόνα τῶν ὕτωσὶ διαγορεύοντα· „τοὺς παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων „ἐκτεθεύτας Κανόνας ἐν γνώσει παραβαίνοντας καὶ μὴ ὡς ἄνωθεν „κατενεχθεύτας θείοις χρησμοῖς ἐν τιμῇ καὶ εὐλαβείᾳ ἔχοντας, τό„τους ἡ Ἁγία Τετάρτη καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, καὶ ἡ Ἑβδόμη, ἀνα„θέματι καθυποβάλλουσιν“. Ἐπὶ τότῳ γὰρ καὶ τὸ παρὸν Γράμμα

Συ-

Συνοδικῶς ἐγεγόνει, καὶ ἐπεδόθη τῇ Θείᾳ καὶ Βασιλικῇ Μονῇ τοῦ Σιναίου Ὄρους, τῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τιμωμένῃ, καὶ τῷ κατὰ καιροὺς αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπῳ, σὺν τοῖς ἐκεῖ θεοφιλῶς ἐνασκουμένοις τιμίοις ἀδελφοῖς, εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει ,ζ π γ'. κατὰ μῆνα Ἰάλιον.

Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.
Γαβριὴλ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, καὶ πάσης Ἀνατολῆς.
Γερμανὸς ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ πάσης Παλαιστίνης.
Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Τιμόθεος.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἐφέσου Ἀθανάσιος.
Νικαίας Κύριλλος.
Ταπεινὸς Συμεὼν Ἐπίσκοπος Παναγίας.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἡρακλείας Γεράσιμος.
Γρηγόριος Πρύσης.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Νικομηδείας Σισίνιος.
Περιθεωρία Γρηγόριος.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Ἄνθιμος.
Ἐπίσκοπος Λαζίας Ἄνθιμος.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Σερρῶν.
Μητροπολίτης Βοδινίτζας.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης καὶ Ἔξαρχος πάσης Ἀσίας.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δανιὴλ Πισιδίας.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δωρόθεος.
Παλαιῶν Πατρῶν Μεθόδιος.
Γωάσαφ ταπεινός.
Τραϊανουπόλεως Ἰωάσαφ.
Λακεδαιμονίας Θεοδόσιος.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Αἴνου Ματθαῖος.
Ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Αἱμαθούντων Γερμανός.
Κερκύρας Θεοδόσιος.
Ταπεινὸς Μητροπολίτης Τρικάλλων.
Μέγας Οἰκονόμος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Ἀναστάσιος Ἱερεύς.
Μέγας Λογοθέτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Ἱεραξ.
Μέγας Σακελλάριος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Μέ-

Μέγας Σκευοφύλαξ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Μέγας Χαρτοφύλαξ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Μέγας Ἐκκλησιάρχης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Λυγερὸς ὁ μέγας Ῥήτωρ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Πρωτέκδικος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Ῥήτωρ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Νομοφύλαξ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Ἀνδρέας ὁ Λογοθέτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Γεώργιος ὁ Δικαιοφύλαξ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Θεοδόσιος ὁ Πρωτονοτάριος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.
Διονύσιος Ἀρχιδιάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Περὶ Ἀρμενίων.

Βουλὴν ποτὲ κακίστην ἔθεντο οἱ Ἀρμένιοι νὰ ἐξουσιάσωσιν αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ νὰ διώξωσιν ἐκεῖθεν τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Καλογήρους. Ἦλθον λοιπὸν τινὲς ἀπὸ αὐτοὺς λέγοντες, πῶς ἦλθον χάριν προσκυνήσεως· τῇ δ' ἀληθείᾳ νὰ κατασκοπεύσωσι προσῶπον τὸν τόπον, καὶ νὰ φιλιωθῶσι καὶ μὲ τοὺς τόπους τοὺς Ἄραβας. Οἱ γοῦν Πατέρες μὴ γνωρίσαντες τὸν δόλον καὶ τὴν πανουργίαν των, τοὺς ἐδέχθησαν ἐν ἁπλότητι καρδίας, καὶ μὲ ἀγάπην, μὲ ὅλον ὁποῦ ἦσαν Αἱρετικοί. Ἀνέβησαν γοῦν εἰς τὴν Ἁγίαν Κορυφὴν, καὶ χωρὶς εἴδησιν καὶ βουλὴν τῶν Πατέρων, ἐλειτούργησαν ἐκεῖ ἐπάνω οἱ μιαρώτατοι· ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας των, ὅτε ἔψαλλον τὸν Τερσάγιον, ἔβλεπε καθ' ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τῶν ἄλλων μὲν συντρόφων τὰ ῥαβδία, ὁποῦ ἐβάσαζον εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἄπαπτον ὡσὰν λαμπάδες, τὸ δὲ ἐδικόν τος καθ' ἕνας δὲν ἔβλεπε, πλὴν δὲν ἐκαίοντο. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσαν τὴν λειτουργίαν των, ἐξελθόντες ἔξω πεφοβισμένοι ὅλοι, ἤρχισαν νὰ λέγωσιν τὸ τί εἶδαν· διότι καθεὶς ἐνόμιζε πῶς μόνος αὐτὸς εἶδε τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐγνώρισαν πῶς ὅλοι τὸ εἶδασι, καὶ εἰς ὅλους ἔγινε τὸ αὐτὸ, παρετήρησαν, καὶ βλέπουσιν ὅλοι τὰ ῥαβδία των καὶ ἦσαν μεμαυρισμένα ὡς δαυλοὶ πεπυρακαυμένοι. Τοῦτο λοιπὸν τὸ σημεῖον τοῖς ἔδειξεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ γνωρίσωσιν ὅτι δὲν ἦτον θέλησις Θεία νὰ κατοικήσωσιν ἐκεῖ, ἵνα μὴ κατακαυθῶσι. Τοῦτο καὶ αὐτοὶ γνωρίσαντες, ἀνεχώρησαν εὐθὺς, καὶ πλέον δὲν ἐζήτησαν νὰ ἐπισταθῶσι.

Πε-

Περὶ τῶν ἐν Ἀσκήσει, Ἁγιότητι, καὶ Μαθήσει διαπρεψάντων, καὶ ἄλλων σεβασίων Ἀνδρῶν Σιναϊτῶν.

Περὶ τοῦ Ὁσίου Νείλου.

Τῶν ἐπὶ κατὰ τὸ θεοβάδιστον Σίναιον ἀσκητικὸν βίον δραμόντων πεπαιδευμένων Ἀνδρῶν, εὐείσκομεν πρῶτον, τὸν Σοφώτατον Ὅσιον Νεῖλον, τὸν περὶ τὴν πέμπτην Ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσαντα. Ὁ θεῖος ἧτος αὐτὸν κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον οἰκογένειαν τῆς Κωνσαντινουπόλεως, καὶ διὰ τὰ προτερήματά του αὐέβη τέλος καὶ εἰς τὸ ἐπαρχικὸν ἀξίωμα τῆς Πόλεως ταύτης ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β'. καὶ οχὶ ἐπὶ Μαυρικίου, ὡς κατὰ παραδρομὴν γράφει ὁ βίος του. Ἀγαπήσας δὲ εἰσέπειτα τὴν μοναχικὴν ζωὴν, κατέπεισε τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, καὶ παραλαβὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεόδουλον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σίναιον, ἔνθα ἐπέδωκεν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐφόδου τῶν βαρβάρων κατὰ τῶν ἐκεῖσε Ἀσκητῶν (τὸ δὲ Μοναστήριον δεν ἦτον ἔτι οἰκοδομημένον) ὑποσὰς πολλὰ διὰ τὴν τοῦ υἱοῦ του αἰχμαλωσίαν, καὶ τέλος μετὰ τὴν τότε ἀπολύτρωσιν, τῆς θείας ἀξιωθεὶς Ἱερωσύνης, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν ψυχὴν παρέθετο, τῷ 451 ἔτει τῷ Σωτηρίῳ. Ἐκτὸς τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν Ἐπιστολῶν, ὁ Ἅγιος Νεῖλος συνέγραψε καὶ λόγους συμβουλευτικοὺς προς τοὺς ἐν τῷ Σινᾷ Μοναχούς, περὶ ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, καὶ διάφορα ἄλλα ἀσκητικά, ἐξ ὧν τὸ Χειρογραφικὸν Ἐγχειρίδιον εἶναι τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ὁποῖον κατὰ μίμησιν τοῦ Ἐπικτήτου συνεγράψατο.

Περὶ τοῦ Πρώτου Ἁγίου Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀστὴρ αὐγάζει καὶ Ἀναστάσιος ὁ ἐκ τῶν Μοναχῶν τοῦ Σινᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Σιναϊκοῦ Ὄρους ἄσκησιν, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ μάθησιν, ἐπὶ τὸν Πατριαρχικὸν τῶν Ἀντιοχέων ἀρθεὶς θρόνον, διέλαμψε κατὰ τὸ 561 ἔτος. Πολλὰ δὲ ὑπὲρ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς Πίστεως παθὼν, ἀποβληθεὶς τοῦ θρόνου, καὶ μετὰ 23 χρόνους τῆς ἐξορίας του, ἀπολαύσας αὐτὸν πάλιν, διώκησε θεαρέστως τὸν μέχρι τῆς προς Κύριον αὐτοῦ ἐκδημίας, ὅπερ ἐστὶ, τὸ 599 ἔτος. Ὁ Θεῖος ἧτος Ἀνὴρ συνέγραψεν ἔκθεσιν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἰς Λόγους πέντε, εἴς τε τὸν Εὐαγγελισμὸν, καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν.

Πε-

Περὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος.

Ἰωάννης, ὃ τὸ ἐπώνυμον Σχολαστικὸς καὶ Κλίμαξ, ἦτον ἐς ἄκρον πεπαιδευμένος. Ἀγαπήσας δὲ τὸν μονήρη βίον, τῷ ιϑ'. ἔτει τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ κόσμου εἰς τὸ Σίναιον, ἔνθα καὶ προϊσάμενος τὸ Μοναστήριον ἀπεκατέστη. Φθάσας δὲ εἰς ἔχατον γῆρας, ἀπῆλθε προς Κύριον τῷ 606 ἔτει τῷ Σωτηρίῳ, χεδιάσας προτερον τὴν παύσοφον βίβλον τῶν Θείων καὶ Πνευματικῶν Ἀναβάσεων, Κλίμαξ ἐπιγραφομένη, διὰ τῆς ὁποίας ἔγγραπτον ἑαυτὸν εἰς τὴν Οἰκουμένην πεποίηκεν. Ὁ Θεῖος ἧτος ἀνὴρ, διὰ τὸς, ὃς αὐτὸς μόνον οἶδε λόγους, ἀπεσιώπησε τὰς τοῦ γένους του ἀρχάς· κατήγετο δὲ, ὡς ἡ ἀρχαία παράδοσις ἔχει, ἀπὸ μίαν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῆς Κωνσαντινουπόλεως.

Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἡσυχίου τοῦ Χωρηβίτου.

Ὁ Ἱερὸς ἧτος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, εἰς τὸ ε'. Κεφάλαιον περὶ μνήμης θανάτου, φέρει εἰς παράδειγμα κάποιον θαυμασὸν ἄνδρα τὸ ὄνομά του Ἡσύχιον, τὸν ὁποῖον ἐπονομάζει Χωρηβίτην, διότι κατῴκει ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ Ὄρος Χωρὴβ, τὸ καὶ Σινᾶ λεγόμενον. Λέγει λοιπὸν, ὅτι τοῦτος ὁ Ἡσύχιος ἦτον εἰς τὴν ζωήν του πολλὰ ἀμελὴς, καὶ ὀκνηρὸς εἰς τὴν ἀρετὴν, χωρὶς νὰ ἔχῃ κἀμμίαν φροντίδα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του· ἠθέλησεν ὅμως εἰς θάνατον, καὶ εὐθὺς ἔδραμον ὅλοι οἱ Ἀσκηταὶ τοῦ Ὄρους εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ γενόμενος ὅλος ἐξεσηκὼς, πάλιν ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ εὐθὺς παρεκάλεσε τοὺς Ἀδελφοὺς νὰ ἀναχωρήσωσι, καὶ νὰ τὸν ἀφήσωσιν. Ἀναχωρησαντων δὲ ἐκείνων, αὐτὸς κτίσας τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, ἔμεινεν ἔνειρκτος χρόνους δώδεκα, μὴ τρώγων ἄλλο, παρὰ ἄρτον ξηρὸν, καὶ ὀλίγον ὕδωρ· λογιζόμενος δὲ κατὰ νοῦν ὅσα εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐκστάσεώς του, ἔχυνεν ἀπὸ τὰ ὄμματά του ποταμοὺς δακρύων. Ἔχων δὲ τοιοῦτον λογισμὸν, ποτὲ δεν ἤλλαξε τὸ ἦθος τοῦ προσώπου του, μήτε ὡμίλει, μήτε δεικνύων πρόσωπον θρηνοῦντος, ἢ κλαίοντος, μόνον τὸ δάκρυον κινούμενον ἀπὸ τοὺς ἔνδοθεν σεσιωπημένους καὶ ἀφώνους θρήνους τῆς καρδίας του ἔτρεχεν ἀκατάπαυστα. Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἤνοιξαν τὴν πόρταν τοῦ κελλίου του, καὶ εἰσῆλθον οἱ συνασκηταί του, καὶ ἐρωτῶντες τον νὰ τοῖς εἰπῇ κἀνένα λόγον δι' ὠφέλειαν ψυχῆς των, δεν ἤκουσαν ἄλλο ἀπὸ τὸ στόμα του, παρὰ τοῦτον μόνον τὸν λόγον· συγχωρήσατέ μοι Ἀδελφοὶ καὶ Πα-

πέ-

τέρες· ὐδεὶς ἄνθρωπος, ὁπῶ γνωείσει ποταπὴ εἶναι τῶ θανάτε ἡ ἐνθύμησις, δύναται νὰ ἁμαρτήσῃ. Λοιπὸν ἀφ' ὃ ἀπέθανε, τὸν ἔφερον, ϗ τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ κοιμητήειον τότε τῶ Μοναστηείε, ϗ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἤνοιξαν πάλιν τὸ κοιμητήειον, ϗ δεν εὑρέθη τὸ λείψανόν τε. Ὅθεν ἐθαύμασαν, πῶς ὁ Θεὸς ἐδόξασε τοιετοτρόπως, ϗ ἐτίμησεν ἐκεῖνον τὸν ἀμελῆ Μοναχὸν, διὰ τὴν μεγάλην τε μετάνοιαν, ὥστε τὸ τοιῶτον νὰ εἶναι ϗ εἰς παράδειγμα καλὸν τῶν μετανοούντων μὲ ἀληθινὴν μετάνοιαν. Τῶτο διηγεῖται αὐτὸς ὁ τῆς Κλίμακος Ἰωάννης, ὄχι πῶς τὸ ἤκεσεν, ἀλλ' ὅτι ἦτον ϗ αὐτὸς παρών.

Περὶ ἑτέρε Μοναχῶ ἀμωμύμε.

Τόπος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ Μοναστήειον, ϖρὸς Δύσιν Ἠλίε, ἕως πεύτε μίλια, ὁ ὁποῖος ϗ ἕως τῆς σήμερον Θωλᾶς ὀνομάζεται· ἐκεῖ κατώκεν πολλοὶ ἡσυχασαὶ, καθὼς ἀκόμη φαίνονται τὰ κελλία των. Ἔχει γὰρ ὁ τόπος νερὰ μέτεια μὲν, πεειοσότερα δὲ παρὰ ἄλλον τόπον ἀπὸ τὲς πέεις τόπες τῶ Μοναστηείε. Ἐδὼ ἐκάθητο ἡσυχάζων ϗ ἅτος ὁ ὡς ἀληθῶς ἡσυχαστὴς Ἰωάννης, ὁ τῆς Κλίμακος. Λέγει λοιπὸν ὁ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν Λόγον τε τὸν ἕκτον πεείτινος Μοναχῶ, ὁπῶ ἡσύχαζεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τὸν Θωλᾶν, ὅτι τόσον ἦτον ἡ διάνοια, ϗ ὁ νῶς τε βεβαπτισμένος εἰς τὴν μνήμην τῶ θανάτε, ὥστε ἄλλο τίποτες δεν ἐσκέπτετο, μήτε ἐφαντάζετο, μήτε ἐφρόντιζε παρὰ τὸν θάνατον, ϗ ὑπὸ τῆς τοσαύτης βαθυτάτης ἐννοίας τῶ θανάτε, ἔπιπτε πολλάκις ἄφωνος ὡς νεκρὸς, ϗ αἰρόμενον τὸν ἔφερον εἰς τὸ κελλίον τε.

Περὶ τῶ Ἀββᾶ Στεφάνε.

Ὁ αὐτὸς Ἀνὴρ ὁ τῆς Κλίμακος διηγεῖται, Λόγῳ ἑβδόμῳ (τὸν ὁποῖον ἐπιγράφει πεεὶ τῶ Χαροποιῶ Πεύθες.) διάτινα θαυμασὸν Ἀσκητὴν, ὀνόματι Στέφανον (πεεὶ τῶ ὁποίε ὠώτερω εἰς τὴν καταβασιν ἀπὸ τῶ Χωρηβ εἴπομεν διὰ βραχέων τινά.) λέγων ὅτω·

Στέφανός τις Μοναχὸς κατώκει ἐνταῦθα εἰς τὸ Ὄρος τὸ Σίναιον, ὅς τις ἀγαπῶν πολλὰ τὸν ἐρημικὸν ϗ ἡσυχαστικὸν βίον, ἔχων πολλὲς χρόνες εἰς τὲς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, σολισμένος μὲ πολλὰς ἀρετῶν χάειτας, ἐξόχως μὲ νηστείαν ϗ δάκρυον, εἶχε τὸ κελλίον τε εἰς τὴν κατάβασιν τῶ Ὄρες, ὅπε τὸ παλαιὸν τῶ Προφήτε Ἠλιῶ, ἦγεν ὑποκάτω τῆς Ἁγίας Κορυφῆς. Οὗτος, λέγει, ἐπιθυμῶν ἄλλην ζενωτέραν ϗ σκληροτέραν ζωὴν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ὄρος τὸ Σινᾶ, ϗ

ϗ ὑπῆγε μακρὰν ἀπὸ τὸ Μοναστήειον, ἕως ἑβδομήκοντα μίλια, εἰς ἕνα τόπον ὀνομαζόμενον Σίδης, σκληρὸν, ϗ ὑσερημένον ἀπὸ κάθε ϖράγμα, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπες ἀπέρασον καὶ ἀδιάβατον· ὥστε ὁ ἀοίδιμος ἔτος γέρων διέμενε πολλὰς ἡμέρας χωεὶς νὰ βάλλῃ κἀμμίαν τροφὴν εἰς τὸ σόμα τε. Λοιπὸν ἀφ' ὃ ἔκαμεν ἐκεῖ καιρὸν πεειστὸν μὲ σκληραγωγίαν ἄμετρον, ϗ ζωὴν κατὰ πολλὰ ζενωτάτην, ἐνθυμήθη πάλιν ϖρὸ τῶ τέλες τῆς ζωῆς τε, ϗ ἀνέβη εἰς τῶτο τὸ Ἅγιον Ὄρος, ϗ ἦλθεν εἰς τὴν ϖροτέραν κατοικίαν τε. Εἶχε δὲ ϗ δύω μαθητὰς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα λίαν εὐλαβεςάτες, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον αὐτὸ τὸ κελλίον τε τὸ ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Κορυφὴν καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀπεσίας τε. Λοιπὸν ἀφ' ὃ ἐπανέςρεψεν, ἠθεύησεν ἀῤῥωσίαν μεγάλην, μὲ τὴν ὁποίαν ϗ ἐπλεώσεν. Ὅμως ϖρὸ μιᾶς ἡμέρας τῆς τελευτῆς τε ἔγινεν ἐξεσηκὼς, ϗ ἔχων τὰ ὄμματά τε ἠνεωγμένα, ἐσοχάζετο εἰς τὰ δεξιὰ ϗ ἀεισερὰ μέρη τῆς κλίνης τε, ϗ ὥσπερ νὰ τὸν ἐξέταζον νὰ δώσῃ ἀπαραιτήτως ἀπολογίαν διὰ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς τε· ἡμεῖς δὲ, (λέγει ὁ Κλίμαξ Ἰωάννης) οἱ παρεσηκότες αὐτῷ, ἠκέαμεν τὰ λόγιά τε, ὅμως δεν ἐβλέπομεν μὲ ποῖον ποιεῖ τὴν ὁμιλίαν τε. Ἔλεγε δὲ κἀμμίαν φορὰν, ὡς ἐρωτώμενος, ϗ ἀποκεινόμενος, ἅτως εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ διὰ τῶτο ἐνήσευσα τόσες χρόνες· ϗ ἄλλην φορὰν ἔλεγεν, ὄχι κατὰ ἀλήθειαν ψεύδεσθε, τῶτο δεν τὸ ἔκαμα. Ἔπειτα πάλιν ἔλεγε, ναὶ ἀληθῶς τῶτο τὸ ἔκαμα, ἀλλὰ ἔκλαυσα ϗ ὑπηρέτησα· ϗ ἄλλην φορὰν ἔλεγε, κατὰ ἀλήθειαν ἀδίκως μὲ συκοφαντεῖτε ϗ κατηγορεῖτε, ϗ πάλιν εἰς ἄλλα τινὰ ἔλεγε, ναὶ ἀληθῶς, δεν ἔχω εἰς τῶτο τί νὰ εἰπῶ, ὅμως ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὁπῶ εἶναι ἐλεήμων. Καὶ ἤσαν, λέγει ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, τᾶυτα τὰ λόγια, ἕνα θέαμα φοικτὸν ϗ φοβερὸν, ϗ εὔα κειτήειον ἀθεώρητον, ὁπῶ δεν εἶχε κἀμμίαν συγχώρησιν· ὅμως τὸ φοβερώτερον ἦτον, πῶς τὸν κατηγόρεν εἰς ϖράγματα, τὰ ὁποῖα ποτὲ δεν ἔϖραξε. Θαυμάζει ἔπειτα πῶς ὁ τοιῶτος Ἀσκητὴς, ὁπῶ εἶχε τόσες χρόνες εἰς τὴν ἡσυχίαν μὲ ὑπερβολικὲς κόπες, ϗ νηστείας, ϗ δάκρυα, ἔμενεν ἀναπολόγητος εἴς τινα πταίσματα, ὁπῶ τὸν ἐξέταζον, ϗ ἔλεγε ναὶ, εἰς τῶτο δεν ἔχω τί νὰ εἰπῶ· ϗ μάλιςα, λέγει, ὅτι ἠξιώθη τοιῶτε χαείσματος αὐτὸς ὁ Στέφανος νὰ ἡμερώνῃ τὰ ἄγεια θηεία. Διότι Μοναχοί τινες τῷ διηγήθησαν μὲ ἀλήθειαν, ὅτι ἡμέρωσε ϗ ἔτρεφεν εὔα λεοντόπαρδον, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν ὑπήγαινεν εἰς τὸ κελλίον τε, ϗ τὸν εὕεισκε, ϗ τὸν ἔτρεφε, ϗ πάλιν ἀνεχώρει, ϗ ἀπήρχετο εἰς τὰ βυνὰ τῆς ἐρήμε. Εὑείσκεται δὲ τὸ Ὁσιακὸν τότε Λείψανον ἔνδον τῶ κοιμητηείε τῶν Πατέρων, ὄχ ἐν τάφῳ, ὄχ ἐν

λάρ-

λάρνακι, ἀλλὰ καθήμενον, καὶ ἔχον μὲν τὰς χεῖρας πεθεμένας σαυροειδῶς ἐπὶ τῶ στήθος, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκυφῖαν· πῶς δὲ ὑπὲρ τὰς δώδεκα ἤδη αἰῶνας, ἐν τότῳ τῷ Ἱερῷ Λειψανῴῳ, ὁ περὶ τῆς φθορᾶς τῶν σωμάτων συνεσάλη νόμος, καὶ διαμένει ἡ τῶν μελῶν συνάφεια ἀπαπόσπαστος, ἡ συνέλευσις ἀχώριστος, καὶ ὁ φυσικὸς σύνδεσμος ἀδιάλυτος, οἶδε μόνος ὁ Κύριος, ὁ εἰδὼς δοξάζειν τοὺς αὐτῷ εὐαρεστήσαντας.

Περὶ τοῦ Δευτέρου Ἁγίου Ἀναστασίου.

Μετὰ τὸν ἀμέσως ἀνώτερω, καὶ κλήσει, καὶ ἀσκήσει, καὶ τοῖς ὑπὲρ πίστεως μᾶλλον ἀθλητικοῖς ἀγωνίσμασιν, ἐστὶ καὶ ὁ τὸν ἐκείνου Πατριαρχικὸν Θρόνον διαδεξάμενος, ἄλλος Ἀνασάσιος Σιναΐτης· τὸν ὁποῖον δέκα χρόνους ἰθύνας, ἐν τῇ τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπαναστάσει, ἔτος 609, τὸν διὰ πυρὸς ὑπέστη ὑπὲρ Χριστοῦ θανάτον. Ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦτον ἡ περὶ τῆς πίστεως δογμάτων Συγγραφή· ἄλλοι δὲ εἰς τὸν πρῶτον Ἀνασάσιον ταύτην ἀνατιθέασι, καὶ ἕτεροι εἰς Θεόδωρον τὸν Πρεσβύτερον τῆς Ῥαϊθοῦ, τὸν περὶ τὸ 646 ἔτος ἀκμάσαντα, καὶ σύγχρονον ὄντα καὶ συνήθη Μαξίμῳ τῷ Ὁμολογητῇ· τοῦτον δὲ τὸν πολὺν ἐν τοῖς θείοις δόγμασιν Ὅσιον Θεόδωρον, λέγεσιν εἶναι, τὸν ἐπιχειρήσαντα καὶ ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῶν ἐπ' ὀνόματι Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου φερομένων Συγγραμμάτων.

Περὶ τοῦ Τρίτου Ἁγίου Ἀναστασίου.

Οὗτος ἦν Μοναχὸς καὶ Ἱερεὺς εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος. Οἱ νεώτεροι ὀνομάζουσιν τὸν Ὅσιον τοῦτον νέον Μωϋσῆν, διότι καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ Θεόπτης, λέγεσιν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἤκμαζεν ὁ ἀσκητικώτατος καὶ πεπαιδευμένος ἔτος ἀνὴρ, τάττεται περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐννάτου αἰῶνος, καὶ ἀρχὰς τοῦ δεκάτου· ἀναφέρει γὰρ εἰς τὰ Συγγράμματά του Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην τῶν Θεοδοσιανῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸν πρὸ μιᾶς ἑκατονταέτους τότε πατριαρχεύσαντα. Ἦτον δὲ σύγχρονος μὲ τὸν Νικόλαον Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Μυστικὸν, ὁ ὁποῖος ἔγραψε πρὸς τὸν θεῖον αὐτὸν Ἀνασάσιον τὰ διὰ στίχων κεφάλαια περὶ Διαίτης τῶν Μοναχῶν, τὰ εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας περιεχόμενα. Τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα Συγγράμματα εἰσὶ τὰ ἑπόμενα. Α'. Ὁδηγὸς, κατὰ τῶν Ἀκεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν.

Β'.

Β'. Ἐρωταποκρίσεις διαφόρων ὑποθέσεων. Γ'. Ἀναγωγικὰς Θεωρίας εἰς τὴν Ἑξαήμερον, Βιβλία ιβ'. Δ'. Ὁμιλίαι δύω εἰς τὸν ϙ'. Ψαλμὸν, καὶ ἕτεραι.

Περὶ Ἀθανασίου.

Περὶ τὸ μέσον τῆς δεκάτης τρίτης ἀπὸ Χριστοῦ Ἑκατονταετηρίδος, εὐρίσκετο Ἱερεὺς εἰς τὸ Σίναιον ὁ θεῖος ἔτος ἀνὴρ Ἀθανάσιος, διαφρέπων Σοφίᾳ καὶ Ἁγιότητι, διὰ τὴν ὁποίαν ἤρθη τρὶς ἐπὶ τὴν Πατριαρχικὴν Περιωπὴν τῶν Ἀλεξανδρέων. Παρῆν δὲ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου περὶ τὸ 1283 ἔτος, συγκροτήσασαν Σύνοδον κατὰ Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, συναγωνιζόμενος κἀυτὸς ὡς γενναῖος τῷ ὀρθοδόξῳ φρονήματος προσάτης μετὰ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Κυπρίου, καὶ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου ἐκείνου Μουζάλωνος. Ἦτον σύγχρονος μὲ τὸν Σοφὸν Γεώργιον Παχυμέρην, ὅς τις πρὸς τὸν Πατριάρχην αὐτὸν ἔγραψε τὴν συνταχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ Παράφρασιν εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, ὡς ἀπὸ τοῦ προοιμίου δῆλον.

Περὶ Φιλοθέου.

Φιλόθεος ὁ θεῖος, ὁ τὸ πρίκλην Κόκκινος, διέτριψεν ἱκανοὺς χρόνους εἰς τὸ ἐν τῷ Ὄρει Σινᾷ Ἱερὸν Μοναστήριον, τὸν ἀσκητικὸν μεταχόμενος βίον· εἶτα δὲ Ἡρακλείας Μητροπολίτης προχειρισθείς, ἐπὶ τὸν Κωνσταντινουπόλεως πελευταῖον ἦρθη Θρόνον, ἑκατοστὸς εἰκοστὸς πρῶτος τῶν ἐν Βυζαντίῳ πατριαρχευσάντων ἀριθμούμενος. Ἔθυνε τὴν Ἐκκλησίαν ἐνιαυτοὺς πέντε ἐπὶ δέκα, περὶ δὲ τὸ 1371 Σωτήριον Ἔτος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. „Ἀνὴρ βίῳ τε καὶ λόγῳ „τοῖς ὁρῶσιν ἀξιόχρεος ὢν πρὸς αὐδῶ "ὡς περὶ αὐτὰ γράφων ὁ "Καντακουζηνὸς μαρτυρεῖ. Συνέγραψε ποικίλα καὶ διάφορα, ὧν ὁ κατάλογος εὑρίσκεται παρὰ τοῖς νεωτέροις τῶν Συγγραφέων.

Περὶ Μαξίμου, καὶ Ἰωακείμ.

Καθ' ὃν χρόνον ἐάλω ἡ Κωνσταντινούπολις, διέτρεπον εἰς τὸ Θεοβάδισον Σίναιον διὰ ὁσιότητα βίου καὶ μάθησιν, δύω Πρεσβύτεροι, ὁ εἷς Μάξιμος, καὶ ὁ ἕτερος Ἰωακείμ. Συνήθεις δὲ αὐτοὶ ὄντες μετὰ Γενναδίου τοῦ Σχολαρείου, τοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν πρώτου πατριαρχεύσαντος, ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν Μοναχοὺς ὡς πρέσβεις μετὰ γραμμά-

μάτων χρὸς ἐρώτησιν ϗ διάλυσιν χροβλημάτων τινῶν. Ἀπεκείθη δὲ ὁ Γενναδιος τῷ τε Ἰωακεὶμ, ϗ τῷ Μαξίμῳ μάλισα, τῷ κατὰ κόσμον ἐπωνυμευμένῳ Σοφιανῷ, ἀποτεινόμενος ἐν τῇ σοφῇ ταύτῃ Ἐπισολῇ τε κοινῶς χρὸς παύτας τὸς Σιναΐτας. Ἡ Ἐπισολὴ αὕτη, ἡ διὰ τὰς ἐμπεριεχομένας συγκαταβατικὰς γνώμας, εὕρεσα τῆς μεταβολῆς τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν χραγμάτων, ϗ συνεχεῖς παραινέσεις, ὅσα ἀξιοπερίεργος, ἐξεδόθη παρὰ τῶ ἀπὸ Σιναϊτῶν Σοφωτάτε Πατριάρχε τῶν Ἱεροσολύμων Νεκταρίε ἐν τῇ ὑπ' αὐτῶ ποιηθείσῃ ἐπιτομῇ τῆς Ἱεροκοσμικῆς Ἰσορίας.

Πολλοὶ δὲ ϗ ἄλλοι θεῖοι Ἄνδρες τὴν ἡσυχίαν διώκοντες ἦλθον κατὰ διαφόρους καιρὸς, ϗ διήνυσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς αὐτὸ τὸ ἁγιώτατον Σίναιον Ὄρος· ἀλλ' ἡμεῖς ἐσημειώσαμεν τὸς ῥηθεύτας μόνον, ἵνα μάθῃ πᾶς τις ἐκ τότων τὸ, ποταποὶ ἦσαν τὴν ἀρετὴν ϗ οἱ ἄλλοι, ϗ τίνας ἔτι καθαρωτάτας ψυχὰς ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀποκρότε ἐρήμε ταύτης, ἐσεφανωμένας μὲ τὰς περικαλλεῖς ἀρετὰς τῆς ἀσκήσεως ϗ μαθήσεως, ἔλαχε ϗ ἡ ἀώτατω Πειρωτὴ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων πρὸς καταρτισμὸν τῶ Χρισωνύμε Πληρώματος. Μετὰ δὲ τότες, ϗ ἕως εἰς τὸς χρολαβόντας χρόνες ἐφάνησαν ἄνδρες παραπλήσιοι τῆς ἀρετῆς ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα εὑρισκόμενα μέχρι ταύτης εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Πατέρων, μαρτυροῦσιν ἀκριβῶς τὴν αὐτῶν ἁγιότητα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτός· οἷον ἐσὶ, τὸ λείψανον ἑνὸς Πνευματικῦ Σεραπίωνος λεγομένε, ἐκ Δαμασκῦ, ϗ ἑτέρε Μοναχῦ, Γέροντος τῆς Συναξεως, Ματθαίε λεγομένε, ἀπὸ τὴν Κόρινθον τῆς Πελοποννήσε, ἐκ χώρας λεγομένης μεὺ τὸ πάλαι, Σικυωνία, τώρα δὲ Βασιλικὰ, ὅς τις εἶχεν ἄκραν ἀκτημοσύνην, ϗ νηρείαν ὑπέρμετρον· ὐδὲ γὰρ εὑρίσκετο ἄλλοτι εἰς τὸ κελλίον τε, εἰ μὴ ὅσα ἐφόρει ἐπάνω τε· ἡ δὲ τροφή τε ἦτον ἄρτος ξηρὸς, ϗ ὀλίγον ὕδωρ· ἀλλ' ὅμως τότες ϗ ἄλλες ὑπερέβαινον δύω τινες, τοτέσι Ἱερομόναχός τις Κρὴς, ἐκ πόλεως Ῥυθύμνης, ὀνομαζόμενος Ἰγνάτιος, ὅς τις ἦτον ἐκ νεότητός τε εἰς τῦτο τὸ Ἁγιώτατον Μοναςήριον. Εἶχε δὲ καὶ ἕνα ὑποτακτικὸν ἀπὸ τὸ Κασελλόῤῥιζον, ἢ ἄμεινον εἰπεῖν παρὰ Γενσίτων ὀνομασθεὺ ὕτω, Κασὶλ-Ῥῶσο, ὀνόματι Νίκανδρον. Οὗτοι ἐπιθυμῆντες νὰ ἰδῶσι ϗ τὰ ἡσυχαςήρια τῶ Ἁγίε Ὄρες, τῶ ϗ Ἄθωνος λεγομένε, ἀπῆλθον ἐκεῖ, ϗ διέτριψαν χρόνες πεύτε, ϗ πάλιν ὑπέςρεψαν εἰς τὸ Μοναςήριον τῦτο τῶ Ἁγίε Ὄρες Σινᾶ, ὅπε τὸ χρῶτον ἀπετάξαντο· μείζονα ταύτης ἡσυχίαν εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι. Ἦτον δὲ κατὰ ἀλήθειαν ϗ ὁ πνευματικὸς Ἰγνάτιος δοκιμώτατος ϗ ἐνάρετος, ἔχων ἀκτημοσύνην ἄκραν, ϗ ἐγκράτειαν, ϗ ἀκατάπαυ-

σον ἔργον τὴν χροσευχήν. Πολλῷ δὲ μᾶλλον τῷ μέτρῳ τὸν ὑπερέβη ὁ ὑποτακτικὸς αὐτῦ Νίκανδρος· διότι εἰς περισοτέραν ἐγκράτειαν ἔδωκεν ἐκεῖνος τὸν ἑαυτόν τε, ϗ εἰς ἀπείργον καὶ ἄοκνον ὑποταγὴν τῦ γέροντός τε, ϗ χεδὸν εἰπεῖν, ἔφθασεν, ὡς ἐδόκει, εἰς τελείαν ἀπάθειαν. Οὐδέποτε γὰρ ἐφαίνη, μήτε χαίρων, μήτε λυπέμενος, ἀλλὰ παύτοτε ἴσατο εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἦθος, ἔχων χρὸς παύτα λόγον μίαν ϗ τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν, τὴν συνήθη τοῖς Μοναχοῖς, ἤγεν τὸ, Εὐλόγησον Πάτερ, βάλλων ἀείποτε τοῖς πᾶσι ϗ μετάνοιαν. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ Νίκανδρος χρότερον ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν, ἕνα χρόνον, ϗ μικρόν τι χρός· εἰς γὰρ τὸν χρόνον ἤνοιξαν οἱ Πατέρες τὸ κοιμητήριον νὰ βάλλωσιν ἄλλον Ἀδελφὸν, ϗ εὐθὺς ὁ τῶ Νικάνδρε Πνευματικὸς εἰσῆλθεν νὰ ἰδῇ τῶ ὑποτακτικῶ τε τὸ λείψανον, ϗ τὸ εὗρε σῶον ϗ ἀκέραλον, ἔχον τῷ χρῶμα ὡς κρόκεον, ϗ βρύον μῦρα κατὰ ἀλήθειαν. Σχίσας ὖν τὸ παλλίον, ὁπῦ τὸν εἶχον σαβανωμένον, ϗ ἰδὼν, ϗ ἐνηγκαλισάμενος, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν, εὐγῆκεν ἔξω ὑπογελῶν μικρόν τι, ἔχων ϗ εἰς τὰ ὄμματα τρέχον ὀλίγον δάκρυον. Εἶπε δὲ τῦτο μόνον, εὐχαειςῶ σοι Κύριε, ὅτι ζῶντά με ἔτι ἐπληροφόρησας. Ἔζησε δὲ ἀφ' οὗ τὸν εἶδεν ἡμέρας μόνον πενταράκοντα, καὶ ἐτελειώθη ϗ αὐτὸς ἐν Κυρίῳ, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ ὑποτακτικός τε ἐκέρδησε τὸς κόπος τῆς θεαρέσε ὑπομονῆς τε, καθὼς ἔδειχνε τὸ λείψανόν τε.

Τοσαῦτα ἐκ τῶν πολλῶν, τῶν κατὰ καιρὸς βιωσάντων ἐνταῦθα Ὁσίων, ὅσες ἡ μνήμη μᾶς παρέσησε· διότι νὰ λέγῃ τινὰς, ϗ νὰ γράφῃ ὅλες τὸς θαυμασὸς ϗ Ἁγίες Ἄνδρας, ὁπῦ κατῴκησαν εἰς τῦτο τὸ Ὄρος πρὸ τῦ νὰ κτισθῇ, ἢ ϗ ἀφ' ὅ ἐκτίσθη τῦτο τὸ Σεβάσμιον Μοναςήριον, βέβαια θέλει πέσει εἰς ἔγκλημα μεγαλώτατον ὡς ἐπιχειρῶν τοῖς ἀδυνάτοις. Εὐκολώτερον γὰρ εἶναι νὰ μετρήσῃ τινὰς τὴν ψάμμον τῆς θαλάσσης ϗ τὸς ἀςέρας τῦ ὐρανῦ, τολμῶ εἰπεῖν, παρὰ νὰ καταριθμήσῃ τὸς Ἁγίες Ἀσκητὰς, καὶ Μάρτυρας ὁπῦ κατῴκησαν εἰς αὐτὸ, ὅσοι τε παλαιοὶ, ϗ ὅσοι νέοι, ὅσοι κατωνομασμένοι ϗ ὅσοι ἀκατωνόμασοι.

Ἀλλὰ ϗ ταῦτα τὰ ὀλίγα διηγησάμεθα, διὰ νὰ γνωρίσῃ κάθε εὐσεβὲς ϗ ὀρθόδοξον Τέκνον τῆς Ἁγίας Καθολικῆς ϗ Ἀποσολικῆς Ἀνατολικῆς τῦ Χρισῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἀγκαλὰ τὸ Ἁγιώτατον ἐκεῖνο Ὄρος τῦ Σινᾶ εἶναι κεκρυμμένον εἰς βαθυτάτας ἐρήμες, ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸ ἔκαμε φανερὸν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, μὲ τὸ νὰ ἔδωκεν ἐπ' αὐτὸ τὸν παγκόσμιον τῶν δέκα Ἐντολῶν Νόμον, ϗ μὲ τὸ νὰ ἔδειξε χρότερον ἐπ' αὐτὸ τυπικῶς ὅλα τὰ Ἅγια Μυςήρια· ὅθεν ϗ τὸ ἡγίασε, ϗ Ἅγιον ὀνομάζεται· ϗ μαρτυρεῖ ὁ Δαβὶδ λέ-

λέγων· „ Κύριος ἐν αὐτοῖς, ἐν Σιναΐν ἐν τῷ Ἁγίῳ". Ἅγιον, διότι κατέβη εἰς αὐτὸ ὁ Ἅγιος Θεός. Ἅγιον, διότι ἐδόθη ἐπ' αὐτὸ Ἅγιος Ἁγίων Θεῦ Νόμος. Ἅγιον, διότι ἐπ' αὐτὸ προεζωγραφήθησαν τὰ Ἅγια τῆς Ἁγίας τῦ Χριστῦ Σαρκώσεως Μυστήρια. Ἅγιον, διότι τόσον ἡγίασε καὶ ἐδόξασε τὸ πρόσωπον τῦ Μωϋσέως, ὥστε ἐκ τῆς λάμψεως δὲν ἐδύνοντο οἱ Ἑβραῖοι νὰ σαθῶσιν ἔμπροσθέν τε· διὰ τῦτο καὶ ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ κάλυμμα εἰς τὸ πρόσωπον, ὅταν ὡμίλει μὲ αὐτόν. Τῦτο ὁ Θεὸς ἡγίασε, Προφῆται ἐστερέωσαν, Βασιλεῖς ἐτίμησαν, καὶ ἅπαν γένος Χριστιανῶν εἰς αὐτὸ προστρέχει ἕως τῆς σήμερον, χάριν προσκυνήσεως, ἵνα λάβῃ ἐξ αὐτῦ εὐλογίαν. Ὅθεν ἐπιτίθημι πέρας τῇ περὶ τόπε διηγήσει· διότι ἡ ἄπειρος πλουσιότης τῦ ἐν αὐτῷ χαείτων, καὶ τὰ μεγάλα αὐτῦ μεγαλεῖα πρέπει νὰ τιμῶνται περισσότερον μὲ σιωπὴν, παρὰ μὲ τὴν ἐπιστήμην· ὡσαὐτῶς ὅπῦ περισσότερον μὲ ἔκπληξιν θαυμάζονται, παρὰ ὅπῦ μὲ τὸν νῦν καταλαμβάνονται. Οἱ παλαιοὶ Ἡλιοπολῖται μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπαινέσωσι κατ' ἀξίαν τὸν Ἥλιον, τὸν ἐδόξαζον μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴν ἐλαττώσω τὸς ἐπαίνυς τόπε τῦ Εὐλογημένυ Ὄρυς, θέλω νὰ τὸς τιμήσω μὲ τὴν σιωπήν· ἀφίημι δὲ νὰ τὸ ἐγκωμιάζωσιν, ὅσοι ἔχυσι νοὸς καὶ ψυχῆς καθαρότητα, ὡσαὐτῦ τῦ Μωϋσέως, γλῶσαν δὲ, καὶ βίε ὀρθότητα, ὡσαὐτῦ τῦ Ἀαρών.

Τῦτο δὲ μόνον σᾶς ἐνθυμίζομεν ἔτι, ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ Βασιλικὸν καὶ Σεβάσμιον Μοναστήριον, μὲ τὸ νὰ εἶναι πολιορκύμενον παντοτε, καὶ περικυκλύμενον ὑπὸ ἀγρίων καὶ ἀσεβεστάτων Ἀράβων, ὡς εἴπομεν, εὑρίσκεται εἰς μεγαλωτάτην ἀνάγκην τῶν ἀναγκαίων. Ὑπερβλήθη δὲ καὶ εἰς χρέος βαρύτατον, διὰ τὰ καθημερινὰ καὶ πολυάριθμα ἔξοδα, ὅπῦ γίνονται πρὸς αὐτός· οἱ ὁποῖοι, καὶ μὲ ὅλον ὅπῦ ἀπαιτῦσι τυραννικῶς, καὶ λαμβάνυσι κατὰ κόρον τροφὰς καὶ ἐνδύματα, αὔξυσι μᾶλλον, ἢ ἐλαττῦσι τὴν κακίαν των· καὶ ὅσῳ πλείονα λαμβάνυσι, τοσύτῳ περισσοτέρως πλεονεκτῦσι, καὶ ἐπηρεάζυσι μὲ διαφόρυς ἐπιβυλὰς, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀδικίας τὸς ἐν αὐτῷ ἀσκυμένυς σεβασμίυς Πατέρας. Ὥστε αὖ λείψῃ ὑμῶν τῦ Εὐσεβῶν ἡ βοήθεια, καὶ τὸ ἔλεος, ὁπῦ νὰ χορταίζῃ τὴν ἀκόρεσον δίψαν τῆς πονηρᾶς τῦ Ἀράβων τύτων διαθέσεως, κινδυνεύει νὰ ἀρθῇ ἐκ μέσυ, καὶ νὰ ἐρημωθῇ τὸ τοιῦτον ὑπέρλαμπρον δώρημα· τὸ ὁποῖον, τῦ ἄλλων ἐκεῖσε εὐαγῶν Μοναστηρίων ἐρημωθέντων ὑπὸ τῦ βαρβαρικῦ ζυγῦ, μόνον αὐτὸ ἔμεινε, Προνοίᾳ Θεῦ, δόξα, καὶ καύχημα τῦ Ὀρθοδόξυ Γένυς μας, εἰς τὸ ὁποῖο τὰς χεῖρας τὸ ἐνεχείρησεν ὁ Θεός, ὡς πολύτιμον κειμήλιον. Νομίζω δὲ ὅτι εἶναι καὶ τῦτο Θεία

τις

τις Οἰκονομία, διὰ νὰ ἔχωσιν αἰτίαν οἱ εὐσεβεῖς νὰ φαίνωνται τῆς εὐσεβείας ζηλωταὶ, καὶ εἰς τὰ τῦ Θεῦ Ἁγιάσματα εὐλαβεῖς καὶ προθύμοι. Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ Βραβεῖον τῶν ἐλεύντων, καὶ βοηθύντων λόγῳ καὶ ἔργῳ τὸ Ἁγιώτατον ἐκεῖνο Μοναστήριον; πόσον τὸ διδόμενον εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν Θεῖον Ἔλεος; τίνα, καὶ πόσα τὰ χαριζόμενα εἰς αὐτὸς ἐξ ὑρανῦ Θεῖα Χαρίσματα; μεγάλα τῷ ὄντι, θαυμασά, καὶ ἀνεκδιήγητα. Ἐπειδὴ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐλεημοσύνη ἡ εὐπρόσδεκτος, τὴν ὁποίαν προσδέχεται ὁ Θεός, ὡς τῦ Ἄβελ τὴν προσφορὰν, καὶ τῦ Ἀβραὰμ τὴν θυσίαν, καὶ τῦ Ἀαρὼν τὰ ὁλοκαυτώματα, καὶ τῶν Μάγων τὰ δῶρα, καὶ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τὰ δάκρυα, καὶ τὰ μῦρα. Αὕτη ἡ ἐλεημοσύνη ἀναβαίνει ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τῦ ζῶντος Θεῦ· ἐπειδὴ δι' αὐτῆς δὲν βάλλονται εἰς τὸς κύνας τὰ Ἅγια, ὐδὲ τίθενται οἱ μαργαρῖται ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, ταυτὸν εἰπεῖν δὲν καταφρονεῖται, μήτε καταπατεῖται τὸ Σεβάσμιον ἐκεῖνο καὶ Ἱερώτατον Μοναστήριον, καὶ μὲ ὅλον ὅπῦ εὐρίσκεται, ὡς ῥόδον ἐν ἀκανθαις, ἀνάμεσα εἰς τὸς ἀλλοεθνεῖς Ἄραβας, ἀλλὰ διαμένει σεβόμενον ὑπὸ πάντων, καὶ εὐλαβῶς τιμώμενον, καὶ προσκυνύμενον. Δι' αὐτῆς καὶ τοσῦτοι φιλόθεοι Ἄνδρες ἐνασκύμενοι ἐκεῖσε, ἀποθησαυρίζυσι τῆς ἀρετῆς τὰ ἀθανάτα πλύτη, εἶτα γινόμενοι κληρονόμοι τῆς ὑρανίυ δόξης, προσβεύυσιν ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν ἐλεύντων τὸ μέγα τῦτο τῆς ὀρθοδόξυ ἡμῶν Πίστεως Προσκύνημα· δι' αὐτῆς φανερώνει ἕκαστος τὴν ἀγάπην, ὅπῦ ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εὐλάβειαν· ἐπειδὴ διατηρεῖ, καὶ φυλάττει, μὲ τὴν ἐλεημοσύνην τε, τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔστη ὁ Θεὸς, καὶ ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις. Μακάριοι λοιπὸν, ὦ εὐσεβεῖς, καὶ ὀρθόδοξοι, ὅσοι βοηθεῖτε πλουσιοπαρόχως τὸ Ἅγιον ἐκεῖνο καὶ σεβάσμιον Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει μετὰ Θεὸν, ὡς εἰς τὸν Ἀρκτικὸν Πόλον, εἰς τὸ ἔλεος ὑμῶν τῶν φιλοθέων Χριστιανῶν. Μνημόσυνον βέβαια ἔχετε ἀκατάπαυστον εἰς τὰς Ἱερὰς καὶ ἀναιμάκτυς Ἱερυργίας, καὶ εἰς τὰς κοινὰς καὶ κατ' ἰδίαν προσευχὰς, τὰς ἐπιτελυμένας ὑπὸ τῶν Ἱερῶν ἐκείνων Ἀσκητῶν, καὶ σεβασμίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι προσβεύυσιν ἀδιαλείπτως Κυρίῳ τῷ Θεῷ, νὰ σᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἰδῆτε ὄχι τὰ ὀπίσθια αὐτῦ, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτῦ Παρυσίᾳ, καὶ ἐνταῦθα νὰ μὴ δοκιμάσητε τὴν φλόγα τῶν δυσυχιῶν χάριτι τῆς ἀκαταφλέκτυ Βάτυ, καὶ πρεσβείαις τῆς Παναγίας Αἰκατερίνης· ἡ ὁποία, μετὰ τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαΐθῳ ἁγιαιρεθέντων Ὁσιομαρτύρων Ἀββάδων, εἴθε νὰ στρέψῃ τὸν τροχὸν τῆς δυσυχίας καὶ δυλείας τῦ Γένυς ἡμῶν εἰς εὐτυχίαν καὶ ἐλευθερίαν διηνεκῆ καὶ ἀμετάπτωτον, αὐτὴ ὅπῦ ἐδοκίμασε τὸν

τυ-

τυραννικὸν τροχὸν διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Οὐρανίε Νυμφίε της, καὶ ἔστρεψεν εἰς τὴν εὐσέβειαν τὰς πεντήκοντα Ῥήτορας, οἵτινες ῥιφθεῖτες εἰς τὴν φλόγα, ἔπτησαν ὡς φοίνικες εἰς τὴν νέαν Ζωὴν, ἧς ϗ ἡμεῖς μὴ ἀποτύχοιμεν. (α)

ΜΗ.

(α) Τόσον πολλὰ εἶναι, ὡς μοὶ φαίνεται, τὰ κάλλη τῆς παρούσης Περιγραφῆς, ὥστε πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ταύτης Συγγραφεὺς εἶναι βέβαια Ἀνὴρ σοφὸς, καὶ σεβάσμιος, ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῦ ἐγκωμίων παντὸς τῦ ἡμετέρυ Γένυς.

Ο ἐπὶ τῆς Τυπογρ. Διορθωτὴς Σ. Β.

ΜΗΝΙ Ι'ΑΝΝΟΥΑΡΙΩ ΙΔ'.

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΙΝΑ ΚΑΙ ΡΑΪΘΩ ΑΝΑΙΡΕΘΕΝΤΩΝ

Α' Β Β Α Δ Ω Ν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, τὸ Μακάριος Ἀνὴρ, τὸ, ά. Ἀντίφωνον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱσῶμεν Στίχους, ή. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς, δ'. καὶ τῶν Ἁγίων, δ'.

Τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Ὁν φωτισμὸν ἡμῶν τὸν φωτίσαντα πάντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὁ Πρόδρομος βαπτισθῆναι παραγενόμενον, χαίρει τῇ ψυχῇ, καὶ τρέμει τῇ χειρί· δείκνυσιν αὐτὸν, καὶ λέγει τοῖς λαοῖς· ἴδε ὁ λυτρούμενος τὸν Ἰσραὴλ, ὁ ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς. Ὦ ἀναμάρτητε Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τοῦ Λυτρωτὸ ἡμῶν ὑπὸ δούλου βαπτιζομένου, καὶ τῇ τῶ Πνεύματος παρρησίᾳ μαρτυρουμένου, ἔφριξαν ὁρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαὶ, φωνὴ δὲ οὐρανόθεν ἠνέχθη ἐκ Πατρός· οὗτος, οὗ ὁ Πρόδρομος χειροθετεῖ, Τίός μου ὑπάρχει ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ ηὐδόκησα. Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τὰ Ἰορδάνεια ῥεῖθρα σὲ τὴν πηγὴν ἐδέξαντο, καὶ ὁ Παράκλητος ἐν εἴδει περιστερᾶς κατήρχετο· κλίνει Κορυφὴν ὁ κλίνας οὐρανούς· κράζει καὶ βοᾷ, πηλὸς τῷ πλάσαντί· τί μοι ἐπιτάττεις τὰ ὑπὲρ ἐμέ; ἐγὼ χρείαν ἔχω τοῦ σοῦ Βαπτίσματος. Ὦ ἀναμάρτητε Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Σῶ-

ΣΩσαι βυλόμενος τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον, ὐκ ἀπηξίωσας δόλῳ μορφὴν ἐνδύσασθαι· ἔτρεπε γάρ σοι τῷ Δεσπότῃ καὶ Θεῷ, ἀναδέξασθαι τὰ ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν. Σὲ δὲ βαπτισθέντος σαρκὶ Λυτρωτὰ, τῆς ἀφέσεως ἠξίωσας ἡμᾶς· διὸ βοῶμέν σοι· Χεῖσὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ τῶν Ἁγίων Ἀββάδων. Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

ΕΝ Σινᾷ οἱ ἀοίδιμοι, πολιτείαν Ἰσάγγελον, ἐξασκῆντες ὤφθησαν καρτερώτατοι· καὶ γὰρ βαρβάρων τὴν ἔφοδον, σὺν ῥᾳδίως καρτερήσαντες, κατεφρόνησαν δεινά, τὸ δεινὸ πολεμήτορος, καὶ ἀπέλαβον, τῶν Μαρτύρων στεφάνους ἐπαξίως, οἷς συνόντες τῷ Δεσπότῃ, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου πρεσβεύσατε. Δίς.

ΡΑϊθὼ καλλωπίζεται, καὶ Σινᾶ νῦν ἑόρτιον, συγκροτεῖ Πανήγυριν, ὦ φιλέορτοι, δοξολογοῦντες ἐν ἄσμασιν, Ἀββάδων τὴν ἄσκησιν, καὶ τὴν ἄθλησιν ὁμοῦ, ἣν ὑπέστησαν ἅπαντες, ἀδαμαντίνον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα προσχόντες, ὃς προβάλλοντες ἐν πίστει, πρέσβεις Θεῷ ἀνυμνήσωμεν.

ΟΤ' βαρβάρων ἡ ἔφοδος, οὐδὲ ξίφη, ὦ μάχαιραι, τῶν Ἀββάδων ἔλυσαν τὸ διάπυρον, τῆς πρὸς Θεὸν ἀγαπήσεως, ἧς Κόσμον μισήσαντες, καὶ τὸ φρόνημα σαρκὸς, τῷ Χεισῷ ἠκολούθησαν, ὡς αὐτήκοοι, τῆς φωνῆς· δεῦτε πρός με, γεγονότες, ἐκ τοῦ βήματος φωνάσης· διὸ γενναίως ἐνήθλησαν.

Δόξα. τῶν Ἁγίων. Ἦχος πλ. β΄.

ΣΗμερον ἐν Σινᾷ ὁ χορὸς τῶν Πατέρων ἀγάλλεται, καὶ Ῥαϊθὼ δὲ συγχαίρει, συγκαλέσα ἅπαντας πρὸς εὐωχίαν μυστικὴν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἀθλοφόρων Ἀββάδων, ἧς καὶ ἡμεῖς ἐπαξίως, ἀνευφημοῦντες κραυγάζομεν· Χαίρετε Πατέρες Θεόσοφοι, Ησαΐα, καὶ Σάββα, ἡ καλλονὴ τῶν Ὁσίων, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, οἳ καὶ τὸν συρφετὸν τοῦ Κόσμου, ἅμα τοῖς συναθλήσασι πᾶσι, παρῃδεῦ ἡγησάμενοι, καὶ ὡς Ἄγγελοι εἰς Θραμβὴν, καὶ ἐν Χωρὴβ, καὶ Κηδὰρ ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισάμενοι. Χαίρετε Παῦλε ἀοίδιμε, Πατρῶν τὸ ἐκβλάστημα, ὁ τῶν ἐν Ῥαϊθῷ προϊσάμενος, καὶ τὴν κάραν εἰς μέσον ἀποτμηθεὶς σὺν Ἱερεμίᾳ τῷ κλεινῷ, Δόμνε, καὶ Σέργιε, μετὰ πάντων τῶν ἐν Ῥαϊθῷ αὐαιρεθέντων Ὁσίων. Χαίρετε Ἀθλοφόρων Χορὸς ὀκτωδεκαέριθμος, οἳ τῶν βαρβάρων τοῖς ξίφεσι, παραδόντες τὰ σώματα, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εἰς Οὐρανὸς, τὰς ψυχὰς ἀναπέμψαντες· παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, νίκας τῷ φιλοχείσῳ Βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς ὁ αὐτός.

ΤΟν ἐκ Παρθένου Ἥλιον, βλέπων ὁ ἐκ χείρας λύχνος φαεινὸς, ἐν Ἰορδάνῃ αἰτούμενον Βάπτισμα, ἐν δειλίᾳ καὶ χαρᾷ ἐβόα πρὸς αὐτόν· σύ με ἁγίασον Δέσποτα, τῇ θείᾳ ἐπιφανείᾳ σου.

Εἴσοδος. Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα,

ΔΙκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΔΙκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπεραπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυνατῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυνασεία παρὰ Ὑψίστου.

Προ-

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΤΑδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται· ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀπήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; ὅτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων. Ἦχος α.

Ὁ Χορὸς τῶν ἀθλοφόρων Ἀββάδων, εὐαγγελικῇ φωνῇ πειθθεὶς, τὸν Κόσμον παρῆδεν ἐλογίσατο· ὅθεν τὰ πάντα ἀφέμενοι, ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊθῷ καλύβας ἐπήξαντο, καὶ ἐν πετραίοις κατῴκουν ἐν ἀγρυπνίαις καὶ πόνοις, καὶ συντόνοις δεήσεσιν· ἐνθα καὶ δι' ἀγώνων ἀθλητικῶν, διπλοῖς στεφάνοις στεφανωθέντες, τοῖς δι' αὐτὸς ἡμῖν συναχθεῖσι, Πανήγυριν ἑόρτιον ἤγειραν. Τούτους οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνευφημήσωμεν, ἀπαύστως προσβεύοντας, τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθέντι, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

ΧΑίρετε Πατέρες τελειόλβιοι· Θεῷ γὰρ εὐάρεστοι, διὰ πόνων ὀφθέντες ἀσκήσεως, τούτῳ συνεζήσατε, τῷ ζῶντι καὶ κινοῦντι τοὺς ἐν αὐτῷ· Χριστῷ συνεσταύρωσθε, τὸν σταυρὸν ὑμῶν, εὐαγγελικῶς ἐπ' ὤμων ἀράμενοι· καὶ ἐν ἀγῶσι μαρτυρικοῖς προχωρήσαντες, ταχύτερον ἀπελάβετε οὗ ἐποθήσατε Χριστὸν, παρ' οὗ καὶ στεφανωθέντες, ἐδοξάσθητε Μακάριοι.

Ἦχος β.

ΜΗ' ἀθυμεῖτε Πατέρες, ἀλλὰ μᾶλλον εὐφραίνεσθε, ὅτως ἐβόα ὁ Παῦλος, τοῖς συνασκουμένοις ὡς προϊσάμενος· μὴ ἀμνημονεῖτε, τῆς δόξης τῶν Μαρτύρων, ἧς κοινωνοὶ πολλάκις ἐποθοῦμεν γενέσθαι· ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικεν ἀναπαυθῆναι τῶν πόνων, μὴ δυσχεραίνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

ΠΑῦλε Μακάριε, Πελοποννήσου τὸ βλάστημα, Πατρῶν τὸ κλέος, καὶ Ῥαϊθοῦ σεμνολόγημα· σὺ καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως ἤνυσας,

σας, καὶ τοὺς ὑπὸ σὲ, ἀπαύστοις διδασκαλίαις ἐτήρησας· ὅθεν καὶ δεομένους σου, ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν ἀνημέρων Βλεμμύων, Οὐρανίᾳ φωνῇ, ἀπὸ τοῦ βήματος προσκαλοῦσης ὑμᾶς εἰς ἀνάπαυσιν, οἱ πάντες ἤκουσαν, καὶ δι' αὐτῆς προθύμως, ταῖς βασανίοις τὰ σώματα παρεδίδοσαν, μεθ' ὧν τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπαύστως πρὸς Κύριον.

Ἦχος πλ. δ'.

ΚΑλλωπίζεται Πατρὶς, ἡ θρεψαμένη σε Πάτερ Παῦλε Μακάριε· Ῥαϊθὼ δὲ καὶ Σινᾶ, τὸ Θεοβάδιστον Ὄρος, τοὺς πόνους τῶν καμάτων, καὶ τοὺς ἄθλους τῶν ἀγώνων προβάλλονται, ἀνευφημοῦσιν ἀπαύστως, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅσιοι Πατέρες, μελετήσαντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν νόμῳ Κυρίου, ἠξιώθητε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς σύμφυτοι γενέσθαι, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν, ἀθλήσεως σεφώσας ἐξήνθησε· παῤῥησίαν ἔχοντες, πρὸς τὸν Ἀγωνοθέτην Θεὸν, καὶ ἡμῖν αἰτήσασθε ἱλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

ΣΗμερον ἡ κτίσις φωτίζεται, σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνονται, τὰ ὁρώμενα πάντα, καὶ τὰ ἐπίγεια. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συμμίγνυνται· ὅπου γὰρ Βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται. Δράμωμεν τοίνυν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, ἴδωμεν πάντες τὸν Ἰωάννην, πῶς βαπτίζει Κορυφὴν, ἀχειροποίητον, καὶ ἀναμάρτητον. Διὸ Ἀποστολικὴν φωνὴν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν· ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, καταυγάζουσα καὶ παρέχουσα πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ἑορτῆς Ἰδόμελα. Ἦχος β'.

ΕΝ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἰδών σε ὁ Ἰωάννης πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, ἔλεγε Χριστὲ ὁ Θεός· τί πρὸς τὸν δοῦλον παραγέγονας, ῥύπον μὴ ἔχων Κύριε; εἰς ὄνομα δὲ τίνος σὲ βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τοῦτον φέρεις ἐν ἑαυτῷ. Υἱοῦ; ἀλλ' αὐτὸς ὑπάρχεις ὁ σαρκωθείς. Πνεύματος Ἁγίου; καὶ τοῦτο οἶδας, διδόναι τοῖς πιστοῖς διὰ σώματος· ὁ ἐπιφανεὶς Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἡ Θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

ΕΓνδοσαν σε ὕδατα ὁ Θεὸς, ἔνδοσαν σε ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν· πρὸς τὴν σὴν γὰρ δόξαν, αὐτοφθαλμήσαι τὰ Χερουβὶμ οὐ δύνανται, οὐδὲ ἀτενίσαι τὰ Σεραφίμ· ἀλλὰ φόβῳ παεισάμενα, τὰ μὲν βασάζουσι, τὰ δὲ δοξάζουσι τὴν δύναμίν σου· μεθ' ὧν Οἰκτίρμων, ἀναγγέλλομεν τὴν αἴνεσίν σου λέγοντες· ὁ ἐπιφανεὶς Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες;

Σήμερον ὁ Οὐρανὸς καὶ γῆς Ποιητὴς, παραγίνεται σαρκὶ ἐν Ἰορδάνῃ, Βάπτισμα αὐτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τὸν Κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τὸ ἐχθρόν· καὶ βαπτίζεται ὑπὸ δούλου ὁ Δεσπότης τῶν ἁπάντων· καὶ καθαρισμὸν δι' ὕδατος, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρεῖται· αὐτῷ βοήσωμεν· ὁ ἐπιφανεὶς Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν ἰσάγγελον βίον πολιτευσάμενοι, πόνοις ἀσκητικοῖς Πατέρες Ὅσιοι, ἐγκρατείᾳ τὸ σῶμα δουλαγωγήσαντες, καθυπετάξατε τῷ πνεύματι, ἐργάται γενόμενοι τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος ἐφυλάξατε, καὶ ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν ἱδρώτων διηνύσατε· καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατακοσμηθέντες, ἐκτενῶς τὸν Σωτῆρα ἱκετεύσατε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα ἐξίσαντο, ὁρῶντές σε σήμερον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, γυμνὸν ἑστῶτα Σωτὴρ ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὴν ἄχραντον Κορυφήν σου ὑποκλίναντα, βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου· σὲ ὃν πτωχεύσαντος ἑκουσίως, ὁ Κόσμος ἐπλουτίσθη, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Ἐν Ἰορδάνῃ.

Δόξα. τῶν Ἁγίων. Ἦχος ά. Τὸ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Τοὺς ἐν Σινᾷ Ἀθλοφόρους καὶ Ἀββάδας Κυρίου, καὶ Ῥαϊθοῦ τοὺς Πατέρας, ἐπαξίως ὑμνοῦμεν, αἰτοῦντες Οἰκτιρμῶν Λυτρωτὴν, εἰρήνην ἐξ ὕψους τοῖς πιστοῖς, καὶ νίκας δωρηθῆναι τῷ Βασιλεῖ, Ἀββάδων ταῖς δεήσεσι. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς. Δόξα τῷ βαπτισθέντι Χριστῷ. Δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς διπλοῖς τοῖς στέμμασι.

Καὶ νῦν. Ἐν Ἰορδάνῃ. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὰ αὐτά. Εἶτα τὰ Καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν, ά. Στιχολογίαν Κάθισμα τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα.

Ἀπαρνησάμενοι τὰ ἐν τῷ Κόσμῳ τερπνὰ, καὶ βιωσάμενοι ἐν ταῖς ἐρήμοις σοφῶς, ἐν Ῥαϊθοῦ καὶ ἐν Σινᾷ, ἠθλήσατε παραδόξως· ὅθεν καὶ τὸν στέφανον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι ἀληθῶς ἐνδεικνύμενοι, καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων συνόντες, πάντων ἡμῶν μνείαν ποιεῖτε.

Δόξα. τὸ αὐτό. καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. ὁ αὐτός.

Ἐπιφανέντος σου ἐν Ἰορδάνῃ Σωτὴρ, καὶ βαπτισθέντος σου ὑπὸ Προδρόμου Χριστὲ, ἠγαπημένος Υἱὸς ἐμαρτυρήθης· ὅθεν καὶ

καὶ συναίαρχος, τῷ Πατρὶ πεφανέρωσαι, Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ἐπὶ σὲ κατεγίνετο, ἐν ᾧ καὶ φωτισθέντες βοῶμεν· δόξα Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὀρτάζει Σίναιον, καὶ Ῥαϊθὼ εὐφροσύνως, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν Ἀθλοφόρων Ἀββάδων. Μάρτυρες μετὰ Ὁσίων ἀγαλλιῶνται. Ἄγγελοι στεφανηφόροι συγκατιόντες, στεφανοῦσι τοὺς Ὁσίους, διπλοῖς στεφάνοις, ὡς πανοπλίτας Χριστοῦ.

Δόξα. τὸ αὐτό. καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Δεσπότης σήμερον, ἐν Ἰορδάνῃ ἔπεσε, βαπτισθεὶς ἐν ὕδασιν, ὑπὸ τοῦ Θείου Προδρόμου, ὅθεν ὁ Πατὴρ δὲ προσεμαρτύρει, Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός ὁ ἀγαπητός μου, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐπεφοίτα, ἐν ξένῃ θέᾳ, περιστερᾶς ἐπ' αὐτόν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν ἔρημον πολίσαντες, ἐν εὐσεβείᾳ Θεοῦ, τὰ πάθη ἐρημώσαντες ἐν ἐγκρατείᾳ σαφῶς, ὡς φοίνιξ ἠνθήσατε, βότρυας ψυχοτρόφους, ἀρετῶν Θεοφόροι, φέροντες τοῖς ἀνθρώποις, γλυκασμὸν ὑπὲρ μέλι· διὸ καὶ μεγαλύνομεν πίστει τὴν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. τὸ αὐτό. καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Τὰ ῥεῖθρα ἡγίασας τὰ Ἰορδανέια, τὸ κράτος συνέτριψας τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ὑπέκλινας τῇ παλάμῃ, σεαυτὸν τὸ Πρόδρομον· καὶ ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος· διό σε ἱκετεύομεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ, ά. Ἀντίφωνον τὸ, δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ, Πᾶσα πνοὴ, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος πάντα ὅσα ἂν θέλητε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς. Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ Νόμος, καὶ οἱ Προφῆται. Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης, ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη, καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν· καὶ πολλοί εἰσιν, οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς· στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχον-

χονται προς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σαφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν, καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον, καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ· οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν, καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν, καρποὺς καλοὺς ποιεῖν· πᾶν δὲν δένδρον, μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς.

Εἶτα ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν Ἀββάδων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Οἱ Πατέρες, οἱ ἐν Σινᾷ, καὶ ἐν Ῥαϊθῷ, Θεῷ κατ' ἄμφω εὐαρεστήσαντες· τὸ πρότερον μὲν, ἐν ἀσκήσει μακροχρονίῳ, τὸ δεύτερον δὲ καὶ ἐν ἀθλήσει, ἐγκρατεῖς τοῦ πόθου γενόμενοι, τοὺς αὐευφημοῦντας ὑμᾶς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων λυτρώσατε, καὶ πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου πρεσβεύσατε, τὸν ὑποκλίναντα τὴν Κάραν τῷ Προδρόμῳ, καὶ ἁγιάσαντα τὴν φύσιν τοῦ ὑδάτων· τὰς νίκας δοῦναι τῷ φιλοχρίστῳ στρατῷ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶθ' ἕτω οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς εἰς, ς'. καὶ τῶν Ἁγίων εἰς, ἡ.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Ὠδὴ ά. Ὁ Εἱρμός.

„ Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείας ἔλκει, ἐν
„ αὐτῷ κατακαλύψας ἀντιπάλους, ὁ κραταιὸς ἐν πολέμοις
„ Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Ἀδὰμ τὸν φθαρέντα ἀναπλάττει, ῥείθροις Ἰορδάνου, καὶ δρακόντων, κεφαλὰς ἐμφωλευόντων διαθλάττει, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Πρὸς τῆς Θεότητος αὐλῷ, σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένος, Ἰορδάνου περιβάλλεται τὸ νᾶμα, ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν ῥύπον ὁ σμήχων τῶν ἀνθρώπων, τούτοις καθαρθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ, οἷς θελήσας ὡμοιώθη ὃν ἦν μείνας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζει Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Ἕτερος Κανὼν τῶν Ὁσίων. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἄθλους ἀνυμνῶν Πατέρων μέγα κλέος.

Ἰωσήφ. Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'.

Θα-

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Ἀσκήσει φωτοειδεῖς γενόμενοι, μακαριώτατοι, Θεοειδεῖς ἐδείχθητε σαφῶς, τῇ κενώσει τοῦ αἵματος· διὸ συνεπαγάλλεσθε, τοῖς ἀσκηταῖς Χριστοῦ καὶ Μάρτυσι.

Θαλάσσῃ τῇ τῶν δακρύων πρότερον, ἐναπεπνίξατε, τὸν Φαραὼ σοφοὶ τὸν νοητὸν, τῷ αἱμάτων εἰς ὕστερον, τοῖς ὀχετοῖς ὠλέσατε, καὶ ἀφανίᾳ παρεπέμψατε.

Ἀμφρύνων ὁ φωτοδότης Κύριος, ὑμῶν τὴν ἄθλησιν, ὑπομονῇ θεράποντες Χριστοῦ, φωταυγῇ ἀπεργάσασθε, καὶ ἐμφανῇ τὴν ἄσκησιν, ὑπὲρ αὐγὰς ἡλίου λάμψασαν.

Ὀλιγοθλίψις, ἐκ ἀλγεινῶν ἐπίτασις, ὁ μακρυσμὸς παντελὴς, τῶν κοσμικῶν φροντίδων Ἀθληταὶ, ὁ βαρβάρων αὐήμερος, ἐπιδρομὴ τῆς κρείττονος, ὑμᾶς ἐλπίδος ἐπηγάγετο. Θεοτοκίον.

Ὑπάρχων ὁ κατὰ φύσιν Κύριος, πᾶσιν ἀχώρητος, ἐν σοὶ χωρεῖται Δέσποινα βροτὸς, εὐσπλαγχνίᾳ γενόμενος, ἵνα βροτὸς θεὶ ἄφατον, φιλανθρωπίαν διασώσηται.

Ἕτερος Κανὼν τῶν Ἀββάδων. Ἦχος β'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Δέησις Σταύρου Φρονιμοπούλου Πατρέως.

Ὠδὴ ά. Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα.

Δακρύων μὲν πρότερον τοῖς ῥείθροις, πᾶσαν τῶν παθῶν τὴν φλόγα, ὅλως κατασβέσαντες, αἱμάτων δὲ εἰς πέλος, τὴν διωκτῶν, διανοίας Ὅσιοι παύτων ἠρδεύσατε.

Ἐπ' ὤμων Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου, ἄραντες σοφῶς κατ' ἴχνος τούτου, ἐβαδίσατε ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐν Ῥαϊθῷ, καὶ Σινᾳίῳ Ὅσιοι, ἔνθα ἐστέφθητε.

Ἠσχύνθη Δαιμόνων πᾶσα φάλαγξ, βλέπουσα Ἀββάδων τοὺς ἀγῶνας, ἐν ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ὑπὲρ φύσιν, καὶ τὴν πληθὺν, τῶν Ἀγγέλων φέρουσαν στέφη οὐράνια. Θεοτοκίον.

Ἀρκὸς τῇ παχύτητι Παρθένε, ὅλος ἐνώθεις ὁ Θεῖος Λόγος, ἐν τῇ μήτρᾳ σου προῆλθε σαρκοφόρος, δίχα φθορᾶς, βαπτισθεὶς ἀνέπλασε, γένος ἀνθρώπινον.

Καταβασία.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα· καὶ ὁ Ἰαμβικὸς Εἱρμός.

„ Σὲ βέβη Θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
„ Σὲ πειρον αὖθις, Ἰσραὴλ δεδεγμένον.
„ Μέλας δὲ πόντος, τεισάτας Αἰγυπτίων,
„ Ἔκρυψεν ἄρδην, ὑδατόρρωτος τάφος.
„ Ῥώμῃ κραταιᾷ, δεξιᾶς τοῦ Δεσπότου.

Ὠδὴ

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

„ Ἰσχὺν ὁ διδὺς, τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, καὶ κέρας χρι-
„ σῶν αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένῳ ἀποτίκτεται, μολεῖ δὲ πρὸς τὸ
„ Βάπτισμα. Διὸ πιστοὶ βοήσωμεν, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡ-
„ μῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Σὺ τετρεύσασα πέλαι, ἠπεκνωμένη δεινῶς σήμερον, εὐφραίνου Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, τίοὶ γάρ σοι γεγέννηνται, ἐν πίστει ἀνακράζοντες, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Μεγάλῃ φωνῇ, ἐν τῇ ἐρήμῳ βοᾷ Πρόδρομος, Χριστοῦ ἑτοιμάσατε ὁδὺς, καὶ τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, εὐθείας ἀπεργάσασθε, ἐν πίστει ἀνακράζοντες, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Ἄλλος. Οὐκ ἐν Σοφίᾳ.

Συντετριμμένῃ, διανοίᾳ Θεὸν θεραπεύσαντες, συνετρίψατε ἐχθροῦ, μεγαλαυχίαν Μακάριοι, ξίφει συντριβόμενοι, καὶ θανατόμενοι.

Ἀποσκοποῦντες, τῷ μενόντων σοφοὶ τὸ ἀΐδιον, τῷ ἀσάτων καὶ ῥευστῶν, τὸ χαμερπὲς ἀπεκρύσασθε· ὅθεν μακαρίζεσθε Ὁσιοι μάρτυρες.

Νόμῳ τῷ Θείῳ, εὐσεβεῖ διανοίᾳ πειθήσαντες, τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονὰς, δι' ἐγκρατείας ὠλέσατε· καὶ νῦν ἐναθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε. Θεοτοκίον.

Ὑπεραγία, ὑπεράγιον Λόγον κυήσασα, καθαγίασον ἡμῶν, καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν μακαριζόντων σε τὴν παναμώμητον.

Ἄλλος. Ἰσχὺν ὁ διδύς.

Ἰσχὺν ὁ διδὺς τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, ἰσχύι ἐνίσχυσεν ὑμᾶς, παντοδυνάμῳ σύμπαντας, πρὸς ἄσκησιν, καὶ ἄθλησιν, ἐν αἷς πιστῶς ἐκράζετε, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Συγχαίρει χορὸς, Σιναϊτῶν ἐνθέως σήμερον, Ἀββάδων τὰ Λείψανα πλουτῶν, ὡς θησαυρὸν ἀσύλητον, ἰάματα προχέοντα τοῖς πίστει ἀνακράζουσιν, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Σταγόσι πυκνοῖς, ἐν Ῥαϊθῷ καὶ Σινᾷ Ὅσιοι, δακρύων σὺν αἵμασιν ὑμῶν, τὴν γῆν καθαγιάσαντες, εἰς Οὐρανὺς ἐπήρθητε, ἔνθα τερπνῶς κραυγάζετε, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν τοκετὸν, ἐκδυσωπῶσα Ἀειπάρθενε, προσβείαις ἀπαύστοις τῶν σεπτῶν Ἀββάδων κατοικτείρησον, καὶ πάσης βλάβης λύτρωσαι, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας, ὅτι ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ Κύριε.

Καταβασία.

Ἰσχὺν ὁ διδύς· καὶ ὁ Ἰαμβικός.

„ Ὅσοι παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων, Βορᾶν λεόντων συντε-
„ θλασμένον μύλας, Ἀγαλλιῶμεν, καὶ πλατύνωμεν στόμα.
„ Λόγον πλέκοντες, ἐκ λόγων μελῳδίας, Ὧ τῶν προς ἡμᾶς ἤδε-
„ ται δωρημάτων.

Κάθισμα. Τῶν Ὁσίων. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀσκητῶν ὁμόσκηνοι, καὶ τῶν Μαρτύρων, ἐν Σινᾷ ἀσκήσαντες, καὶ Ῥαϊθῷ ὑπερφυῶς, καὶ ἐναθλήσαντες ἐπήρθητε, μετὰ Ἀγγέλων εἰς ὕψη οὐράνια.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς πάροικοι δεικνύμενοι, καὶ παρεπίδημοι, καλύβας πηξάμενοι, ἐν ταῖς ἐρήμοις σαφῶς, ἠσκήσατε Ὅσιοι, γύμνωσιν κοσμηθέντες, ἀρετῶν τῇ ἐνδύσει, σύμμορφοι γεγονότες, τῶν Χριστοῦ παθημάτων. Διὸ καὶ ὑπεμείνατε τὴν τῶν βαρβάρων σφαγήν.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. ὁ αὐτός.

Ὁ Φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, τὰ ῥεῖθρα περιβάλλεται τὰ Ἰορδανέια, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἄνωθεν μαρτυροῦντος τοῦ Πατρὸς τῷ συνθρόνῳ, κάτωθεν προσφοιτήσης, τῆς τοῦ Πνεύματος δόξης· αὐτός ἐστιν ὁ φωτίζων, καὶ ἁγιάζων ἡμᾶς.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

„ Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου ὧν ἔπαθες, φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ,
„ ὅτι ἐβρόντησας πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ σῷ μαρτυρήμενος
„ Υἱῷ. Ὅλος γεγονὼς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δὲ ἐβόησε· σὺ εἶ
„ Χριστὸς, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Ὑπτόμενον Ἥλιον τίς εἶδεν, ὁ Κήρυξ βοᾷ τὸν ἔκλαμπρον τῇ φύσει; ἵνα σε ὕδασιν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, Πατρὸς χαρακτὴρ, ἀϊδίως ἐκπλύνω· καὶ χόρτος ὢν, πυρὶ ψαύσω τῆς σῆς Θεότητος· σὺ γὰρ Χριστὸς, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Ὑπέφηνεν εὔθεον ἣν εἶχεν, εὐλάβειαν Μωσῆς περιτυχών σοι· ὡς γὰρ τῆς βάτου σε φωνήσαντα ἠθήθη, εὐθὺς ἀπεγράφη τὰς ὄψεις· ἐγὼ δὲ πῶς βλέψω σε τρανῶς; ἢ πῶς χειροθετήσω σε; σὺ γὰρ Χριστὸς, Θεοῦ Σοφία, καὶ Δύναμις.

Ψυ-

Ψυχῆς τελῶν ἔμφρονος, καὶ λόγῳ τιμώμενος, ἀψύχων εὐλαβοῦμαι· εἰ γὰρ βαπτίσω σε κατήγορόν μοι ἔσαι, πυρὶ καπνιζόμενον Ὄρος, φυγοῦσα δὲ θάλασσα διχῇ, καὶ Ἰορδάνης ἔστος γραφείς· σὺ γὰρ Χριστὸς, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Ἄλλος. Ἐπαρθεύτα σε ἰδοῦσα.

Μὴ τοῖς πάθεσι τοῦ σώματος ἡττηθεύτες, τὸν δυσμενῆ ἡττήσατε, καὶ θανατωθεύτες, ξίφει παμμακάιρτοι, ζωὴν πρὸς Οὐράνιον, χαίροντες ὁμοῦ μετετέθητε.

Νεκρωθεύτες πρὸ θανάτου διὰ ἐγκρατείας, ἐθελουσίως Ὅσιοι τῶν παρανομούντων, ἑκουσίως ξίφεσι, δεινῶς τεθανάτωσθε, ζῆν μετὰ θανεῖν πιστεύμενοι.

Ἐπιαύθητε ὡς ἄρνες τῇ ἐγκρατείᾳ, καὶ ὡς κριοὶ ἐπίσημοι, χερσὶν αἱμοβόρων, λύκων ἀναιρεθεύτες, ζωὴν πρὸς Οὐράνιον, Ὅσιοι Χριστοῦ προσηνέχθητε.

Ἱερεῖς καὶ προφῆται καὶ νεανίσκοι, οἱ Ραϊθὼ καὶ Σίναιον, Ὄρος κατοικοῦντες, Μάρτυρες γεγόνασιν, ὁσίως βιώσαντες, καὶ βιαιοτάτως τεθνήξαντες.

Θεοτοκίον.

Νεργεῖ τὴν ἀνθρωπότητα νέον βρέφος, ὁ πρὸ αἰώνων Κύριος, ὀφθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ βροτὸς γενόμενος, αὐτῷ μελῳδήσωμεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄλλος. Ἀκήκοε Κύριε.

Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου καλούσης, χορὸς Ἀββαδῶν μετὰ Παύλου, ὅτι ἐφώνησας οἱ πάντες δεῦτε πρός με, αὐτῷ εὐχομένους ἐν Ναῷ· ὅθεν σὺν χαρᾷ ἀναβόων, ξίφεσιν ἀναιρούμενοι· σὺ εἶ Χριστὸς Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Ὑπέφηνεν εὐθέον ἣν εἶχεν, εὐλάβειαν πληθὺς ἡ τῶν Ἀββάδων, ὡς γὰρ τοῦ βήματος φωνήσαντος, ἠθετήθη, εὐθὺς προσεπλάκη μαχαίραις, δι' ὧν καὶ τῆς δόξης Οὐρανῶν, ἐντρυφῶντες κραυγάζουσι· σὺ εἶ Χριστὸς Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Ρέοντων τὸ ἄσατον ἰδόντες, τὰ πρόσκαιρα σοφῶς τοῖς αἰωνίοις, οἱ ἐν Σιναίῳ αὐτηλλάξαντο Ἀββάδες, ἐν πόνοις καὶ δάκρυσιν αὐτῷ· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συνόντες, εὐχαρίστως κραυγάζουσι· σὺ εἶ Χριστὸς Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ἀόρατος ὑπάρχων, σάρκα εἰληφὼς ἐκ σοῦ Παρθένε, ὁρατὸς ἄνθρωπος ὡράθη ἐν ἀνθρώποις, καὶ ἐν Ἰορδάνῃ κατῆλθεν, ὁ καθαρὸς κάθαρσιν αἰτῶν, ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· σὺ εἶ Χριστὸς Θεοῦ Σοφία καὶ δύναμις.

Κα-

Καταβασία.

Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου οὗ εἶπας. Καὶ ὁ Ἰαμβικός.

„ Πρσῷ καθαρθεὶς μυσικῆς θεωρίας,
„ Ὑμνῶν Προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν,
„ Ρήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
„ Σάρκωσιν ἐμφαίνουσαν ἀῤῥήτου Λόγου.
„ Ὧ τῶν δυνασῶν τὰ κράτη συνετείβη.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

„ Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λῦσαι τὸ κατάκριμα ἦκεν, Ἀδὰμ τοῦ
„ πρωτοπλάστου, καθαρσίων δὲ ὡς Θεὸς μὴ δεόμενος, τῷ πε-
„ σόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἐν ᾧ τὴν ἔχθραν κτείνας, ὑ-
„ περέχουσαν παύτα νῦν εἰρήνην χαρίζεται.

Συνελθόντων ἀπείρων λαῶν, ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι, αὐτὸς ἐν μέσῳ ἔστη· προσεφώνει δὲ τοῖς παροῦσι· τίς ἔδειξεν ἀπειθεῖς, τὴν ὀργὴν ὑμῖν ἐκκλῖναι τὴν μέλλουσαν; καρποὺς ἀξίους Χριστῷ ἐκτελεῖτε· παρὼν γὰρ νῦν εἰρήνην χαρίζεται.

Γεωργὸς ὁ καὶ Δημιουργὸς, μέσος ἐστηκὼς ὡς εἷς ἁπάντων, καρδίας ἐμβατεύει· καθαρτήριον δὲ πτύον χειρισάμενος, τὴν παγκόσμιον ἄλωνα πανσόφως διΐστησι, τὴν ἀκαρπίαν φλέγων, εὐκαρποῦσιν αἰώνιον ζωὴν χαριζόμενος.

Ἄλλος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Παράδεισος τρυφῆς, ζωῆς ξύλον τὸν Κύριον, ἐδείχθητε μέσον ἔχων, τὸν ὑμῶν ὡς θυσίαν, τὸ αἷμα προσδεξάμενον.

Ἱμάτων τὰς χρυσὰς, τῶν δακρύων συνάψαντες, τοῖς ῥεύμασι Θεοφόροι, τὸν πολύμορφον ὄφιν, ἐν τούτοις ἐβυθίσατε.

Ἑρπυότητα Θεοῦ, καθορᾶν ἠξιώθητε, αἰώνιον εὐφροσύνην, αὐτὶ κόπων καὶ πόνων Μακάριοι εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας Θεὸν, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, καὶ ἔμεινας μετὰ τόκον, ὡς πρὸ τόκου Παρθένος, Ἁγνὴ Θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος. Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός.

Ὑπελθὼν τῶν Ἀββάδων χορὸς, ὁ ὀκτωδεκάριθμος ἄπαν, τὸ σάδιον τοῦ βίου, ἐν ἀγῶσί τε, καὶ συντόνοις δεήσεσι, τῶν Βαρβάρων τοῖς ξίφεσιν ἔκλιναν τὰς αὐχένας· διὸ διπλῶν στεφάνων, ἠξιώθησαν ἅμα ὑπὲρ πάντων πρεσβεύοντες.

Φαιδροτάτη ἡ μνήμη ὑμῶν, Ὅσιοι καὶ Μάρτυρες ὄντως· ὑμεῖς γὰρ ἐν Σιναίῳ, καὶ ἐν Ῥαϊθῷ, ἐν ἀσκήσει συζήσαντες, δι' ἀθλήσεως ἤρθητε Σκηναῖς Οὐρανίοις, ἔνθα μετὰ Ἀγγέλων τὰ ὑπέρθεα, ᾄδετε Θεῷ παρεστάμενοι.

Ρώμαλαῖος ὁ Παῦλος συνὼν, τοῖς ἐν Ραϊθῷ ἀσκεμένοις, ἀπεράντι Βαρβάρων αὐεδέδεικτο, καὶ ὑπόδειγμα γέγονεν ὡς πρωτεύων ἀθλήσεως, παρεσὼς ἐν μέσῳ· διὸ προφρόνως πάντες αὐεδέξαντο, Μαρτυείᾳ σέφη Οὐρανία.

Θεοτοκίον.

Ὁ Τὴν μνήμην δοξάσας Θεὸς, πάντων τῶν Ἁγίων Ἀββάδων, τῆς δόξης τῆς ἀῤῥήτε καταξίωσον, τοὺς δοξάζοντας σήμερον, ὃς αὐτὸς αὐτεδόξασας, ταῖς τῆς Θεοτόκε, πρεσβείαις τῷ λαῷ σε, χαριζόμενος λύτρωσιν, εἰρήνην, καὶ ἔλεος.

Καταβασία.

Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός. καὶ τό,

„ Ἐχθρὸ ζοφώδης καὶ βεβορβορωμένε,
„ Ἰὸν καθάρσει Πνεύματος λελυμένοι,
„ Νέαν προσωρμίσθημεν ἀπλανῆ τρίβον,
„ Ἄγουσαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν,
„ Μόνοις προσιτὴν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

„ Ἡ Φωνὴ τὸ Λόγε, ὁ λύχνος τὸ φωτὸς, ὁ Ἑωσφόρος, ὁ τοῦ
„ Ἡλίε Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ μετανοεῖτε πᾶσι βοᾷ τοῖς
„ λαοῖς, καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδὲ γὰρ πάρεσι Χριστὸς, ἐκ φθορᾶς
„ τὸν Κόσμον λυτρέμενος.
„ Γεννηθεὶς ἀῤῥεύστως ἐκ Θεὸ καὶ Πατρὸς, ἐκ τῆς Παρθένε δίχα
σαρκὸς ταὶ ῥύπε Χριστός. ὃ τὸν ἰμαύτα τὴν ἐξ ἡμῶν τῷ Λόγε συναφειαν, λύειν ἀμήχανον, διδάσκει ὁ Πρόδρομος, γηγενεὶς ἐκ πλαύτης λυτρέμενος.

Ἐν πυρὶ βαπτίζει τελευταῖον Χριστὸς, τοὺς ἀπειθοῦντας, καὶ μὴ Θεὸν φρονοῦντας αὐτὸν, ἐν Πνεύματι δὲ καινοποιεῖ, δι' ὕδατος χάριτι, τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτῷ τῆς Θεότητος, τῶν πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Ἄλλος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ῥήξαντες, προσπαθείας δεσμὰ δι' ἀσκήσεως, βιαιοτάτῳ θανάτῳ, τῶν δεσμῶν τὸ σώματος λύεθε, καὶ ἀλύτῳ, ἀγαπήσει δεσμεῖθε τὸ Κτίσαντος.

Ὡς ὄρη, ὑψηλῇ πολιτείᾳ δεικνύμενοι, τὸν καταλήψεσθαι ὄρη, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐπαπειλοῦντα, δυνασείᾳ, τῷ Χριστῷ τοῖς ποσὶν ὑπετάξατε.

Νᾶμασιν, ἀρδευθεύτες δακρύων Μακάριοι, γῆ ὡς καλήτε καὶ πίων, Μαρτυείᾳ σάχυν καρποφορεῖτε, ἀποθήκας, αἰωνίως Χριστῷ συντηρέμενον.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Κοίμισον, τῶν παθῶν τῆς σαρκός με τὰ κύματα, τῇ ἀκοιμήτῳ σε Κόρῃ, ἱκεσίᾳ δέομαι, καὶ μὴ δῴης, ἁμαρτίας, ἀφυπνῶσαί με ὕπνον βαρύτατον.

Ἄλλος. Ἡ φωνὴ τὸ Λόγε.

Νῦν λαμπρῶς εὐφραίνε, ἡ σύναξις Σινᾶ ἡ σεβασμία, ὡς θησαυρὸν τὰ Λείψανα, Χριστὸ τῆς Νύμφης, καὶ τῶν Ἀββάδων, ἅμα ἀφλέκτῳ σεπτῇ, βάτῳ κατέχουσα. Ἰδὲ γὰρ πάρεσιν ὑμῖν, ἑορτὴ Ἀββάδων εὐφρόσυνος.

Ἰώσηφ, καὶ Ψωΐς, ὁ Παῦλος ὁ κλεινὸς, Ἱερεμίας, ὁ Ἡσαΐας, Σέργιος, σὺν Γελασίῳ καὶ Θεοδώλῳ, Νείλῳ, Μωσῇ καὶ λοιποῖς, ἀνευφημείθωσαν, Σιναΐε Μάρτυρες σεπτοὶ, καὶ Ἀββάδες προέσβεις εὐπρόδεκτοι. Δόξα.

Μεταναύτες γῆθεν, Ἀββάδες πρὸς Σκηνὰς ἐπουρανίες, ἀμέσως ἐποπτεύετε μετ' Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸν ἐν Τειάδι Θεὸν Ὁσιομάρτυρες. Διὸ αἰτῶμεν ἐκ φθορᾶς σαῖς πρεσβείαις πάντας λυτρώσατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, ὁ Ἅγιος Θεὸς ἐκ σᾶ Παρθένε, ἐπὶ τῆς γῆς ἐπέφανε, καὶ βαπτισθῆναι, ἐν Ἰορδανῇ ἦλθε ζητῶν δι' ἡμᾶς ὁ ἁμαρτήτος· ὃν ἐξιλέωσαι καὶ νῦν, τοῖς πιστοῖς τὰς νίκας δωρήσασθαι.

Καταβασία. Ἡ φωνὴ τὸ Λόγε. καὶ τό,

„ Ἰμερτὸν ἐξέφηνε σὺν πανολβίῳ,
„ Ἠχῷ Πατὴρ, ὃν Γαστρὸς ἐξηρεύξατο.
„ Ναί φησιν ἕτος, συμφυὴς γόνος πέλων,
„ Φώταυγος ἐξώρσεν αὐθρώπων γένος.
„ Λόγος τέ με ζῶν, καὶ βροτὸς προμηθείᾳ.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένῃ, καὶ τὸ φῶς σε Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντάς σε, ἦλθες ἐφάνης, τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Καὶ τῶν Ἁγίων. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐκ τῆς κοσμικῆς συγχύσεως ἐφύγετε, καὶ προὸς γαληνὴν κατάσασιν μετέσητε, Μαρτυείᾳ αἵμασι, καὶ ἀσκήσεως πόνοις σεφόμενοι· ὅθεν καὶ ἀνεδείχθητε Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων ὁμόσκηνοι.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ ἐπὶ γῆς νεκρώσαντες μέλη, ζωηφόρῳ νεκρώσει, τῷ Χριστῷ καὶ Θεῷ τὸ Πάθος ἐξεικονίσατε, πρότερον ἐν τῇ καλῇ ἀσκήσει,

σει, ϗ τὸ δεύτερον πάλιν ἐν τῇ ἀθλήσει· ὅθεν αὐτὸς ϗ διπλᾶς τὰς στεφάνας σὺν Ἀγγέλοις κατέπεμψε, ταῖς κάραις ὑμῶν Πατέρες, ἑτοιμάσας Σκηνὴν ἐπουράνιον, ϗ τόπον τὸν αἰώνιον· εὖθα νῦν ἀγαλλόμενοι ὤφθητε, Μαρτύρων, ϗ Ὁσίων ὁμάσκηνοι.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ, ΙΔ'. Μνήμη τῶν Ὁσίων ϗ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐν Σινᾷ ϗ ἐν Ῥαϊθῷ ἀναιρεθέντων Ἀββάδων.

Στίχοι.

Σ Πάθαι τὸ φραίξαν ὧδε τὰς πολλὰς φόνας,
Τὸ δ' αὖ πεπονθὸς ἄνδρες ἀρετῆς φίλοι.
Ὡς φρὶν Ῥαχὴλ τὰ τέκνα, νῦν τὰς Ἀββάδας,
Κλαίει Ῥαϊθὼ, συγκεκομμένους πάθοις,
Ἀββάδας ἀμφὶ τετάρτῃ ϗ δεκάτῃ κτάνε χαλκός.

ΒΙΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΑΒΒΑΔΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΣΙΝΑ, ΚΑΙ ΡΑΙΘΩ

Ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Βαρβάρων Βλεμμύων.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Γοῦν οἱ τελσμακάελοι ἀπηρνήθησαν τὸν Κόσμον, καὶ ἐκατοικῆσαν εἰς τὴν ἔρημον τὸ Σινᾶ ϗ τῆς Ῥαϊθῶ· μὲ τὸς ὁποίους ἦτον ϗ ὁ Μακάριος Νεῖλος, ὅς τις ἦτον πρότερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Ἔπαρχος, ἄνθρωπος σοφὸς ϗ γραμματισμένος· ὅθεν ἀφήνωντας πᾶσαν εὐδαιμονίαν τῶ ματαίω Κόσμω, ϗ μισήσας ὅλα τὰ πρόσκαιρα, ἐπῆρεν ἕνα Γιὸν, ὁπῶ εἶχεν ὀνόματι Θεόδουλον, ϗ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖ δὲ ἦλθασιν οἱ βάρβαροι, ϗ ἐφόνευσαν ὅσους Ὁσίους ἐδυνήθησαν· ϗ τὸν μὲν Θεόδουλον μὲ ἄλλον ἕνα νέον ἐπήρασιν αἰχμαλώτους. Ὁ δὲ Νεῖλος ἔφυγεν, ὡς τις ἔγραψεν ὕστερον καταλεπτῶς τὴν αἵρεσιν τῶν Ὁσίων Πατέρων, ϗ ἐκεῖ διηγεῖται μὲ πολυλογίαν ὅλα τὰ συμβάντα, ἐξαιρέτως δὲ γράφει διὰ τὸν γόν τε, πῶς ὑπῆγε νὰ τὸν εὕρῃ ἐκεῖ, ὁπῶ τὸν ἐπώλησαν, τὴν ὁποίαν διήγησιν (τῶ Νείλε λέγω) διὰ νὰ εἶναι παλύλογος ἀφήκαμεν, ϗ γράφομεν ἄλλην, ὁπῶ ἔγραψεν ἄλλος τὶς ἐρημίτης, ϗ αὐτὸς ἐνάρετος, Ἀμμώνιος ὀνόματι, συνοπτικῶς ὅτω λέγωντας.

Καθεζόμενος ποτὲ εἰς τὸ ταπεινόν μου κελλίον πλησίον Ἀλεξανδρείας, εἰς τόπον καλούμενον Καΐοβον, μοῦ ἦλθε λογισμὸς νὰ ὑπάγω εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαισίνης, διὰ δύο αἴτια· πρῶτον μὲν διὰ-

διατὶ δεν ἐδυνόμην νὰ βλέπω τὰς θλίψεις καὶ τὸς διαφόρους πειρασμὸς καὶ κινδύνους, ὁπὸ ὑπέμενον οἱ Χεισιανοὶ ἀπὸ τὸς ἀπίστους καὶ παρανόμους Τυράννους, καὶ ἐξόχως ὁ ἀγιώτατος Πέτρος ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας, ὅς τις ἔφευγε καὶ ἐκρύβετο ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ δεν εἶχε ποσῶς τινὰ παῤῥησίαν, ἢ αἴσθησιν, νὰ ποιμαίνῃ τὰ λογικὰ πρόβατα, ἀλλ' ὥσπερ νὰ ἦτον λῃστής τις καὶ κακοποιός, ὅπως ἐκυνηγῶσαν αὐτὸν οἱ παράνομοι· δεύτερον δὲ εἶχα πόθον ἀνείκαστον, νὰ ἰδῶ τὸς Ἁγίους καὶ σεβασμίους Τόπους τῶν Ἱεροσολύμων, νὰ προσκυνήσω τὸν Τίμιον καὶ Παπάγιον Τάφον, καὶ τὴν ἄχραντον καὶ ζωοποιὸν Ἀνάστασιν τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χεισῦ, καὶ τὸς λοιπὸς σεβασμίους τόπους, ὅπυ ἐκεῖνοι οἱ ἄχραντοι καὶ ἀκήρατοι Πόδες ἐπεριπάτησαν, καὶ ἐτέλεσε τὰ μεγάλα ἐκεῖνα καὶ θαυμάσια ἔργα ὡς Παντοδύναμος, ἐπειδὴ καὶ οἱ περισσότεροι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας (καθὼς εἰς τὸς βίους αὐτῶν τοῦ Συναξαρίου φαίνονται) εἶχασι τὸν ὅμοιον πόθον, νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ μισθὸν περισσότερον. Φθάσας ὅν ἐκεῖ, καὶ θεασάμενος ἐπροσκύνησα καθὼς ἐπόθυν ἅπαντας τὸς Ἁγίους Τόπους αὐτός, ἔπειτα ἠθέλησα νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ Σινᾶ καλέμενον, διὰ νὰ προσκυνήσω καὶ ἐκεῖνο ὡς τόπον σεβάσμιον. Ἀρχίζωντας ὅν τὴν ὁδοιπορίαν εὕρηκα καὶ ἄλλυς τινὰς φιλοχείρυς συνοδίαν, ὁπὸ ὑπήγεναν καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸ τὸ Ὄρος· καὶ περιπατῶντες ἡμέρας δεκαοκτὼ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ἅγιον ἐκεῖνον Τόπον μὲ τὴν θείαν βοήθειαν. Καὶ εὐξάμενος, ἔμεινα ἐκεῖ τινὰς ἡμέρας, διὰ νὰ ἀπολαύσω ὅλυς ἐκείνυς τὸς Ὁσίυς Πατέρας, καὶ ὑπήγεναν εἰς καθ' ἑνὸς τὸ κελλίον, διὰ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ λόγυς τυς, ὅτι μεγάλας ἀρετὰς εἶχασιν ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι Ὅσιοι, καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν ἦσαν ἄξιαι νὰ λάβῃ πᾶς ἑνὰς ἀπὸ αὐτὸς καλὸν ὑπόδειγμα, διατὶ ἐπορεύοντο μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ διάκεισιν εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ ζωοτροφίαν τυς.

Οὗτοι οἱ Ὅσιοι ἐγύρευσαν εἰς ὅλην τὴν ἔρημον, καὶ ηὗρασιν ὀλίγυς τινὰς τόπυς, ὁπὸ νὰ ἠμποῦν νὰ δίδυν μικρὰν τροφὴν νὰ πορεύωνται, ἐπειδὴ εἶχασι νερὸν πρὸς αὐτάρκειαν, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὅλα ἀναγκαιότερον. Ἄλλοι μὲν ὅν ἔκαμαν καλύβας, καὶ ἄλλοι ἐκρύβοντο εἰς τὰ σπήλαια, ζῶντες οἱ περισσότεροι μὲ λάχανα ἄγρια, μὲ ῥίζαις χόρτων, καὶ ἀκρόδρυα, διὰ νὰ μὴ χασομερῶσιν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς σαρκὸς, ψήνοντες ὀψάρια, ἢ μαγερεύοντες ὄσπρια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, νὰ ἀμελῶσι τὴν μέθυσαν βρῶσιν τῆς ψυχῆς, ὁπὸ εἶναι πλέον ἀναγκαία καὶ χρήσιμος· ὅσοι δὲ πάλιν εἶχασι δύναμιν καὶ χρᾶξιν εἰς τὰ γεωργικὰ, εἶχασι μικρὸν σκαλίδι, καὶ ἔσπερναν ὀλίγον σιτάρι, καὶ ἐγεωργῶσαν καὶ λάχανα, πλὴν ὅλοι ἐφύ-

ἐφύλαγαν ἐγκράτειαν, καὶ ποτὲ δεν ἐχόρταιναν, μόνον ἔτρωγαν ὅσον νὰ μὴν ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πολλὴν νηστείαν, καὶ ζημιωθῶσι τῆς ἀρετῆς τὸν μισθὸν καὶ ὠφέλειαν. Καὶ ἄλλοι μὲν ἔτρωγαν μόνον πᾶσαν Κυριακὴν, ἄλλοι δύο φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἄλλοι κάθε δύο ἡμέρας μίαν φορὰν, καὶ ἁπλῶς πᾶς ἑνὰς ἔκαμνε τὸ δυνάμενον. Ἐκεῖ ποσῶς νόμισμα Καίσαρος δὲν εὑρίσκετο, ὅτι τινὰς δὲν ἀπόκτησεν ἄσπρα ὁλότελα, ὅτε τι ἠγόραζον, ὅτε ἐπώλυν, ἀλλὰ ἑνὰς τὸ ἄλλο ἐχάριζεν εἴτι ἐχρειάζετο μὲ ἀγάπην ἀνόθευτον. Εἴ τινος δὲ ἐλείπετο ἄρτος, ἢ λάχανον, ἢ ἀκρόδρυα, τὸ ἔδιδεν ὁ ἄλλος, ὁπὸ εἶχε, δείχνοντες πλυσίαν ἀγάπην εἰς μικρὰ πράγματα, καὶ ἐζῶσαν ζωὴν ὑπεράνθρωπον καὶ Ἀγγελικὴν κατὰ ἀλήθειαν. Φιλονεικία, ἢ φθόνος ποσῶς ἐκεῖ δεν εὑρίσκετο, νὰ βασκαίνῃ ὁ μικρὸς τὸ καλλιτέρυ, ὅτε νὰ ἐπαίρεται ὁ ἐναρετώτερος, μάλιστα δὲ καὶ ἐταπεινώνετο περισσότερον, ἐγνωρίζωντας ὅτι ὁ Θεὸς ἔδιδε τὴν δύναμιν, χωρὶς τὸ ὁποῖο δεν κατορθώνει τινὰς ἀρετὴν ὁλότελα· ὁ μικρότερος πάλιν ἐμέμφετο τὸ λόγυ τυ πῶς δεν ἐδύνετο νὰ κάμῃ ὡς τὸν πρῶτον, καὶ ἐκεῖνο δεν ἐφθόνει ποσῶς, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τὸ καλόν τυ ἐχαίρετο, καὶ ὅλοι ἐσπούδαζον νὰ περισεύσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν ἕνας τὸν ἄλλον τυς. Ὅτι διὰ τοῦτο ἀρνήθησαν τὸν Κόσμον, καὶ ἐκατοικῆσαν τὴν ἔρημον, νὰ ἠξεύρῃ μόνος ὁ Κύριος τὰ μεγάλα τυς κατορθώματα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλπίζασι τὴν πληρωμὴν καὶ ἀνταπόμειψιν· ὅτι ὁ ἀνθρωπάρεσκος, ὁπὸ ὁρίζεται ἀπὸ τὸς ἀνθρώπυς ἔπαινον, ἐπῆρεν ἀπ' ἐδῶ τὸν μισθὸν τὸ κόπυ τυ, καὶ δεν τυ χρεωστεῖ ὁ Δεσπότης τίποτα. Εἶχασι δὲ τὰς καλύβας καὶ οἰκητήρια μακρὰν ἑνὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἴκοσι σάδια, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἡσυχίας, νὰ μὴ συγχύζῃ ἑνὰς τὸν ἄλλον τυς, καὶ μόνον πᾶσαν Κυριακὴν ἐσυνάγοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκοινώνυν τὰ Θεῖα Μυστήρια, καὶ ἔτρωγαν ἀνταμα κάμνωντας ὁ ἑνὰς διδαχὴν ὁ πλέον γραμματισμένος, νυθετῶν αὐτὸς νὰ προσέχυν ἀπὸ τὰς πανυργίας τῶν δαιμόνων, καὶ νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὺς ψυχοβλαβεῖς διαλογισμούς· ὅτι ὅσοι κάθονται εἰς τὴν ἔρημον λυτρώνονται μὲν ἀπὸ τειῶν αἰσθήσεων ἁμαρτήματα, τῆς γλώσσης, ὁπὸ δεν συντυχεύσιν ἀργολογίας, ὅτε ἀκύσιν, ὅτε βλέπυσι ψυχοβλαβῆ πράγματα· ἀμὴ ἀπὸ τὸς διαλογισμὸς πολεμῦνται μεγάλα, καὶ πρέπει νὰ προσέχυν ἀκριβῶς οἱ ἀγωνιζόμενοι, καὶ οἱ γραμματισμένοι, νὰ νυθετῶσι τὸς ἰδιώτας, νὰ μὴ τὸς νικῶσιν οἱ δαίμονες· ἐξόχως δὲ νὰ φυλάγυν ὅσον δύνονται τὴν ἐγκράτειαν, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι· ὅτι ὅποιος χορταίνει τὴν κοιλίαν, εὔκολα πίπτει εἰς τὴν πορνείαν. Περισσότερον δὲ ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἁμαρτήματα νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὴν ὑπερηφανίαν, ἥτις εἶναι

ναι χειρότερη ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ἀνομήματα. Μὲ ταῦτα ϗ ἕτερα ὠφέλιμα λόγια ἐνθετῆσαν ἀλλήλως οἱ πάνσοφοι, διάγοντες πολιτείαν ἰσάγγελον. Ναὶ κατὰ ἀλήθειαν, τοσοῦτον ἦσαν εἰς τὴν διαγωγὴν θαυμάσιοι, εἰς τὴν ὄψιν χλωμοὶ ϗ ἀδύναμοι ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, ϗ εἰς τὸ εἶδος ϗ τὴν μορφὴν σεβάσμιοι, ὁπῶ ἔλαμπαν ὡς Οὐράνιοι Ἄγγελοι, ἐπειδὴ ἀπὸ ὅσα βρώματα δίδοσι τροφὴν ϗ σατάλην δεν εἶχασι· λάδι ποσῶς ἢ κρασὶ δεν ἐγεύοντο, ὅτε βρῶσιν ἐκλεκτὴν, εἰμὴ μόνον φοίνικας ϗ ἀκρόδρυα· εἶχασι δὲ εἰς τὸ κελλίον τῶ ϖροεσῶτος ὀλίγως ἄρτως διὰ τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, ϗ διὰ τὸς ξένως νὰ τὸς φιλεύσῃ ὅταν ἤθελε τύχῃ νὰ ἔλθωσιν. Ὅταν ἔν ἔκαμα ἐκεῖ τινὰς ἡμέρας, ἔφθασεν ἐξαίφνης πλῆθος Σαρακηνῶν, ὅτι ὁ ἀρχηγός τος ἀπέθανεν. Ἐφόνευσαν ἔν ὅσως Ὁσίως οἱ ἀνόσιοι ἠῦρασιν εἰς τὰ ἐρημητήρια· ὅσοι δὲ εὑρέθησαν σιμᾶ εἰς τὸ Κυελακὸν, ἐσέβησαν μέσα εἰς τὸ τειχόκαστρον, ϗ ἐφυλάχθησαν μὲ τὸν ϖροεσῶτα, ὅς τις Δελᾶς ὠνομάζετο, καὶ ὄντως δᾶλος ἦτον τῶ Θεῶ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκεῖνος ὁ Ὅσιος, ὅτι πολλὴν μακροθυμίαν εἶχεν ὡς ἄλλος ὐδεὶς, ϗ θαυμάσιον πραότητα, ὅθεν ϗ πολλοὶ Μωϋσῆν αὐτὸν ἐπωνόμαζον. Ἀπέκτειναν ἔν οἱ βάρβαροι ὅσως Ὁσίως ἠῦρασιν εἰς Θραμβὴν, ϗ εἰς Χωρὴβ, ϗ Κηδὰρ, ϗ εἰς τὸς ἄλλως τόπως, ὁπῶ μᾶς ἐπλησίαζαν· ἔπειτα ἔφθασαν ϗ ἕως ἡμᾶς, ὁπῶ εἰμεθεν εἰς τὸ Ὄρος, ϗ παρ' ὀλίγον μᾶς ἐφόνευαν, ἐὰν δεν ἤθελε γενῇ μέγα σημεῖον ϗ θαυμάσιον· ὅτι ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς, ὁπῶ βοηθᾷ ὅσως τὸν ἐπικαλῶνται ἐξ ὅλης τῆς διανοίας τος, ἐφρόσαξε ϗ ἐφάνη φλόγα μεγάλη ἐπάνω εἰς τὴν Ἁγίαν Κορυφὴν τῶ Σινᾶ, ϗ ἐβλέπαμεν ὅλον τὸ Ὄρος καπνιζόμενον, ϗ τὸ πῦρ ἕως τῶ Οὐρανῶ χεδὸν ἀνερχόμενον, ὅθεν ὅλοι μας καταπολλὰ ἐφοβήθημεν, ϗ πεσόντες ἐπὶ γῆς, ἐπαρακαλῶμεν τὸν Κύριον, νὰ μᾶς δώσῃ βοήθειαν. Ἰδόντες δὲ ϗ οἱ βάρβαροι τοιῶτον θαῦμα παράδοξον, ἔφυγον εὐθὺς, ἀφήνοντες τὰς καμήλως ϗ ἅρματα. Λοιπὸν ὡς τὸς εἴδαμεν πῶς ἔφευγον, ἐδοξάσαμεν τὸν Παναγαθον Κύριον, εὐχαριστῶντες τὴν εὐσπλαγχνίαντα, ϗ καταβαίνοντες ἀπὸ τὸν πῦργον ἐγυρέψαμεν ἐπιμελῶς πόσοι Πατέρες ἐσφάγησαν, ϗ εὑρέθησαν τελειωμένοι ὀκτὼ ϗ τεμάκοντα, ὁπῶ εἶχασι διαφόρως πληγὰς εἰς τὰ σώματα, ἀμὴ τὸν τρόπον τῶ θανάτε αὐτῶν δεν ἐμάθαμεν, ὅτι τινὰς δεν εἶδε τὰ γενόμενα. Ἀπὸ τὸς ὁποίως Ὁσίως εὕρομεν εἰς τὴν Θραμβὴν μόνον δώδεκα, ϗ οἱ ἐπίλοιποι ἦσαν ἀπὸ ἄλλως τόπως ϗ κελλία διάφορα· εὕρομεν δὲ ϗ δύο, ὁπῶ ἦσαν ἀκόμι ζωντανοὶ, Ἡσαΐας ϗ Σάββας ὀνομαζόμενοι. Ἐνταφιάσαμεν ἔν τὸς σφαγέντας μὲ θρῆνον ἄμετρον· ὅτι δεν ἦτον τινὰς

νὰς τόσον σκληρὸς ϗ ἀσπλαγχνος νὰ μὴ δακρύσῃ βλέπωντας Ὁσίως ἄνδρας, ϗ ἱερομωρεπεῖς γέροντας ἐλεεινῶς ἐρριμμένως ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ ἔχωσι διαφόρως σφαγὰς ϗ πληγὰς εἰς τὰ ἅγια σώματα· ϗ ὁ μὲν εἶχε τὴν κεφαλὴν κρεμαμένην εἰς τὸ στῆθός τε ἔμϖροσθεν, ἄλλος ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχην, καὶ ἐκράτει μόνον τὸ δέρματος, ἄλλος ἦτον ἀπὸ τὴν μέσην χωρισμένος εἰς δύο τμήματα, ἄλλος χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας ἐκείτετο, καὶ ἄλλος ἄλλως ἐσφαγμένος, καὶ τὸ εἶχασι τὴν κοιλίαν χισμένην, καὶ ἐρριμμένα ἔξω τὰ σπλάγχνα οἱ ἄσπλαγχνοι. Καὶ τί νὰ πολυλογῶμεν; δὲν δύναται λόγος νὰ ἑρμηνεύσῃ καταλεπτῶς ὅσα εἴδαμεν. Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐνταφιάσαμεν ἐκεῖνα τὰ ἅγια ϗ μαρτυρικὰ Σώματα, ἐπιμελήθημεν τὸς δύο πληγωμένως ὡς ἐδυνήθημεν· ϗ ὁ μὲν Ἡσαΐας ἐτελειώθη ἐν Κυελῳ τὴν ἑσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας· ὁ δὲ Σάββας ἔμεινεν ἀκόμη ζωντανὸς, ϗ εἴχαμεν ἐλπίδας σωτηρίας εἰς αὐτὸν, ὅτι δεν εἶχε τὴν πληγὴν πολλὰ ἐπικίνδυνον· ὅς τις ϗχαρίσα μεν τῷ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις, ὁπῶ τῶ ἦλθασιν, ἀμὴ πάλιν ἐλυπᾶτο, πῶς δεν ἠξιώθη ϗ αὐτὸς νὰ λάβῃ μὲ τὸς ἄλλους τὸν στέφανον, ὅθεν καὶ κλαίωντας ἔλεγεν· ἀϊ μοι τῷ ἁμαρτωλῷ ϗ ἀναξίῳ, ὁπῶ δεν ἠξιώθηκα καὶ ἐγὼ μὲ τὸν λοιπὸν χορὸν τῶν Ὁσίων Μαρτύρων τῆς αἰωνίε Μακαριότητος, μόνον τὸν λιμενα εἶδα τῆς Βασιλείας σε Κύριε, ϗ εἰς αὐτὸν δεν ἐσέβηκα ὡς ἀνάξιος, ἀλλὰ δέομαί σε, Θεὲ Παντοκράτορ, ὁπῶ ἀπέστειλας τὸν μονογενῆ σε Υἱὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μας, μήμε χωρίσῃς ἀπὸ τὸς ϖροαποθανόντας Ἁγίως Πατέρας με, ὁ μόνος ἀγαθὸς ϗ φιλάνθρωπος, ἀλλὰ ἂς πληωθῇ εἰς ἐμενα ὁ ἀριθμὸς τῶν πεσαράκοντα δύλων σε· ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ εὐδόκησον, νὰ μοῦ γενῇ αὕτη ἡ αἴτησις, ὅτι ἐκ μήτρας σε ἠκολούθησα, ϗ σὲ πολλὰ ἐπεπόθησα ὁ ἁμαρτωλὸς ϗ ἀκάθαρτος. Ταῦτα εὐξάμενος ὁ μακάριος, παρέδωκε ϗ αὐτὸς τὴν ἁγίαν τε ψυχὴν τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν τῶν Ὁσίων πλειώσιν. Τότε δὲ ὁπῶ εἴχαμεν ἀκόμη τὴν λύπην εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τὸς Ὁσίως, ϗ εἰς τὸς ὀφθαλμός μας τὰ δάκρυα, ἦλθε τὶς Ἰσμαηλίτης, ϗ λέγει μας, ὅτι ὅλοι οἱ Ἀσκηταὶ, ὁπῶ ἦσαν εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, ὁπῶ ὀνομάζεται Ῥαϊθὼ, ἀπέθανον· ἔτος ὁ τόπος τῆς Ῥαϊθῶ εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ Σίναιον Ὄρος ἕως ἡμερῶν δύο διάστημα, εἰς τὸς παραθαλασσίως τόπως τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὅπου εἶναι αἱ δώδεκα πηγαὶ τῶν ὑδάτων, κατὰ τὴν Γραφὴν, ϗ οἱ ἑβδομήκοντα φοίνικες, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν πολυκαιρίαν ἐπλήθυναν. Ἐρωτήσαμεν ἔν τὸν ἄνθρωπον νὰ μᾶς εἰπῇ τὸν τρόπον, πῶς ἀπέθανον οἱ Ὅσιοι, ϗ πόσοι ἦσαν, ϗ μᾶς εἶπεν ὅτι δεν ἤξευρε, μόνον ἡ φήμη ἔδραμε παντοχῶ, πῶς οἱ ἐκεῖσε Πα-

τέρες ἐσφάγησαν. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ραϊθᾶ εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος εὐας Καλόγηρος, διὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ μὲ τὸ λόγε μας λέγωντας, ὅτι ἀπὸ τὸς Βλεμμύες ἠφανίθη ὁ τόπος τος· ὁ δὲ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Δολᾶς τὸν ἐδεξιώθη ἀσμενέως, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ μᾶς εἰπῇ ἀκριβῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὸς Ὁσίους Πατέρας, πῶς ἐπολιτεύοντο, μὲ ποίας ἀρετὰς ἐσολίζοντο, καὶ μὲ τί τρόπον ἐφονεύθησαν· ὅς τις ἀπεκρίνατο λέγωντας· ἐγὼ τίμιε Πάτερ ἔχω μόνον ἐκεῖ χρόνες εἴκοσι, ἀμὴ εἶναι ἄλλοι, ὁπὸ ἔχασι τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, καὶ ἑξήκοντα· ὁ τόπος εἶναι ὁμαλὸς ὅλος καὶ πεδιάσιμος, πολλὰ μακρὺς εἰς τὸ Νότιον μέρος, εἰς δὲ τὸ πλάτος εἶναι μίλια δώδεκα· κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἔχει βενὰ ὡς τειχόκαστρον, τὰ ὁποῖα κάμνεν ὅλον τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀδιάβατον εἰς ὅσες δεὺ τὸν ἠξεύρασιν· εἰς τὸ Δυτικὸν μέρος ἔχει τὴν κόκκινην θάλασσαν, ἡ ὁποία φθάνει ἕως τὸν Ὠκεανὸν ποταμὸν ὡς λέγασιν· ἐπάνω δὲ τῆς θαλάσσης ταύτης εἶναι εὐα Ὄρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγενέσι βρύσες δώδεκα, πλῆθος φοινίκων ποτίζασαι. Εἰς αὐτὸ τὸ Ὄρος πολλοὶ ἀναχωρηταὶ ἐκατώκησαν, εἰς σπήλαια καὶ τρύπας τῆς γῆς, κατὰ τὸν Ἀπόσολον, ἔχοντες τὸ Κυριακὸν ὄχι ἐπάνω εἰς τὸ Ὄρος, ἀλλὰ ἐκεῖ πλησίον τε, ἄνθρωποι μεὺ κατὰ τὴν φύσιν γήϊνοι, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀρετὰς ἦσαν ἰσάγγελοι· ἐπειδὴ τὴν πολιτείαν αὐτῷ ἐμιμοῦντο οἱ τελσμακάριοι, τῶν σωμάτων ὡς ἀλλοτρίων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν ψυχῶν ἐπιμελόμενοι, οἵ τινες δεὺ εἶχασι μόνον μίαν ἀρετὴν, ἀλλὰ μὲ ὅλας ἦσαν ἐσολισμένοι καὶ εὔκοσμοι, τῶν ὁποίων ἐαὺ θελήσω νὰ διηγηθῶ τὰς ἀγῶνας καὶ τὰς πειρασμὰς, ὁποῦ τὰς ἔκαμαν οἱ δαίμονες, δεὺ θέλω δυνηθῇ διὰ τὸ πλῆθος καὶ ἀμετρίαν τος, μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ διὰ εὐα, ἢ δύο, διὰ νὰ μάθετε ὅτι καθὼς ἦσαν ἔτοι εἰς τὴν ἀρετὴν, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι ἐπολιτεύοντο. Μωϋσῆς τὶς ἦτον ἀπὸ τὴν Φαραὼ, καὶ ἔγινεν ἀπὸ μικρὸν παιδίον Καλόγηρος, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸ Κυριακὸν πλησίον, οχ'. χρόνες εἰς εὐα σπήλαιον, δεύτερος Ἠλίας κατὰ ἀλήθειαν, ὅτι ὅσα ἐζήτει τὸ Θεὸ καὶ αὐτὸς ἐλάμβανε, καὶ τὸ ἔδωσε χάριν νὰ κάμνῃ θαυμάσια. Ὅθεν πολλὲς ἀθενεῖς καὶ δαιμονισμένες ἰάτρευσε, καὶ ὅλον τὸν λαὸν χεδὸν τῶν Ἀγαρηνῶν, ὁπὸ ἐκατοικῶσαν εἰς τὰ ὄρια τῶν Ἰσμαηλιτῶν καὶ εἰς τὴν Φαραὼ, ἔκαμε Χριεσιανὲς ὁ τρισόλβιος, ὅτι βλέποντες τὰ σημεῖα καὶ τέρατα ὁπὸ ἔκαμνεν, ἐπίσευον εἰς τὸν Χεισὸν, καὶ ἐβαπτίζοντο. Οὗτος ὁ Ὅσιος Μωϋσῆς δεὺ ἔφαγε ψωμὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὁπὸ ἠσύχασεν, ἀλλὰ μόνον μὲ ὀλίγες φοίνικας καὶ βραχύτατον ὕδωρ ἐτρέφετο· ἠγάπα δὲ τὴν ἡσυχίαν περισσότερον ἀπὸ ἄλλον κανεύα· ὑπεδέχετο καθ' εὐα

εὔα μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον, καὶ τὸς ἔδιδεν ἀπόκρισιν κατὰ τὴν ἐρώτησιν ἁρμόδιον, καὶ ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ τὰ λόγιά τε πολλὴν ὠφέλειαν. Ἀφ' ἑσπέρας δεὺ ἐκοιμᾶτο ἕως τὴν ὥραν τῶ Ὄρθρε, ἀλλὰ προσηύχετο δοξάζων τὸν Κύριον. Ὅλην τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοσὴν δεὺ ἄνοιγεν ἕως τὴν μεγάλην Πέμπτην τὴν θύραν τῶ κελλίε τε, καὶ μέσα δεὺ εἶχεν ἄλλην τροφὴν, εἰμὴ μόνον εἴκοσι φοίνικας καὶ εὔα σαμνάκι νερόν, τὰ ὁποῖα πολλᾶς φορᾶς εὑρίσκοντο πάλιν σωτὰ ὅταν ἤνοιγε, καθὼς ὁ ὑπηρέτης τε ἔλεγεν. Αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοσὴν ἐδαιμονίθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰσμαηλιτῶν Ὀβεδιανὸς ὀνόματι, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τὴν Φαραὼ πρὸς τὸν Ὅσιον νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, καθὼς ἐδίωξεν ἐν εὐκολίᾳ καὶ ἄλλα δαιμόνια· καὶ ὅταν ἦτον ἀκόμη μακρὰν ἀπὸ τὸ κελλίον τε εὔα σάδιον, τὸν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐφώναζε λέγοντας· ὦ βία! ὐδὲ κᾶν ὀλίγην ὥραν ἐδυνήθηκα νὰ ἐμποδίσω τοῦτον τὸν κακόχηρον ἀπὸ τὸν κανόνα τε. Ταῦτα εἰπὼν, εὐγῆκεν εὐθὺς ὁ μισάνθρωπος· ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὁ λυτρωθεὶς τῶ δαίμονος, ἐπίσευσε τῷ Χεισῷ, καὶ μὲ ἄλλες πολλὲς ἐβαπτίθησαν. Εἶχα καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ εἰπῶ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ σιωπῶ, ἐπειδὴ δεὺ εἶναι καιρὸς διὰ πολυλογίαν. Τοῦτο τῶ μακαρίε Μωϋσέως ἔγινε μαθητὴς εὔας ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος Ψώης ὀνόματι, ὅς τις ἐκάθητο εἰς ἄλλο κελλίον παραπάνω τῶ γέροντος, καὶ τόσον ἐμιμεῖτο τὸν διδάσκαλον, ὁπὸ ἐπῆρεν ὅλαις τε ταῖς ἀρεταῖς, καθὼς πέρνει τὸ κερὶ τὸν τύπον τῆς σφραγίδος πληρέσατα. Μετ' αὐτῶ ἔκαμα καὶ ἐγὼ μερικὸν καιρὸν ὁ Ἀνάξιος· ἔπειτα μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομεύω τὴν πολλὴν σκληραγωγίαν τῆς πολιτείας αὐτῶ, ἀνεχώρησα. Τοῦτον τὸν θαυμάσιον ἔσφαξαν μὲ τὸς ἄλλους οἱ βάρβαροι, τῶν ὁποίων Ὁσίων τὰς ἀρετὰς δεὺ ἔχω ἄδειαν νὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερον. Μόνον εὔα ἔργον εὐὸς Ἁγίε ἀνδρὸς νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ βραχύτητα, ὅτι ἁμαρτίαν ἔχω ἐαὺ σιωπήσω τοιοῦτον φοβερὸν καὶ παράδοξον θέαμα. Οὗτος ὠνομάζετο Ἰωσὴφ, τὸ γένος Λίλήσιος, ἔμενε μακρὰν ἀπὸ τὸ νερὸν δύο μίλια εἰς τὴν πεδιάδα, ἄνθρωπος πολλὰ διακριτικὸς, ἅγιος, καὶ τέλειος εἰς ὅλα, καὶ πεπληρωμένος θείας χάριτος, ἔχωντας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον χρόνες τελάκοντα, ἔκτισε μοναχός τε τὴν κέλλαν τε, εἶχε μαθητὴν, ὁπὸ ἐκατοίκα εἰς ἄλλο κελλίον πλησίον τε. Πρὸς τοῦτον τὸν Ἅγιον Ἰωσὴφ ἦλθε τὶς ἀδελφὸς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ λόγον τινὰ, καὶ κράσας τὴν θύραν, δεὺ ἀπεκρίθη· ὅθεν παρακύψας ἀπὸ μίαν τρύπαν, εἶδεν αὐτὸν προσευχόμενον, καὶ ἦτον ὅλος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰς πόδας ὡς φλόγα πυρός. Ταῦτα βλέπων ἔμεινεν ἀπὸ τὸν φόβον τε ὅλος ἔντρομος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκείπετο μίαν ὥραν ἀκίνητος ὡς παράλυτος. Ἔπει-

πετα πάλιν ἐγερθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὸ φρόθυρον· ὁ δὲ Ἅγιος Γέρων ἐχόλαζεν εἰς τὴν θεωρίαν, καὶ δὲν ἐγνώρισε τὰ γενόμενα. Ὅταν δὲ ἐπέρασαν ὥραις πεύτε, τὸ ἐφανὴ πάλιν ὁ Ἅγιος ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐπῆρε μέσα τὸν ἀδελφόν, καὶ καθίσαντες ἠρώτησεν αὐτὸν πότε ἦλθεν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἔχω πολλὴν ὥραν ὁπὸ ἦλθα, ἀμὴ δὲν ἐκτύπησα, διὰ νὰ μή σε δώσω ἐνόχλησιν. Ἐκατάλαβεν ἔν ὁ Ἅγιος ὅτι ἐγνώρισεν ὁ ἀδελφὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἀμὴ δεν τε εἶπε τίποτα, μόνον εἰς ὅσα τὸν ἠρώτησε τὸ ἀπεκρίθη πληρέσατα, καὶ ἰατρεύσας τὸν λογισμὸν αὐτὸ, τὸν ἀπέλυσεν. Ἔπειτα ἐμίσευσεν ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ φύγῃ τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον καὶ δόξαν τὴν φρόσκαιρον. Ὕστερον δὲ ἦλθεν ὁ μαθητής τε τὴν κλῆσιν Γελάσιος, καὶ γυρεύωντάς τον εἰς διαφόρες τόπους ἐπιμελῶς, δέντον εὕρηκεν· ὅθεν ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τὸ γέροντος· καὶ μετὰ χρόνες ἔξ ἐκτύπησε τὶς τὴν θύραν, καὶ εὐγενώντας ὁ Γελάσιος βλέπει τὸν Ἀββᾶ αὐτοῦ ἱσάμενον, καὶ ἐφοβήθη θαῤῥῶντας πῶς ἦτον δαιμόνιον· ὅμως διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὴν ἀλήθειαν, τὸ εἶπε νὰ κάμῃ φροσευχὴν, καὶ ὅταν ἔκαμε σαυρὸν, τὸν ἐδέχθηκε χαίρωντας. Φιλήσαντες ἔν εἷας τὸν ἄλλον, εἶπεν ὁ γέρωντας· καλὰ ἔκαμες τέκνον νὰ ζητήσῃς εὐχὴν, ὅτι πολλοῖς εἶναι ἡ παγίδες τὸ δαίμονος. Λέγει τον ὁ Γελάσιος· διατί με ἀφῆκες ὀρφανὸν Πάτερ τίμιε, καὶ εἶχα θλίψιν ἀνείκασον; Λέγει τον ὁ γέρων· τὸ μὲν αἴτιον πῶς δεν ἐφαίνομεν, ἠξεύρει ὁ Κύριος· ὅμως δεν ἔλειψα ἀπὸ τῶτον τὸν τόπον ἕως τὴν σήμερον, ὅτε ἐπέρασε κάμμία Κυριακὴ, νὰ μὴν ἦμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκοινώνων τὰ Θεῖα Μυστήρια. Ἐθαύμασεν ὁ Γελάσιος πῶς εἰσερχόμενος ὁ γέρων καὶ ἐξερχόμενος ἔμενεν ἀόρατος, καὶ τινὰς δεύτον ἔβλεπε. Λέγει τε πάλιν ὁ μαθητής· καὶ τώρα διατί ἐφανῆς πρὸς τὸν δοῦλόν σε; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐπειδὴ τέκνον σήμερον χωρίζομαι ἐκ τὸ σώματος, καὶ ὑπάγω φρὸς τὸν Δεσπότην μς, ἦλθα νὰ σὲ ἀφήσω τὸ λείψανόν μς, νὰ τὸ ἐνταφιάσῃς ὡς βέλεσαι. Πολλὰ γὰν ὠφελήσας τὸν μαθητὴν, καὶ ὡμιλήσας περὶ ψυχῆς καὶ αἰωνίε μακαριότητος, παρέδωκεν ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὴν ψυχὴν ὁ θαυμάσιος. Ὁ δὲ Γελάσιος ἐσύναξεν ὅλες τὲς Ἀσκητὰς, καὶ τὸν ἐφέραμεν εἰς τὸ Κυριακὸν μὲ ψαλμῳδίαις καὶ θυμιάματα· ἔλαμψε δὲ τὸ φρόσωπον αὐτὸ ὡς ὁ ἥλιος· καὶ τότε τὸν ἐνταφιάσαμεν μὲ τὲς ἄλλες Ἁγίες Πατέρας. Εἶχα νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ διὰ τὲς ἄλλες διάφορα διηγήματα, ἀμὴ διατὶ σᾶς βλέπω καὶ ἔχετε πόθον νὰ ἀκέσετε διὰ τὴν σφαγὴν αὐτῶν, συντέμνω τὸν λόγον, καὶ ὃς ἔχω συγχώρησιν. Τοιῶτοι γὰν ἦσαν οἱ Ὅσιοι, θαυμάσιοι Πατέρες καὶ πλεῖσα ἐναρετοι, ὑπομεύοντες ἀν-

δρείως

δρείως πᾶσαν ξενοχωρίαν τῆς ἐρήμε καὶ κακοχίαν τὸ σώματος, καὶ χολάζοντες καθ' ἑκάσην εἰς δέλευσιν τὸ Κυρίε μὲ τὴν φροσευχὴν καὶ δέησιν. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν, μγ'. οἱ τεσόλβιοι τῶν ὁποίων τὸς ἀγῶνας, καὶ τὴν ὑπερβάλλεσαν ἄσκησιν, καὶ τὰ παλαίσματα καὶ τρόπαια κατὰ τῶν δαιμόνων ὁ κρυφιογνώστης Θεὸς τὰ ἠξεύρει, ὁπὸ δίδει καθ' ἑνὸς πλεσίας τὰς ἀμοιβὰς τῶν ἀγώνων τε. Οὕτως ἔν πολιτευομένων, ἦλθασιν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας τρεῖς ἄνθρωποι, καὶ μᾶς εἶπασι πῶς ἦλθασιν οἱ Βλέμμυοι εἰς εὔα λιμένα, καὶ νὰ φυλαχθῶμεν ὀλίγας ἡμέρας νὰ μή μας κακοποιήσωσιν. Ἡμεῖς ἔν ἐβάλαμεν ἀνθρώπες νὰ φυλάγεσι φρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ τὴν δευτέραν νύκτα εἴδομεν τὸ πλοῖον ὁπὸ ἤρχετο· ὅθεν οἱ μὲν λαϊκοὶ, ὁπὸ κατοικῶσιν εἰς τὴν Φαρὰ καὶ Ῥαϊθὼ, ἡτοιμάθησαν φρὸς πόλεμον, ἀφήνοντες εἰς εὔα τόπον τὰς καμήλες, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία τες· ἡμεῖς δὲ ὑπήγαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐδεόμεθεν τῷ Θεῷ, νὰ κάμῃ τῆς ψυχῆς μας τὸ συμφερώτερον. Ὅταν ἔν ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα πλησίον τὸ Ὄρες οἱ βάρβαροι, ἔμειναν ἐκεῖ τὴν νύκτα, καὶ τὸ ταχὺ εὔγαλαν ὅλες τὲς ναύτας ἀπὸ τὸ καράβι, καὶ τὲς ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας διὰ νὰ μὴ φύγωσιν· εἰς δὲ τὸ πλοῖον ἀφήκασι μόνον εὔα ναύτην, καὶ εὔα τες σύντροφον διὰ φύλαξιν· καὶ ἀναβαίνοντες οἱ βάρβαροι εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, ἠῦρασιν ἐκεῖ τὲς Χεισιανὲς, καὶ ἔκαμαν πόλεμον· πλὴν ἐπειδὴ οἱ ἐδικοί μας ἦσαν μόνον διακόσιοι, καὶ οἱ βάρβαροι τελακόσιοι, καὶ φρακτικότεροι εἰς τὸν πόλεμον, ἐνίκησαν αὐτὲς, καὶ ἐφόνευσαν, ρμζ'. καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἔφυγαν καὶ ἐκρύβησαν ἄλλοι εἰς τὸ Ὄρος, καὶ ἕτεροι εἰς τὲς φοίνικας· οἱ δὲ βάρβαροι ἐπήρασι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία· καὶ ἀφήνοντες αὐτὲς εἰς ταῖς βρύσαις, ἦλθασι φρὸς ἡμᾶς τρέχοντες ὡς θηρία ἀνήμερα, νομίζοντες πῶς θέλαν εὕρει πλᾶτον ἄμετρον. Κυκλώσαντες ἔν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφώναζαν ἄτακτα καὶ ἄγρια· ἡμεῖς δὲ ἀκέοντες τὰς φοβερὰς ἐκείνας φωνὰς, ἐσέκωμεν εὔτρομοι, ὑψώσαντες φρὸς τὸν Θεὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, μὲ πολλὴν θλίψιν καὶ θρῆνον εὐχόμενοι· ἕτεροι δὲ, δεν ἐφοβήθησαν, ἀλλὰ ἐσέκοντο ἀγαλλόμενοι· ἄλλοι πάλιν ἔκλαιον τρέμοντες· καὶ ἁπλῶς ὅλοι ἐκράζαμεν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ὁ δὲ φροεσώς μας ἦτον ἀπὸ τὴν Πάτραν, Παῦλος ὀνόματι· καὶ σαθεὶς εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας εἶπε ταῦτα φρὸς ἡμᾶς μὲ φαιδρὸν καὶ πασίχαρον φρόσωπον. Ἠξεύρετε καλὰ, Πατέρες μς Ἅγιοι, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην τὸ Χεισὸ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸν Κόσμον τὸν φθαρτὸν καὶ μάταιον, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην καὶ δύσβατον ἔρημον, διὰ νὰ συκώσωμεν τὸν ζυγὸν αὐτὸ τὸν ἐλαφρὸν καὶ γλυκύτατον, μὲ πεῖναν καὶ δίψαν,

καὶ

καὶ ἄλλαις πολλαῖς ἐνοχωρίαις, καταφρονῶντες ὅλα τὰ σαρκικὰ θελήματα διὰ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς Βασιλείας τε. Λοιπὸν, ἐὰν εἶναι ὁρισμός τε νὰ μᾶς λυτρώσῃ τώρα ἀπὸ τὸς κόπους καὶ βάσανα, καὶ ἀπὸ τὴν ματαίαν ζωὴν ταύτην, νὰ μᾶς ἀναπαύσῃ αἰώνια, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν ἢ νὰ σκυθρωπάσωμεν ὁλότελα, ἀλλὰ μάλιστα νὰ εὐφραινθῶμεν ἀγαλλιώμενοι· ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄλλο γλυκύτερον καὶ ποθεινότερον, ὡσὰν νὰ βλέπωμεν τὸ θεῖον αὐτῦ καὶ ὡραιότατον Πρόσωπον. Ἐνθυμᾶσθε πολλαῖς φοραῖς ὅταν ἠκούαμεν κανένα βίον Ὁσίου, ἢ Μάρτυρος, πῶς ἐποθούσαμεν νὰ γένωμεν αὐτῶν εἰς τὰς θλίψεις καὶ εἰς τὴν δόξαν συμμέτοχοι; ἰδὲ λοιπὸν ἦλθεν ἡ ὥρα κατὰ τὸν πόθον μας, νὰ συνδοξασθῶμεν μετὰ τῶν Ἁγίων αἰώνια. Λοιπὸν μὴ δειλιάσῃ τινάς μας διὰ τὸν Κύριον, ἀλλὰ ἂς ὑπομείνωμεν ἀνδρείως τὸν θάνατον· ἐπειδὴ ὁ πόνος εἶναι ὡς ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμῦ, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν παρέρχεται· ἡ δὲ ἀνταπόδοσις καὶ ἀπόλαυσις παντοτινὴ καὶ αἰώνιος, νὰ συναγαλλώμεθεν μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν ἀεὶ εὐφραινόμενοι. Τότε ἀπεκρίθησαν ὅλοι λέγοντες ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος· ναὶ Πάτερ τίμιε καθὼς ὥρισες, ἔτω νὰ κάμωμεν, νὰ πίωμεν ἀγαλλιώμενοι τὸ σωτήριον ποτήριον, εὐχαριστῆντες τὸν Κύριον. Στραφεὶς ἔν κατ' ἀὐτολὰς ὁ ἁγιώτατος ἐκεῖνος Παῦλος, καὶ τῷ Παύλῳ συνόμιλος καθὰ καὶ συνώνυμος, ἔτω προσηύξατο. Κύριε Ἰησῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος, ἡ ἐλπὶς πάντων ἡμῶν καὶ βοήθεια· μὴ μας ἀσχήσῃς τῶν δέλωνσε, ἀλλὰ ἐνθυμήσε τῆς πτωχείας μας, καὶ δός μας ταύτην τὴν ὥραν τῆς ἀνάγκης δύναμιν, καὶ πρόσδεξαι τὰς ψυχὰς ἡμᾶς εἰς ἀσμὴν εὐωδίας ὡς θυσίαν εὐάρεσον, ὅτι σοὶ μόνῳ πρέπει τιμὴ καὶ δόξα, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰώνων· καὶ λέγοντες ἡμεῖς τὸ, ἀμὴν, εὐγῆκε φωνὴ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα λέγουσα· „Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, „κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς“. Ταύτην τὴν φωνὴν ἀκούσαντες, ἐτρομάξαμεν, καὶ αἱ καρδίαι μας ὁλανῶν καὶ τὰ γόνατα παρελύθησαν· ὅτι τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σάρξ ἀσθενὴς, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος. Καὶ ἀπελπίσαντες τῆς ζωῆς ταύτης, ἐστρέψαμεν πρὸς Οὐρανὸν τὰ πρόσωπα· οἱ δὲ βάρβαροι μὴ ἔχοντες τινὰ ἀντιμαχόμενον, ἔβαλαν ξύλα μακρὰ, καὶ ἀνέβησαν τινὲς εἰς τὸ τεῖχος, καὶ εἰσελθόντες ἄνοιξαν τὰς θύρας, καὶ ἐσέβηκαν ὅλοι ὡς θηρία ἄγρια, κρατῆντες εἰς τὰς χεῖρας γυμνὰ τὰ σπαθία τος, καὶ πρῶτον ἀπὸ ὅλος ἐκράτησαν ἕνα Ἱερεμίαν καλόμενον. Καὶ λέγουσιν αὐτῷ μὲ τὸν ἑρμηνέα τος· δεῖξαί μας τὸν προεσῶτά σας· ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀείμνηστος δὲν ἐδειλίασε ποσῶς, ἀλλὰ τὸς ἀπεκρίθη ἀπόκοτα λέγωντας· ὅτε φο-

φοβῆμαισας, ὅτε σᾶς δείχνω ἐκεῖνον, ὁπῦ γυρεύετε. Θαυμάζοντες ἔν οἱ ἀνόσιοι τὸ Ὅσιὸν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ ἀπότολμον, πῶς δὲν ἐδειλίασε ποσῶς καὶ τὸς ὕβρισε, τὸν ἔβαλαν γυμνὸν εἰς τὸ μέσον, καὶ τὸν ἐτόξευαν τόσον, ὁπῦ δὲν ἔμενε τόπος ὑγιὴς εἰς τὸ σῶμά τε. Οὕτως ἔν ἀθλήσας καλῶς, καὶ ἀγωνισάμενος κατὰ τὸ διαβόλε, ἐπῆρε πρῶτος ἀπὸ τὸς ἄλλους τὸν στέφανον, γενόμενος ἀπαρχὴ ἁγία εἰς τὸς Ἁγίους, καὶ καλὸν ὑπόδειγμα. Ταῦτα βλέπων ὁ ἁγιώτατος Παῦλος, ἐπλησίασε πρὸς τὸς φονεῖς λέγωντας· ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὁπῦ γυρεύετε· αὐτοὶ δὲ κρατήσαντες αὐτὸν, ἐξέταζον λέγοντες· εἰπέ μας τὴν ἀλήθειαν, πῦ ἔχεις κεκρυμμένα τὰ χρήματα; καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη μὲ πραότητα, καθὼς εἶχε πάντα συνήθειαν λέγωντας· πιστεύσατέ μοι τέκνα, ὅτι ἄλλο δὲν ἀπόκτησα εἰς ὅλην με τὴν ζωὴν, εἰμὴ ταῦτα τὰ τρίχινα παλαιόρασα, ὁπῦ βλέπετε καὶ φορῶ ἐπάνω με· οἱ δὲ ἔδερνον μὲ ταῖς πέτραις τὸν τράχηλον αὐτὸ, καὶ τὸν ἐκεντῶσαν μὲ τὰ βέλη εἰς τὰς σιαγόνας λέγοντες· φέρε μας ἐδῶ τὰ χρήματα· καὶ βασανίζοντές τον ὥραν πολλὴν, τοῦ ἐκτύπησαν εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν μάχαιραν, καὶ μοιραθεῖσα εἰς δύο ἐκείνη ἡ ἱερὰ κάρα, ἔπεσεν ἡ μισὴ εἰς τὸν ἕνα ὦμον, καὶ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὸ ἕτερον, καὶ ἔπεσε νεκρὸς, πολλὰς βασάνυς ὑπομείνας πρότερον. Ἐγὼ δὲ ὁ τάλας βλέπωντας τὸν πικρὸν αὐτὸν καὶ ἀπάνθρωπον θάνατον, ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἐγύρευα τόπον ἀπόκρυφον νὰ φύγω τὸν κίνδυνον. Ὑπῆγα λοιπὸν εἰς μίαν γωνίαν τῦ οἴκου, ὅπου ἦσαν βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἀνασυκώσας αὐτὰ, ἐκρύφθηκα ὑποκάτω, βάνωντας εἰς τὸν νῶν με, ὅτι ἢ δὲν με εὑρίσκουν οἱ βάρβαροι, καὶ φεύγω τὸν θάνατον, ἢ ἰδόντες με φονεύσυν εὐθὺς, καὶ εὐγενῶ ἀπὸ τὰ βάσανα. Ἐκεῖνοι δὲ ἀφήνοντες τὸς δύο ἀπεθαμμένους, ἔδραμον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς λύκοι ἀνήμεροι ὁλολύζοντες, καὶ ἐφόνευαν τοὺς Ὁσίους οἱ ἀνόσιοι καὶ ἐναγεῖς εἰς τὰ Ἅγια· καὶ ἄλλων μὲν ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς, ἄλλους ἐκτύπησαν εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔχυσαν τὰ σπλάγχνατος ἄσπλαγχνα, ἄλλους ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν μέσην εἰς δύο, καὶ ἄλλους ἀλλοιοτρόπως ἀπανθρώπως ἔσφαξαν. Ταῦτα ὁ Ἀδελφὸς διηγούμενος ἐδάκρυε πικρῶς καὶ ἐσενάζεν οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς συμπονῶντες τὸς Ἀδελφὸς ἐκλαίομεν ἅπαντες. Ὁ δὲ πάλιν ἔλεγε· πῶς νὰ εἰπῶ, Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες με, ὅσα οἱ ὀφθαλμοί με εἶδασιν; Ἦτον ἐκεῖ ἕνας μοναχὸς Ἀδὰμ καλόμενος, ὅς τις εἶχεν ἕνα συγγενῆ νέον μονάζοντα ὀνόματι Σέργιον, ὅς τις ἦτον χρόνων, ιέ. καὶ τὸν ἀνέθρεψεν ὁ γέρων ἀπὸ μικρὸν βρέφος, διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἀρετὴν τῶ ἁγίε σχήματος. Τῶτον ἰδόντες οἱ βάρβαροι, τὸν ὡρέχθησαν ὡς νεώτερον εἰς τὸ πρόσω-

σωπον. Πέρνωντάς τον ὄν εὔας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἔσυρνεν ἔξωθεν. ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀείμνηστος βλέπωντας ὅτι δεν ἠξιώθη νὰ τελειωθῇ μὲ τὸς ἄλλος Ὁσίος, ἀλλὰ ὑπῆγενε νὰ γενῇ συνοδοιπόρος κ᾽ ὁμοδίαιτος μὲ τὸς ἀσεβεςάτος ὁ εὐσεβέςατος, ἐδάκρυσε πικρῶς ὁλολύζωντας· ἔπειτα ἰδὼν ὅτι δεν τὸν ὠφελῆσαν τὰ δάκρυα, ἀπορρίψας πᾶσαν δειλίαν κ᾽ φόβον ἀπὸ λόγους, ἔδραμε μὲ ἀνδρεῖον φρόνημα ὡς ςρατιώτης γενναῖος, καὶ ἀνέπασεν ἕνα παλὶ ἀπὸ ἕνα βάρβαρον, κ᾽ ἐκτύπησεν ἄλλον τινὸς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ὦμον, διὰ νὰ θυμωθῆν νὰ τὸν θανατώσουν· κ᾽ ὅπως ἔγινε τὸ φραγμα, καθὼς ἐσυμβουλεύθη ὁ πάνσοφος· ὅτι θυμωθεύτες κατὰ πολλὰ οἱ ἀνήμεροι κ᾽ τείζοντες τὸς ὀδόντας, τὸν ἐκατάκοψαν εἰς λεπτὰ κομμάτια· ὁ ὁποῖος ὁπόταν τὸν ἐθανάτωναν, ἔψαλλε ταῦτα ἀγαλλιώμενος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁπὸ δεν μας ἀφῆκεν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐκοιμήθη ὁ τελσμακάριος, τὸν ὁποῖον κατέκοπταν ακόμι οἱ κακοθαύατοι μετὰ θαύατον, φροξενῶντες αὐτῷ ζωὴν ἀθαύατον. Πίπτοντες ὄν οἱ Ἅγιοι μηδεν δειλιῶντες, ὅτε θλιβόμενοι, ἀλλὰ χαίροντες κ᾽ εὐχαριςῶντες τῷ Κυρίῳ, ἐπλήρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν αἵματα· κ᾽ τὰ μεν ἅγια Σώματα ἔμειναν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ὡς γῆϊνα· τὰ δὲ πνεύματα ἀπῆλθον εἰς τὰ Οὐρανία, νὰ συναγάλλωνται μετὰ τῶν Μαρτύρων αἰώνια. Οἱ δὲ βάρβαροι ὅταν ἐφόνευσαν ἅπαντας, ἐψηλαφῆσαν παλὶ τόπον, ἐλπίζοντες νὰ εὕρουν κανενα πρᾶγμα πολύτιμον, μὴν ἠξεύροντες οἱ ἀωόσιοι, ὅτι οἱ Ὅσιοι Μάρτυρες δεν ἀπόκτησαν εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, εἰμὴ μόνον τὰ σώματα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὸς Οὐρανὸς ἐκληρονόμησαν. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιςος ἤμουν ακόμη εἰς τὰ βαΐα κεκρυμμένος τρέμωντας· κ᾽ φοβούμενος μήπως κ᾽ ἔλθουν νὰ ψηλαφήσουν καὶ ἐκεῖ νὰ μὲ εὕρωσι, συχνάκις ἐπαρεκάλουν μὲ τὸν νοῦν τὸν Κύριον νὰ μὲ σκεπάσῃ, αὐ εἶναι ὁεισμός τος ὡς εὔπλαγχνος. Ἤλθασι δὲ οἱ φονεῖς κ᾽ εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκομεν, κ᾽ βλέποντες ὅτι ἦσαν βαΐα, τὰ ἐκαταφρόνησαν· ἢ κ᾽ ὁ Θεὸς τὸς ἐσκότισε διὰ νὰ μήμε φονεύσωσιν. Ἰδόντες ὄν ὅτι δεν εὑρίσκασι τίποτα χρήσιμον οἱ ἄχρηστοι αὐεχώρησαν, κ᾽ φθαύοντες εἰς τὴν θάλασσαν ἤὔρασι τὸ καράβι τζακισμένου. Ὅτι ἐκεῖνος ὁ Χριστιανὸς, ὁπὸ ἀφήκασιν ἔσω, ἦτον φιλόχριςος, κ᾽ ἐφόνευσε μὲ πιδέξιον τρόπον τὸν βάρβαρον· ἔπειτα ἔκοψε τὰ χοινία, κ᾽ ἐσύντειψεν εἰς τὰ βράχη τὸ ξύλον, αὐτὸς δὲ εὐγῆκε διὰ κολύμβου, κ᾽ ἔφυγεν. Μὴ ἔχοντες ὄν οἱ βαρβάροι πῶς νὰ περάσουν εἰς τὸν τόπον τος ἐθυμώθησαν· κ᾽ πρῶτον μεν ἔκοψαν ὅλους τὸς αἰχμαλώτους ἄνδρας τε κ᾽ γυναῖκας κ᾽ παιδία πλῆθος ἀωέκατσον· ἔπειτα ἤψασι πῦρ εἰς τὸς φοίνικας, κ᾽ τὸς ἔκαιον ἀωελέμονα,

κ᾽

κ᾽ παρ᾽ ὀλίγον ὅλους τὸς ἔκαυσαν. Τότε ἤλθασιν Ἰσμαηλῖται καὶ Φαραωνῖται, ἄνδρες ἐκλεκτοὶ εἰς τὸ δοξάριον ἑξακόσιοι· κ᾽ ὅταν εὐγενεν ὁ ἥλιος ἐκτύπησαν μὲ τὸς βαρβάρους φοβερὸν πόλεμον, οἵτινες μὴ ἔχοντες ἐλπίδα νὰ φύγωσιν, ἐπολεμῶσαν ἀνδρείως ὅσον ἐδύνοντο, κ᾽ τινὰς δεν ἔρεψεν εἰς τὰ ὀπίσω ἕως ὄ ἐφονεύθησαν ἅπαντες· ἀπὸ δὲ τὸς Φαραωνίτας ἔπεσον, πδ΄. κ᾽ πολλοὶ ἄλλοι ἐπληγώθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐγενόντας ἀπὸ τὰ βαΐα, ἐγύρευσα ὅλα τὰ σώματα τῶν Ὁσίων, καὶ ἦσαν ὅλοι ἀπεθαμμένοι, ἔξω ἀπὸ τρεῖς, Δόμνος, Ἀνδρέας, καὶ Ὠρείων καλόμενοι· ἀπὸ τὸς ὁποίους ὁ μεν Δόμνος ἐκείτετο δεινῶς ὀδυνώμενος κ᾽ βασανιζόμενος, ἔχωντας εἰς τὴν πλευρὰ τὴν πληγὴν θανάσιμον· ὁ δὲ Ἀνδρέας εἶχε πολλὰς πληγὰς, ἀμὴ δεν ἦτον κάμμια τρὸς κίνδυνον, ὅς τις κ᾽ ἔζησεν ὕςερα. Ὁ δὲ Ὠρείων δεν εἶχε κάμμίαν πληγὴν ὁλότελα, ὅτι ὁ φονεὺς τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὴν δεξιὰ πλευρὰ μὲ μίαν μάχαιραν, ἥτις ἐπέρασε τὸ τείχινον ἕως τὴν ἀειςερὰ πλευρὰ, ἐγγίζωντας μόνον τὸ δερμάτι ὅσον αἱματώθη ἡ μάχαιρα· ὅθεν ὁ βάρβαρος νομίζωντάς τον ἀπεθαμμένον ἔδραμεν εἰς ἄλλον, κ᾽ ὁ Ὠρείων πίπτωντας εἰς τὴν γῆν ἐκείτετο ὡς ἀπεθαμμένος ακίνητος, καὶ τότε ἠγέρθη μετ᾽ ἐμὲ, κ᾽ ψηλαφῶντες τὰ Λείψανα τῶν Ὁσίων ἐκλαίομεν. Ἀφ᾽ ὄ δὲ ἐφόνευσαν τὸς βαρβάρους οἱ Φαραωνῖται, αὐτῶν μεν τὰ σώματα ἀφῆκαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης νὰ τὰ φάγουν τὰ πετεινὰ κ᾽ θηρία, καθὼς τὸς ἔτρεπε. Τῶν δὲ συντρόφων κ᾽ συγγενῶν αὐτῶν ἐσυνάθροισαν, ἤγουν ἐκείνων ὁπὸ ἐφονεύθησαν τὴν πρώτην ἡμέραν, κ᾽ τότε ὕςερα, κ᾽ μεγάλα θρηνήσαντες ἔθαψαν αὐτὸς ὑποκάτω τῶ ὄρους εἰς σπήλαια. Ἔπειτα ὑπέςρεψαν πρὸς ἡμᾶς· καὶ βλέποντες τὸς Ὁσίους ἔκλαυσαν πάλιν ἀπαρηγόρητα μὲ τὸ λόγου μας, ἰδόντες τὴν ποίμνην τῶ Χριστῶ εἰς τὴν γῆν ἐρριμμένην, ὡς ἀπὸ τὸς λύκους ξεχισμένα κ᾽ σπαραγμένα πρόβατα. Ὁ γὸν φιλόχριςος Ὀβεδιανὸς, κ᾽ οἱ λοιποὶ πρῶτοι τῆς Φαραὼ ἤφεραν λαμπρὰ ἱμάτια, κ᾽ πολύτιμα εἰς τιμὴν αὐτῶν, κ᾽ ἐνταφίασαν τὸς Ὁσίους ὁσίως κ᾽ εὐλαβέςατα. Ἦσαν δὲ, λϑ΄. ὅτι ὁ Δόμνος (ὅς τις ἦτον ἀπὸ τὴν Ῥώμην) ἀκόμη δεν ἦτον ἀπεθαμμένος ἕως ἑσπέρας, κ᾽ τότε ἐνταφιάσαμεν κ᾽ αὐτὸν τὸν μακάριον χωρὶς ἀπὸ τὸς ἄλλους, διὰ νὰ μὴν ἀνοίξωμεν πάλιν τὸν τάφον τος. Ἐπελείωσαν δὲ οἱ Ὅσιοι τῇ ιδ΄. Ἰανουαρίῳ, καὶ ἔγινε σωτὸς ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν πεσαράκοντα· κ᾽ ὁ μὲν Ἀνδρέας κ᾽ Ὠρείων ἔμειναν διὰ τὴν ὥραν πάλιν ἐκεῖ. Πλὴν εἶχασιν ἀμφίβολον τὴν διάνοιαν, ἢ νὰ τρομείνουν ἕως τέλους, ἢ νὰ μετατοπήσουσιν· ἐγὼ δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνω τὴν ἐρημίαν κ᾽ μόνωσιν, ἦλθα πρὸς ἐσᾶς διὰ μικρὰν παρηγορίαν

καὶ

καὶ αὔεσιν. Πολλὰ μὲ ἐπαρεκάλεσεν ὁ φιλόχριστος Ὀβεδιανὸς νὰ μείνω ἐκεῖ, καὶ μᾶ ἔπαυσε νὰ μᾶ φέρῃ τὰ χρὸς τὴν χρείαν προθύμως· καὶ διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας δέντα ἐπήκουσα. Ἰδὰ ἠκάσατε ἀδελφοὶ τὰ ἀναγκαιότερα, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ἐπίλοιπα. Λοιπὸν εἰπέτε μα καὶ ἐσεῖς ὅσα ἐδῶ συνέβησαν τότε· καὶ ἡμεῖς εἴπομεν αὐτῷ ὅσα παράνω ἐγράφησαν, καὶ ἐθαυμάσαμεν τὰ Θεᾶ τὰ παράδοξα. Ὅτι μίαν ἡμέραν ἐτελείωσαν εἰς τὴν Ραϊθᾶ, καὶ ἐδῶ οἱ πανόσιοι, μὲ ὅμοιον τρόπον, καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖ καὶ ἐδῶ τεσσαράκοντα. Τότε ἀφασὰς ὁ Ἀββᾶ Δαλᾶς ἐνεθέτησε τὰς ἄλλας Ἀδελφὰς ἕτω λέγωντας· ἐκεῖνοι μὲν, ἀγαπητοὶ, ὡς ἐκλεκτοὶ δᾶλοι τᾶ Χριστᾶ καὶ ἄξιοι, ἠξιώθησαν τῆς Βασιλείας αὐτᾶ καὶ Μακαριότητος, οἱ Μακάριοι ὄντως καὶ καλότυχοι. Ἐπειδὴ μετὰ τοσάτες ἀγῶνας καὶ θλίψεις καὶ πειρασμὰς ὕστερον ἀπὸ ὅλα ἐπήρασι καὶ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως, καὶ ἔλαβον ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὰς Οὐρανὰς τιμὴν καὶ δόξαν μεγάλην ὡς Μάρτυρες. Ἡμεῖς δὲ ἂς φυλάγωμεν τὰς ἐντολὰς τᾶ Κυρίᾳ ἐπιμελέσατα· καὶ αὐτὰς μὲν ἂς παρακαλέσωμεν, νὰ δέωνται τᾶ Κυρίᾳ διὰ λόγα μας νὰ μᾶς συναριθμήσῃ μετ' αὐτὰς εἰς τὴν Βασιλείαν τα· αὐτῷ δὲ τῷ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρώπῳ Θεῷ ἂς εὐχαριστήσωμεν, ὁπᾶ μᾶς ἐσκέπασε καὶ μᾶς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀσίων θαυμασιώτατα. Ταῦτα λέγων ὁ Ὅσιος ἐνεθέτησε τὰς Πατέρας μὲ λόγα ψυχωφελεῖς, καὶ ἔμειναν εὐχαριστᾶντες τὸν Κύριον· ἐγὼ δὲ ὁ ταπεινὸς Ἀμμώνιος ὑπέστρεψα εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἔγραψα ταῦτα εἰς χάρτην διὰ νὰ μὴν ἀσοχηθῇ ἡ τοιαύτη καταυκτικὴ διήγησις, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀναγινώσκωσιν οἱ μεταγενέστεροι, νὰ γίνωνται εἰς τὴν ἀρετὴν προθυμώτεροι, καὶ εἰς τὰς θλίψεις καρτερικώτεροι, εὐχαριστᾶντες εἰς ὅλα τὰ ἐπερχόμενα, καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας ἅπαντας.

ΤΗ

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ.

Ὗτος ἦτον υἱὸς τᾶ Ὁσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν Νείλα τοῦ Ἐπάρχα, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν προγεγραμμένην τῶν φονευθέντων Ὁσίων, καὶ τὴν παρᾶσαν διήγησιν ἕτω λέγωντας. Ἀφ' ὃ ἠχμαλώτευσαν καὶ ἐφόνευσαν τὰς ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθᾷ Ὁσίας οἱ ἀνόσιοι βάρβαροι, ὑπῆγα εἰς τὴν Φαράν, καὶ ἐκεῖ ἤκουσα τινὰς, καὶ ἐπαινᾶσαν τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὴν ἐγκωμίαζαν λέγοντες, ὅτι εἶναι σωτηρίας αἰτία εἰς τὰς πολλὰς, καὶ πλατύνει τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, μὴ ἔχοντα τινὰ ταραχὴν ἢ σύγχυσιν, καὶ ἀνεβάζει τὸν νᾶν εἰς τὴν Θείαν ἐπίγνωσιν· ἥτις εἶναι ἡ ἀληθινὴ μακαριότης, καὶ μακαρία ἀπόλαυσις. Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκάσας, ἐδάκρυσα διὰ τὸν υἱόν μα Θεόδουλον, ἐνθυμάμενος, ὅτι διὰ τὴν ἡσυχίαν αὐτὴν τὸν ἐσερήθηκα, καὶ μᾶ τὸν ἐπῆραν οἱ βάρβαροι. Τότε οἱ Χεισιανοὶ βλέποντές με ἕτω πεῖλυπον, καὶ δακρύοντα, μὲ ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν τοσαύτης θλίψεως, καὶ τὸς ἀπεκείθηκα λέγωντας· τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχα καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἡσυχίαν, Ἀδελφοὶ φίλτατοι, ἀμὴ ἔπαθα δι' αὐτὴν μεγάλην συμφορὰν, καὶ ἐσερήθηκα ἕνα υἱὸν, ὁπᾶ εἶχα φῶς τῶν ὀμμάτων μα· καὶ τώρα θρηνῶ καὶ λυπᾶμαι ἀπαραμύθητα, μὴ ἠξεύροντας τί ἔγινεν· ἢ θυσίαν τὸν ἔκαμαν οἱ βάρβαροι, ὁπᾶ τὸν ἐπῆραν αἰχμάλωτον, ἢ ζωντανὸν τὸν βασανίζασι, μὲ κίνδυνον τῆς ψυχῆς αὐτᾶ καὶ ἀπώλειαν. Οἱ δὲ εἶπον πρὸς ἐμέ· παρακαλᾶμέν σε, νὰ μᾶς εἰπῇς καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ὅθεν ἐγὼ βλέπωντας πῶς εἶχασι πόθον νὰ ἀκάσωσι τὰ πάθη μα, τὸς ἀπεκείθην ἕτω λέγωντας· Ἐγὼ εἶχα δύο παιδία ἀρσενικὰ ὁ δείλαιος, καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ ἀναχωρήσω εἰς τόπον ἔρημον, νὰ εὕρω τὴν σωτηρίαν μα, ἐσυμφωνήσαμεν μὲ τὴν συμ-

συμβίαν μου, νὰ τῆς ἀφήσω τὸ ἕνα παιδίον διὰ παρηγοριάν της καὶ κυβέρνησιν, καὶ τὸ ἄλλο νὰ πάρω καὶ ἐγὼ διὰ συνοδίαν μου καὶ παράκλησιν. Ἔδωσα λοιπὸν αὐτῆς τὸν ἕνα γιόν, καὶ ἐγὼ ἐπῆρα τὸν ἄλλον ὀνόματι Θεόδουλον· καὶ ὕστω λαβόντες ἀπὸ ταύτην συγχώρησιν, ἐχωρίσθη ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον μας, κλαίοντες ἀμφότεροι. Ἐπειδὴ μεγάλος πόνος εἶναι νὰ χωρίσῃ ἕνα ἀνδρόγυνον, ὅπου ἐπέρασεν εἰρηνικὰ χρόνους πολλοὺς μὲ πολλὴν ἀγάπην σαρκὸς, καθὼς ὁ Θεὸς τὸς ἔζευξεν· αὐτὴ δὲ μάλιστα ὡς γυνὴ ἀθενὴς ἐθλίβετο περισσότερον, ἀμὴ ἐγὼ τὴν ἐπαρηγόρησα μὲ διαφόρους λόγους τῆς θείας Γραφῆς, λέγωντάς της, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν ἡδονὴν ἄῤῥητον διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτὸν καὶ διάζευξιν, καὶ ὕστω μετὰ βίας τὴν ἐκατάπεισα, καὶ ἡσύχασεν. Ἐγὼ δὲ ἦλθαν μὲ τὸν Θεόδουλον εἰς τὴν ἔρημον, ὅστις ἦτον μικρὸν παιδίον, ἀμὴ ἐπέρασε τόσον φρόνιμα καὶ ἐνάρετα, ὅπου ἐθαύμαζα, καὶ ἐδόξαζα τὸν Θεὸν, ὅπου τὸν ἐφώτιζε καὶ ἐδυνάμωνε νὰ φυλάττῃ ἀκεραίως τὴν κακοπάθειαν τῆς ἀσκήσεως. Οὕτως ἔν ἐπεράσαμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἡσυχίας χρόνους πολλοὺς εἰρηνικὰ καὶ ἀτάραχα. Ἔπειτα ἐφθόνησεν ὁ μισόκαλος, καὶ ἐπαρακίνησε τὸς βαρβάρους, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Σκήτην, ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐρημῖται, νὰ μᾶς φονεύσουσιν. Ὅταν οὖν ἔφθασαν οἱ ἀνόσιοι εἰς τὴν ὁσίαν ἐκείνην σύναξιν, ἄλλους μὲν ἔσφαξαν οἱ ἄσπλαγχνοι, ἄλλους ἠχμαλώτευσαν μὲ τὸν Θεόδουλον, ἤγουν τὸς νεωτέρους, διὰ ὑπηρεσίαν τους· ἐγὼ δὲ μὲ ἄλλους τινὰς ἐφύγαμεν, ἀμὴ πάλιν βλέποντας μακρόθεν τὸ τέκνον μου, πῶς τὸ ἔπερναν οἱ βάρβαροι, δὲν εἶχα καρδίαν νὰ φύγω, ὅτε ποσῶς δύναμιν, καὶ ἐβουλήθην νὰ στρέψω ὀπίσω, νὰ κάμω τρόπον, ἐὰν δυνηθῶ νὰ τὸν λυτρώσω, ἢ κἂν νὰ κόψουν καὶ ἐμένα, νὰ εὕγω ἀπὸ τὴν μέριμναν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεόδουλος μοῦ ἔκαμε νεῦμα μὲ τὸς ὀφθαλμούς του, νὰ φύγω τὸ γληγορήτερον. Ὅθεν ὁ τάλας καὶ σαυικῶς μου σωματικῶς ἔφευγα πρὸς τὸ Ὄρος ἀκολουθῶντας τὸς ἄλλους, ὁπου προτήτερα ἔτρεχον, ἀμὴ ἡ ψυχὴ καὶ καρδία καὶ ὁ νοῦς μου ὅλως ἦτον εἰς τὸν Θεόδουλον, καὶ πολλάκις ἔστρεφον τὴν ὄψιν, καὶ τὸν ἐκύταζα, ἕως ἐμάκρυνα, καὶ τότε ὅταν πλέον δεύτον ἔβλεπα, ἔκλαιον πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸς Ὁσίους, ὁπου ἐφόνευσαν οἱ ἀνόσιοι ἄδικα, καὶ διὰ τὸ ἠγαπημένον τέκνον μου, ταῦτα λέγωντας· ὦ τελώνιοι Πατέρες καὶ τελωνάκιοι, ποῦ εἶναι οἱ πόνοι τῆς ἐγκρατείας σας, καὶ τῆς καρτερείας οἱ κάματοι; αὐτὰ εἶναι τὰ βραβεῖα, καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς μακρᾶς σας ἀθλήσεως; τάχα ἔγινεν ὁ κόπος τῆς δικαιοσύνης σας καὶ τῆς ἀρετῆς ὁ κάματος, ἀνωφελὴς καὶ μάταιος, καὶ σᾶς ἀφῆκεν ἀβοηθήτους ἡ ἄνω Πρόνοια, καὶ ἐφονεύθητε ἀπὸ τὸς ἀδίκους καὶ

καὶ ἀσεβεῖς εὐσεβέστατοι καὶ δίκαιοι; πῶς δὲν ἔπεσε πῦρ ἀπὸ τὸς Οὐρανοὺς, νὰ κατακαύσῃ τὸς ἀλάστορας, ἢ νὰ χιωθῇ ἡ γῆ νὰ τὸς καταπίῃ εἰς τὴν ἄβυσσον; τί ἔγινε τώρα ἡ Θεία Δίκη, ὁπου ἐπόντισε τόσας μυριάδας Φαραωνίτας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν ἐπαίδευσε καὶ αὐτὸς τὸς ἀδίκους δικαίως, ἀμὴ τὸς ἄφησε καὶ ἐφόνευσαν τόσους δούλους Χριστοῦ ἐναρέτους καὶ δικαίους ἄδικα; Σὺ τέκνον μου Θεόδουλε τάχα ζῇς ἀκόμι, ἢ σὲ ἐφόνευσαν οἱ βάρβαροι; ἐὰν ἀπέθανες, ποῖος τόπος ἐδέχθη τὸ αἷμά σου, καὶ ποῖα πετεινὰ καὶ θηρία τὰ μέλη σου ἔφαγον; νὰ ἦτον δυνατὸν, νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ κομμάτι ἀπὸ τὸ ἅγιόν σου Λείψανον εἰς ὀλίγην παρηγοριάν μου. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλεῖσα ἔλεγον ἄγνωσα ἀπὸ τὴν πολλήν μου λύπην καὶ παραπόνεσιν. Οἱ μὲν ὖν βάρβαροι ὅταν ἐφόνευσαν τὸς Ἁγίους, ἐπήρασιν ὅσα ῥοῦχα ἔχρηζαν τίποτα μὲ τὸς αἰχμαλώτους, καὶ ἀνεχώρησαν. Ἡμεῖς δὲ κατέβημεν ἀπὸ τὸ Ὄρος, ὅταν ἐνύκτωσε, καὶ ἐνταφιάσαμεν τοὺς Ἁγίων τὰ ἅγια Λείψανα· ἕνας ἀπὸ τὸς ὁποίους ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς Θεόδουλος ἀνέπνεεν ἀκόμι, καὶ λέγει μας· μὴ θαυμάζετε εἰς αὐτὰς τὰς θλίψεις, Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ φίλτατοι, ὅτι ὕστως ἔχει ὁ δαίμων συνήθειαν, νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Κύριον θέλημα νὰ πειράζῃ τὸς δούλους του· καὶ τὸν ἀφίνει ὁ δίκαιος Κριτὴς, διὰ νὰ καταλχυνθῇ αὐτὸς ὁ μισόκαλος, οἱ δὲ Ἅγιοι νὰ λάβουν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ περισσοτέραν δόξαν καὶ διπλοῦν τὸν στέφανον. Ταῦτα λέγων καὶ ἕτερα πρὸς νουθεσίαν μας, παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν εἰς τὰς ἁγίας χεῖρας Θεοῦ ὁ Θεόδουλος, καὶ τὸν ἐνταφιάσαμεν μὲ τοὺς ἄλλους Ἁγίους, οἵτινες ἐπελειώθησαν εἰς τὰς ιδ'. Ἰανουαρίου. Καθὼς ἐδιηγέμην ταῦτα πρὸς τὸς ἀνωθεν εἰς Φαραώ, βλέπομεν καὶ ἔφθασεν εἷς Ὅσιος ἀπ' ἐκείνους, ὁπου ἠχμαλώτευσαν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν, πῶς ἐδυνήθη καὶ ἔφυγεν, ἀπεκρίνατο λέγωντας· μίαν νύκτα ἀφ' ὃ ἐδειπνησαν οἱ βάρβαροι ἐμελετοῦσαν, ὅτι τὸ πρωῒ ὅταν εὐγεύῃ ὁ αὐγερινὸς, νὰ θυσιάσουν ἐμένα καὶ τὸν Θεόδουλον· καὶ ἑτοίμασαν ἀφ' ἑσπέρας τὰ ξύλα, τὸν βωμὸν, καὶ πάντα τὰ χρειαζόμενα, καὶ ὕστως αὐτοὶ μὲν ἦσαν χορτάτοι ἀπὸ κρασὶ πολὺ καὶ βρώματα· ὅθεν βλέποντάς τους πῶς ἐβαρυκοιμήθησαν τὸ μεσόνυκτον, ἐσύρθηκα ἀπὸ τὸν τόπον μου ἥσυχα, καὶ πεζεπάτουν ἀτάραχα, διὰ νὰ μήμε γελιήσουσι· τοῦτο δὲ ἔκαμα, διατὶ μοῦ τὸ εἶπεν ἕνας μας ἀδελφὸς, ὁπου ἤξευρε τὴν γλῶσσαν τῶν βαρβάρων, καὶ τὸ ἤκουσε πῶς ἐβούλοντο νὰ μᾶς θυσιάσουν τὴν ἄυγειον. Ὁ δὲ γιός σου ἔμεινεν· ἀμὴ δὲν ἠξεύρω, ἢ τὸν ἐθανάπωσαν, ἢ ὄχι· ὅτι καθὼς ἐμάκρυνα ὀλίγον, ἔτρεχα ὅσον ἐδύνομαν μὲ φόβον πολὺν, μήπως καὶ ἔλθῃ τινὰς κατόπι καὶ φθάσῃ με· καὶ μάρτυς μου ὁ Κύριος ἀκόμι τρέμει ἡ καρ-

καρδία μυ, ἐνθυμούμενος τὰς φόνυς, ὁπῦ ἐπέλεσαν οἱ αὐόσιοι. Ὅτι καθὼς ἐφύγασιν ἀπ' ἐδῶ, κὴ μᾶς ἔσυρναν δεδεμένυς, δεὺ ἐπεειπατῦσαν ἀπὸ τὸν καλὸν δρόμον ὁλότελα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ βυνὰ κὴ φάραγγας· κὴ τὸ βράδυ ἔμειναν εἰς εὕα τόπον πεδινόν, ὁπῦ εἶχε νερὸν εὔμορφον, κὴ ἐκεῖ ἐφόνευσαν εὕα νέον· κὴ ϖρῶτον μεὺ τῦ ἐκτύπησαν μὲ μάχαιραν εἰς τὸν τράχηλον, κὴ πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἐταράσσετο ὥραν πολλὴν ὁ καλότυχος, ὅτι ἐπιταυτὶ δεύτον ἐτελείωσαν οἱ ἄσπλαγχνοι, διὰ νὰ τυραννῆται μὲν αὐτὸς, αὐτοὶ δὲ οἱ αἱμοβόροι κὴ θηριόγνωμοι νὰ χαίρωνται βλέποντες. Οὕτως ὃν τὸν ἔρριξαν εἰς τὸ πῦρ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμοίως ἐσπάρασεν ὡς τὸ ὀψάριον, καὶ ἐκτύπα τὰς χεῖρας κὴ πόδας τῦ εἰς τὰ κάρβυνα· κὴ πολλαῖς φοραῖς ἐδοκίμαζε νὰ συκωθῆ· ἔπειτα μὴ δυνάμενος πάλιν ἔπιπτεν. Οὕτως ὃν ἐτελειώθη ὁ πολυόδυνος· κὴ τὸ ϖρωὶ ἔδασιν εἰς εὕα ὄρος κελλίον μικρότατον, καὶ τρέχοντες τινὲς ἀπὸ αὐτὸς εἰσῆλθον εἰς τὸ ϖήλαιον, κὴ εὑρίσκοντες εὕα ἐρημίτην, τὸν ἔσυραν ἔξωθεν χαίροντες χαίροντα, κὴ μηδεποσῶς σκυθρωπάζοντα, ἀλλὰ φαιδρὸν εἰς τὸ πρόσωπον· τῦτον μὲ πέτραις ἐφόνευσαν ἀλαλάζοντες, ὅτι δεὺ ἐβασῦσαν τὰ ξίφη τυς. Ἔπειτα παγεύοντες παρεμπρὸς ηὕρασιν εὕα νεώτερον χλωμὸν εἰς τὴν ὄψιν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, κὴ τὸν ἐτελείωσαν κὴ αὐτὸν ὁμοίως μὲ λίθυς οἱ λίθινοι ὄντως καὶ ἄσπλαγχνοι· ὁ ὁποῖος ἐδέχετο τὰς πληγὰς εὐχαεισῶντας τὸς φονευτὰς, πῶς τῦ ἐπροξενῦσαν διὰ τῦ ϖροσκαίρυ θανάτυ ζωὴν αἰώνιον. Μετὰ ταῦτα ἐπήρασι τὴν κατῦναή τυς, κὴ παγεύοντες παρεμπρὸς, ηὕρασιν εὕα μειράκιον, ἦγυν νέον ἕως χρόνων πεντεκαίδεκα, κὴ τὸν ἐρωτῦσαν νὰ τὸς ἑρμηνεύσῃ τὰ Μοναστήρια, ὁπῦ ἦσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τάσσοντες νὰ τῦ χαείσυν τὴν ζωήν τυ διὰ τὸν κόπον τυ· ὁ δὲ νέος εἰς τὸς χρόνυς, εἰς δὲ τὴν γνῶσιν πρεσβύτερος, δεύ τυς ἐφοβήθη, ὅτι ποσῶς ἐδειλίασεν, ἀλλὰ τὸς ἤλεγξε λέγωντας· δεύσας ἔχω χρείαν χρισομάχοι, νὰ σᾶς ϖροδώσω τὸς φιλοχείσυς ἄδικα, μισόχεισοι. Εἰς ταῦτα θυμωθέντες τῦ ἔδωσαν τόσας πληγὰς, ὁπῦ τὸν ἐκατάκοψαν εἰς λεπτὰ οἱ ἀχόρταγοι· ἔπειτα ἀνεχώρησαν ἀκόμι θυμωμένοι πῶς δὲν ἔζησεν ὥραν πολλὴν νὰ τὸν βασανίζυν οἱ ἀπάνθρωποι. Καθὼς οὖν ὑπήγεναν βασάζοντες ἀκόμι τὰ ξίφη γυμνὰ καὶ σάζοντα αἵματα, εἴδασι δύο Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀπὸ τὸν δρόμον παράμερα δεκαπέντε σάδια, τὸ ἕνα ϖρὸς τὸ μέρος τῦ Νότυ, κὴ τὸ ἄλλο ϖρὸς τὸ Βόρειον. Τότε μοιράζονται εἰς δύο, καὶ ὑπῆγε καθ' ἕνα μέρος εἰς τὸ ἕνα Μοναστήριον, καὶ εἰς μὲν τὸ Νότιον δὲν ἠξεύρω τί ἔκαμαν, ὅτι ἐγὼ ἤμυν μὲ τὺς ἄλλυς, ὁπῦ ἔδραμον ϖρὸς τὸ Βόρειον, κὴ ὕστες εὗρον μὲ πολλὴν ἀσπλαγχνίαν ἐφόνευσαν. Ἕνας δὲ

δὲ Ὅσιος ἀπὸ αὐτὰς ἦτον εἰς τὰς πόδας ὀγλήγορος, κὴ ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ, ἀμὴ αὐτοὶ ἔτρεχον κατόπι, κὴ τῦ ἔρριψαν τόσαις σαΐταις, ὁπῦ ἔπεσε, κὴ φθανόντες τὸν ἀνάπνεόντα, τὸν ἐγύεισαν ἀνάσκελα, καὶ χίζοντες τὴν κοιλίαν ἀπὸ τὸ κτένι ἕως ὅλον τὸ σῆθός τυ, εὔγαλαν ὅλα τυ τὰ ἐντόθια, κὴ τὰ ἐκατάκοψαν, κὴ ἔρριψαν εἰς τὴν γῆν, ὡς σκυλία ἄγεια. Αὐτὰ κὴ ἕπερα ἀκούων ἐγὼ, ἐπόνεσεν ἡ καρδία μυ, φοβούμενος μήπως κὴ ἔπαθε τὰ ὅμοια τότων κὴ ὁ Θεόδυλος· κὴ εἶχα λοιπὸν λύπην δι' αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν ἀνείκασον. Οἱ δὲ κοσμικοὶ, ὁπῦ ἐκατοικῦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν Φαρὰν, ἀκύσαντες τὰς θλίψεις ταύτας τῶν Μοναχῶν, ἐπικράνθησαν, κὴ ἐσυμβυλεύθησαν νὰ στείλυν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν βαρβάρων, Ἀμαούην ὀνόματι, ἀνθρώπυς κὴ γράμματα, νὰ τὸν ἐρωτήσυν, ἐὰν ἔσεργε νὰ ἔχυν ταῖς ἀγάπαις, νὰ τῦ πληρώνυν τόσον τὸν χρόνον, καθὼς κὴ ἄλλην φορὰν ἐσυβάθησαν. Μετ' αὐτὺς γῦν τὺς ἀπεσαλμένυς ἐπῆγα κὴ ἐγὼ, διὰ νὰ ἐξετάσω ἐπιμελῶς διὰ τὸν ἰόν μυ, ζῇ ἢ ἀπέθανε. Καὶ φθανόντες εἰς ὀλίγας ἡμέρας οἱ ἀπεσαλμένοι τὸν Ἀμαούην, τῦ ἔδωσαν τὰ δῶρα, ὁπῦ ἐβασῦσαν μὲ τὰ γράμματα, ὅς τις τὺς ὑπεδέχθη ἀσπασίως, κὴ φιλοφρόνως ἐφιλοξεύησε, τάσσωντας νὰ παιδεύσῃ τὺς φονεῖς ὡς ἔφερε, κὴ νὰ τὺς δώσῃ ὀπίσω ὅσα ἔκλεψαν. Οὕτως ὃν αὐτοὶ μεὺ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Φαρὰν ἀπαγγέλλοντες τὰ γενόμενα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐκεῖ νὰ ἐξετάσω ἀκριβῶς διὰ τὸν Θεόδυλον· κὴ ἐρωτήσας πολλὺς, ἤκυσα ἀπὸ εὕα, πῶς τὸν ἐπώλησαν εἰς μίαν πόλιν Λέζην καλυμένην, κὴ τὸν ἠγόρασεν εὕας Ἱερεύς. Ἔπαυσα λοιπὸν τὴν λύπην μικρὸν ἀκύσας ταῦτα τὰ εὐαγγέλια· κὴ πέρνωντας δύο ὁδηγὺς, ἐκίνησα πρὸς τὴν αὖωθεν Πόλιν πολύχαεις πεζοπορῶντας, κὴ χεδὸν τρέχωντας· κὴ φθανόντας εἰς αὐτὴν, ἔδραμόν τινες ὡς ἤκυσαν ὅτι ἐγὼ ἤμυν τῦ παιδὸς ὁ πατὴρ ὁ πολυόδυνος κὴ θρυλλύμενος, κὴ αὐήγγειλαν πρὸς αὐτὸν τὴν παρυσίαν μυ. Ὅταν ὃν ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ εἶδεν εὕας τὸν ἄλλον μας, ἀπὸ τὴν πολλήν μυ λύπην, ἢ καὶ χαρὰν τὴν ἔξαφνον, ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ὡς ἄψυχος· αὐτὸς δὲ μὲ ἐνηγκάλισε, κὴ καπφίλει ὡς φιλοπάτωρ ἀχόρταγα, κὴ μετὰ βίας ἐσυνήφερα· κὴ κάμνωντας κὴ ἐγὼ τὸ ὅμοιον, ἔλεγον ταῦτα ϖρὸς αὐτὸν μετὰ δακρύων ϖροφασιζόμενος· συγχώρησόν μοι, τέκνον μυ φίλτατον, ὅτι ἐγὼ ἤμυν αἰτία κὴ ἔπαθες τόσα βάσανα, διὰ νὰ σὲ χωείστω ἀπὸ τὰς μητεικὰς ἀγκάλας, νὰ σὲ φέρω τάχα διὰ καλῦ τῆς ψυχῆς εἰς τὴν ἔρημον· ἀλλὰ παρακαλῶσε εἰπέ μοι ὅσα σᾶ ἔτυχον ἀπὸ τὴν ὥραν, ὁπῦ σὲ ἠχμαλώτευσαν, ὅτι καθὼς εὐφραίνει τὴν καρδίαν ἡ ὑγεία μετὰ τὴν ἀθυένειαν, ἔτω χαροποιεῖ κὴ μετὰ τὴν λύτρωσιν ἡ τῶν λυπηρῶν

διή-

διήγησις. Ὁ δὲ βαθέως σενάξας, ϗ δακρύσας ἀπεκείνατο λέγων· τας· τὰ μεν πρότερα ἤκουσες ὡς νομίζω ἀπ' ἐκεῖνον, ὁπῶ ἐγλύτωσε ϗ ἔφυγεν· ὅσα δὲ μᾶ συνέβησαν ὕστερα νὰ σᾶ εἰπῶ μὲ βραχύτητα. Ὅταν ηὐτρέπισαν τὸ πῦρ ἀφ' ἑαυτέρας ϗ τὸν βωμὸν διὰ τὴν θυσίαν οἱ βάρβαροι, βαλόμενοι νὰ μὲ θυσιάσουν αὔγειον, δεὺ ἐκοιμήθηκα ποσῶς ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ προσήυχομαν πρὸς τὸν Παντοδύναμον Κύριον, ἔχοντας εἰς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας μα, ϗ ἔλεγον ταῦτα μετὰ δακρύων, ϗ πίστεως. Δέσποτα Θεὲ καὶ δημιουργὲ πάσης κτίσεως, ὁπᾶ ἐξουσιάζεις ζωὴν ϗ θανατον, καθὼς ἐφύλαξας τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τῶν λεόντων τὰ σόματα, καὶ τὸς τρεῖς Παῖδας ἀβλαβεῖς εἰς τὴν κάμινον, μὲ τὴν ἄῤῥητόν σα ϗ παράδοξον δύναμιν, αὐτὸς λύτρωσαι ϗ ἐμενα τὸν ἀνάξιον δᾶλόν σα ἀπὸ τὸν προσδοκώμενον θανατον, ϗ μὴν ἀφήσῃς νὰ γεύῃ τὸ σῶμα, ὁπᾶ ἕως τὴν σήμερον ἐφύλαξα παρθενον καὶ ἄμωμον, θυσία τοῦ μιαρᾶ τῆς ἀκολασίας δαίμονος, ἀλλὰ μετάβαλε τὴν θηειώδη καρδίαν τῶν ἀνημέρων τούτων εἰς ἡμερότητα, καθὼς ἐμετάβαλες τὸν θυμὸν τᾶ βασιλέως Ἀσυήρυ πρὸς τὴν Ἐσθὴρ εἰς συμπαθῆ ἔλεον. Ναὶ πολυέλεε Κύριε, σῶσόν με μηδεν πονηρὸν τοῖς φονευταῖς μου ποιήσαντα, ϗ ἀπόδος με τῷ πατεί μα ϗ δᾶλῶ σα. Ὁ συνδέσμιός μου ἔφυγε τὸν θανατον μὲ τὴν ὀξυποδίαν τα· ἐγὼ δὲ θαῤῥῶντας εἰς τὴν βοήθειάν σα, ἔμενα ἔχοντας εἰς σὲ τὰς ἐλπίδας μα. Οὕτως ἂν ὁλονύκτις εὐχόμενος, ἔκλαιον ἡσυχα, ἕως ὁπᾶ ἐξημέρωσε· ϗ πάλιν τότε βλέπων τὸ φᾶς, ἐπαρηγορήθηκα, ϗ ηὔχομαν πρωθυμότερα μετὰ δακρύων πρὸς Κύριον λέγοντας· Θαυμάσωσον καὶ εἰς ἐμὲ τὰ ἐλέησα Δέσποτα, ϗ σῶσόν με, καθὼς ἐφύλαξες τὸν Ἰσαὰκ, ϗ τὸν ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν σφαγὴν, ὁπᾶ ἔμελλε νὰ τὸν θυσιάσῃ ὁ πατὴρ αὐτᾶ ὡς εὐπειθὴς πρὸς σὲ ϗ φιλόθεος· ὡς τὸν Ἰωσὴφ ἀπὸ τὸν φθόνον ϗ φόνον τῶν ἀδελφῶν ἐλύτρωσας, ϗ μετὰ χρόνους τὸν ἀπήλαυσεν ὁ πατὴρ αὐτᾶ βασιλεύοντα, ὕτω ϗ ἐμενα Βασιλεῦ Παντοδύναμε χάεισαι ζῶντα τῷ εὐλαβεῖ πατεί μα καὶ δᾶλωσου, διὰ νὰ θαυμασωθῇ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ παναγιόν σου καὶ πολυΰμνητον Ὄνομα. Ὅταν δὲ ἐξύπνησαν οἱ βάρβαροι ἐταράχθησαν ἰδόντες τὸν ἥλιον, πῶς ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς θυσίας τους· καὶ ἐρωτήσαντες διὰ τὸν ἄλλον δεσμώτην τί ἔγινε, τοὺς εἶπον, ὅτι δεὺ ἤξυρα, καὶ αὐτοὶ ἠσύχασαν, καὶ δεὺ ἐκάκισαν ὀλόπελα. Τότε ἐδόξασα τὸν Θεὸν, γνωρίσας πῶς μοῦ ἐπήκουσεν. Ἐπρόσαξαί με νὰ μιαροφαγήσω, καὶ νὰ παίζω μὲ ταῖς γυναῖκες, ἀλλὰ δεύτες ἤκουσα. Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς εὔα χωρίον Σαβαΐτα καλούμενον, μὲ εὔγαλαν εἰς τὸ παζάρι, παρακινοῦντες τὸς ἐγχωρίους, νὰ μὲ

μὲ ἀγοράσουν, ϗ τινὰς δεὺ ἔδωσεν ἀπὸ τρία χρυσᾶ περισσότερον· ὅθεν ἐξεγύμνωσαν τὸ σαθί, ϗ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸν τράχηλον, νὰ μὲ κόψουν· ἐγὼ δὲ ἐδέομουν τὸς παρόντας νὰ μὲ πάρουν, νὰ δώσουν ὅσα τὸς ἐζητοῦσαν, νὰ μὲ ἀγοράσουν, καὶ τὸς τὰ ἔδιδα ὕστερα, νὰ δᾶλεύω ἐκεῖνον, ὁπᾶ μὲ λυτρώσει ὅλην μα τὴν ζωὴν χωρὶς πληρωμήν. Βλέπωντάς με γᾶν εὔας πῶς ἔκλαιον, ἐλυπήθη, ϗ μὲ ἠγόρασε, ϗ ὕστερα μὲ ἐξηγόρασεν ἐδῶ εὔας Ἱερεὺς, ϗ μὲ ἀγαπᾷ ὡς τέκνον τα. Δόξαζε λοιπὸν ὦ πάτερ τὸν Κύριον, ὁπᾶ μὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θανατον. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ· σὺ μεν ὦ τέκνον μυρίας κινδύνους, ϗ θανάτους μὲ τὴν προσδοκίαν ὑπέμενας, ἐγὼ δὲ ὅταν ἠχμαλωτίσθης ἔταξα τᾶ Δεσπότα μας, ἐὰν μὲ ἀξιώσῃ νὰ σὲ ἀπολαύσω ζωντανὸν, νὰ περάσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου μὲ σκληραγωγίαν πολλὴν ϗ ἐγκράτειαν. Ταῦτα ὑποχόμενος, ἤκουσα φωνὴν ϗ ἔλεγεν· ὁ Θεὸς νὰ σερεώσῃ τὸν λόγον σα. λοιπὸν τώρα δεὺ εἶναι πρέπον νὰ ψευσθῶ τᾶ Θεᾶ, ἀλλὰ κάμνει χρεία νὰ πληρώσω μὲ προθυμίαν τὴν ὑπόχεσιν. Λέγει μου ὁ Θεόδουλος· ἐγὼ πάτερ νὰ γεύω προθύμως συγκοινωνὸς εἰς αὐτὴν τὴν σκληραγωγίαν, νὰ σᾶ βοηθῶ εἰς τὴν κακοπάθειαν, καθὼς ϗ τῆς χάεισος ἐκοινώνησα, ϗ τῆς εὐεργεσίας ἀπήλαυσα. Ἐγὼ δὲ ἔκαμα προσευχὴν, νὰ τελειώσουν κατὰ τὸς λόγους τὰ πράγματα, νὰ ἔχωμεν ϗ μισθὸν μεγάλον ἀμφότεροι. Ἀφ' ἧ λοιπὸν συνευφράνθημεν, μᾶς ἐφιλοξένισεν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως δείχνωντας πρὸς ἡμᾶς πολλὴν ἀγάπην, ὡς θεοφιλέστατος ὁπᾶ ἦτον ϗ Χεισομίμητος, ϗ πολλὰ μᾶς ἐπαρεκάλεσε νὰ ἀπομείνωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τα, τάσωντας νὰ μᾶς δίδῃ τὰ χρειαζόμενα. Ἀμὴ ὅταν ἐγνώεισε τὸν πόθον, ὁποῦ εἴχαμεν ἀμφότεροι νὰ στρέψωμεν εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ ἀποδώσωμεν τὰς εὐχὰς ϗ τὸ λοιπὸν χρέος πρὸς Κύριον, δεύ μας ἐβίασε περισσότερον, διὰ νὰ μὴ φανῇ πῶς μᾶς ἐπρόσαυσεν ἐξουσιαστικῶς διὰ τὰ ἀργύρια, ὁπᾶ ἔδωσαν ϗ ἠγόρασαν τὸν Θεόδουλον. Μόνον μᾶς ἐκράτησεν ἱκαναῖς ἡμέραις διὰ ὀλίγην αὐάπαυσιν ϗ παράκλησιν, ἔπειτα μᾶς ἔδωκε θέλημα, ὅταν βαληθῶμεν, ν' αὐαχωρήσωμεν· ἀμὴ εἰς τᾶτο μόνον μᾶς ἐδυνάσευσε, νὰ λάβωμεν τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δεὺ ἐσέργαμεν, ἠξεύροντες τὸ βάρος της, ἀμὴ ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, ὅτι οἱ πόνοι τῆς ἀσκήσεως κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἄξιον, ὡς ἔχοντα παῤῥησίαν πρὸς Κύριον. ὕτως ἂν μετὰ βίας τᾶ ἐπηκόσαμεν. Ἔπειτα δίδωντάς μας διὰ τὸν δρόμον φιλοτίμως ὅσα ἐχρειαζόμεθεν, ϗ λαβόντες εὐχὴν ϗ συγχώρησιν, ἐστρέψαμεν εἰς τὴν αὐαχώρησιν.

Ἕως ὧδε εἶναι ὅσα ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ πατὴρ τᾶ παρόντος Πατρὸς ἡμῶν

ἡμῶν Θεοδώλε ἰδιοχείρως τὰ ἔγραψε. Μετὰ ταῦτα ὑποσρέψαντες εἰς τὴν ἔρημον, ἔζησαν ὁμῦ μεγίσον καιρὸν μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ θαυμασίαν διαγωγὴν ϗ ὑπέρμετρον ἄσκησιν, καὶ ἔγραψεν ὁ Ὅσιος Νεῖλος, ὡς σοφὸς ὁπῦ ἦτον, λόγυς ἀσκητικὺς γεμάτυς σοφίας ϗ ὠφελείας πολλῆς, ϗ ἐπισολὰς πολλὰς ϗ κεφάλαια θαυμάσια, μὲ τὰ ὁποῖα παρακινεῖ τὺς αὐαγινώσκοντας ωρὸς τὴν θείαν ἀγάπην, ϗ Κόσμυ ἀπάρνησιν, ϗ ζήσας πολιτείαν ἰσάγγελον ἀπῆλθε ωρὸς Κύριον. Μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ὄντως δῦλος τῦ Θεῦ Θεόδωλος παρέδωκε ϗ αὐτὸς ἐν εἰρήνη τὸ πνεῦμα εἰς τὰς ἀχράντας χεῖρας τῦ Παντοκράτορος. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας Ἰησίνυ τῦ Αὐτοκράτορος ἤφεραν τὰ ἅγια αὐτὰ Λείψανα μὲ ἄλλα τινὰ Ἀσκητῶν, καὶ τὰ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Κωνσαντινύπολιν εἰς τὸν Ναὸν τῶ Ἁγίων Ἀποσόλων, Ὀρφανοτροφεῖον καλύμενον· εἰς τὸν ὁποῖον ἔγιναν ϗ πολλὰ θαυμάσια εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς Θεότητος, ᾗ πρέπει κράτος, τιμὴ, ϗ ωροσκύνησις, παύτοτε, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

„ ΝΈος εὐσεβεῖς, καμίνυ πυρὸς ωροσομιλήσαντας, διασυείζον
„ πνεῦμα δρόσυ, ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, ϗ θείυ Ἀγγέλυ συγ-
„ κατάβασις· ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαείσως ἀνέμελπον·
„ ὑπερύμνητε, ὁ τῶ Πατέρων Κύριος, ϗ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὥσπερ Οὐρανῷ, σὺν τρόμῳ ϗ θαύματι ωαείσαντο, ἐν Ἰορδανῇ αἱ Δυνάμεις τῶ Ἀγγέλων σκοπύμεναι, τοσαύτην Θεῦ τὴν συγκατάβασιν· ὅπως ὁ κρατῶν τὴν ὑπέρωον τῶ ὑδάτων ὑπόσασιν, ἐν τοῖς ὕδασι σωματοφόρος ἔσηκεν, ὁ Θεὸς τῶ Πατέρων ἡμῶν.

Νεφέλη ποτὲ, ϗ θάλασσα θείᾳ ωροεικόνιζε, Βαπτίσματος τὸ θαῦμα, ἐν οἷς ὁ ωρὶν βαπτίζεται, διεξοδικῶς τῷ Νομοθέτῃ λαός. Θάλασσα δὲ ἦν τύπος ὕδατος, ϗ νεφέλη τῦ Πνεύματος· οἷς πελύμενοι, εὐλογητὸς εἶ κράζομεν, ὁ Θεὸς τῶ Πατέρων ἡμῶν.

Ἅπαντες πισοὶ, ἐν ᾧ τὴν τελείωσιν ἐλάβομεν, θεολογῦντες ἀσιγήτως σὺν Ἀγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· τῦτο γὰρ Τελὰς, ὑποσάσεσιν ὁμοῦσιος· εἷς δὲ Θεὸς, ᾧ ϗ ψάλλομεν· ὑπερύμνητε ὁ τῶ Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

ΛΕλαμωρυσμένοι, τῆς ἐγκρατείας τοῖς πυρσεύμασιν, ἄθλοις ἱεροῖς τε Μάρτυρες ωροφανῶς, φωτιζόμενοι μεπέβητε, ωρὸς φέγγος ἄδυτον, ϗ ἡμέρας Υἱοὶ χρηματίζεπε.

Ε'Θε-

ΕΘέλεσίως, τῶ ἐν Κόσμῳ ἡδέων ξενύμενοι, ξενύς τῷ βροτοῖς ὀφθεὶτι διὰ σαρκὸς, ὠκειώθητε τὰ μεύοντα, ϗ μὴ φθειρόμενα, ἀγαθὰ κληρωσάμενοι Ὅσιοι.

Ὁ Θεῖος Παῦλος, ϗ Ἰωαύνης, ϗ Θεόδωλος, Νεῖλος, ἐφεξῆς τε παύτες ωανευκλεῶς, ϗ θανόντες ϗ βιώσαντες, μακαειζέθωσαν Ἀσκηταὶ, ϗ ἀοίδιμοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸ Μαώνα, τῆς ζωῆς ἐν κοιλίᾳ φέρυσαν, πάλαι μανναδόχος σάμνος ὡς ἀληθῶς, ωραετύπω ἐμφανέσατα· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, ωαναμωμε Δέσοινα.

Ἄλλος. Νέος εὐσεβεῖς.

ΠΆντων τῶ πισῶν, τὸν βίον, Παμβασιλεῦ εἰρήνευσον, ταῖς ἱκεσίαις τῶ Ἀββάδων, κατ' ἀθέων δωρύμενος, τὰς νίκας ϗ τὴν ἰσχὺν δεόμεθα, πᾶσι τοῖς πισοῖς, ἵνα κράζωμεν, εὐχαείσως δοξάζοντες, ὑπερύμνητε ὁ τῶ Πατέρων Κύριος, ϗ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΟΒίος ἡμῶν, ἐν πλήθει ἁμαρτιῶν ἀωάπλεως, διὸ δικαίως ωάντα ἦλθεν, ἐφ' ἡμᾶς τὰ δεινότατα, ἀλλὰ τῶ Ἀββάδων ταῖς δεήσεσι, ωαύτας ἐν ἐλέει οἰκτείρησον, εὐχαείσως κραυγάζοντας· ὑπερύμνητε ὁ τῶ Πατέρων Κύριος, ϗ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Υ'Ψισε Θεὲ, λαόν σου ἡμαρτηκότα οἰκτειρον, ἐκδυσωπῦσί σε Ἀββάδες, ὑπὲρ σῦ ἐναθλήσαντες· ωρεσβείαις ταῖς τύτων ὃν κατάπεμψον, πλύσια ἡμῖν τὰ ἐλέησε, ἵνα πίσει σοι κράζωμεν· ὑπερύμνητε ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, ϗ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Λῦσον τὰς σειρὰς, ωταισμάτων λαῦσου Ἀειπάρθενε, ταῖς μητρικαῖς σε ἱκεσίαις, μεταβάλλεσα ωαῦσεμνε, τὴν δικαίαν Θεῦ ἀγανάκτησιν, ὅπως τῶ δεινῶν ἐκλυτρύμενοι, εὐχαείσως σοι κράζωμεν· Ἀειπάρθενε, Χεισιανῶν μεσίτεια, σὺ ὑπάρχεις καὶ ωροσάτις.

Καταβασία. Νέος εὐσεβεῖς. ϗ τό.

„ ΕΦλεξε ῥεύθρῳ τῶ δρακόντων τὰς κάρας,
„ Ὁ τῆς καμίνυ τὴν μετάρσιον φλόγα,
„ Νέος φέρυσαν εὐσεβεῖς κατευνάσας,
„ Τὴν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας,
„ Ὅλην πλύνει δὲ, τῇ δρόσῳ τῦ Πνεύματος.

Ὠδὴ ή. Ὁ Εἱρμός.

„ ΜΤσήελον παράδοξον, ἣ Βαβυλῶνος ἔδειξε, κάμινος πηγάσα-
„ σα δρόσον, ὅτι ῥείθροις ἔμελλεν, ἄϋλον πῦρ εἰσδέχε-

„ σθαι

„ θαι ὁ Ἰορδάνης, ϗ ςέρξαι σαρκὶ βαπτιζόμενον τὸν Κτίςην, ὃν
„ εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ ὑπερυψῦσιν εἰς παύτας τὺς αἰῶνας.

Α'Πόθε φόβον ἅπαντα, ὁ λυτρωτὴς τῷ Προδρόμῳ ἔφησεν, ἐμοὶ δὲ πειθάρχει· ὡς Χειςῷ μοι προσέλθε· τῦτο γὰρ φύσει πέφυκα. ἐμῷ προσάγματι εἶξον, ϗ βάπτισόν με συγκαταβαύτα, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ,

Ρ'Ημάτων ὡς ἀκήκοεν, ὁ Βαπτιςὴς τῦ Δεσπότυ σύντρομος, παλάμην ἐκτείνει, χειραπτήσας ὅμως δὲ, τὴν Κορυφὴν τῦ Πλάςυ αὐτῦ, τῷ βαπτιθεύτι ἐβόα· ἁγίασόν με σὺ γὰρ Θεός μυ, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, καὶ

Τ'Ριάδος ἡ φανέρωσις, ἐν Ἰορδαύῃ γέγονεν· αὕτη γὰρ ὑπέρθεος φύσις· ὁ Πατὴρ ἐφώνησεν, ὅτος ὁ βαπτιζόμενος, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· τὸ Πνεῦμα συμπαρῆν τῷ ὁμοίῳ, ὃν εὐλογοῦσι λαοὶ, καὶ,

Ἄλλος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Μ'Εγίςος Χορὸς ἀσκητικοῖς, αὐδραγαθήμασιν ὡραϊζόμενος, Ὁσίων σήμερον ἅπαντας, χορευτὰς ἐνθέως δείκνυσιν, αὐεφημῦντας μεὺ αὐτύν, Χειςῷ δὲ ψάλλοντας· εὐλογεῖτε παύτα τὰ ἔργα Κυρίυ τὸν Κύριον.

Ε'Τύθητε οἷά περ ἀμνοὶ, Βαρβάρων ξίφεσι κατακοπτόμενοι, ϗ φροσηνέχθητε τέλεια, τῷ τυθεύτι Λόγῳ σφάγια, ϗ φρωτοτόκων ἐν σκηναῖς, κατεσκηνώσατε μελῳδῦντες· εὐλογεῖτε παύτα τὰ ἔργα Κυρίυ τὸν Κύριον.

Γ'Υμνοὶ πάσης ὄντες ἡδονῆς, τὸν τὰς προπάτορας ἀπογυμνώσαντα, Πατέρες Ὅσιοι, κάκιςον, δυσμενῆ ἀπεγυμνώσατε, κατασολὴν δὲ Ἱεραὶ ὡς ἐναθλήσαντες εἰληφότες, τῦτον αἰχύνην Σοφοὶ ἐνεδύσατε.

Θεοτοκίον.

Α'Νοίγεται πάλιν διὰ σῦ, ὁ πρὶν Παράδεισος, καὶ ἐπεισάγεται, ὁ πρὶν κατάκειτος ἄνθρωπος, ϗ θεῦται ἀληθέσατα, Θεοχαρίτωτε Ἁγνὴ, βροτῶν τὸ φύραμα, τῷ βοώντων· παύτα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Μυςήριον παράδοξον.

Ο'Ρκῦντες ἐν σκηνώμασιν, ἐπουρανίοις Ὅσιοι, τάγμασι Μαρτύρων Ὁσίων, μετὰ Δικαίων χαίρετε, ϗ σὺν Ἀγγέλαις ᾄδετε, ἐν τελεσαγίῳ ὑμνῦντες φωνῇ, τὸν Σωτῆρα βαπτιθεύτα, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ ὑπερυψῦσιν εἰς παύτας τὺς αἰῶνας.

Υ'Μνήσατε φιλέορτοι, οἱ Οὐρανοὶ εὐφραύθητε, Ὄρος τὸ Σινᾶ, Ῥαϊθώ τε γλυκασμὸν σαλάξατε, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σήμερον τῷ

Α'θλο-

Α'θλοφόρων Α'ββάδων, ἐν ᾗ συνελθόντες αὐυμνῦμεν, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ ὑπερυψῦσιν εἰς παύτας τὺς αἰῶνας. Δόξα.

Π'Απέρων Θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἑορτάζοντες, παύτες προσκυνῦμεν Τριάδα, τὴν Ἁγίαν κράζοντες· Ἀββάδων ταῖς δεήσεσι, τὰ σὰ ἐλέη χαρίζων ἡμῖν, καταξίωσον ὑμνεῖν σε, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ ὑπερυψῦσιν εἰς παύτας τὺς αἰῶνας. Καὶ νῦν.

Α'γκάλαις ἐποχύμενος, τῆς σὲ τεκύσης Κύριε, ἅπασαν Αἰγύπτυ τὴν πλανην, ἰχυρῶς ἠφαίσας, ἔρημον δὲ ἠγίασας, ἐν ᾗ Ἀββάδων ἐςέφθη πληθὺς, βαπτιθεὶς ἐν Ἰορδαύῃ, ὃν εὐλογῦσι λαοὶ, ϗ ὑπερυψῦσιν εἰς παύτας τὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Μυςήριον παράδοξον, ϗ τὸ,

„ Ε'λευθέρα μεὺ ἡ κτίσις γνωρίζεται,
„ Υἱοὶ δὲ φωτὸς οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι,
„ Μύνος σενάζει τὸ σκότος ὁ προσάτης,
„ Νῦν εὐλογείτω συντόνως τὸν αἴτιον,
„ Η' πρὶν τάλαινα πᾶν ἐθνῶν παγκληρία.

Ὠδὴ Γ'. Ὁ Εἱρμός.

Μεγάλυνον ψυχή μυ, τὸν ἐν Ἰορδαύῃ, ὑπὸ Ἰωαύνυ τὸ Βάπτισμα λαβόντα.

„ Α'Πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν. Ἰλιγγιᾷ δὲ
„ νῦς ϗ ὑπερκόσμιος ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρ-
„ χυσα τὴν πίσιν δέχυ· ϗ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν εὔθεον ἡμῶν·
„ σὺ γὺρ Χειςιανῶν εἶ προσάτις σὲ μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχή μυ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, κλίναντα τὸν αὐχένα, καὶ Βάπτισμα λαβόντα.

Δ'Αβὶδ πάρεσο πνεύματι, τοῖς φωτιζομένοις, νῦν προσέλθετε, ᾄδε προς Θεὸν ἐν πίσει λέγων φωτίθητε· ὅτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξεν Ἀδὰμ ἐν πτώσει, ϗ γὰρ αὐτῦ εἰσήκυσε Κύριος ἐλθὼν, ῥείθροις τῦ Ἰορδαύυ, φθαρέντα δὲ ἀνεκαίνισε.

Προφῆτα δεῦρο προς μοι, ἔκτεινον τὴν χεῖρα,
ϗ βάπτισόν με τάχος.

Ο'Ἡσαΐας λύσασθε, ϗ καθάρθητε φάσκει, τὰς πονηρίας ἔναντι ἀφέλεσθε Κυρίυ, οἱ διψῶντες ὕδωρ ἐπὶ ζῶν πορεύεσθε. ῥανεῖ γὰρ ὕδωρ καινοποιὸν Χειςὸς, τοῖς προσρέχυσιν αὐτῷ ἐν πίσει, ϗ προς ζωὴν τὴν ἀγήρω βαπτίζει πνεύματι.

Προφῆτα ἄφες ἄρτι, ϗ βάπτισόν με θέλων, πληρῶσαι
ϗ γὰρ ἦλθον πᾶσαν δικαιοσύνην.

Σ'υντηρώμεθα χάριτι, πιστοὶ ϗ σφραγῖδι· ὡς γὰρ ὄλεθρον ἔφυγον φλιᾶς Ἑβραῖοι πάλαι αἱμαχθείσης, ὕτω ϗ ἡμῖν ἐξάδιον

διον τὸ Θεῖον τοῦτο, τῆς παλιγγενεσίας λυτήριον ἔσαι, ἔνθεν καὶ τῆς Τειάδος ὀψόμεθα φῶς τὸ ἄδυτον.

Ἄλλος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἄγγελοι τὴν ἄσκησιν τῶν Ἀββάδων, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, ὅτι ἐν σώματι ὄντες, ὡς ἀσώματοι συνεβίων.

Ἱερολογίαις Ἱεραῖς, τὸν Ὅσιον δεῦτε Πατέρα, τὸν ἐν Ῥαϊθῷ καὶ Σιναίῳ βεβιωκότα ἐν Ὁσιότητι, καὶ εὐσεβῶς ἀθλήσαντας, μεγαλοφώνως μεγαλύνωμεν.

Ἄγγελοι τὴν ἄθλησιν τῶν Ὁσίων, ὁρῶντες συγκατήρχοντο, μετὰ σεφάνων δοξάσαι, τοὺς Ἀββάδας ἀξιοχρέως.

Ὡς πανευκλεεῖς Ἀθλοφόροι, οἱ ἐν ἀσκήσει ὑμῶν πόνοι, ὡς ὑπερφερεῖς οἱ ἀγῶνες, ἐν οἷς τὸν πλανον κατεπαλαίσατε, ὡς θαυμασιὴ ἡ ἄθλησις, δι' ἧς νομίμως κατεστέφθητε.

Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι τοὺς Ἀββάδας, σκηναῖς αὐτῶν εἰσδέχονται, καὶ γὰρ τὴν ἄθλησιν τούτων, μετ' ἀσκήσεως ἐθεώρουν.

Σῶμα καὶ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ, καθιερώσατε ὁσίως, τοῖς δὲ ἐγκρατείας ἱδρῶσιν, ἁγιασθέντες καὶ ταῖς τοῦ σώματος, ἐπιῤῥοαῖς ξηράναντες, βαρβαρικῆς κακίας θάλασσαν.

Σίναιον τὰ λείψανα τῶν Ἀββάδων, κατέχον πανηγύριζε, ἡ Ῥαϊθὼ ἐκβοᾶται, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων.

Ἡ Θεοφεγγὴς ὑμῶν μνήμη, ἀῤῥατολαῖς λαμπρυνομένη, τῶν διὰ Χριστὸν ὑμῶν πόνων, τὰς διανοίας πάντων Μακάριοι, πειραζέι χάριτι, τοῦ παντουργοῦ καὶ Θείου Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Παῖαγνε, Θεόνυμφε Παναγία, Ἀπείρανδρε, Ἀνύμφευτε, ταῖς τῶν Ἀββάδων πρεσβείαις, νῦν πείσωζε τὸν λαόν σου.

Ῥίπτει Χερουβὶμ καθορῶντα, τὸν ἐν αὐτοῖς ἀῤῥήτῳ λόγῳ, ἐπικαθεζόμενον Λόγον, Μητρὸς ἀγκάλαις βρέφος κρατούμενον, σὲ Παναγία Δέσποινα, ὑψηλοτέρα πάσης κτίσεως.

Ἄλλος. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τοὺς σεπτοὺς Ἀββάδας, τοὺς ἐν τῷ Σιναίῳ, καὶ ἐν Ῥαϊθῷ τε, ἀθλήσαντας προφρόνως.

Τῆς σαρκὸς πάντα ῥῦπον, ἀπεπλύνατε ὄντως, δακρύων σταλαγμοῖς, καὶ τοῖς τοῦ αἵματος ὑμῶν ὦ Ἀθλοφόροι· ὅθεν ἀπὸ γῆς ἐπήρθητε, Ἀγγέλοις ἅμα, καὶ σὺν Μαρτύρων δήμοις, εὐφραίνεσθε ἀεί, Ὅσιοι ἐν Ὁσίοις, καὶ Μάρτυρες ἐνδεικνύμενοι.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τοὺς Χριστοῦ ὁπλίτας, τοὺς καὶ ἐν ἀσκήσει, καὶ ἐν μαρτυρίοις ἀνύσαντας τὸν βίον.

Ῥωμαλαῖον οἱ Ὅσιοι, τὸ φρόνημα χόντες, κατεφρόνησαν ἅπαντα, καὶ ἐν ἐρήμοις ᾤκησαν προθύμως, εὖθα ἐγκρατεῖς γενόμενοι τὸ πόθῳ πάντες, γενναιοφρόνως ἅμα, ὑπέστησαν σφαγήν, ὅθεν καὶ τοὺς στεφάνους, Θεόθεν συνυπεδέξαντο.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τοὺς ἐν Ῥαϊθῷ τε, καὶ ἐν τῷ Σιναίῳ, αὐσάντας τὸν βίον, ἀσκήσει, καὶ ἀθλήσει.

Ἐν εὐφροσύνῃ ἅπαντες, Ῥαϊθῦ καὶ Σιναίου, τοὺς Θεοφόρους Μάρτυρας, ὑμνήσωμεν ἀξίως, ἐξαιτοῦντες λύσιν συμφορῶν καὶ θλίψεων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ φωταυγεῖ αὐτῶν, καὶ εὐπρόσδεκτον ἡμῶν γενέσθαι, τῷ Βαπτισθέντι τὸν ὕμνον, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τῆς Τεισυποστάτου, καὶ Ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ κράτος.

Ὦ Τειὰς τοῖς προσώποις, καὶ Μονὰς κατ' οὐσίαν, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ Παράγιον, προσβείαις τῶν Ἀββάδων, ἵλεως γενοῦ τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐν ἀνάγκαις ἀμέτροις προσπεσοῦσι, χαρίζουσα αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων τὰς νίκας καὶ ἀπολύτρωσιν.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν οὐρανῶν στρατευμάτων.

Σὲ δυσωπῶσιν Ἄχραντε, τῶν Ἀββάδων ὁ δῆμος, τῷ σῷ Υἱῷ ἱκέσιον ποιήσασθαι πρεσβείαν, οἰκτειρῆσαι πάντας τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, τῶν ἐναντίων καὶ δυσχερῶν αὐτοῖς, χαριζόμενος ἀεὶ τὴν λύσιν, σὺ γὰρ πιστῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Καταβασία.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὸν ἐν Ἰορδάνῃ, ὑπὸ Ἰωάννου ἐλθόντα βαπτισθῆναι.

Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα. Καὶ ὁ Ἰαμβικός.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὸν ὑποκλίναντα, τὴν Κάραν τῷ Προδρόμῳ, καὶ ἁγιάσαντα τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων.

Ὦ Τῶν ὑπὲρ νοῦν τοῦ Τάχους σου θαυμάτων,
Νύμφη Παῖαγνε Μῆτερ εὐλογημένη,
Δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας,
Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς εὐεργέτην,
Δῶρον φέροντες, ὕμνον εὐχαριστίας.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τοῖς πόνοις τῆς ἀσκήσεως, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, εἰς τέλος ἀπεκτείναπε, ἐπὶ τέλους δὲ στέφη, τοῦ Μαρτυρίου ἤραθε, τῶν Πατέρων καύχημα, καὶ τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα, Ῥαϊθοῦ καὶ Σιναίου, ἡ πανέορτος πληθύς, τῶν θαυμασίων Πατέρων.

Ὅμοιον.

Ὅμοιον.

Δεκάδα τὴν ὀκταέιθμον, τῶν Ἁγίων Ἀββάδων, ἐπαίνοις σεφανώσωμεν· ἐν ἀσκήσει γὰρ ὄντως, καὶ ἐν ἀθλήσει ἤχυναν, δυσμενῶν τὰς φάλαγγας· διὸ τὰ λείψανα τούτων, ἐν Σιναίῳ τῷ Ὄρει, τοῖς προσρέχουσι πιστῶς, θαυμάτων βλύζει πελάγη.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Φῶτός ἀδύτου γέγονεν, ἡ παροῦσα ἡμέρα, Χριστὸς γὰρ ἡ ἀληθεια, ἦλθε νῦν ἐπιφανῆ. Ψαλμοῖς αὐτὸν ἐπαξίως, καὶ ᾠδαῖς ὑμνήσωμεν, ὡς Πλάσην τε καὶ Δεσπότην. ὦ καινοῦ μυστηίου· τὸ Ἀδὰμ ὁ Ποιητὴς, βουλήσει Ἄνθρωπος ὤφθη.

Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους, ς'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς, γ'. καὶ, γ'. τῶν Ἁγίων.

Τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα. Ἦχος ά.

Φῶς ἐκ φωτὸς, ἔλαμψε τῷ Κόσμῳ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃ ἐπιφανεὶς Θεός· τοῦτον λαοὶ προσκυνήσωμεν.

Πῶς σε Χριστὲ δοῦλοι τὸν Δεσπότην, ἀξίως τιμήσωμεν; ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι πάντας ἡμᾶς ἀνεκαίνισας.

Σὺ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθεὶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὰ ῥεῖθρα ἡγίασας, τῇ παλάμῃ τὸ δοῦλόν σου χειροθετούμενος, καὶ τὰ πάθη τοῦ Κόσμου ἰώμενος· μέγα τὸ Μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ τῶν Ἁγίων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Ἐπὶ Μωσέως ὡς ὤφθη, τὸ Θεοβάδιστον, Σινᾶ φλογὸς ἐν εἴδει, καὶ ἐπὶ τῶν Ἀββάδων, βαρβάρων ἐπελθόντων, ὅτω φλόξ, πῦρ, καπνιζόμενον Ὄρος τε, ὃ τοὺς Ἀββάδας πληρῶσαν πάσης χαρᾶς, τοὺς βαρβάρους ἐξεφόβησε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Ἡ Ἐν Σινᾷ σεβασμία Πατέρων σύναξις, σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ, τῶν Ἁγίων Ἀββάδων, συγχαίρει τῷ λειψάνων θείαν σορὸν, τῶν Ὁσίων προβάλλουσα, ἐξ ἧς παντοίων λυτροῦται ἅπας πιστὸς, νοσημάτων καὶ ποικίλων παθῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις.

Ἐν τῇ ἀσκήσει τὸ πρῶτον βίου ἰσάγγελον, οἱ Ὅσιοι Ἀββάδες, ἐπὶ γῆς ὡς ἐν πόλῳ, βιώσαντες ἐν τέλει μαρτυρικὴν, συνυπέστησαν ἄθλησιν· ὅθεν Μαρτύρων τοῖς δήμοις ἐν Οὐρανοῖς, καὶ Ἀγγέλοις συγχορεύουσι.

Δό-

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἀσκητικὴν ὁδεύσαντες ὁδὸν, βαρβαρικὴν ὑπέστητε σφαγὴν, Ἀββάδες Ὁσιώτατοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅσιοι μὲν, ὅτι ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊθῷ ὡς ἀσώματοι ἐβιώσατε. Μάρτυρες δὲ, ὅτι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὐκ ἐχωρίσαν ἡμᾶς, οὐ ξίφη, οὐ μάχαιραι, οὐδὲ τῶν βαρβάρων ἡ αὐτόμερος ἐπιδρομή· ὅθεν ὡς Ἀγγέλων μιμηταὶ, μετὰ Ἀγγέλων ἐν Οὐρανοῖς εὐφραίνεσθε· ὡς δὲ Μάρτυρες Χριστοῦ, χάριν ἐλάβετε, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν τῇ σορῷ τῶν Λειψάνων ὑμῶν, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου προσιόντων. Ἀλλὰ καὶ ἡμῖν, τοῖς αὐευφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν ἐν ἀσκήσει ἄθλησιν, καὶ πανηγυρίζουσι τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμην, ὦ Ὁσιομάρτυρες, ὡς παρεισάμενοι τῷ Θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, τὴν εἰρήνην δωρήσασθε, τῷ φιλοχρίστῳ στρατῷ, τὰς νίκας χορηγοῦντες κατὰ τῶν ἀντιπάλων, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι· σήμερον Ἰωάννης ἅπτεται κορυφῆς τοῦ Δεσπότου· αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν ἐξέστησαν, τὸ παράδοξον ὁρῶσαι Μυστήριον· ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης ἰδὼν ἀνεστρέφετο· ἡμεῖς δὲ οἱ φωτισθέντες βοῶμεν· δόξα τῷ φανέντι Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ φωτίσαντι τὸν Κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, ᾠδὴ γ'. καὶ τῶν Ἁγίων Ἀββάδων ἡ τελευταία, ς'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.
Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοὶ, ἀναμιμνήσκεσθε τὰς προτέρον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατιζόμενοι, τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν, μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν Οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν. Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην· ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν· ἔτι γὰρ μικρὸν

κρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.
Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατὴρ ὑμῶν, δοῦναι ὑμῖν τὴν Βασιλείαν· πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς· ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει· ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται. ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι, καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι, καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις, προσδεχομένοις τὸν Κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἐλθόντος καὶ κρούσαντος, εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐτῷ. Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ Κύριος εὑρήσει γρηγοροῦντας. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι περιζώσεται, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς· καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ εὕρῃ οὕτως· μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι. Τοῦτο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης, ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε διορυγῆναι τὸν οἶκον αὐτοῦ· καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἕτοιμοι, ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Τοὺς ἐν τῷ Σιναίῳ, καὶ Ῥαϊθῷ, Ἀγγέλων τὸν Βίον, καὶ Μαρτύρων τὴν τελευτὴν, πόνοις, καὶ ἱδρῶσι, καὶ αἵματος ἐκχύσει, ζηλώσαντας Ἀββαδᾶς, ὕμνοις τιμήσωμεν.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ.

Ἀκολουθία Μωϋσέως τοῦ Θεόπτου. Σελ. 7
Τοῦ αὐτοῦ Βίος καὶ Πολιτεία. 20
Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. 55
Τῆς αὐτῆς Βίος καὶ Ἄθλησις. 70
Ἐγκώμιον εἰς τὸ Ἅγιον καὶ Θεοβάδιστον Ὄρος τὸ Σίναιον τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίου Γερασίμου. 97
Νέα Περιγραφὴ Γενικὴ τοῦ Ἁγίου καὶ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ, περὶ ὀνόματος αὐτοῦ, γεωγραφικῆς θέσεως, κατοίκων, κτλ'. 107
Σχῆμα, καὶ μέγεθος τοῦ Μοναστηρίου, καὶ τῆς ἀξιοθαυμάστου Ἐκκλησίας τοῦ Καθολικοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν. 126
Περὶ τῆς Ἀναβάσεως εἰς τὸ Θεοδόξαστον Ὄρος, καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ Προσκυνημάτων, κτλ'. 138
Χρονολογία τῶν κατὰ καιροὺς Ἀρχιεπισκόπων τοῦ Μοναστηρίου. 151
Ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τοῦ ἐκδοθέντος Συνοδικοῦ Γράμματος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Ἱερεμίου τοῦ Β'. εἰς ἀποκατάστασιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ. 156
Περὶ Ἀρμενίων. 161
Περὶ τῶν ἐν ἀσκήσει, ἁγιότητι, καὶ μαθήσει διαπρεψάντων, καὶ ἄλλων ἀξιολόγων Ἀνδρῶν Σιναϊτῶν. 162
Ἀκολουθία τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊθῷ ἀναιρεθέντων 173
Βίος καὶ Ἄθλησις τῶν αὐτῶν. 189
Βίος τοῦ Ὁσίου Θεοδούλου. 203

SISMEL
MEGALIZZO

SISMANOGLIO
MEGARO